

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

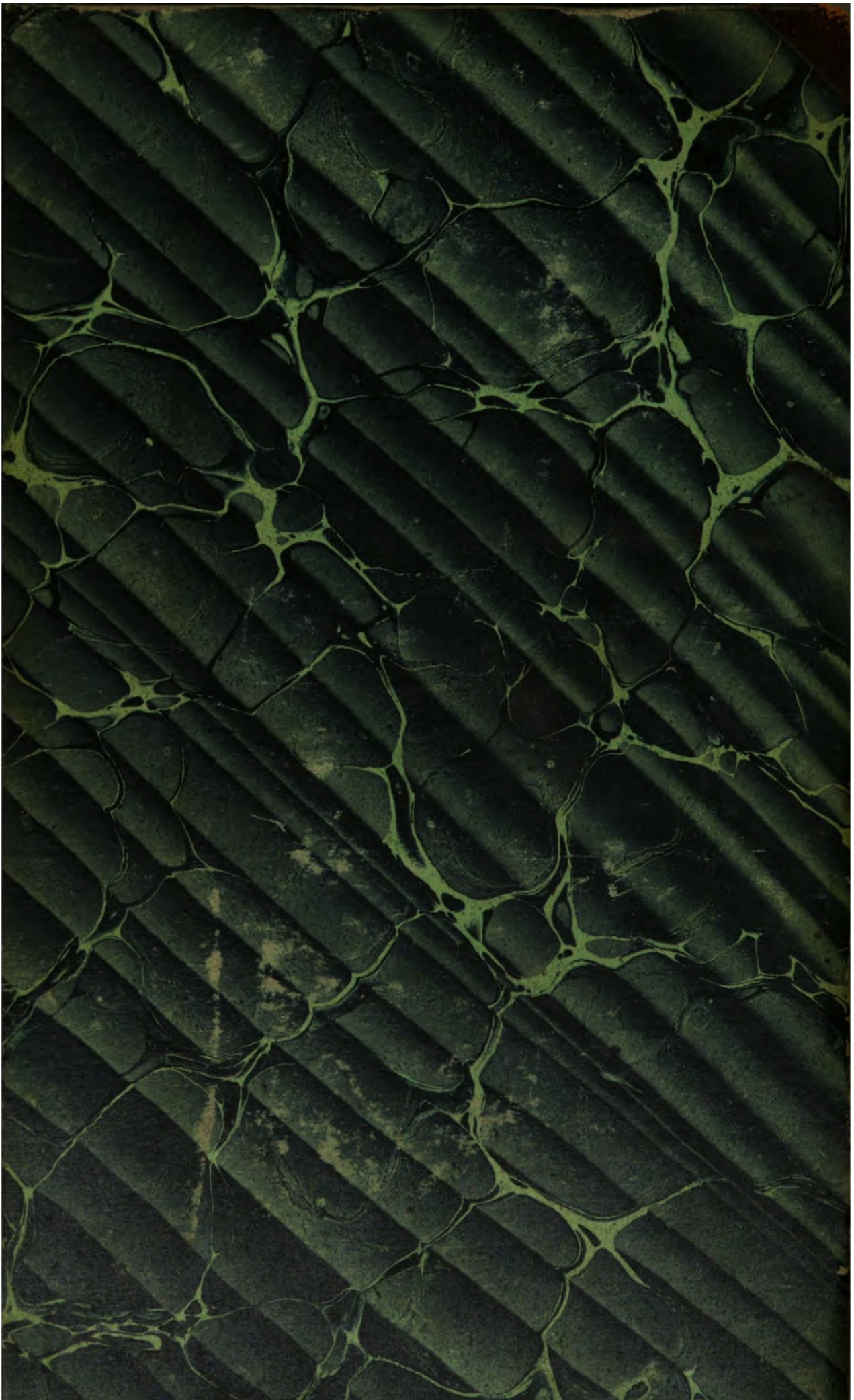
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

56. d. 19.

Jens Baggesens
danſke Bærter.

Anden Udgave.

Red

August Baggesen.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. M. Neigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

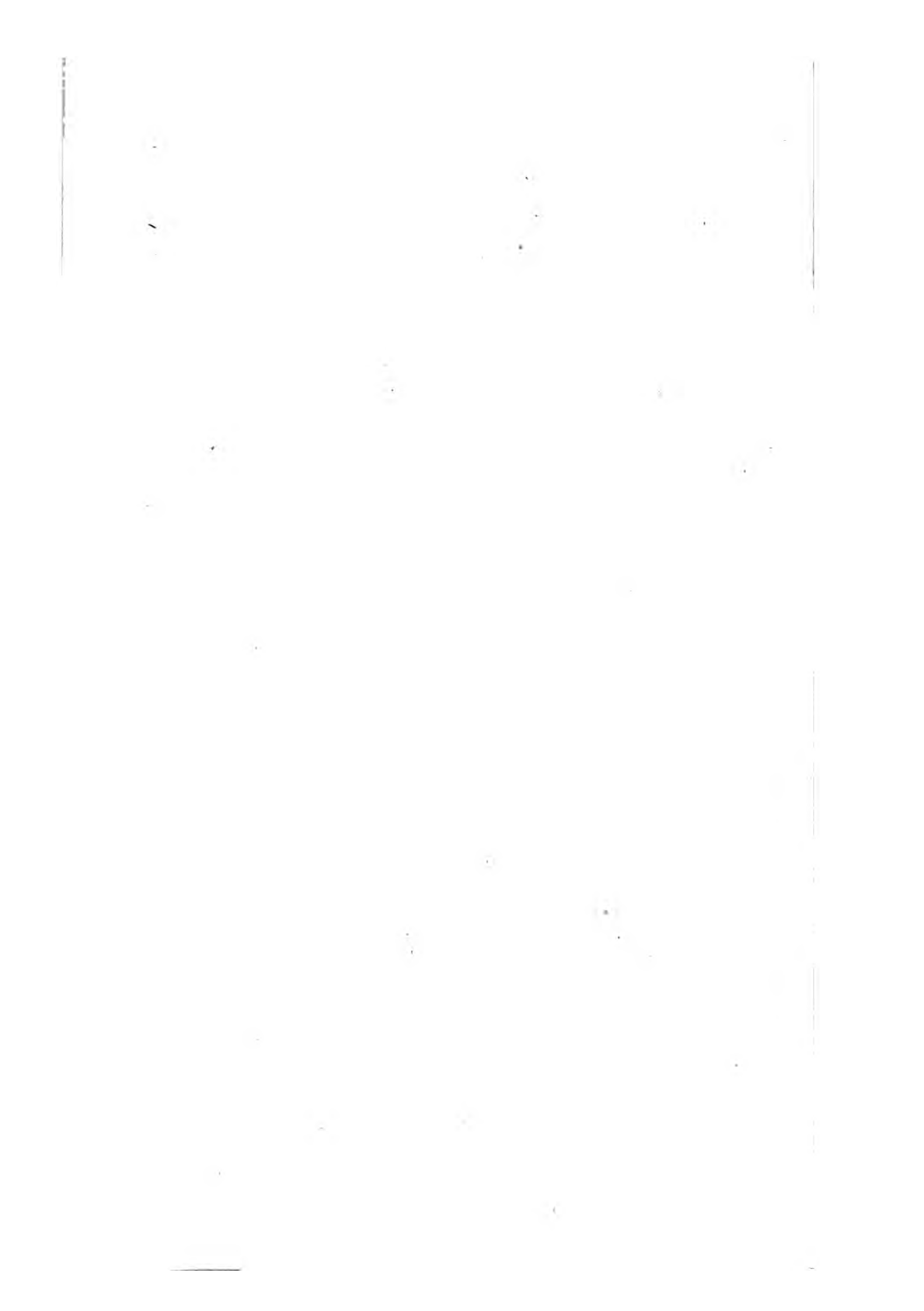
1845.

Poetiske Skrifter.

Tredie Deel.

Lyriske Digte.

Anden Samling.

I n d h o l d.

Hymner og Oder. 1798—1818.	Side.
Til Frederik, Kronprinds af Danmark	1.
Til Nordens Urania	3.
Til Bonaparte	5.
Til Skibet, som førte Virgil over Havet	8.
Offerstenen	9.
Israeliternes Lovsang	10.
Ode til Sommerfuglene. Ludvig Heiberg helliget .	14.
Til Dannerkongen, 1816	18.
Confirmationstoner	22.
Jubeltoner. Til Weyse	23.
Erotiske Digte og Elegier. 1806—1817.	
Til Urania	25.
Til Maria, Kronprindsesse af Danmark	27.
Den dobbelte Brystnaal	28.
Dødens Aftensang	30.
Til Charlotte, Grevinde af Schimmelmann	31.
Til x. y. z.	33.
Dugperle paa Graven	37.
Emmas Minde. Til Frøken Fr. Balle	38.
Balders Gjenkomst eller Digte til Nanna 1816—1817.	
Den elskende Digter	40.
Flammen	41.
Lønnen	42.
Fortielsen	43.

II

	Side.
Kysset	44.
Til Stjernerne	45.
Til Nanna	46.
Kjærligheds Frygt	47.
Maalet	48.
Selvfornegtelsen	=
Aftenstjernen	49.
Perlen	50.
Det ene Fornødne	51.
Nanna	=
Suf	53.
Gladens Kilde	=
Stjernesvalget	54.
Himlen	55.
Dypvaagnen	56.
Udelukkende Kjærlighed	58.
Til Nanna	59.
Det første Møde	60.
Stille	62.
Nannas Smil	=
Tilflugt	63.
Kjærligheds Alt	65.
Balders Graad	=
Morgenrøde	67.
Komfremmetlegen	69.
Hvem er Nanna?	71.
Naar levede Nanna?	77.
Svar	78.
Til Frue F*. B*.	79.
Hvor er Nanna?	81.
Hvem er ikke Nanna?	82.
Bekjendelse	87.

III

	Side.
Elegie	88.
Trøst til Nanna	92.
Partheneis. Til Dana	94.
Det afbrudte Hjerterqvad	96.
Balder til sin Fader	97.
Gaade-Ordet	97.
Ved Nannas Flugt	99.
Den første Mai	99.
Twivl	100.
Odins Svar	101.
Balders Veemod	102.
Balders sidste Taarer	103.
Balders Fortvivlelse	104.
Balders Død	105.
Jubelæblet eller den gamle Harpespiller	106.
Fortrøstning	110.
Savn	112.
Nannas Aabenbarelse	113.
Til Spotterne	115.
Trøst	117.
Baldur i Helheim	118.

Flyvedigte af blandet Indhold. Anden Samling.

Til Bogen	121.
Selvindbydelse	123.
Til Psycharion	124.
Til Bredsdorf	125.
Til Seline	126.
Til Selinde	127.
Ved Wessels Død	127.
Under Wessels Portrait	127.
Til Danmark, ved Gerners Liig	127.

IV

	Side.
Til Doris	127.
Over en Moder, af hendes Datter	"
Til Døden	128.
Nytaarsønske til Overulus	"
Af Anthologien	"
Til Digterinden Fr. Brun	129.
Til Lilia	130.
Til Greven af Gramapel	131.
Til Frøken Catharina Olsen	132.
Til Frue Statsraadinde Olsen	134.
Til Samme	136.
Ode til Frue H. Courlaender	137.
Til Terpsichore Schall	139.
Til Sangerinden Minna Becker	140.
Til Grosserer Nathanson	141.
Den første Iyfe Junius 1815	"
Bed en ung Digters Baare	142.
Gaade	143.
Einharpeklang. Til Augusta Frydendahl	144.
Til min Ven og Veninde Wiborg	147.
Til Frøken Hanna Bager	149.
Barne- Velkomst, til den lille Engel, 1816	150.
Mens han levede	151.
Engle- Velkomst, til det lille Barn, 1818	"
Barnehimmelen. Efter det Evenſke	153.
Paa Provst Gutfeldts Fødselsdag	154.
Til Basilus Lisakewiſ Skygge	155.
Til Professor Ludvig Jacobson	"
Petrophilo Petersen	156.
Bed Thorvaldsens Gjensyn	"
Under Thorvaldsens Portrait	157.
Patrioternes Mønster. Et lille Helstedigt	"

V

	Side.
Til Frøken ***	158.
Til Frue Statsraadinde Bager	159.
Epistlerne til Frue Olsen	”
Til Frøken Elina Olsen	160.
Epistlerne til Frue Professorinde Oluffsen	161.
Epistlerne til mig selv	”
Til Frue Justitsraadinde Wiborg	162.
Det indre Dvad	”
Til Frue N***	163.
Til de tre Familier	”
Forsvar for Orthodorien	164.
Skolie	”
I min Søns Stambog	165.
I samme	”
Til Herr Gely Latour	”
Telegraph Rygtet	166.
Hans Mikkelsen leve!	”
Motto til Haandtegningerne af Kragenstein-Stub	”
Under Kragenstein-Stubs Billede	167.
Til den Elskede	”
Begeistringen	168.
Digterens Nat	”
Aften-Morgen	”
Handelig Naturlov	169.
Digteren og hans Muse	”
Capitain Hedemann	”
Dansk Fortrøstning	170.
Paa Amors Billedstøtte	”
Min Undskyldning	”
Verdens Gang	171.
Til de smaa Flyvedigte	”
Til samme	”

	Side.
Romaner og Ballader. 1806—1818.	
Ridder Ro og Ridder Rap	172.
Hyttten	177.
Jomfru Elses Vise	179.
Eivinds Drøm	182.
Viser og Sange. 1800—1825.	
Til Freden.	
Krigens Larm og Skrækkens Bulder	186.
Til Kronprindsen.	
Din Morgenrøde hilset blev	188.
De forenede Danskes Sang i Paris.	
Diens udbasunt af Krigens Torden	189.
Githarsang.	
Midt i Paris og dens buldrende Glæder	195.
Digtervise.	
Den Sanger, som med Morgenqvad	197.
Duus Drikkevise.	
Her ved dette Gammensbord	198.
Hyrde-Fløiten. Efter Göthe.	
Morgenvagt af lette Slummer	200.
Konsten i Negligee.	
Biskoppen dufter! Glassene blinke!	201.
Den gifte Stands Lyksalighed	
Held den, der har i dette Liv	204.
Biskopsvise.	
Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord ?	207.
Skjærslipper Vise.	
Nys kom en fremmed Skjærslipper til Byes	210.
Orlogssang for Danmarks Søkrigere.	
See Fred'rik staaer, som Christian stod	212.
Matrosmythologie eller Vikingedrikkevise.	
Kraft i Naturen og Ynde man finder	213.

VII

Etbe.	
Gamle Jobs Sang paa Holmen.	
Paa Bredden af Sundet der ligger en By . . .	216.
En kort og fyndig Vise om Fregattyven.	
Hvis bag paa den Sovende kommer en Stud . . .	223.
Kattegatsang.	
Vi, Sønner af Thor	224.
Søkrigsvise.	
Hver Dannemand er Fredens Ven	226.
Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet.	
Boer jeg paa den tamme Bred	228.
Den nordiske Kriger.	
Jeg drager mod Eyden fra Nord	230.
Krigsang.	
Vaagn op til Slag for Danmarks Vre	231.
Gen! to! tre! Marsch!	
Gen! to! tre!	234.
Bataillons-Marsch.	
Hoboerne blæses og Trommerne slaae	235.
Hær-Marsch.	
I Luften er Susen	237.
Sang for Kongen og Fædrelandet.	
Bryd, med din rene Lyst	239.
Maarsang. Ved Kongens Hjemkomst 1815.	
I fulde Glands den unge Sommer straaler . . .	241.
Kronprindsesse Carolines Skaal.	
For Danmarks Fædre, Danmarks Modre	242.
Sang ved Norges Universitets Indvielse.	
Rundt om Dovres høie Fjeld	244.
Bordvise.	
Der var en Mand i Østens gamle Dage . . .	245.
Selskabs-Perial.	
Ei Mimers Brønd og ei Hippokrene	247.

VIII

Side.

De tolv Skaaler. Rector Møller helliget.	
En værdig Lærers Fødselsfest	
Grindring.	
Naar Børn sig om mig slynge	261.
(Slutningen af „Viser og Sange“ findes i fjerde Bind.)	
Erik Eiegod. 1789.	
Et lyrisk Drama	269.

Syinner og Ode.

1798—1818.

Til Frederik,

Kronprinds af Danmark.

Naar tvende Rigers Brødestemmer lyde,
fra Slot og Hytte, henrykt til Din Priis,
Naar Hjemmets Jubler Tak Dig og Beundring yde,
Mens Fremmede maae selv, trods Alvind, lydt udbryde:
„De Danstes Siegod er stor og viis!“

Naar Barder (o! den eviggrønne Krone
Mig vinker mindre skjon, end disses Held!)
Besjælt af Din dem nære Guddom, nær Din Throne,
Bestraalt af Himlen i Marias Smil, Dig tone,
Beruust af Fædrelandets Glæders Væld —

Hvad kan da den landflygtige Samene,
Fortrolig kun med Veemods Melodie,
Som, Halcyone liig, hensukker Livet, ene
Blandt fjerne Klipper, langt fra Hjemmets Hippokrene,
Dig nynne — værdigt Danmarks Harmonie?

Dg jeg var eengang blandt de Lykkelige,
 Hvis Lod — misundt af hvert et Sangens Folk —
 Det blev, at frandsø Mod og Dyder i det Rige,
 Som friheddannes af en Herster uden Lige,
 Da blev og min Begeistring Glædens Tolk;

Da greb en Gud min Aand, hvis Ild fortæerte
 Mit Støv, og luttred' det til Himles Lyst;
 Da slog, af Brødres Fryd oplivet, høit mit Hjerter;
 Da svulmed', trods hvert Nag af egen jordist Smerte,
 Til Sang om Danstes Salighed mit Bryst:

O Du, den ædleste blandt Jordens Helte,
 O Fred'rik! stor i Fred, og stor i Krig!
 Da tolked' jeg den Graad, som mine Brødre fældte,
 Hvergang det Danmarks Held og Danmarks Ære gjældte,
 Ved at erkjende Nordens Skjold i Dig!

Da blandte jeg med glade Barders Toner
 Min Harpes Klang, mit Hjertes høie Raab;
 Og, skjelnat selv i Chør af frandsede Teutoner,
 Udbredte jeg min Sang til Sydens næste Zoner
 Om Tvillingrigets Lyst og Nordens Haab.

Men nu! hvad kan, hvad tør en Flygtnings Læbe,
 Som Skjebnen fjernte fra det elskte Nord?
 Hvis Jubellyd, som frem af knuste Hjerter stræbe,
 Ubodelige Savn i Fødslen grusom dræbe?
 Hvad kan en Gisfugl — langt fra Lundens Chør?

Sig hæve kan den! end engang sig svinge
 Fra sit eensomme, fjerne, tause Skjær!
 Og, trods den Afgrunds Magt, hvis Taarne de omringe,
 Med nordist Mod og Lyst paa sin Beundrings Vinge
 Høit overflyve Mørkets hele Hær —

Lyd gennemstingre Nat og Storm og Torden —
 I sidste Suk omhynne Herthas D —
 Endnu engang, Dig nær, o Fred'rik! i Dit Norden
 Lovsynge høit Din Daad, Dit Værd for hele Jorden —
 Henflagre til Dit Alters Fod, og — doe.

Til Nordens Urania.

Dør uden ubesindigt Overmod,
 Ukaldt, og uden Dødens Hædersstempel,
 En Skjald, der længe efter Glemfelses Flod,
 Sig nærme Nordens Sangflugts Æthertempel
 Og ydmyg knæle for dets Guddoms Fod?

Alt! uanseelig, uden Vingepralen,
 Uglimrende, med affemørke Skjær,
 Hans Sangfugl svæver frygtfom Thronen nær,
 Og zitterer blendt af Pragt i Disarsalen;
 Den skuer rundt de Fugle, store, smaa,
 Med Perler og med Diamanter paa,
 Med Iris's og Auroras Anbefalen;
 Og seer i Krebsen, hvor de vinkte staae,
 Sig Stakkel ene grim fra Top til Taa.

Men Ustylds Dronning! selv dit Die saae
 (Jeg saae det) ofte mildt til Nattergalen —
 Og den er usfjon, glimmerløs, og graa!
 Uppyntet, næsten som Minervas Ugle
 Blandt Tempes og Olymps udmærkte Fugle,
 Den tryller intet Blik med himmelsk Lyst;
 Men den har Lyd, der dulme skyldfri Smerte,
 Der trænge dybt i Beemods aabne Hjerter,
 Og den har Edens Gjenklang i sit Bryst.

Du, som den sang i neppe hørte Toner,
 Mens sfingred' af en mere vældig Klang
 Fra Dybet, hvor din Modgudinde throner,
 Dit kolde Thules Strande, Fjeld og Bang,

Urania! o! lad med slækket Vinge,
 Paa dine bedste Døttres Høitidsdag,
 Den Syge dig sit — maaskee sidste — Slag,
 Om tilsmiilt ei, dog uforagtet bringe!

Til Bonaparte.

Hvilken Mand, Helt, Gud, o du Lyd fra Pindus,
 Elies høisangfordrende Røst! hvis Gjenklang
 Rører alt selvdirrende Harpes Strænge,
 Gjælder dit Magtbud?

Hvilket Navn bør dybt i din Kløft, o Rhodan,
 Høit om Montblances Top, og fra Pol til Pol rundt
 Jord'nens Festklang døvende, trefold Echo
 Festlig gjentage?

I lions Borg sank, og i Seflers Stormhav
 I lions Muurs styrte Magt, og selv du,
 I lions gruusreisede nye Colos, høit-
 taarnende Roma!

Trefold Grav opslugte din Et, Herakles!
 Cyrus's Sol gif ned; Alexanders; Cæsars;
 Hedenold! din Verden forgif; med den sank
 Gudernes Aftom.

Frankens Helt, du Carl! og de Rusfers Helt, Czar!
 Preussers Helt, Enehersternes Mønster, Fredrik!
 Eders Maaner straale ei meer. Hvorhen i
 Heltenes Tusmørk?

O Begeistring! Lyn, o kun vilde Lynglimt
 Møde dig, rundtspeidende Blik! Europa
 Hyller afgründstigende Damp. Dimsønst du
 Ralste mig, Elio!

Jagen Sol opklarer, og intet Maanlys
 Jordens Nat; selv Stjernerne slukkes; rundt om,
 Mellem Bjergtroldspøgelse, saae jeg Dverge
 Kravle paa Dverges

Skuldre, fem Lag høit; men et Pust, og hov'fulds
 Styrtet laae Skykjæmpen i Gruus! selv femfold
 Hundred opdyngt ffued' mit Blik; men aldrig
 Stod der en Heros.

Hvi dog, Luftstrøm! sufer du saa? Hvi dirrer
 Lyren, syvklangfyldt, som om Musen selv den
 Rørte? Syng! syng! toner mig Drancens Drøn i
 Alpernes Gjenlyd.

Milde Luft, sydvistede! Fra hvad Alter
 Steg din laurbærrygende Duft? Din Drn, Zeus,
 Svæver nær, nær, nærmere — Skrak! dens Rov alt
 Sufer jeg henrykt

Ned fra Bernhards øverste Lind, hen over
 Heltes fordums Speil, det ruinomkrandsste
 Middelhav, hen over din D, Calypso!
 Vtna forbi, hen

Over Minos hellige Grav, ustandset
 Hen forbi hiin Bred, hvor af Havet opsteg
 Aphrodite, hen i din aabne Favn, syv-
 armede Nilus!

Stræk! men her! hvad Syn! Pyramiders Zittren!
 Støtters Fald! Jordstjælv! Catacombers Aabning!
 Hedenold gjengangende, vakt af Portens
 Styrtende Hvælving!

O men hist — hvem skuer jeg hist med Egis
 Bæbnet? ham? ham selv, med Apollos Afsyn,
 Skuffer ei hvert Træk, min triumphomtonte
 Helt, Bonaparte!

O! du Bognborgkruiser i Kamp, Ares,
 Ares? nei, Zeus selv paa Titaners Bjergfald.
 Slag i Slag Lyn slyngende, du, min Høisangs
 Skjulte Begeistring!

Din Triumphvogn vende du snart! Europas
 Hæse Suk, at! sidste maastee, dig kalder.
 Jil, Olympstjoldrustede hjem, og styrt den
 sidste Chimæra.

Til Skibet, som førte Virgil over Havet.

(Horaz's tredje Ode.)

Nu! saa styre dig Cypria,
Samt med Twillingehs Helenas Brødrepar!
Medens Bindenes Fader, hver
Stormvind fængslende, blot lader Japir ud.

Sneffe, som min Virgilius
Anbetroedes! bring, bring ham i trygt Behold
Hen til Atticas fjerne Kyst,
Dg bevar mig min Sjæls elskede Halvbedel! —

O! dens barfede Bryst har dækt
Trefold Malm, der sit Liv først paa et skrøbeligt
Flaad betroede det vilde Hav,
Uden Frygt for den brat styrkende Lybifers
Skykamp med Aquilonerne —
For Hyadernes Mulm — eller den rasende
Notus's Magt, der, som ingen, snart
Taarner Adria, snart trykker dets Bover ned.
Hvad Slags Død vel forfærdes' den,
Der ustræffet har seet Hvalernes Rjæmpe-Svam —
Afgrundbølgernes Squulpen — og
Tordenfjeldenes gruerygtige Klippemuur?
Frugtlost fjernede Land fra Land
Blift en ordnende Gud ved det usællige
Hav, hvis dog det forbudne Spring
Over Sundene frækt vover et Fjælleflaad!
Alting bydende vovsom Trods
Styrter Menneftens Slægt frem i Formastelser.

Ildens farlige Himmelran
 Stjente Folkens Sværm Japets forvorne Son.
 Fra den Tid har fortærende
 Sot og utallige nye hidfige Febre sig
 Spredt paa Jorden, og brattet os
 Den nedglidende Veis fordum dog længere
 Sikkre Bane til Acheron.
 Boved' Dædalus ei gennem den tomme Luft
 Flugt, skjøndt ikke med Vinger født?
 Brød til Helvede selv Herkules ei sig Gang?
 Intet skræmmer en Dødeligs
 Boven; Himmelen selv stormer vort Overmod;
 Og dets Travlhed tillader ei
 Brødeheverens Arm Hvilen fra Lynildsving.

Offerstenen.

Forfærdelsens Nat omhyller Jorden;
 Hvert Havets Lys er slukt, og mørk er Himlen vorden;
 Rundt Livet bæver under Dødens Fod,
 Mens Toppen vildt omhvirovt af Skyens Torden,
 Det stammedjærreste Træ, den gamle Bøg i Norden,
 Flakk vakler, rystet i sin Rod.
 Alt rokkes, falder, styrter i det Fjerne,
 Trindt om nedsynker Alt i Gruus;
 Trods utaalmelig Kraft i Hjertefolkets Kjærne,
 Der slog de gamle Slag igjen saa gjerne; —
 Mod Krampeslag i Kjæmpen Ymers Hjerne,
 Mod Himlens Raser, mod den blinde Skjebnes Ruus
 Kan intet Mod, og ingen Trostak værne.

Men, Surtur, ras! storm! ryst! og styrt! og knus!
 Dig trodser, liig vor Pols uroffelige Stjerne,
 I Templet, Nordens Aand engang har bygt,
 Et Alter, paa hvis Steen vi offre trygt
 For Ragnarokur uden Frygt;
 Fra dette stiger en treenig Flamme,
 Uslukt af alle Tidens Stormes Bruus,
 Høit gjennem Hvalvingen og alle Fjellers Gruus:
 Og det er Eenheds Lyst i Brødres skilte Stamme,
 Og Nordens Had til Syd, det evige det samme,
 Og Gothers Kjærlighed til Nordens Kongehuus.

Israeliternes Lovsang.

Chor.

Urim sluktes, Thummim tier,
 Zions Harpers Harmonier
 Tabte sig i Klagens Drk;
 Avnespredt er Jordens Brimmel
 Salems fordum lyse Himmel
 Er nu mørk!
 Gud! saa har du vendt dit Nie
 Bort fra Sarons yndte Høie,
 Fra dit Altars ældste Stæd?
 Abrams Skygge, du, som svæver
 Der, hvor Herrens Frygt end lever,
 Græd! o græd!
 Herren har forladt din Sæd!

Recitativ.

Ja! bort fra Høiene, hvor Baals Priis
 Afverlede med Lovsang til Jehova,
 Har Abrams Gud sit Ansigt vendt — fra Dalen,
 Hvor Spædes Rallen offredes til Moloch —
 Og fra det Tempels Gruus, hvis Helligdom
 Besudledes af Utugt; knuset har
 Hans Torden Achabs Spiir, og avnespredt
 Hans Storm Børnemorderens Trælle;
 Men ikke har han vendt sit Die bort
 Fra den Retfærdiges bevarte Spor,
 Og ei det Folk forladt, som ei forlod ham!
 Græd, store Skygge! græd; men græd af Glæde!
 Din Et har Herren bygt et andet Sæde!
 Lyst fra din Himmel ned til Nordens glade Lyd,
 Og hør med salig Lyst din Afkoms yngste Toner
 Sig blande fædrelandst i festlig Fryd
 Med Jubelsang af Danmarks Millioner!

Aria.

Zion, end din lange Klage
 Paa den gladeste blandt Dage!
 Glem i dine Sønners Hjem
 Fædrenes Jerusaleml
 Fredens milde Gud paa Jorden
 Skjenkte dig et Hegn i Norden!
 Og det bedste Folk i Fredens Havn
 Tog dig venlig i sin Broderfavn.

Chor.

Held os! Fredens milde Gud paa Jorden
 Skjenk os et Borgerhegn i Norden,
 Og det bedste Folk i Fredens Havn
 Tog os venlig i sin Broderfavn!

Recitativ.

Aarhundreder omvankte paa den Jord,
 Som Patriarker bygged', landsforviist,
 Forfulgt og haanet, Patriarkers Afkom.
 Det Folk, med hvis oprindelige Lys
 Jordborgernes Forflarelse begynder —
 Hvis Stifter reddede fra Undergang
 Fornuftens Skat i Troens ældste Lov —
 Det Folk, hvis Skrift er Kundskabs ældste Kilde,
 Hvis vise Konges Navn endnu idag
 Dpsylder Morgenlandet med sin Glands —
 Det Folk, af hvis vidunderrige Skjød
 Europas Anders Fredbeherster fremgik —
 Var negtet Arvedeel i Folkeret,
 I Dannelsens almindelige Have,
 Og selv i lovløsvilde Horders Cie!
 Udstødt af Brodrestaters indre Samfund,
 Nødt til et Anders Kald uværdigt Liv,
 Gik tabt for Borgerdriftens frie Forædling
 Dets Virksomhed og ufortrødne Flid.
 Da saae den fredegode Drot i Nord,
 Hvis Tid er Byrders Letten, og hvis Daad
 Er Borgervels Udbreden, han, som brød
 Stavnbondens Aag og Negertrællens Lænker,
 Den til hans Fredland tyede bange Flok —
 En Hjord foruden Hyrde. Hegn og Skjerm
 I Fredens Skjød han skjenkte dem, og see!
 Den tredje Blomst sprang ud i Krandsen om
 Den Fredegodes hæderfronete Tinding.

Chor.

Held os! Fredens bedste Gud paa Jorden
 Skjenked' os et Borgerhegn i Norden,

Dg det bedste Folt i Fredens Havn
Tog os venlig i sin Favn.

Aria.

Lyder atter Zions Harper, lyder!
Med en ny og liflig Klang!
Klinger i det hulde Sprog, som gyder
Fredens Honning i vor Sang,
Der fra Hjertet som fra Læber flyder!
Byttet har vi vore Fædres Sprog
Med det Folks, som i sin Favn os tog;
Knælende for Dannerkongens Throne,
Vi, Danmarks Born, vor Glæde danst la'er tone!

Chor.

Gamle, glemte Thummim tie!
Smelt du nye Zions Lovsang i
Hele Fædrelandets Harmonie —
Færdig er den Fredegødes Krone!

Ode til Sommerfuglene.

Ludvig Heiberg helliget*).

I Blomsterengle, som min Aand forynges,
 Mens Diet fro betragter Eders Rhynges
 Paa Lillien under det krystalne Tag,
 Nu Fugle der, hvor Phantasten bygger
 Sit Drømmeslot i morgenrøde Skygger,
 Hvor Billeder om Billeder sig slynge,
 Omflagrer mig, med hulde Vingeslag!
 Thi, Luft-Libeller, Æther-Amoriner,
 Aglaier, Thalier og Euphrosiner,
 I Sylpher! Eders Yndling vil jeg synge
 Min Nymphes Tak paa sin Forvandlingsdag!

Du, som, da mig nylig midt i Toget
 Mod Dgler, Tudsler, Kryb og saadant noget,
 Den knappe Støvets Pandserstjorte sprak,
 Mig nogen baded' i den rene, milde
 Danfanas styrkende krystalne Kilde,
 Hvis Grotte skjulte mig for Floffens vilde
 Forfølgelser med Skjerm mod Pølenes Pak,
 Laan mig, du Perle mellem blide Muser,
 Hver Lyd, der i dit lette Nordlys fuser,
 Hvert Sommerfugletræk i Dannersproget,
 Til med lidt Glands at spragle Sangens Tak!

*) Efter en min lille Søn tilsendt Foræring af hans Insektsamling paa Fesidagen den 28de October 1815.

Men, Himmel! tør jeg troe de hulde Syner?
 Paa Balsambolstere, paa Bellugtdyner,
 I Zephyrvugger af ambrosiisk Duft,
 Som Fryd-Kjærminder, løst fra Beemods Stængle,
 Som spæde, smaa, nysødte Haabets Engle,
 Med Seraphblis og Cherubsienbryne
 De smile, legende med Lys og Luft!
 Jeg seer dem stige, vrimle, flagre, skimre,
 Liig tusindfarvte Morgenstjerner glimre,
 Straalspille, tindre, flamme, funkle, lyne
 Høit over deres Krysaliders Gruft.

I Sværm af Pompens Helikoniader,
 Foran dem alle svæver Sangens Fader*)
 Paa Lillievinger til Parnassets Top —
 Ham følge festligklædte Danaider,
 Halvguder, Kamp-Heroer, Titanider,
 I Duggens Huldgudinders Perlerader,
 Med alle Blomsterbørn, til Templet op;
 Mens bag dem Maanstinhavets Doridiner,
 Og alle Sangens samtlige Seliner
 Fra Templer, Hytter og Olympens Gader
 Med Ynde slutte Skjønheds lyse Trop.

Opvaagnet nylig selv af Sangens Drale,
 Ved Bredden af mit lille Blomsts Rastale,
 Paa Rosens og paa Lilliens Fødselsdag —
 Med egen Farve dybt i glemte Gruber,

*) Papilio Apollo.

Nu Cherub selv imellem froe Cheruber,
 Høit hævet over Fienders tause Dale,
 Skyleiret i bevinget Bennelag —
 Med skjærpet Sands, med Millioner Dine,
 Naturens Pantheon jeg seer sig høine,
 Mens alle Konstens Aftenstjerner dale,
 Dækt med Uranioners Himmeltag.

Jeg seer de Farver, Lysets Pensel maler —
 Jeg mærker Ord, som Livet ene taler —
 Jeg hører Lyd, som intet Echo naaer;
 Jeg lytter til ukjendte Melodier
 I Blomsternyn og Nordlysharmonier,
 I Slag paa Slag af Idas Idealer,
 Og Klang af Harpen, Livets Engel slaaer.
 Men Sangen selv slaaer lyse gyldne Triller,
 Og Klangen, som i Blomsterhimlen spiller,
 Er Havets Rodne liig, naar Solen daler,
 Og Luftens Smil, naar atter den opstaaer.

Saaledes saae det første Blik hernedes
 Rundt om det end uscete Selv i Eden
 Nysskabte Væsners underfulde Dands:
 Naturens hele hulde Børnevrimmel
 I Flod og Eng og Luft og Skov og Himmel,
 Henrykt, med Glædens Zittren og Tilbeden,
 Begyndte Livets lyse Jubeldands —
 Mens flyvende Saphirer og Rubiner
 Og Ild-Cheruber, rundt, og Seraphiner,
 Som om de tændte Lys i Evigheden,
 Dpfyldte Rummet dybe Nat med Glands.

Men hvad er i det Stjernehav af Luer,
 Hvori jeg de bevingte Blomster stuer,
 Min hjertebrustne Læbes Stjerneffud?
 Den næste Cherubs Blif det neppe skimter,
 Det flyver op af Støvets Mulm og glimter
 I Himmelhøiden over Jordens Luer,
 Et Lyn blandt dem, der aldrig slukkes ud —
 Det nynner mellem Straalerne, som spille:
 Hvor er du stor, Natur, selv i det Lille!
 Og hvad var i din Skjønheds Tempelbuer
 Min Gnist, hvis den ei tabte sig i Gud!

Held denne Gnist ei blot i Evigheden,
 I Lysets Favn høit over Drne-Reden,
 I Tanke-Kilden, af hvis Bæld den sprang,
 Hvor den med dem, som længst i Tiden brændte,
 Hvis aldrig slutte Lys tilbagevendte,
 Med alle Gjætterne, som vandred' heden,
 Chorflammer i den løste Gaades Klang,
 Held den, hvis Farvespillet her i Livet,
 Som blev dens givne Tankestraale givet,
 Og fandt en venlig Andagts-Gnist her neden,
 Der gjerne sig med den til Kilden svang!

Til Dannerkongen.

(Den 28de Januari 1816.)

Konge, Du, som alle Danmarks Sønner,
Aftom af den ældste Hædersslægt,
Signende Din Dag i Sang og Bønner,
Lydt befale Himlens Varetægt!

Du, hvis Navn og Billed nu omslynge
Krandse paa hver Borg og i hver Braa,
Hvor sig om Dig Selv ei kunne flynge
Landets Børn med Høitidsklæder paa!

Fred'rik, som jeg tidlig Fredegode
Døbte, Dit Danfaas unge Præst,
Mens blandt Skjaldene, der om Dig stode
Signende, jeg ofte stod Dig næst!

Konge! Fader! fjern nu fra Dit Die,
Skjøndt i Aand og Tid Dig evig nær,
Kan til Sangen ei Dit Dre boie
Sangeren, der eengang var Dig kjær!

Ei med Trygleren omkap jeg træder
Op ad Raadetrappen uden Rald,
Kryben ei, saa lidt som Hovmod, klæder
Dannerkongens alderstegne Skjald.

Men af Digter-Kredsens udeluftet,
 Der paa Borgen selv tør Harpen slaac,
 Stiger dog for Dig til Himlen Sufket
 Klangledsaget i min skjulte Braa.

Skjalden, i et halvt Aarhundred graanet,
 Som, hvergang Din Festdag kom igjen,
 Sang Din Lovsang, troer sig hvergang skaanet
 Sangerlivet, for at synge den.

Det var saa de gamle Skjaldes Bane,
 Kongelov og Sangliv var dem Tæt:
 Først, hvor endtes Danskjoldungens Bane,
 Dannefsjaldens Fjed ei meer blev seet!

Thi, at frygte Gud og Kongen ære,
 Er det høie Skjaldfkabs første Bud;
 Og min Sang skal uafbrudt det lære,
 Til med Fred'rik jeg gaaer hjem til Gud!

Vær velsignet, Nordens Førstefødte!
 Danmarks Fyrste, Hertogs ædle Søn!
 Signet for hvergang Dit Hjerter blødte
 Ved hver Dans og Anguls Saar i Løn!

Vær velsignet høit for hver Hjerter-Tommen,
 Du har paa dit Almagt-Scepter lagt!
 For hvert Offer af Erobrer-Drømmen,
 Du har vaagen Fædrelandet bragt!

Bær velsignet, til Du bringer heden
 Billien, som feirer over hiin!
 Og hvor selv Trajanernes herheden
 Straale vil i Høihed under Din!

Men tillad, mens Skjalden lydt velsigner,
 Dannerkonge, Dig, at dannedjærv
 Og med freidigt Mod, som Fædres ligner,
 Han Dig yder meer end denne Skjærv!

Ei med Lovsang, der sig selv belønner,
 Naar det fulde Hjerte bryder ud —
 Ei med een blandt Millioner Bønner,
 Som for Dig idag opsteg til Gud —

Ei med Harpens Klang i Fjeld og Dale,
 Ei med Taf, og ei med Dnsfer blot,
 Danneskjalden troer at afbetale
 Gjælden til sin Hjemstavn og sin Drot.

Men, som hine, der ved Kongens Side
 Blot ei qvad hans Priis ved hver en Fest,
 Men i Kampen og ham hjalp at stride,
 Bærner han for Dan, som han kan bedst.

For sit Skjaldfabs Banner at forsvare,
 Tro sin Konge, frygtende kun Gud,
 Hvor han ffuer Dannished i Fare,
 Drager han mod begges Fiender ud.

Konge! lad ham i Din fjerne Skygge,
 Hvis og langt fra Thronen i Din Hald,
 Dannisheden efter Evne bygge,
 Før han døer, et Værn mod Overfald!

Og trods alle Stormene, som tude
 Mod hans Stræben, og trods alle Lyn,
 Der ham trudselsblinke, det er ude
 Med hans Harpespil, som med hans Syn,

Og trods alle Sorgerne, som tynge
 Fred'rik Fredegodes glemte Skjald,
 Skal end længe hver Din Fæst forynge
 Gubbens Kraft til Rygten af sit Kald.

Vær velsigt af Danmarks fulde Hjerter,
 Gode Konge! Godhed signe Dig!
 Evig skal Dig prise selv min Smerte,
 Hvis og i min Braa Du glemmer mig!

Thi hvis Du, min Hersker og min Fader,
 Alle gode Danskes bedste Ven!
 Ei Dit Dre for min Sang oplader,
 Ved jeg, Han i Himlen hører den.

Confirmationstoner.

Til Antonie, den 5te October 1817.

Naar Fæst-Kloffen ringer
 For Baarens udspringende Knoppe,
 Mens flagrende Vinger
 Forlade de vuggende Toppe —
 Naar Skovenes Spæde,
 Nu vorne, fremtræde
 Paa Jordkirkegulvet, hvor Stammerne staae,
 Som Morgenens Brude klædt paa —

Naar Straalernes Fader,
 Betsignelsers Præst i det Høie,
 Med Smil da nedlader
 Til Jorden det himmelske Dæ —
 Naar huldt han bestyrker
 Hver Vært, som ham dyrker —
 Da toner hvert Orgel i Dal og i Skov
 Den evige Kjærligheds Lov.

Trods Høst-Vindens Vinger,
 Trods Lindingasblomstringens Smerte,
 Den Maisang gjenflinger
 I Digterens elskende Hjerter,
 Hvergang ham det Billed,
 Som Baaren fremstilled',
 Fornyes, som Ustylds og Barmhertigheds Gjest,
 Paa Jomfrubebudelsens Fæst.

Men o! naar i Brimlen
 Af Kjærligheds modnede Druer
 En Perle fra Himlen
 I Rosernes Rose han stuer —
 Naar samtliges Dyder
 Den Indigste pryder,
 Saa taber, til Harpens den zittrende Klang,
 Hans Nyn sig i Englenes Sang.

Jubeltoner.

Til Bøysse, efter Anhørelsen af hans Jubelmusik til
 Reformationsfesten.

I Billed og Sang kun opstiger vor Aand
 Af Dunsters og Larmes de jordiske Baand
 Paa Lys-Trin af Farver og Klang-Trin af Toner;
 De himmelske Stiger har Konsten bygt op
 For Længselens Higen til Saligheds Top,
 Hvor høit over Verd'ner den Evige throner.

Høit steg vel paa hver af dem begge jeg for
 Til det Aflerhelligstes aabnede Dør;
 Dog ene paa Farvers til Himlenes Himmel;
 Paa disses kun Lysenes Alter jeg saae —
 Did Belklangens Tonetop ei kunde naae,
 Trods Drets i Belyst sig tabende Svimmel.

Du Mester i hellig henrivende Sang!
 Bær Rafael mig i begejstrende Klang
 Fra nu af høitidelig hilset og priset!
 Hvad han, da hans Himmeldør aabnet mig stod,
 I Himlenes Himmel end skjulede mig lod,
 Det Helligste, har nu din Trylles magt mig vist!

Som hist med Forklarelsens salige Glands
 Til Gloriens Top i Cherubernes Krands
 For Andagtsens Stirren sig Frelseren svinger,
 Saa svæver, o Weyse, dens Lytten forbi
 De Frelsedes jublende Fryds Harmonie
 Paa dine Seraphers melodiske Vinger.

Erøtiske Digte og Elegier.

1806—1817.

Til Urania.

Urania! du lønner din Tilbeder,
Som tro dig offrede sit Hjertes Ild;
Dg aldrig af den blinde Livets Leder
Sin Ungdom lod paa Roser føre vild!

Omsonst han ei din høie Guddom dyrker,
Endstjøndt dens Glands for Jorden skjuler sig;
Med Haab i bittre Dvaler du ham styrker;
Forladt af Verden iler han til dig.

I høitidsfulde Drommes Phantasier
Du viser ham dit Tempels lyse Pragt;
Dg Smerten flygter ham, og Sorgen tier;
Dg stille føler han din Guddoms Magt.

Høit over Jordens Bane du ham skaber
Et Tempel, som en evig Mai beboer,
Hvor, mellem Sole, han af Synet taber
Den dybt nedsjunkne lille, mørke Jord.

At kjende dig, tilbede dig, Gudinde!
 At knæle for dit Scepter blev min Lod.
 Held mig! jeg Sole saae for dig henseende,
 Og Verdener bortrulle for din Fod.

Held mig! Thi, løst af Støvet's tunge Lænker,
 Jeg ofte til din Throne svinger mig,
 Hvor du den himmelrene Belyst skjenker,
 Som kun Ufskyldighed bereder sig.

Lad Daarer sig med flygtig Kildren fryde,
 For evig at begræde deres Lyst!
 Sædt, efter Dval, skal Evigheden gyde
 Sin rene Belyst i mit rene Bryst.

Med Følelser, som Dydens Søn kun fatter,
 Igjennemtrængt af hellig, himmelsk Ild,
 Urania, jeg saae din skønne Datter,
 Og saae din Salighed i hendes Smil —

Og svor ved Dyden, og det Blif, som stuer
 Hver Tanke, før den modnes i vort Bryst:
 At evig ei min Elskovs rene Luer
 Skal smittes af en dig uværdig Lyst;

Men uden Pletter, som min Elstes Hjerter,
 Som Lunas Sol og Dagens Konges Guld,
 Den brænde skal, og gjennem Fryd og Smerte
 Mig bringe hellig ned i Gravens Muld.

Til Maria,

Kronprindsesse af Danmark.

Første, bedste, blideste blandt Qvinder,
Engelinde, Fredens Engels Lyft!
For hvis milde Blikke Smerten svinder
I hver Lidendes beflemte Bryst.

Huldeste Fyrstinde, Morgenrøden,
For hvis Komme Taagen svinder, liig,
Bed hvis Purpurstraalers aarle Røden
Nattens sorte Skygger skjule sig!

Liig og Aftenrøden, naar dens Smile
Gjennem Tordenskyens Taarer brød,
Og paa matte Hyrdes Blomsterhvile
Himlens Rosers Nectardraaber gød!

Blomster strøer jeg Dig, med bange Zittren,
Hvert i ængstlig Skynding nylig plukt
Mellem Stormes Brag og Tord'ners Knittren;
Intet, al! er, som jeg ønskede, smukt, —

Intet værd i Krandsen at indflettes,
Lyffelige Bårder binde Dig,
Eller paa det hulde Bryst at sættes,
Hvor Din Fred'riks Himmel hæver sig.

Thi, da fjern blandt Sydens kalkte Grave
 Disse danske Planter spired' frem,
 Straalte Solen over Herthas Have
 Ikke til den Braa, som gjemte dem.

Ak! Dit Blik har aldrig Mørket glædet,
 Hvor de pipped' frem paa Gravens Rand;
 Hvor, af mine Taarers Dug kun vædet,
 Hvert opvored' i den tørre Sand.

O! men som et Beemods Offerminde
 Fra den Skjald, der frydløs hylder Dig,
 Lad dem finde for Din Fod, Fyrstinde!
 Døden, som han selv tilønsker sig!

Den dobbelte Brystnaal.

Til Lilia.

Sammenlængede, gyldne, riflede Pile!
 Hveden kom I, med lægende Lyst,
 Mellem lynnende, blege, døende Smile,
 Hid til mit saarede Bryst?

Gjennem flammende Skyer Stjernerne blinkte —
 Fjerne Tordener prisede Gud.
 Nattens hellige, dybe Stille mig vinkte —
 Taus til den eensomme Lund jeg gik ud.

See! som en Lilie staaer paa zittrende Stængel,
 Ustyd duftende, smilende, hvid —
 Stod der, paa bævende Fødder, i Lunden en Engel,
 Skjøn, jomfruelig yndig, og blid.

Himlen glimtede venlig, og Engelen iulte
 Smilende til mig. Mit tryllede Syn
 Tog hvert Lyn for et Blik af den Hulde, som smilte —
 Og hvert Smil for et Himmelens Lyn.

Sammenlænkede Perler! rislede Pile!
 Hveden kom J, med lægende Lyst,
 Mellem Lilias Lyn og Himmelens Smile,
 Hid til mit saarede Bryst?

Mellem de luende, hellige, døende, blege,
 Vandrede jeg, ved den Yndiges Haand,
 Gjennem Taarer af Dug — og lettere stege
 Bore sig savnende Tanker til Aandernes Aand.

Lilia døde Livets giftige Braadde,
 Græd — og saae paa mig Lidende huld —
 Gjennemtrængende Blikke! blev J til Døde?
 Taarer! blev J til Perler af Guld? —

Tause stod vi, med Ahnen af Englenes Smerte —
 Nat omglimted' af Glædernes Jil —
 Over os glimtede venlig de Tvillingers Smil —
 Da slog det dobbelte Lyn af Salighed ned i mit Hjerte!
 Og paa det Bryst, som den enkelte Straale fortærte,
 Sidder nu, lægende Saaret, den dobbelte Pæl.

Dødens Aftensang.

Vis er jeg dig! Salig Slummer
Venter dig, du Smertens Ven!
Taal den korte Tidens Kummer!
Ewigheden ender den.

Hver en Aften dig forsøde
Dagens overstandne Nød!
Hør min Buggesang: De Døde
Hvile sødt i Gravens Skjød.

See bag Tordenstyer ile
Solen imod Vester hen!
Snart med aftenrøde Smile
Nattens Moder favner den.

See den zittre! see den blegne!
See den synke! see den slukt!
Tænk, som den, og du skal segne;
Snart er og dit Die luft.

Hør i Havet Bølgen bruse
Mindre høit med mindre Magt!
Hør i Løvet Stormen suse,
Dæmpet, meer og mere svagt!

Hør den sidste Bøve trille!
Hør det sidste Bindens Pust!
Tænk, din Sjæl og snart bli'er stille;
Snart er og dit Hjerte knuust!

I mit Favntags Aftenflummer
 Ligger al Naturen Liig —
 Arme Martyr, end din Rummer!
 Snart jeg favner ogsaa dig.

Til Charlotte, Grevinde af Schimmelmann.

(Ved hendes Grav.)

Du, som, mens Ungdom og Fryd dig ombandste,
 Smilende Harpen, du stemte, befrandste,
 Førend dens jordiske Baand gik itu —
 Du, til hvis Priis og dens finere Strænge
 Bævede tidlig, og bævede længe,
 Knuust af dig selv den dig toner endnu!

Nutidens Bølger din Sanger ombruste
 Voldsomt, da, dreven af Skjebnen, du knuste
 Sneffen, hans Jordiske seilede paa;
 O! men han takker sit Skibbrud i Livet,
 At ham det Himmelskes Nøgel blev givet,
 Som han kan evig forlade sig paa.

Blomsten af Kjærligheds evige Straale
 Lidet af nærende Muld kun kan taale —
 Let den i dyngende Belyst gaaer ud;
 Hvis og en Guddom dens Boren fremskynder,
 Elsker for høit den dog Alt, hvad den ynder,
 Af! og i Guddommen glemmer den Gud.

Held den, at med din Beskytten den tabte
 Lyst til Forgængeligt, Lid til det Skabte,
 Kjærlighed til hvad der glimrer paa Jord!
 Mindet kun om de fortryllende Dage
 Blev i den himmelske Væemod tilbage,
 Der end den binder til Muldet i Nord.

Salige Skygge, som huld i det Eden,
 Rundt dig omblomstred' paa Jorden herneben,
 Lufte mig ind, i min syngende Vaar,
 Lad mig et Vink fra din Himmel bebude,
 At du vil hisset ei lufte mig ude,
 Naar jeg mig nærmer med sneehvide Haar!

O! naar af Graven din Sanger opstaaer,
 Aabne ham Døren til Haven deroppe,
 Høit over Hellebeks brandsende Toppe,
 Hvor mellem Evigheds Palmer du gaaer!

Til X. Y. Z.

Hvis er Skyggen, som ved Nattetider
 I min Sanger-Braa besøger mig,
 Folder matte Hænder, af! og vridder
 Dem fortvovlt, et martret Gjenfærd liig?

Hvis er Stemmen, som i Orken sukker,
 Hvor saa sjelden høres Aande-Røst,
 Huller ud en Skabers Priis, og klukker
 Evig Godheds Lovsang uden Trøst?

Nyn, som ei paa Jorden kun har hjemme!
 Gjenlyd af en falden Engels Sang!
 Hæver sig en Abaddonas Stemme,
 Zittrende deri, fra Danavang?

Aand, som intet Jordist kan betrygge!
 Aand, som, flyet af Glæde, flyer for Lyst!
 Hvo du er, af Angst bespændte Skygge!
 Nærm dig tillidsfuld en Martyrs Bryst!

Mig har Natten og seet Hænder vride —
 Tidt med Suk jeg folder dem endnu —
 Mig, som dig, blev værdiget at lide;
 D! men jeg har længer lidt end du.

Dgfaa jeg har idel Modvind fristet
 Paa min fromme Stræbens vilde Hav;
 Hvad min Længsel søgte, har jeg mistet —
 Og hvad Hjertet finder, er dets Grav.

Dgfaa jeg har tabt hvert Haab i Livet;
 Og for mig har Jorden ingen Trøst;
 Men til Lindring blev min Veemod givet
 Tro paa Gud og Sands for Anders Røst.

Dgfaa dig, hvor fast du og blev lænket
 Til et Afgrundsfjeld i Livets Dal,
 Blev jo Sands for Anders Stemme skjenket,
 Og du troer paa Gud i al din Dval.

Hør da min, du, som jeg tidt mig drømte
 Mellem Sangens Unglinger i Løn,
 Og hvem, neppe skimtet, Hjertet dømte
 Veemodfyldt sin Harpes bedste Søn!

O! jeg gjetter, mellem tusind Skygger,
 Som i Anders Tusmørk mødte mig
 Der, hvor Gaadens Fugl sin Rede bygger,
 Trods dit skjulte Navn, min Phoenix, dig!

Skjøndt jeg aldrig hørte før din Stemme,
 Kjendte jeg igjen det Blik deri,
 Med hvis Smerte, som jeg ei kan glemme,
 Du mig iilte sidste Gang forbi.

Hør min Røst da! Lad den gjennemflinge
 Din nedbrudte Lykkeborgs Ruin,
 Som med Susen af en Seraphs Vinge,
 Huldt, som din igjennemtonte min!

Ikke kjender jeg, skjøndt lydt jeg hører
 Rullen af et rædsomt Tordenskrald,
 Hvad din Sjæl til Djevles Angest rører,
 Eller, Engel, Grunden til dit Fald.

Ikke veed jeg, hvad engang i Himlen
 Du mod Alles Fader har forbrudt,
 At du meer, end ud af Børnevrimlen,
 Som hver moden Aand, dig troer forskudt.

Men det skrev mig klarligt dine Blifke —
 Og det trykte trofast mig din Haand —
 Sønderknuste! Hovmod var det ikke —
 Og din Aand er ikke Løgnens Aand.

Og, det veed jeg, denne kun bør frygte
 Med hvert Lyn et evigt Tordenskrald;
 Og kun hiin maa tumble, styrte, flygte
 Hov'fulds i et uophørligt Fald.

Kun for Helved er Forløsning Gaade;
 Kun for Trods blev Verdens Fængsel skabt;
 For Fortrydelsen er idel Naade —
 Og for Bøn og Bød er Tid kun tabt.

Hør mig, Aand! jeg kjender ei din Brøde —
 Hver din Synd er skjulet for mit Blik;
 Men jeg veed, at en Forsoner døde
 For enhver, vi angrende begif.

Og jeg veed, at for hver Aand, som synker,
 Sank den og i Lasters fule Dynd,
 Naar den, rødmende for Gud, sig ynker,
 Er Fortvivlelsen alene Synd.

Mig har Anders Aand det aabenbaret,
 Giv dens Tilraab i din Smerte Rum:
 Dig er Trøst og Lindring opbevaret
 I vor Frelfers Evangelium.

Ogsaa jeg faldt ned af Engles Rige
 Ved at gruble, hvor jeg burde troe —
 Det har lært mig did igjen at stige —
 Det har skjenkt min Aand en evig Ro.

Abdiel! har du det kunnet glemme?
 Kom! dig kalder høit din bedste Ven —
 Hør i dennes Kjærlighedens Stemme!
 Kom, og lær dens Sandheds Ord igjen!

O! dit Dvab har gjennembort et Hjerter
 Gjennemtrængende min Digterbarm —
 Og, for nu at lindre mig min Smerte,
 Kom, og føl dig frelset i min Arm!

Dugperle paa Graven.

(Fed Grevinde Frederike af Reventlow, født Grevinde af Schimmelmanns,
Himmelfart.)

Emkendorf! hvor Julia lod stige,
Båndrende med Dyden Haand i Haand,
Fra det Bæld, hvor udsprang hendes Aand,
Med i Orken Idealers Rige!
Tempel! hvor hun throner ikke meer!
Træ'r, hvorunder hun ei længer hviler!
Hulde Smaa, til hvem hun meer ei smiler!
Blomster, som hun ikke længer seer!
Bort fra Jer det Bli' nu Skjalden fjerner,
Hvori Smertens store Perle staaer;
Slukt er Lidelfernes Sol i Norden —
Med en evig Længsel bort fra Jorden
Op mod Himlen Dinene han flaaer.

Men, o svar mig, Maane! svarer, Stjerner!
Svarer, Himle! hvorfor mørknes J?
Selv paa Rildens Bred i Lysets Egne,
Hvad betyder, Roser, at J blegne?
Hvad betyder, Lilier, at J segne?
Trods det Hegn, som J bestjermes i?
Som om Rædsel Jer betog, J Trygge?
Som om Døden med sin store Skygge
Gik paa Melkeveien Jer forbi?

Fryder Eder! Hun er Eders vorden!
Hun tilhører ikke længer Jorden!
Lindrer! funkler! jubler! Hun opfoer,
Skjønne Himmellys, i Eders Chor! —

Stjernerne.

„Ja! vi fryded' os forud alt længe,
 Mens hun langsomt steg fra Nordens Pol,
 Denne Livets Haves Natviol
 At modtage her i Lysets Enge;
 See! men da kom Engle ned i Dands
 Fra det Høies ubekjendte Toppe —
 Og de bare hende, skjult i Glæds,
 Høit op over vore Fæslers Krands,
 Til det Allerhelligste beroppe.“

Emmas Minde.

Til Frøken Frederike Valle.

Jeg var Fader, Hulde, til en Engel,
 Skøn og blid, og elskelig, som du —
 Længst er visnet Viliens spæde Stængel;
 Men dens Krone dufter mig endnu.

Atten Maaner saae den, uden Rige,
 Hæve sig i Ustylds Blomsterchor;
 Mit var hele Himmeriges Rige,
 Mens jeg ømt opelskede dens Flor.

O! men neppe var den barnudsprungen
 I den lille Duffes hele Pryd —
 Neppe viklede sig ud paa Tungen
 Datterhertet i de første Lyd —

Neppe svandt mig Himlens Perlerader,
 Neppe taug mig Nattergalens Sang —
 Da med Smil den nynnede mig: „Fader!
 „Hvor jeg elsker dig!“ for første Gang —

Denne Skat i Livet kun begjerte
 Mit for vilde Flammer lufte Bryst —
 Neppe trykte jeg den til mit Hjerte,
 Af! med meer end selv en Moders Lyst —

Gud! da tog igjen din Haand den Gave,
 Som Serapherne misundte mig;
 Dg paa Rosenstøvet i dets Have
 Laae mit knuste Hjertes Lilie Liig.

Drk omkring mig var nu hele Jorden —
 Afgrund Blomsterbedet for min Fod —
 Dg en tilluft Hvelving blev mig Norden,
 Til et Bliif igjen min Grav oplod.

Svar mig, Livets Engel, hist paa Randen,
 Hvor mig gjennemfoer det kolde Gys,
 Smelte Sjæle saligt i hinanden,
 Som i Flamme Flamme, Lys i Lys?

Da det huldeste blandt Glimt af Eden,
 Som opflarte Skjaldens Nat herveden,
 Mig forsvandt igjen med Lynets Jil —

Da min Emmas Himmelsøie lufte,
 Gik kun Stjernen op igjen, som slufte,
 Dobbelt yndig i en andens Smil?

Balders Gjenkomst

eller

Digte til Nanna.

1816—1817.

Den elskende Digter.

Før mit Bæsens stille Harmonie
 Fra sit Breidablifs de lyse Sale
 Til det grønne Herthas Blomsterdale
 Drypped' ned i Længslers Melodie;
 Da min Aand endnu var ætherfri;
 Da jeg ingen andre Flammer kjendte
 End de Himmellys, min Tanke tændte —
 Da mit eget Spørgsmaal var sit Svar;
 Da jeg, over Jordelivets Gaade
 Høit ophøiet, under mig forsmaaede
 Hvad jeg ikke vidste, hvad det var —
 Da jeg lod mit stolte Hjerter raade,
 Mens det i en evig Tomheds Fred
 Ikke drømte selv, hvad nu det veed,
 Himmelbetlende til Nannas Raade —
 Dengang var jeg — var jeg? — Himmel, nei!
 Dengang, uden Belyst, uden Smerte —
 Dengang, uden Harpen i mit Hjerter —
 Dengang uden Elskov var jeg ei.

Flammen.

Man siger, Pilen, hvormed Elskov saarer
 Til uophørlig Brand af Dval og Lyst,
 Hiint Evighedens Smil igjennem Tidens Taarer,
 Der tænder Himlens Ild i Støvets Arer,
 Slaaer ned, et Lynet liig, i Dødeliges Bryst:
 At, inden Glimtet sees, det rammer,
 Og, længe før Fornustens Dag
 Tilraabe kan det slumrende: Giv Agt!
 Staaer Hjertet alt i fulde Flammer.

Saa brat, saa pludselig, med Gæt,
 Udbrømt, uventet, og uforudseet,
 Kom ei den lyse Flamme, mig fortærer,
 Som, Morg'nens Glands, naar Solen hæver sig,
 Langt meer, end Lynet gjennem Skyen, liig,
 En evig Flammeregn af Pile nærer.

Tre Gange gjennemvandrede sin Kreds
 Den høie Dagens Gud — tre Tidens Ringe
 Han smelted' ind igjen i Evigheds:
 Utaalte Gange lod sig Sjælens Vinge,
 Modslagrende det himmelhulde Smil,
 Af hendes Die Piil paa Piil
 I salig Zittren gjennemstinge,
 Før, gjennemboret, Barmen lod sig tvinge:
 Tre Gange sov Naturen mattet hen,
 Og steg af Vintergraven op igjen,
 Før dette Hjertes allersidste Kræfter
 I Kamp mod hendes Trylleblik gav efter.

Vel synes end mig, som det var i Gaar,
 Jeg henrykt saae for første Gang i Himlen
 Den Engles Sol, som slutte Stjernevrmlen,
 Til hvis Erindring Tanken meer ei naaer;
 Men, al! naar Hjertet mat af Veemod flaaer,
 Og Harpens Bæven dør i stille Klage,
 Jeg føler dybt, at i et Trillingaar
 En trefold Evighed er lagt tilbage.

L ø n n e n.

Hvad er Lønnen vel, jeg fik herved
 For det Liv, med ingen Anden deelt,
 I en stille, taus og tro Tilbeden
 Jeg har himmeloffret hende heelt?

Kolde, mørke, tidt fortrødne Blikke;
 Miner, høit, som røbe mig lidt Agt;
 Anden Løn, I Gode! fik jeg ikke
 For hvert Dffer, jeg har hende bragt.

Baalet, disse Blikke daglig tænde,
 Som fortærer Harpen i mit Bryst,
 Umedlidende hun seer det brænde,
 Hvis hun ei det seer med grusom Lyst.

O! men, trods mit knuste Hjertes Pine,
 Selv hvert Blik, det saarer, er mig kjær;
 Thi hvert Sting af hendes kolde Mine
 Er mig meer end Andres Smile værdt.

Fortielsen.

„Du er ikke meer den glade Digter,
 „For hvis Latter Livets Kummer veg;
 „Selv det evig unge Lune svigter
 „I din Ustylds glade Børneleg;
 „Munterhed er vegen fra din Side;
 „Dybt i Hjertet er ei længer Fred;
 „Taus jeg seer dig meer og meer at lide —
 „Du er syg, min Ven, af Kjærlighed!
 „Men kan og min Omhed ei dig læge,
 „Dølg dog ei den Piil, som saared' dig!
 „For med Haab maaskee dit Bryst at qvæge,
 „Nævn din Glædes søde Fiende mig.“

Altsaa plager mig en huld Veninde,
 Kjærlig delende mit mørke Savn;
 Vil, at jeg skal Trøst og Lindring finde
 Ved at nævne den Tilbedtes Navn;
 Troer, at, naar hun vidste, hvad hun gjetter,
 Kunde hun til Maalet lede mig,
 Som i lange, tause, vaagne Nætter
 Selv min Længsel ei tør drømme sig.

Men den Fromme (skjøndt jeg troer, hun kjender
 Engelen, hvis hulde Blik har tændt
 Flammen, som i dette Hjerte brænder)
 Kjender, selv med Elskov ubekjendt,
 Ei den Angst, en Elsters Bryst omspænder.

Hende synes let, i Venstabs Favn
 At udgyde det for fulde Hjerter —
 Mens jeg qvalt fortæres af min Smerte,
 Før jeg aander ud den Elftes Navn.

O! jeg veed, desværre, hvad jeg gjør!
 Hjertet har jeg tabt, men ei Forstanden —
 Nanna! tør jeg sige vel en Anden,
 Hvad jeg, af! dig selv ei sige tør?

K y s s e t.

Nanna! da med Zittren kyst
 Nys din Purpurlæbe smilte,
 Mens i Drømmens Favn du hvilede,
 Lænet til din Balders Bryst,
 Følte vel i hjælen Smerte
 Bristende dit lufte Hjerter
 Tusinddelen af min Lyst?

Svar mig, vakke Slummerengel!
 Gjennemfoer i Dødens Gys
 Din berørte Blomsterstængel
 Intet Glimt af Livets Lys?

I din Liliebarm, du Hulde,
 Slog et Etherned ei ned,
 Lændende dens Ustylds Kulde
 Med et Glimt af — meer end Fred —
 Mens jeg flammed' i den fulde
 Himmelbrand af Salighed?

Til Stjernerne.

Mattens funklende Kjærminder,
 Dineklare Stjerner smaa,
 Som i Himlens dybe Blaa
 Ofte før med Graad paa Rinder
 Andagtsfuldt jeg stirred' paa!
 Brede ei deroppe, Søde,
 For saa hyppig jeg ei meer
 Op til Jer med Længsel seer!
 Det er ingen Rosen-Røde —
 Det er ingen Lilie-Snee —
 Det er ingen Perle-Stimmer —
 Det er ingen jordist Glimmer —
 Som har vendt min Længsels Bee!
 Det er ingen Børn af Flora,
 Som har stuet Eder ud —
 Det er ei engang Aurora —
 Det er selv ei Solens Gud!
 Det er, hulde smaa Veninder,
 Himmelske Medbeilerinder,
 Klare, milde, taagefrie,
 Stille, venlige, som I:
 Det er Nannas fromme Blikke!
 Stirrer alle kun med mig
 Ind i deres Himmerig,
 O! saa vrede I vist ikke.

Til Manna.

Du, som for Ulykkeliges Bæe
 Blot Medlidenhedens Varme kjender —
 Du, hvis Rosen-Rinders Lilie-Snee
 Kun en evig Ustylds Rødme tænder —
 Manna med de jomfrufolde Hænder!
 Flye mig ikke paa din Engle-Bei!
 Frygt den ei, du Hulde, frygt den ei,
 Frygt den ei, den Flamme, som mig brænder!
 Lad den brænde høi og stærk og mild!
 Den er reen og puur, som Himlens Ild,
 Hellig, som det Hellige, den nærer!
 Nærm dig frit! den brænder jo kun mig;
 Intet, Grumme, smelter den hos dig,
 Mens mit hele Hjerte den fortærer.
 Manna! — men jeg er ulykkelig;
 Und mig, hvad du hver en Udsel ffjenker,
 Som dit Døie seer i Smertens Lænker!
 Vil du medynksløs undvige mig,
 Blot fordi jeg aander, føler, tænker,
 Medens Flammen, du alene nærer,
 Mig alene med sin Ild fortærer,
 Intet, Intet, Intet, uden Dig?

Kjærligheds Frygt.

Net! omsonst mig selv jeg ikke følger
 Min Gestalt, som Nanna skuer den:
 Blot en fedsom plagende Forfølger
 Seer, og flyer hun, i sin ømme Ven!
 Fjernt maaskee hun haded' ei mit Hjerte,
 Tænkte sig medlidende dets Savn,
 Hvis det flygted' med sin Længsels Smerte
 Bort fra sine Længsels lulle Havn.
 Frygten, som mig røbe hendes Blikke —
 Denne mørke, kolde, tause Sky —
 Svandt maaskee, naar kun hun saae mig ikke!
 Himmel, o! hvi kan jeg ikke flye?
 O! hvi kan min Sjæl ei blindt adlyde
 Hendes stumme halvforlyndte Bud,
 Før hun lydt engang maaskee vil byde
 Hvad jeg kun i Tvivlen holder ud!
 Nanna! nei! lad i det mindste blive
 Tvivlsomt, at du reent forkaster mig;
 Og, mens jeg maa lide her i Live,
 Lad mig troe, du ikke hader mig!
 Men jeg raser! Had mig, Nanna, heller!
 Byd mig heller flye dit Opholdsted!
 Levn mig Haabet om din Æmhed, eller
 Tvivlen om din Ligegyldighed!
 Lad mig læse blot i dine Blikke,
 Hvad mig meer er frygteligt, end Had! —
 Tor jeg Intet haabe, svar mig ikke,
 Hvis mit Banvid og dig spørger ad.

M a a l e t.

Svar mig: hvad er vel dit Maal herveden,
 Kjærlighed foruden Haab og Lyst?
 Kjærlighed, som frygtsom og beskeden
 Skjult dig offerer i mit tause Bryst?
 Livets Længsel, som med Dødens Smerte
 Fylde, af! det glædetomme Hjerter,
 Hvad er dit uendelige Med?
 Kjærlighed — o! svar mig! — Kjærlighed.

Selvfornegtelse.

Hvi vil jeg forsætlig aldrig ende
 Marteren, mig qvæler, hende nær?
 Hvi forfølger jeg mig selv med hende,
 Da hun aldrig frydes, hvor jeg er?
 Blande mig i disse Selskabsstimle,
 Hun med kold Foragten holder ud?
 Rede hende — hører det, I Himle! —
 Jeg, som lettere fortørnte Gud!
 Jeg, som heller saarede min Broder!
 Jeg, som heller stoffede min Ven!
 Heller selv bedrøvede min Moder!
 Og gif til mit Intet hjem igjen!
 Rede hende — Helvede herveden! —
 I den blotte Tanke Helved hist! —
 Bort med Tiden, bort med Evigheden,
 Bort med Alt for mig, hvis det er vist!

Og hvorledes dog min Lod bencævne,
 Naar hun flyer, saasnart jeg nærmer mig?
 Naar hun søger med hvert Blik at hevne,
 Hvergang mine Blikke glemme sig?
 Ingen Kulde ligner den, hun viser
 Med hver Mine mig i hendes Kreds;
 Og dog dette Hjerte Skiebnen priser,
 Naar den bringer sammen os etsteds. —
 O! jeg elsker ei min Lyst, min Hæder,
 Ei, hvad Livet her forsøder mig;
 Men — med Tab af alle Jordens Glæder —
 Nanna! Nanna! jeg kun elsker Dig!

Aftenstjernen.

Kjækt jeg vandrer Nattens Mulm imøde,
 Hvor foran mig Livets Sol nedgaaer;
 Thi bag Tidens Vinteraftenrøde
 Smiler himmelft Evighedens Baar:
 Hvad mig vredt nu truer i det Fjerne,
 Venlig da vil tindre — Nannas Stjerne.

Perlen.

At jeg ikke blot, hvad Mængden hylder,
 Men endog, hvorpaa den Vise seer,
 Her i Livet ændser ikke meer —
 At jeg glemmer, hvad jeg Verden skylder —
 At jeg reent forsømmer selv hver Pligt,
 Som man efter alle Kloges Dømme
 Mindst i Livet burde reent forsømme,
 Fra Fuldendelsen af skjønne Drømme,
 Himlen sendte mig i Sang og Digt,
 Til Begyndelsen af virkelige
 Plantninger i Lyffens store Rige —
 Hvo mig kjender, undres over sligt.

At jeg med min Evne til at fatte
 Livets, Konstens og Naturens Skatte,
 Ganske drukner i min Glemsels Elv
 Alt, hvad før i Syden og i Norden
 Fængslede mit Hjerte her paa Jorden —
 Det min bedste Ven forundrer selv;
 Aldrig var jeg dog saa vel tilmode.

O! men studser ikke meer, I Gode!
 Huffer I den kloge Handelsmand,
 Der, for Gæt at bringe sig tilveie,
 Solgte, siger Skriften, alt sit Eie?
 Kristus selv berømmer hans Forstand.

Jeg gjør just, som han. Jeg stiller mig
 Ved hvert Træ, jeg plantet har i Lunden,
 Ved hver Skat, jeg har i Livet vunden,
 Ved hver Edelsteen paa Kistebunden,
 Ved mit Alt paa hele Jorderig;
 Og, som han, jeg nu er lykkelig.

Arme Rige! vil du vide Grunden?
 Jeg har Perlen, som jeg søgte, funden.

Det ene Fornødne.

Her i Tid, og hist i Evighed,
 Et er ene nødtigt: Kjærlighed.

M a n n a.

Hvad blandt Himlens Faller Aftenstjernen,
 Hvad blandt Havets Perler Friskjærnen,
 Hvad blandt Blomster Rosen i dens Flor,
 Hvad blandt Engle Haabets, hvad blandt Fromme
 Han, hvis Død afvendte Bredens Domme —
 Hvad blandt Børn han nysfødt var, som Noer —
 Hvad hans Moder blandt forklarte Dvinder,
 Hvad Cecilia blandt Helgeninder,
 Det er hun i unge Møers Chor —

Hun, den yndigste Naturens Pode,
 Hun, den bedste mellem alle Gode,
 Ustylds Mønster paa vor faldne Jord,
 Ungdoms-Paradisets Engles Engel,
 Rosers Rose paa sin Jomfrustængel,
 Perlers Perle — Nanna — med eet Ord.

Dog er uden Kjærlighed herneden
 Denne sidste Trylleværkt af Eden
 End en uoplukket Rosenknop —
 Hvilken Himmel fuld af Saligheder
 Vil engang sig aabne dens Tilbeder,
 Naar dens Rosen-Hjerte luffes op!

Nanna, lad den store Længsels Taare,
 Som fra Kjærlighedens Himmel flød,
 Da din Balder blev til Elskov fød —
 Perlen liig, i hvilken Morgenstjernen
 Dugbestraaler Rosenbladetjærnen —
 Sangnedrunden i dets lufte Skjød,
 Aabne det — før paa den kolde Baare
 Din for sildig rinder ved hans Død!

S u k.

Smerte! hvi forgjeves beder du?
 Ene mildt bønhørte Bønner læge!

„Af! saa længe Hjertet slaaer endnu,
 Ubønhørte selv det vederqvæge.“

Glædens Kilde.

Dette veed jeg, at fra nu herneben
 Aldrig tørres ud min Glædes Ræld.
 Intet kan forstyrre meer mit Eden,
 Intet røkke Grunden til mit Held.

Stedsse, hvor jeg vender mine Blikke,
 Tryller mig et saligt Himmellyn,
 Selv i Mulmet det forsvinder ikke;
 Thi hun svæver evig for mit Syn.

Hvor jeg lytter hen, jeg kan fornæmme,
 Selv hvor aldrig Livets Toner klang,
 Iysets Aanders høie Jubelsang;
 Thi jeg hører evig hendes Stemme.

Paradisets Flor ombufter mig,
 Selv naar jeg blandt nøgne Klipper vandrer;
 Thi, mens Tid og Rum sig rundt forandrer,
 Bli'er min Himmel uforanderlig.

Nærm dig, Skjebne, vred! lad fjerne, sorte,
 Jordensvangre Sky'r forkynde dig!
 Spær mig alle Lyffens aabne Porte!
 Hver en Haabets Engel skjule sig!

Jeg oplukker Døren til Guds Rige,
 Naar jeg vil, med Røglen i mit Bryst.
 Elfskes er et Held for Dødelige —
 Deraf veed jeg lidet her at sige;

Men jeg elsker evig uden Lige —
 Og det er Uldødeliges Lyst!

Stjernesvælget.

Skift i Dybet, nær Drions Bælte,
 Hvor i Lys paa Lys sig Sole vælte,
 Synes Himles Himmel aabne sig —
 Ofte did med væbnet Die stige
 Jordens Bise til Uldødelige,
 Medens rundt i Vint'rens mørke Rige,
 Klædt i Snee, Naturen ligger Liig.

Nanna! naar, af evig Længsel mat,
 Did jeg og opstirrer i det Fjerne,
 Smiler mig din Ufskyld fra hver Stjerne
 Ned i Livets slukte Lampers Nat.
 O! da svulmer Taaren i mit Die;
 Sjælen svømmer henrykt i det Høie,
 Som om Jorden under mig forgik —

Men det Svælg, hvori min Aand sig taber,
 Er — tilgiv mig det, Drions Skaber! —
 Run det dybe Blaa, som efteraber
 Himmelddybet i min Nannas Blif.

H i m l e n.

Bensfabs Kjæder, alle Selftabs Stænger,
 Gjennembrød min Aand i Flugt til dig;
 Hvad man falder Verden er ei længer
 Nu, jeg dig har fundet, til for mig.
 I en hellig Tryllestift jeg svæver,
 Sluppen ud af Jordelivets Buur!
 Rundt omkring mig dufter, aander, lever
 En usfyldig elskende Natur.
 Glimt af Væs'ner, svøbt i lette Taager,
 Neppe seete, før de skjule sig,
 I en evig Vexel, naar jeg vaager,
 Tændes, glimre, slukkes rundt om mig.
 Run eet Billed evig aldrig svinder,
 Helligt, skjønt og lyst, som Himlens Sol,
 Overalt mit Die det gjenfinder,
 Hvor det skuer rundt fra Pol til Pol:
 Nanna! fra det Dybe, fra det Høie,
 Tindrer i hver Stjerne mig din Glands,
 Smiler i hver Draabe mig dit Die,
 Vinker i hvert Blomster mig din Krands.
 Naar mig Dagens første Straale vækker,
 Staaer du for mig Morgenrøden liig,
 Op mod Himlen Hænderne jeg strækker
 I en stille Morgenbøn til dig;

Dg med andagtsænkte Dienlaage
 Knæler jeg i Nattens tause Fred
 For dit stille Slummerleie ned,
 Hvor de samtlige Guds Engle vaage,
 Fromme! rundt om din Ustyldighed.

Saa blev Salighed mig aabenbaret
 I dit Smil's guddommelige Bliv;
 Dg herheden lever alt, forklaret,
 Død for Verden, jeg et andet Liv;
 Manna! vend ei bort de hulde Blikke,
 Som har tændt din Himmel i mit Bryst!
 Elst mig ei; men o misund mig ikke
 Denne Himmels evig drømte Lyst!

Opvagnen.

D! min Rummers Nat er brat forsvunden!
 Glædens Sol er pludselig oprunden,
 Al Naturen aander Liv og Lyst;
 Edens Duft opfylder hele Lunden:
 Med dets Roser om min Tinding vunden,
 Af Ustyldighedens Engel kyst,
 Føler jeg, i Salighedens Svimmel,
 Rundt omkring mig Kjærlighedens Himmel,
 Dg dens fulde Jubel i mit Bryst.

Smil, som jeg vil evig aldrig glemme!
 Haandtryk, som jeg død skal end fornæmme!

Rys, som druknede min Aand i Gud!
 Var I meer end Udspring af det milde
 Barnligfromme Hjertes Godheds Kilde?
 Var I Nannas Elfskovs Sendebud?

Nanna! lad dit Dies hulde Bliffe,
 Lad en kjælen Lyd bestyrke mig
 Hvad mig tryllede saa pludselig
 Her i Lunds Paradiis med dig! —

Himmel, Nanna! men du er der ikke! —
 Stille! stille! — glade Melodier!
 Svar mig, Nanna! — Nanna, men du tier!
 Stille! tys! —
 Neppe funden,
 Atter svunden!
 Nanna! svar mig! svar mig! Var da nys
 Ved min Side her din Hvile —
 Var din Slummers hulde Smile —
 Var dit Favntag — var dit Rys —
 Var din Zittren — var din Rødme —
 Var din Læbes Neftars Sødme —
 Var du selv livsalig om,
 Med det sagte Tryk i Haanden,
 Da til dig jeg opgav Aanden —
 Blot en Drøm?

Udelukkende Kjærlighed.

Lilie, plantet nær mit Nordens Pol,
 Som din Krone hæver over mindre
 Stjerner, der i Uffylde Have tindre,
 Slukkende hver Elskovs Roses Sol!

Ja! jeg føler dybt, hvor høit jeg stiller
 Min Gevinst, paa dig alene stilt,
 Som saa langt fra Sydens Flora stilt,
 Mig ved hver en flygtig Binding stiller!

Bli'er i dig min Længsel aldrig stilt,
 Svigter du, hvor Alt om Eet jeg spiller,
 Sidste mellem Hjertets Himmels Piller!
 Er mig Tid og Evighed forspilt.

Til Anna.

Du, kun du, er nu min Trøst paa Jorden,
 Efter Lodden, mig herneben falbt;
 Vendt for mig er selv Naturens Orden —
 Kun din Himmel over mig er hølt;
 Kun dens Skyer true mig med Torden;
 Kun dens Klarhed i dit Smil er vorden,
 Uden andet saligt Lys, mit Alt!
 Af din Naade betler jeg i Livet
 Hver, indtil dets allermindste Lyst;
 Thi — den, af min Skaber blev mig givet,
 Evighedens Rigdom i mit Bryst —
 Denne Frihed i det stille Hjerte,
 Som i den Algode tabte sig,
 Og til Himmel kun sig selv begjerte —
 Denne, Anna! har jeg offret dig.
 Stemme havde jeg tilforn og Sæde
 Mellem Engle rundt om Herrens Bord,
 Arvepart i Himmeriges Glæde,
 Før du trak mig ned til denne Jord —
 Før jeg til dens blomsterdækte Grave
 Redsteg af Udsødeligheds Have —
 Før jeg, for at knæle ved din Fod,
 Urims høie Tempelchor forlod —
 Før min Aand fra Herren, der den tjente,
 Lænketryllet, Afsted tog, og fik,
 Og fra ham til dig med Gæt sig vendte —
 Fra de Straaler, den deroppe kjendte,
 Fra de Lamper, om hans Throne brændte,
 Fra de Himmellys, hans Afsyn tændte,
 Anna! til dit Smil og dine Blik.

O hvor fattig er jeg nu! hvor bunden!
 Jeg, som engang var saa rig og fri!
 Hvor er dette Hjertes No forsvunden,
 Og hver fordums stille Fryd deri!
 Nanna! som har vidst min Aand at boie
 Fra sin Friheds Himmel i det Høie,
 Hvor jeg priste Gud i hellig Fred,
 Lad mig finde Naade for dit Døie!
 Smil med venlig Omhed til mig ned
 Nu, mig intet Andet her i Lide
 Kan for Tabet hist Erstatning give —
 Nu jeg ingen anden Frelse veed —
 Intet andet Skjul mod Bredens Domme —
 Al! og selv, naar Naadens Tid er omme,
 Intet andet Haab til Salighed.

Det første Møde.

Det var en Helligdag i Vaaren,
 Af Vensteb, i en Kreds af Faa,
 Til Fryd i Lundens Favn udfaaen,
 Imellem lutter glade Smaa,
 Der i en blomsterbroget Brimmel
 Fordoblede Naturens Himmel —
 Da første Gang jeg Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
 Da Nattergalens Beemodssang
 Til sagte Skulp af Kildeoven
 Igjennem Maiens Skygger klang,

Mens Aftenrødens Rosenflammer
 Omflagrede de stille Stammer —
 Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedbrunden,
 Og Maanen stille hæved' sig,
 Og Stjerner blinkte ned i Lunden,
 Som Englesmild fra Himmerig,
 Mens Hvælvingen deroppe blaaned',
 Og Jorden taus i Andagt daaned' —
 Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstængel,
 Paa hvilken Duggens Perle faldt,
 Hvad var hver lille Baarens Engel,
 Hvad var Naturens Skjønheds Alt —
 Hvad var hvert Træk, deri sig maled',
 Hvad var selv Solen, da den daled' —
 Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
 Hvert Suus og Bist i Skov og Bang,
 Hver Vingelyd af Vestenvinden,
 Der sig igjennem Luften svang,
 Og, dybt i Echotempelsalen,
 Det første Slag af Rattergalen —
 Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aft'nens gyldne Pile,
 Da Dagens Gud til Hvile gif —
 Og hvad var alle Maanens Smile,
 Da Natten Livets Scepter fik —

Hvad var selv Bliffet i det Hoie
 Fra hver en Seraphs Himmelsøie —
 Mod hendes Dies Himmelblif?

Stille.

Luft! hvi saa rolig? hvi standser I Vinde?
 Hvorfor saa tyft her hvert Blad, som paa Luur?
 Hvi dog saa taus, som var Skoven et Buur,
 Nattergal, Tonernes Nanna, derinde?
 Hvi dog forstummer Jer Nynnen, I Bover?
 Svar mig, o svar mig, opvaagnte Natur!
 Hvi du din Dronning ei tonende lover?

„Stille, du larmende Sanger! — Hun sover!“

Mannas Smil.

Vaager jeg — er det mit jordiske Liv;
 Drømmer jeg — er det min Belyst ublandet;
 Doer jeg — hvad er det da? — Skaberens andet
 Atter af Intet mig kaldende Bliv.

Tilflugt.

Nattergal, som, fjern fra kjæle Mage,
 Hørte, bange selv, min bange Klage!
 Turteldue, som med Beemods Kluf
 Dybt i Skoven hørte mine Suf!
 Breddens Maanehaabblits Susevinde,
 Som saa tidt fornam min Taare rinde!
 Dmme Toner fra Naturens Bryst,
 Som mit Hjertes huldt imøde svæved',
 Som med Harpen i mit Indre bæved' —
 Hører, og udbreder nu min Lyst!

Salamandrer, som i Nordlys sendte
 Kjole Bift til Baalet i min Barm,
 Medens uden Haab dets Dffer brændte —
 Sylpher, som adspredede min Harm,
 Naar de Suf og Bønner, hun ei hørte,
 Lustens Aften-Harpes Strænge rørte —
 Gnomer, J, som under Egens Lov,
 Hvor i Lunden først jeg Elffov lærte,
 Huldt en Grav beredede mit Støv,
 Medens haabløs Dval min Aand fortærte —
 Og, Undiner — venlige — som bød
 Tidt mig ned i Eders dunkle, milde,
 Kjole Boligs stille, dybe Skjød,
 Naar paa Skum, i Brusen af den vilde
 Havets Bølge, spildt, min Taare flød —
 Alle tonende Naturens Aander,
 J, som toge Deel i Skjaldens Baander —
 Ildens, Lustens, Jordens, Vandets Lyd,

Røstens Perler, Klangens Diamanter,
 Samler Eder rundt fra Klodens Kanter,
 Feirer Eder om min Harpes-Fryd!

Nanna deler nu Jer hulde Lytten
 Til den inderlige Sang fra Hytten,
 Hvor, omringt af Eders fromme Chor,
 Skjalden dybt i Skovens Hjerter boer;
 Nanna — smiler nu, I Straalevrime,
 Som tilforn mig græd i Duggens Fald —
 Nanna lytter — hører det, I Himle —
 Til sin omme, troe, og kjæle Skjald.

O! men I, hvis Hjerter ei sig luffed',
 Medens end den Grumme luffe sit —
 I, som zittrede, som græd, og sukked',
 Stemmende hvert Livets Dvad til mit —
 I, som, i en Samklang uden Lige,
 Huldt med hver en Beemods Melodie,
 Hentet fra det store Hjertes Rige,
 Stode mit i Sangens Klage bi —
 Harpefonger paa Naturens Throner,
 For hvis Sceptre Konsten knæler ned,
 Laaner mig nu ogsaa Glædens Toner
 Til at synge min Lykksalighed.

Kjærligheds Alt.

Manna! jeg har drømt, at lutter døde
 Verdener omgave Solens Liig,
 Og at bag et uafseeligt Dde,
 Mulm i Mulm, Naturen tabte sig —
 Men af himmelft Belyst Aanden bæved'
 I sit Støvs uendelige Gru;
 Thi dybt inde, midt i Mørket svæved',
 Salig ene, Himlens Jeg og Du.

Balders Graad.

Nys, o Manna! gjorde mig saa glad
 Et Fortryllende jeg veed ei hvad;
 Af! men atter maa din Balder græde,
 Som om Gud han havde gjort imod —
 Som om Skylden selv med blodig Fod,
 Angerpersende dets Perle-Bæde,
 Paa hans Dies aabne Mussel stod.
 Atter — derfor maa han gjøre Bod —
 Atter har han drømt et Glimt af Glæde.
 Atter har ham blendt et saligt Syn,
 Som om under Nattens sorte Bryn
 Aabnet Himlens Die til ham smilte —
 Som om i et kjærligt Blik din Aand,
 Løst af Ligegyldighedens Baand,
 Venlig mod hans ømme Favntag iilde —
 Som om huldt du rakte ham din Haand.

Af! og atter, Nanna, svandt, og svinder
 Dybt i Nattens Mulm hvert Stjernesud —
 Og det ruller ned paa mine Rinder,
 Som om hele Himlen fluktes ud.

Rinder da, I Taarer! rinder! rinder!
 Drukner selv det sidste Haabets Skimt!
 Sletter ud, med alle Drømmes Minder,
 Efterglandsen af hvert saligt Glimt!
 Rosenstyers Blod fra Hjertets Aarer,
 Steget op i Smilet gennem Taarer,
 Styrt din hvalte Himmelbue ned!
 Bæld, som spilled' op i Morgenrøde,
 Da hun syntes vandre mig imøde,
 Fald, som Regn, i hendes vendte Fjed!
 Draaber, som i Straaler fra det Høie
 Aftenglandsfortryllede mit Die —
 Beemods Perler, Balders sidste Skat,
 Drukner Diet selv i evig Nat!
 Kan I ikke, lindrende min Smerte,
 Slukke Flammen i det vaagne Hjerter
 Med et Skybrud fra de mørke Bryn,
 Blinder dog for evig, blinder, blinder,
 Medens Lysets sidste Bæld udrinder,
 Drømmens Blikke for de falske Lyn!

Morgenrøde.

Nings i Livets Foraars-Bolig
 Sovesamret rommes op;
 Tiden, høitidsvims, urolig,
 Tripper om paa Søffer trolig,
 Skynder alle Terner op.
 Travle Lustherolder stifte;
 Halme vinke; Blade vifte;
 Bud gaae rundt fra Top til Top.
 Lærker sig i Marken hæve;
 Skovens mindste Strænge bæve —
 Snart er samlet, Hop i Hop,
 Hele Bryllupsfestens Trop.

O! hvor yndig Bruden sover,
 I sit Moos en Rosenknop!
 Diet luft, hun ikke drømmer
 Om den Glands, hvori hun svømmer,
 Medens Brudgommen staaer op.

See! nu bøier han sig over
 Hendes let tilhyste Krop —
 Drager varligen det hvide
 Flagrende Gardin tilside —
 Løser med sin Purpurhaand
 Alle Natgevandtets Baand —
 Strøer i Blomsterregn paa Sengen
 Glands i Glands og Duft paa Duft
 Hele Morgenhimmelengen —
 Tænder Kamrets Ambraluft
 Med sit Dies drufne Blikke,

Som, i Duggens Perlesør,
Drømmende, hun mærker ikke.

O! hvor smiler hun i Duggen,
Engel, som et Barn i Buggen
Venlig og som nylig født! —
Bæs'ner, bliffer, stirrer, stuer,
Hvor han blusser! hvor han luer!
Hvor han aander glædefort,
Nu, han med vellystig Bæven,
Efter lang og varsom Hæven,
Ganske drager Dækket bort!

Hvilken Zittren, hvilken Gysen!
Hvilket Favntag, hvilket Kryst!
I et Nu forsvinder Taagen:
Blottet er det hulde Bryst —
Søde Syn! Naturens Lyst!
Solen kysser Jorden vaagen!

Nanna! som med Dødens Savn
Af hver vaagen Lyst hernelen
Slumrer end i Ustylds Favn,
Uden Drøm om Elskovs Eden —
Maatte saa dit Liv engang
I dets stille Sovestammer
Bæftes op af Sangens Flamme
I min kjæle Harpes Klang —
Blev og denne Morgenrøde,
Med sin fulde Himmelsprang,
I din Opstand fra de Døde,
Balder's Elskovs Svanesang!

Komfremmetlegen.

Borgeren.

Du med Lyren om din Skulder,
 Og den Lille ved din Side,
 Blind for Glimmer, døv for Bulder,
 Som du synes ei at lide —
 Ubefrandsset, ubebræmmet,
 Uden Guld og Glands og Hæder,
 Uden Deel i vore Sæder,
 Uden Sands for vore Glæder —
 Siig, hvad gjør du her i Hjemmet,
 Nat og Dag i Hertthalunden,
 Hvor jeg dig saa tidt har funden?

Digteren.

O! jeg leger kun Komfremmet
 Med min lille Søster Hanne,
 Som for Spøg jeg kalder Nanne,
 Mens alene to herneliden
 Barnligfroer vi vandre heden
 Til vort rette Hjem i Eden.

Borgeren.

Hvad er det vel for en Leeg?

Digteren.

Englenes til Punkt og Prikke:
 Glemsel af sit eget Jeg
 I hinandens glade Blifke —
 Glemsel af al Livets Larm
 En sammen Arm i Arm.

Stakkel! kjender du den ikke?
 Hør os tvende, veed du hvad?
 Vil du være rigtig glad,
 Maa du den for Alting lære!

Borgeren.

Nei! jeg takker for den Være —
 Glemme mig og Land og Stat,
 Det var alt for desperat!
 Jeg er intet Barn, min Kjære.

Digteren.

Heller ikke være vil,
 Trods vor store Mesters Være? —
 Saa forstyr ei meer et Spil,
 Som du ikke hører til! —
 Gaae din Vej, og lad os være!

Hvem er Nanna?

(Til hvide Vedkommende.)

„Hvem er Nanna?“ lyder rundt i Staden
 Rattens store Spørgsmaal. Man har hørt
 Ikke blot i Kirken og paa Gaden,
 Midt i Deodata, ved Paraden,
 Og hvor Snak om Gjøren og om Laden,
 Ingen kjender, ellers bliver ført,
 Men endogsaa der, hvor høie Naader
 Slaae paa Raffen af de største Gaader,
 Denne hemmelige Stræng berørt.
 „Hvem er Nanna?“ — det gad Mange vide,
 Som dog ellers blot af Pligt
 Meer, end hvad de veed, erfare gide,
 Naar der Spørgsmaal er om Digt.

Men, hvis og, som sig en Digter sømmer,
 Skuffet af min Phantasie,
 Denne hele Spørgen jeg mig drømmer —
 Hvis jeg altsaa vil gaae den forbi,
 Som et flygtigt Selveddrageri —
 Hvis og ingen Ubekjendt det bryder,
 Om en ædel Elfskøns Ideal,
 Rose mellem Livets Blommer, pryder,
 Eller ikke, Tidens Blomsterdal;
 Hvis — hvorfor jeg gruer meest, og sørger —
 Ganske ligegyldig ved dit Navn,
 Du, min Nanna, selv derom ei spørger
 Midt i dets Uødeligheds Favn;
 Dog — trods Balders smerteligste Savn —

„Hvem er Nanna?“ spørge Millioner.
 (Millioner — nemlig, for saa vidt
 Imod Tallet af sex, syv Platoner,
 Hvis Opmærksomhed en Digter froner,
 Hvert et andet Antal er for lidt)
 Valder, troe de samtligen at gjette
 Strax, hvem er — men Nanna? — No! engang:
 Hvem er Nanna? hvem er vel den rette
 Laura her i Dans Petrarkas Sang?

„Dans Petrarka?“ Man mig vil bestikke! —
 Men, har Dan en Dante nu og da,
 Tasso, Ariost, et cetera,
 (Som en Recensent med Dannebliske
 Nu omstunder neppe vil gaae fra)
 Hulde, søde Millioner, ja! —
 Herthas Laura gad I altsaa kjende,
 For ei blot i min Dansanakrog,
 Men i Kirken, hvor hun sikkert og
 Kommer af og til, at hilse hende?
 „Verden,“ siger I, „skal derfor dog,
 Hvis og vi, dit Publicum, en Gaade,
 Som den ei har med at gjøre, raade,
 Paa dens Løsen blive lige flog.“

Elfte Millioner! jeg vil ikke
 Slig en Kreds, hvis ædle Bidelyst
 Veed at holde det den Stufne tyst,
 Mindste Sandhed under Stolen stifte:
 Jer, I Faa! vil jeg med største No,
 Hvem der er min Nanna — men, at sige,
 Mellem os kun — offentlig betroe.

Bider da — fornemmelig I to,
 Mellem de sex, syv i Balders Rige,
 Der i meer end Dragt er hende lige:
 Nanna — baaren i sin Fødestavn —
 Datter af sin Fader og sin Moder —
 Søster af sin Søster og sin Broder —
 Uden mindste Birkeligheds Savn —
 Med de Livets Tegn, der aldrig svigte —
 Høit ophøiet over alle Digte,
 Skabt af Gud, og i Naturens Favn,
 Ligger, sidder, staaer og gaaer og svæver,
 Smiler, synger, taler, aander, lever,
 Under et bekjendt prosaisk Navn,
 Her, i denne Verden, her paa Jorden,
 Her endog i Hjemmet, her i Norden,
 Her, imellem os, i Kjøbenhavn —
 Synlig — ikke blot for mine Blikke,
 Men for mangt et Underøiebryn,
 Der det overjordistfjønne Syn
 Sifferlig, som jeg, fortjener ikke —
 Da jeg Mangen, som dog hende saae,
 Seer endnu paa gale Veie gaae —
 Hørelig — for Andres, end dens Dre,
 Der kan Engle, naar de hviste sig
 Deres Elftes Navn i Himmerig,
 Uden andet Rør end Hjertets, høre —
 Følelig — for Ingen, Planten liig,
 Der ved Haandens Nærmen til dens Duften
 Bævende tilbagetrækker sig;
 Men, som denne, kun berørt af Luften,
 Destomere følelig for mig!

Til er altsaa Nanna, til, I Hulde,
 Til i denne Skjaldens Indlingsby,
 Som han derfor aldrig meer vil flye,
 Hvis den og med hendes hele Kulde
 Skulde Balder og hans Digte flye —
 Hvis den og, paa Grund af gamle Blade,
 Som i Stormen fra min Tinding faldt,
 (Smuldrede til Støv om Foden alt)
 Hjertelovets Frisfhed skulde hade.
 Had, og haan, hvad kan! — mig evig kjær
 Er dog, frem for alle Hovedstæder,
 Hvor mig venlig smilte Held og Hæder,
 Danmarks Hjertestad; thi hun er her!

Det fornøier sikkert Jer, I Gode!
 Hvad, om altsaa noget meer endnu
 Balder om sit Jegs udvalgte Du,
 Kjærnen i hans Verden her betroede?
 Hvorfor ikke? Hjertet er i Flud,
 Da det lutter Honning er, som flyder,
 Naar det over hende sig udgyder,
 Alt til sidste Draabe maa herud.

Hendes Skabning altsaa? — Vært at sige —
 Thi, paa denne nær, er Alt
 I den hulde himmelske Gestalt
 Ufortælleligt, som uden Lige —
 Da den Pen, det ene kunde sige,
 Stub! din Pensel, i min Lod ei faldt —
 Hverken stor hun synes, eller lille;
 Da hun valser, troer jeg, ikke meer,
 Og med Blikke, som den maale ville,
 Man ei Maal paa hendes Unde seer.

Hendes Haar? — Det er umuligt, ganske
 Kjendeligt at male dem med Blæk;
 Jeg kun sige kan, at de er' danske,
 Trods min Evalds Nannas norske Træk.

Hendes Dine? — Dem har Herschel malet,
 Saa det undrer mig, man ikke veed,
 (Hvis derom jeg aldrig havde talet)
 Fuldelig, om hvem hun er, Bessed —
 Himmeldybet, frygted' jeg, min Gaade
 Vilde hele Verden snart forraade.

Hendes Alder? — Noie kan jeg ei
 Tælle hendes Skridt paa Tidens Vei;
 Thi jeg følger hende selv herveden,
 Som om huldt med Englen Haand i Haand
 Paradiislystvandrede min Aand
 Rundt om Livets Træ i Evigheden;
 Men jeg haaber, hvis (som er min Hu)
 Selv jeg ellers lever lidt endnu,
 Man i Alder frit kan hende give
 Mellem femten Aar og fyrretive.

Hendes Rang og Stand? — Ifald man fløi
 Femten Høider over min i Norden,
 Vilde man endnu den finde høi;
 Den er næst den høieste paa Jorden —
 Skjøndt dens Glands er lidt fordunklet vorden
 Fra den Tid, en anden Vres Orden
 Verden med Titulatur beløi.

Balgte Kreds af Musens faa Platoner,
 Skjaldens hele Verdens Millioner!

Om den virkelige Nanna veed
 Hver af Eder altsaa nu Bessed.
 Hvis imidlertid J end ei raade
 Den som fande, maaskee større Gaade —
 Hvis af Alt dog ikke viser sig:
 Om hun er en himmelsk elsket Dvinde,
 Eller en i Støv tilbedt Gudinde —
 Vil jeg Intet forbeholde mig,
 Hvad endnu med Visshed jeg kan sige.

Om min Nanna her i Herthadal,
 Trods sit Nordens Kuldes Aabenbaring,
 Og min spildte Dyrkelses Erfaring,
 Er og bliver blot et Ideal?
 Eller om hun (som en anden, lige
 Virkelig, gift eller ugift, Pige)
 Just er, hvad man kalder dødelig?
 Hulde Kreds, jeg ei kan sige dig —
 Haab ei blot, men ogsaa Frygt kan svige,
 Og jeg kjender lidt til Dødens Rige;
 Men Et veed jeg: dersom Daphnes Krands
 Flettes kan af Laurer her til Lands,
 Straaler hun iblandt Udødelige.

Naar levede Manna?

Spørgsmaal.

At man hvem, og hvor hun er, endnu
Spørge kan, trods Alt, hvad jeg har skrevet
Om mit Valder-Jegs udvalgte Du,
Af en Ben mig godt forklart er blevet.

Men, at man endnu kan spørge: naar?
Fordum? nuomstunder? eller siden?
Uvis selv, trods alle Tegn, om Tiden —
Det, I Hulde! jeg dog ei forstaaer.

Ligemeget! jeg vil paa et Haar
Aar og Dag og Time selv bestemme
Stjerneklart for hele Spørge-Brimlen:

O! det er mig, som det var i Gaar!
Evheden selv det ei vil glemme!
Mannas Tid staaer tegnet op i Himlen.

Naar levede Nanna?

Svar.

Dengang mellem alle nære, fjerne
Himmellys i Nattens dybe Blaa
Jorden Kjærlighedens lyse Stjerne
Skjønneft i sin Ustylds Fylde saae —

Dengang samme Rerte meest fordunkled'
Aft'nens Maane-Smiles blege Dands,
Der, som Daggrø-Fakkell, overfunkled'
Alle Morgenrødens Straalers Glans —

Dengang, hilft af Bliffes Myriader
Perlers Perle, Skjønheds Ideal,
Med et helligt Jubel-Hosianna,
Venus gif i Himlens Æther-Sal
Gjennem de fordunklede Pleiader —

Dengang, Hulde! levede min Nanna!

Til Frue F*. B*.

Du, hvem jeg, naar kommer Alt til Alt,
 Hvis min Sang en anden Ynde hylder,
 Hvis paa Knæ jeg for en Andens faldt,
 Ene for mit Knæfald Regnskab skylder —
 Du, hvem Valget af det Maleri,
 Med hvis Bærel (medens dine Dyder
 Tro tilbedes af min Sjæl deri)
 Jeg mit Hjertes Altertavle pryder —
 Og, hvem Valget af det Ritual,
 Dffringen tidt ændrer til din Ære,
 Skjøndt bestandig tro sit Ideal,
 Ene ligegyldigt ei kan være —
 Du, som, naar jeg holder hemmelig
 For min bedste Ven en evig Gaade,
 Kjærligheden selv kan ene raade,
 Har alene Ret at spørge mig —
 Du forlanger, offentlig at vide:
 Om i hvad jeg hidtil har bestemt,
 Skildrende min Sangs Udelade,
 Man paa hvert et givet Træk kan lide?
 Og især, om jeg har Intet glemt?
 Dig vil, uden Poesie, jeg svare.

Hvad jeg siger i mit sidste Digt
 Om den Manna, det skal aabenbare,
 Var, og er, og bliver virkeligt;
 End i dette Dieblis jeg finder
 Eet min Gjenstand og dens Maleri —
 Hver en Forstjæl mellem dem forsvinder —
 Naar jeg paa min Manna mig besinder,
 Fattes intet Sandhedstræk deri.

Men — om, mens jeg her om hende taler,
 Hun er end den samme — lige nær
 Charis-Idealet for hver Maler —
 Og for Nordens Gratiens især —
 Derfor ingen Sikkerhed jeg giver.
 Thi, skjøndt Dyden selv er evig skjøn,
 Og den Aand og Ynde, jeg beskriver,
 Dog jeg sukker med Virgil i Løn:
 „Altid Andet var, og er, og bliver
 Hvert et Mønster for det smukke Kjon.“*)

Da jeg hende sidste Gang herneden
 Saae — det var, oprigtigt talt, i Gaar,
 Skjøndt i Dag det synes mig et Aar,
 Og i Morgen halvveis Egheden —
 Dengang var hun ganske paa et Haar,
 Som hun i Dansana gaaer og staaer;
 Men der ere, mellem os, i Tiden
 Tusinde Minuter svundne siden —
 Og, hvor stor Forandring er ei skeet
 I et himmelsk Bæsen her paa Jorden,
 Før det uforanderligt er worden
 Hist forklaret — ofte blot i Tæt?
 O! jeg veed — og veed det, mig til Smerte:
 I det Hjertebilled, jeg har malt,
 I det Hjertesprog, min Sjæl har talt,
 Da jeg Danmarks Nanna kjende lærte —
 I mit Hjertes Elfskops Ideal,
 Her Copie, som der Original,
 Er kun uforanderligt mit Hjerte.

*) — — Varium & mutabile semper
 Foemina.

Virg.

Hvor er Nanna?

Man har alt bemærket her og der:
Hvis jeg og fortæller, hvor hun svæver,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Siger jeg dermed ei, hvor hun er.

Man har Ret. I Digterhytten her*)
Man det alt om Thora har erfaret,
Uden at jeg dog har aabenbaret,
Hvor hun, uden Digt, er til især.

Rundt i Dannerkongens store Rede**)
Kan man om en Nanna længe lede,
Naar man har om Huset ei Bested;
Gjøres altsaa vitterligt i Staden:
Nanna boer i Kronprindsessegaden —
Nummeret man allerede veed.

*) Danfana.

**) Kjøbenhavn.

Hvem er ikke Nanna?

Epistel fra Balder til hende selv.

Nattens Spørgsmaal et Par Diebliske:
 Hvem, og hvor, og naar min Nanna var?
 Dagen, hører jeg, forandret har
 Til det Konstige: Hvem er hun ikke?
 Selv de Hulde mig tilbage stifte
 Med dets Drillen alle mine Svar.

„Hvem er ikke Nanna?“ klang forleden
 I mit Dre — med et haanligt Smil —
 Der, hvor sikkerst dog jeg troede Freden,
 Fast, som Flugten af en giftig Pii!;
 Den blev udsendt, Balders Bryst at saare;
 Men den traf hans alt bestilte Baare.

„Hvem er ikke Nanna?“ streg især
 Overlydt i Gaar i Kongens Have,
 Mens de loe, som de var reent af Lave,
 Tretten Gratier — paa Smilet nær,
 Thalier, Aglaier, Euphrosiner —
 Der med stolte triumphante Miner
 Sikkerst troede sig en Venus hver —
 Alle Tretten vilde Balder stifte;
 Men de traf hinanden, Balder ikke.

„Hvem er ikke Nanna?“ spurgte nu
 Med et Smil, hvori sig blandte Smerte,
 Selv dig ubekjendte Nanna, du!
 Og med hele Helhjems kolde Gru
 Misteltenen traf din Balders Hjerte.

Nanna! du, som, naar jeg dig besang,
 Skjøndt jeg dult, hvad min Stemme hæved',
 Og til hvilken Engels Priis den bæved',
 Dog fornam hvert Suk i Harpens Klang!
 Du, som, hellig selv, med Engles Dre
 Det jeg veed ei, hvad deri har hørt,
 Som moderne Duffer ikke høre,
 Men som rene Hjerter vist har rørt!
 Du, som end med barnlig Sands herneiden,
 Og uhildet end af Modens Baand,
 Vandrer, med din Ustyld Haand i Haand,
 Uden Konst i Jomfrulivets Eden,
 Rundt omviftet af Naturens Aand!
 Lyttende til Harpens Hosanna,
 Fattende dens Andagts Melodie,
 Følende den dybe Klang deri,
 Du kan gaae din Valder kold forbi
 Med det Spørgsmaal: Hvem er ikke Nanna?
 Som om i vor Drik om Sangens Elv
 Laurbær ikke blot, men Laurer selv
 Regnede fra Himlen ned, som Nanna?

Nei! det var en Drøm! min Harpes Klang,
 Hellige! har aldrig naaet dit Dre —
 Skjøndt jeg stued' dig i Dannevang,
 Og indbildte mig, at Hyttens Sang
 I dets Hjertelund du paa din Gang
 Gjennem Jomfruvænget kunde høre!
 Du har aldrig paa din Englevei
 Lyttet til den skjulte Sangers Stemme —
 Aldrig — aldrig — aldrig, Nanna! nei!
 Mens til Himlen, hvor din Aand har hjemme,

Fromt de steg, du fornam dem ei,
 Disse Toner fra det rene Hjerter,
 Disse Nyn om Salighed i Smerte,
 Som din Ustylds Trylleglands mig lærte!
 Du har aldrig hørt din Digters Røst —
 Du har blot af Nimeren hørt sige,
 Han, paa deres Viis, som deres Ege,
 Riimte Livet af en stakkels Pige —
 Det er Balder's ene sidste Trøst.
 Eller, var saa mægtig Ungdoms Mode,
 Hver en Gjentomst i det gængse Ny
 Af de Gamles Aand, som Last, at flye,
 At den indjog selv en Engel Sky
 For det Tro, det Hellige, det Gode,
 Paa hvis Ustyld vore Fædre troede?
 Kæste selv min Harpes dybe Klang,
 Alvorhellig, og ublandt med Latter,
 Nannas Lytten bort fra Balder's Sang?
 Hvi var da saa festlig her din Gang,
 Ensom, stille, langt fra Modens Prang,
 Himlens ned paa Jorden stegne Datter?

Nei! hvis ingen Gjenklang dig har rørt
 Fra de dig bekjendte Høies Toppe,
 Og i Blun din Aand tilbageført
 Til dens Ustylds lyse Hjem deroppe,
 Har du Harpens Bæven aldrig hørt!

Søde Trøst — imens mit Hjerter brænder
 Af en hellig her foragtet Jld,
 Som du troer saa let slukt ud, som vild —
 At du Skinnets selv deraf ei kjender!

At jeg trygt endnu kan sige mig,
 Mens i Blinde grumt du nærmer dig
 Med det kolde Spyd, hvorfor jeg falder:
 Ustylds gamle Ven, ukjendte Valder!
 Nanna bytted' Ungdom med sin Alder,
 Hver en Glæde, som er timelig,
 Med et evigt Aandens Himmerig,
 Uden frygt som at bekymre sig
 Om de faldne Lysets Engles Domme —
 Nanna bytted', selv for Dødens Komme,
 Jord med Himmel — hvis hun kjendte dig!

Men mig hylle maa til Livets Ende
 Rattens tause, blinde, mørke Slør —
 Skiebnen bød det: "Først naar Skjalden døer,
 Nanna skal i Sangen Valder kjende!"

Derfor, Nanna, tør jeg svare paa
 Hvert et Spørgsmaal, uden mindste Fare,
 Hvad i Himlens Gjemme blive maa,
 Nogen jordist Sands at aabenbare.
 Vind da, langt fra Drøm om, hvem jeg er,
 Mens min Aand er skjult for dine Blikke,
 Hvad min Sang forkynde tør Enhver
 Uden Forbehold: hvem du er ikke.

Den, som ei med Skjønheds ydre Glands
 Aands og Hjertes indre Værd forbinder —
 Den, som med en flygtig Nutids Sands
 For hver Verel blot i Livets Dands
 Efter intet Evtigt Længsel finder —
 Den, som, tryllet i Naturens Favn

Af en blid Skærsommerfryd paa Landet,
 Med hver Livets bittre Sorg ublandet,
 End kan føle Byens Glæders Savn —
 Den, som sig paa større Lyst befinder,
 Før er endt den hulde Jomfruvaar,
 End sin Ustylds Reges glade Minder
 Fra de første Barnlighedens Aar —
 Den, som Mængden stræber at behage,
 Lønnende med lige hulde Nif
 Hvert et frækt og hvert et frygtsonit Blif —
 Den, hvem huuslig stille Fryd er Plage —
 Den, hvem Skuespil og Modens Kram,
 Baltriumph og Masquerade-Bram,
 Glimren i den store Verdens Brimmel,
 Er i Jomfrulivet Jordens Himmel —
 Den, som, ellers ædel, from og fin,
 Let med fremmed Dragt, med laante Miner,
 Og med kjøbte Roser af Carmin,
 Offentlig til Alles Skue fremtriner —
 (Smagen er forstjellig, hver har sin:
 Hun kan være Bittigheds Rosaura,
 Konstens Charis, Phantasiens Laura,
 Musers Muse; men kun ikke min) —
 Den endog, som, uden Feil og Lyder,
 Ideal i Væsen og Gestalt,
 Mønsteret paa qvindelige Dyder
 Ellers til Fuldkommenhed i Alt,
 Ikke mangler nogen, Kjønnets egen,
 Agtet, elsket og beundret Pryd;
 Men endogsaa blot har een formegen,
 Til hver anden Dyrkers største Fryd;
 Den, med Psyches eget hulde Stempel

I Terpsichores bekrandste Tempel
 Zephyrlet at valse, for Exempel —
 Ladende, som Amors svungne Brud,
 Skjædt uskyldig, som en nyfødt Engel,
 Tømme med sig, Stængel slyngt om Stængel,
 Ustyldblomstens Nektarbæger ud —
 Levnende den blye Tilbeders Nærmen,
 Der har ingen større Belyst drømt,
 Naar en jordist Duften alt har tømt,
 Hvad en himmelsk Amor falder Bærmen —
 Den, der, som Christinde reent forsømt,
 Har om Troens lyse Bjergetoppe,
 Og det Allerhelligste deroppe,
 Selv i Paastencætter, aldrig drømt —
 Den, som ikke, mellem Alt, i Sange,
 Digt're qvad til Engleharpers Klange
 Himmelsk, helligt og guddommeligt,
 Foretrækker Eualds Hosanna
 For hvert nyere romantisk Digt —
 Den, hvor skøn hun er, er ikke Nanna.

Bekjendelse.

Om jeg før har elsket? — Sandt at sige,
 Har jeg altid, troer jeg, gjort deslige;
 Mange paastaae selv, jeg vidt det brev.
 Hvis jeg huffer ret, jeg har og noget
 Digtet, for at øve mig i Sproget,
 Før jeg Digtene til Nanna skrev.

E l e g i e.

Til Nanna.

Nanna! du vil altsaa fra mig tage,
 Hvad du selv engang dog undte mig!
 Grumt du hvert et Smil mig vil undbrage,
 Hvert et Huldblik, Sangen drømte sig!
 Lindrende tør Taaren meer ei trille;
 Sukket tør ei flamme meer dit Navn;
 Selv ved Harpens Trøst du vil mig stille,
 Der betroede Himlene mit Savn.
 Veemods-Buen over Sorgens Skygger,
 Naar af Diets Dug min Kind er vaad,
 Som sig Mindet af dit Gjenstik bygger,
 Denne selv misunder du min Graad!
 Naar din Priis i Glædens Drk gjenlyder,
 Din Foragt og Haan forfølger mig,
 Som om Sang om dig og dine Dyder
 Var Forbrydelse mod Gud og dig.
 Vel da, Nanna! snart skal Balder svinde,
 Segne, falme, blegnet visne hen,
 Og med ham hans Liv, hans Navn, hans Minde
 Synke ned i Nattens Mulm igjen.
 Tag tilbage, Himmelske! hver Gave,
 Fordum jeg afbetlede dit Blik,
 Naar jeg udenfor dit Edens Have,
 Liggende derind veemodig, gif!
 Skjul din vendte Gang i Lændens Skygger!
 Regt mig hver din Indes lyse Skimt!
 Hyl i Nat, som evigt Mulm betrygger,
 Med dit Fjed min sidste Stjernes Glimt!

Tag igjen, hvad mig din Ufhyld stjenkte,
 Da jeg første Gang din Ynde saae,
 Da med Smil du hilste mig, og lænkte
 Balder til det Støv, du traadte paa!
 Engel! som mig, fort, ved sidste Møden,
 Truede, med meer end Tab af Fryd,
 Hils mig, sneehvid, næste Gang, som Døden,
 Med din Haans det nastronddypte Spyd!
 Det kan Livets Træ mig brat afløve,
 Svunget af din jomfrufolde Haand;
 Men, hvad det mig evig ei kan røve,
 Er dit Billeds Aftryk i min Aand!
 Alt hvad mig i Nattens Favn opliver,
 Hvert et Glimt af Lys, mit Døie seer,
 Jeg dig festlig her tilbage giver,
 Da du mig det under ikke meer;
 Alt hvad mig til Liv hernelen binder,
 Hver en Blomst af Nannas Digters Krands,
 Alle dine Huldbliks smaa Kjærminder,
 Hvert et Gjenstik af din ydre Glæde,
 Hver en Belyst, naar min Haand berørte
 Zittrende din flygtig nærmte Haand,
 Hver en Salighed, naar jeg dig hørte,
 Lyttende til Ufhylds egen Aand —
 Hver en enkelt Himmelaabenbaring,
 Som til Lyst har før min Harpe stemt,
 Tag den ud igjen af sin Forvaring!
 Byd den i min Sang at være glemt!
 Tag det Billede fra mig, som kan vandre,
 Paa dit blotte Bink, fra Haand til Haand,
 Som kan og med Belyst sees af Andre,
 Selv igjennem Glas, og uden Aand!

Hvert et Træk af dig i det vil svinde;
 Tiden alt, før Livet er forbi,
 Sletter ud, hvad Dødelige finde
 Huldt og skjønt og elskeligt, deri;
 Kun, hvad gennem Andagts rene Luer
 Den udødelige Sangers Blik,
 Skjult for hver en anden Stirren, skuer:
 Præget, du for Evigheden fik —
 Denne høie, fromme, himmelrene
 Paradisets Lilier egne Glands,
 Hellige, som dig tilhører ene,
 Og for hvilken Aand har ene Sands —
 Dette, selv dig ubekjendte, Stempel
 Af din Skabers Kys, da første Gang
 I hans Billedastrøys Skjønhestempel
 Mesterstykket af hans Hænder sprang:
 Dette, Manna, gemmer i sit Hjerte,
 Dette, Manna, slutter i sit Bryst,
 Den, der Intet af dit Støv begjerte,
 Den, hvis Aand og Aanders Aand har lyst!
 Dette gi'er han aldrig meer tilbage —
 Denne Skat, hans Ustylds Eiendom,
 Ingen jordisk Magt kan fra ham tage,
 Hvis og selv med Bud fra dig den kom!
 Indtil Døden vil hans Sjæl bedrøve
 Dit ham lydt engang forkyndte Bud;
 Tidens Trøst det vil ham her berøve —
 O! men Evighedens ei hos Gud.
 Med sin Eiendom paa Sangens Binge,
 Naar Misfjendelsen har knust hans Bryst,
 Skal hans Aand sig op til Himlen svinge,
 Fuld af sin Begeistrings rene Lyst!

Nanna! ja! dit Aftryk i mit Indre,
 Dybt i Knoppen, der for dig sprang ud,
 Vil, saa længe Tankens Stjerner tindre,
 Sikkre mig en evig Tanke-Brud —
 Sky mig! had mig! fjern dig fra mit Dø!
 Flye dets Taareblis! og glem mit Navn!
 Dybt i Mulmet bag besneete Høie
 Flygt i mine Fienders skumle Favn!
 O! mens der din Lilie sig udfolder
 I den Balder ubekjendte Lust,
 Han i Mindets Smil dens Glæds beholder,
 Og i drømte Kys dens rene Duft!

Nanna! Nanna! lad dig ei bedrage!
 Hvad der flygter mig i Tidens Elv,
 Hvad du vil din Balder her unddrage,
 Hulde Nanna! det er ei dig selv!
 Det er ei det Himmelske, din Skaber
 I sit Billeds Dannen hvulste ved,
 Det er blot det Jordiske, du taber
 Paa din Englevei til Evighed —
 Dette gjerne jeg en Anden giver,
 Naar alene maa tilhøre mig
 Hvad min Nanna var, og er, og bliver
 Her, og hisset, og evindeligt!
 Kun dit Bæsen, kun dit Liv, ublandet
 Med Forgængeligheds ydre Spil —
 Kun dig Selv jeg elsker — alt det Andet,
 Nanna, hører alt det Andet til.
 Og du Selv, det veed jeg, er paa Jorden
 Ingensteds i al din Engleglands,
 Med hvert Præg af Himlen, aftrykt vorden,

Som i Balders Hjertes rene Sands —
 Run i Templet, hvor som Offer brænder
 Al min Fryd i Livet her for dig,
 Staaer du, som du sprang af Herrens Hænder,
 Der i det Fuldkomneste, jeg kjender,
 Bød mig, evig at tilbede sig.

Troft til Manna.

Manna! skjøndt mig Rastrondspydet dræber,
 Før jeg aabenbarer Jorderig,
 Hvem det er blandt Nørnerne, der stræber
 Meer og meer dets Dd at hærde mig —
 Hvem der er den Glædens mørke Datter,
 Der herneden, blind, med grusom Lyst,
 Under hele Skuebrimlens Latter
 Engang støder det i Skjaldens Bryst;
 Skjøndt du, Skiebnen liig, usynlig throner
 Uopdagelig i Nattens Slør,
 Mens din Virkning blot i Klangen toner,
 Som med Strængens sidste Bæven dør;
 Skjøndt du tryk kan trodse hver en Leden
 Om dit Himmelspor i Støv herneden;
 Dog bedrøver dig, at Skjaldens Sang
 Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
 Og at Klangen lydt dets Priis forkynder
 Der, hvor man af Idealet leer —
 Der, hvor ingen Ustyld findes meer —
 Der, hvor intet Helligt meer man ynder —

Der, hvor hvert et Bryst, der elsker, synder —
 Der, hvor intet Mandeligt man seer —
 Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Nanna! Nanna! men bedrøv dig ei!
 Balders Digt gaaer alt en anden Vei —
 Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
 Snart forbi den hele Nutids Skare!
 Dette Nanna-Navn, som fordum lød
 Gjennem Himle, ved min første Dod,
 Der, som Dagens Echo nu gjenflinger
 Fra hver Læbe, som dets Lyd har næmt —
 Dette blotte Navn paa Rygtets Vinger —
 Dette Skjul, hvori din Glands er gjemt —
 Fromme Nanna, vær kun ikke bange!
 Skjøndt udødeligt i Balders Sange,
 Det er her i Byen, blandt saa mange
 Modens Philippine-Fløiters Klange,
 Sifferlig om fjorten Dage glemt.

Partheneis.

Til Dana.

Hun er borte. Gjennem Taarer stirrer
Diet efter Glædens slutte Lyn;
Dg i Hjertet, som endnu forvirrer
Efterglandsens lyse Skuffen, dirrer
Salighedens Beemods sidste Nyn.

Hun er borte! Drømmes Drømmes Under!
Balder's ubegribelige Blun!
Slummer, i hvis Favn han meer ei blunder,
Som, opvaagnet, aldrig han udgrunder,
Smilte ham i dig en anden Hun!

Beemodsnyn, som Hjertet ei kan glemme,
Ustyldes Stjernes svundne Svane-Sang,
Tone, som hans Sjæl vil evig glemme,
Korte ham i dig en anden Stemme,
End det Nyn, hvis Bliv ham gennemklang?

Balder's Skygge, vandrende paa Randen,
Hvor, da Skibet man i Havet stød,
Nanna selv med Haansmiil saae paa Branden,
Flygted' den, fortvivlet til en Anden,
Medens Lokes Skoggerlatter lød?

Seet i Skin af en bedrager's Rerte,
Legte Skyggen med jeg veed ei hvad?
Trykte den i Evighedens Smerte
Til det blodige, det brustne Hjerter
End et flygtigt Tidens Balsamblad?

Ja! den Skygge, som alt Hel tilhørte,
 Da dit Haanblif myrded' Harpens Aand,
 Drømte, tænkte, følte, saae og hørte
 End een Livets Engel, som berørte
 Hver dens brystne Stræng med Ustylds Haand!

Jeg har syndet, Nanna! Balders Die
 Har seet Himlen aaben i det Blaa,
 Hvor det, gjennem Taarer mod det Høie,
 Stirred', fuldt af Andagt, stirred' noie,
 Og dig selv i Blikket dog ei saae.

Jeg har syndet, Nanna! Høit, fra Randen
 Af mit Baals i Dybet sjunkne Grav,
 Over Offerrogen selv af Branden,
 Drømte jeg mig hævet af en Anden,
 Før mig favned' Evighedens Hav.

Jeg har syndet i et Blun; men ikke,
 Helligste blandt Englene, mod dig!
 Da jeg i en anden Ustylds Blifke
 Gist til Smertens Lædsten saaes at drikke,
 Syndede mit Hjerte kun mod sig.

Og min Synd forlod mig Han, som skabte
 Hiint Orionsbud, der kom, og gif;
 Thi det Svælg, hvori min Aand sig tabte,
 Var det dybe Blaa, som efterabte
 Himmeldybet i min Nannas Blif.

Det afbrudte Hjerterqvad.

Sangen, Skjalden afbrød i Danfana,
Misforstaaet af Tidens Phantasie,
Nu, han veed, ham Nordens Aand staaer bi,
Han fuldender, sukkende, til Dana —
Dana! Dana! Føl hans Sværmeri!

Balder til sin Fader.

Du, som mig endnu din Dør oplader,
Naar forfulgt af Rid og Spot og Svig,
Og af Hoben, som vil stene mig,
Bildt jeg flygter gennem Livets Gader,
En udsluppen Ulivs-fange liig —

Du, som end, mens hun og Alt mig hader,
Mens hvert andet Hjerter lukker sig,
Med hvert Dre for mit Klageskrig,
Venlig smiler til mig, hulde Fader!

Du, som evig uforanderlig,
Trods min Elstes Afsty, elsker mig,
Hør, o du, hvis Godhed jeg tilbeder,
Balder's Hjertes ene sidste Bøn:

Mens den Grumme Baalet ham bereder —
Naar er tændt dets Birk og Gran og Røn,
Naar i Flammen, Døden ene slukker,
Hendes Navn for sidste Gang han sukker,
Hviſt det Ord, som Raadens Dør oplukker
Hisset, tyſt i Dret til din Søn!

Gaade = Ordet.

Et er nødigt hisset og hernelen:
 Et er Hjertet nok til evig Ro;
 D! men Hjertets Et i Kjærligheden
 Er en Eenhed aabenbart i To.

Ved Mannas Flugt.

Hun er borte! Hun ei mere svæver
 Synlig for mit Blik i Lunden her,
 Hvor paa sørgende forladte Træer
 Hvert et Løv mig: Hun er borte! hæver.

Hun er borte! sukker fjern og nær
 Hver en Stemme fordum hende kjær,
 Som nu hendes Lytten meer ei hæver —
 Hun er flyet fra Stedet, hvor jeg er,
 Nanna borte! Gud! og Balder lever!

Reist — hvorhen? — Dg — vidste jeg det — Bee!
 Jeg den Flygtende tør ikke følge!
 Kun for Balder ikke meer at see,
 Kun for Balders Die sig at følge.

Hun forlod de ni, forlod de tre,
 Nordens Sangmøer, som ombandsed' hende —
 Al! For aldrig at tilbage vende
 Til den Lund, som spotter nu min Spee!

Dog tør ingen Fod derfra jeg flytte,
 Tryllebunden til den Hjemmets Stov,
 Hvor hver Gjenlyd tonte hendes Lov —
 Kun med Hela tør jeg Hertha bytte.

Først, naar falden er hvert Lundens Lov,
 Først, naar Hegnet smuldrer rundt i Stov,
 Først, naar Alting færdigt er til Baalet,
 Først, naar hisset hun paa Bølgen seer
 Nagelfar, min Helhjems-Ark, og leer —
 Er mit Livs Fortvivlelse ved Maalet.

Visner snart da rundt omkring mig, Træer!
 Visner, Sangens Blomster, fjern og nær!
 Fald til Grav, som ingen Hegn beskytte,
 Balder's Dødderlivs forladte Hytte!

Den første Mai.

Sidste mellem Balder's Høitids Dage!
 Baarens Trylle-Dag, hvis Sol oprandt
 Over Lunden, hvor min Nanna svandt,
 Vend mig aldrig stoffende tilbage!

O! jeg drømte, da jeg saa dig drage
 Bort fra Jorden Vint'rens sidste Slør,
 At og mindre mørk og kold, end før,
 Nanna vilde lytte til min Klage!

Søde Drøm, saa tryllende, som fort!
 I sin Faders Huus, (saa klang det søde
 Budskab) vilde hun mig selv modtage.
 Da jeg kom derhen, var hun reist bort —
 Første Mai min sidste Morgenrøde!
 Vend mig aldrig, aldrig meer tilbage!

C v i v l.

Støvets, Sværmens, Tummelens Undflyen —
 Lyst til, andensteds at helligholde,
 End i Hertha-Lunden inden Volde,
 Den foryngede Naturs Fornyen —

Mon ei dette, meer end hendes Skyen
 Af min Sang, maaskee har kunnet volde,
 Hun saa tidlig, trods den endnu folde
 Vaars Tilbagevift, har flygtet Byen?

Du, som, naar forlader ham alt Andet,
 Dog ei den, som bli'er dig tro, forlader,
 Svar mig, du, som aldrig mig undfalder!
 Hvad der Nanna bortjog her, min Fader!
 Var det hendes Kjerlighed til Landet?
 Eller var det hendes Had til Valder?

Odins Svar.

„Det var hendes Had, min Søn, til dig,
 Blindt, som Skiebnen, der dit Liv forfølger;
 Dennes Bud dog ei forandrer sig,
 Hvis jeg og dens Barselforbud følger.

Hisset glider alt paa Havets Bølger
 Frem om Pynten af den skjulte Viig
 Sneffen, som modtage skal dit Liig,
 Og med Latter hendes Blik den følger!

Spydet har hun haanlig Hødur raft;
 Beddet til dit Baal, min Søn, er flakt.“

Hvilken Stemme! hvilket Slag af Torden!
 Under mine Fødder bæver Jorden —
 Af min Drom jeg vaagner — men det var
 I dens hule Skrald min Faders Svar!

Balders Veemod.

Hvilket Jordens Indetempel pryder
 Udfylds Krone nu, hvor dobbelt røde
 Skjønheds Roser mellem Lilier gløde,
 Mens blandt Torne her min Taare flyder?

Hvilken fremmed Dfferlund gjenslyder,
 Helliget ved hendes Englemøde,
 Høitidsfuldt af Sange, trefold søde,
 Naar de tone hendes stille Dyder?

Hvor mon mere munter Bækken iler,
 Hvor mon dobbelt yndig Engen grønnes,
 Hvor mon Aftensolen morgensmiler,
 Hvor mon Stjernehimlene sig hvine,
 Hvor mon al Naturen nu forskjønnes,
 Smilbetragtet af min Nannas Dine?

Balders sidste Taarer.

Fører did mit Støv, i Vinde! fører
 Did mit Suf, naar Balders Læber blegne!
 O! lyksaligste blandt Herthas Egne,
 Fjerne Lund, som hendes Sang nu hører!

Met af Jord, som hendes Fod berører,
 Himlens udfyldte Bævn dig hegne!
 Almagts Herlighed er allevegne;
 Men Algodheds Smil nu dig tilhører.

Nannas fundne Tilflugtssted herneben,
 Uforstyrret af min Elskovs Smerte,
 Bær velsignet mig, idet jeg falder!
 Lutter Salighed er i dit Eden,
 Hvordan og der er, for hendes Hjerte;
 Thi hun er i Skjul deri for Valder.

Balders Fortvivlelse.

Nu, man veed min Skjebne nær, gjenlyde
 Helhjems Hvælvinger af Jubellatter;
 Og, skjøndt hvad mig martrer Ingen fatter,
 Harpe-Fjeldets Puslinger sig fryde.

Lad din Grusomhed dig ei fortryde,
 Gevars hidtil ubemærkte Datter!
 Som Veninde, Løse nu dig skatter,
 Selv hans Sønner dig Beundring yde.

Alle kildrer trødelig, og mører:
 At det Hjerte, Flammen skal fortære,
 Først med Spydet koldt du gjennemborer.
 Balder falder — Fromhed gaaer til Grunde —
 Lov og Tak og Priis og evig Ære
 Nu vil strømme dig fra tusind Munde.

Balders Død.

Fra mit Breidabliks den lyse Bue
 Steg jeg ned, trods Skyerne, hvis Torden
 Rundt i natligt Mulm indhylte Jorden,
 Uden for dens Spogelser at grue —

For med Flammen, som jeg gav til Skue,
 Paa de Freyas Altre her i Norden,
 Hvor den selv i Digt var udslukt vorden,
 At gjentænde Kjærlighedens Lue.

For mit Offer ene jeg begjerte
 Bifalds-smilet af den Rene, Hulde,
 Som jeg helligede Sangens Flammer;
 At! selv hun med Dødens hele Kulde
 Viser Hødur Veien til mit Hjerte,
 Som ved hendes Hjælp han ene rammer.

J u b e l æ b l e t
eller
den gamle Harpespiller.

Midt imellem Tidens Grave,
Der hvor fordum Livets Træ
Stod i Ustylds første Have
Før hver fiendtlig Storm i Læ,
Skyder end imellemstunder
Af den gamle Stammes Muld
Op et Gbletræ-Bidunder
Med en Frugt af pure Guld.

Sjældent er det Syn at stue;
Sæker komme, Sæker gaae,
Før paa Jordens grønne Tue
Blomstrende man seer det staae.
Og hvis hundred' Aar henrinde,
Før det spreder ud sin Lugt,
Tusind', og vel flere, svinde,
Førend modnes fuldt dets Frugt.

Thi fra Biisdoms Væld maa flyde
Lysets Saft og Livets Blod —
Begges Strømme maae begyde
Hjerterislende dets Rod;
Ustyld maa det stadigt pleie;
Og, skal Frugten lykkes, maa
Den forsage hvert sit Eie,
Som dets blotte Spire saae.

Kun eet Vble dog det bærer,
 Naar det lyffes, aldrig fleer;
 Men, hvo det har seet, ei nærer
 Nogensinde Lyst til meer;
 Og trods Armod, og trods Alder,
 Og hvert Skjebnens mørke Bud,
 Skjalden, i hvis Lod det falder,
 Er lyksalig som en Gud.

Loft af Rattergalens Triller
 I den næste Lindetop,
 Kom en gammel Harpespiller
 Did, hvor Spiren først stød op;
 Kjendte flux Naturens Under,
 Nærmte sig den gamle Liud,
 Og hensatte sig derunder
 Taus med Haanden under Kind.

Stirrende paa Spirens Stængel,
 Der saa venlig, huld og sød,
 Som af Ratten Lysets Engel,
 Op af Muldets Tue stød,
 Drømte han sig lagt paa Baare
 Længe før dens fulde Flor,
 Mens ham, kildrende, hver Aare,
 Salig Længsel gennemføer.

„Fryd, som Skjalden evig drømte,
 „Naar ham Glæden gif forbi,
 „Mens hver Indsats han forsømte
 „Her i Lyffens Lotteri!

„Ufkylds Himmels Førstegrode,
 „Paradisets sidste Skud,
 „Idealets morgenrøde,
 „Sangen aabenbarte Brud!

„Hulde Vært, hvor saae jeg gjerne,
 „Før mit Die luffer sig,
 „Slukket af din Glands hver Stjerne,
 „Som i Natten straalte mig!
 „O, men af! jeg kom at skue
 „Maalet for min Harpes Klang;
 „Og dit Hjertes rene Lue
 „Smile til min Undergang.

„Smile? nei! min Tid er omme!
 „Bee mig, her i Vindens Læ,
 „Før jeg seer din Eble-Blomme,
 „Tusindaarets spæde Træ!
 „Run i Tanken saae herneten
 „Skjaldens Stirren Frugtens Guld;
 „Naar du modnes, er han heden —
 „Naar du smiler, er han Muld.“

Altfaa klang til rørte Strænge
 Bævende den Gamles Sang;
 Nattergalens Klukke længe
 Blandte sig med begges Klang —
 Begges Toner sammenfløde
 Sød i Klangens Melodie,
 Til omsider Nynnet bøde
 Med det sidste Suf deri.

Som han taug og stirred', røres
 Pludselig hvert Vindens Blad,
 Og i Toppens Susen høres
 Hviſte tyſt jeg veed ei hvad —
 Stum blev Rattergalens Trille,
 Klangen løſtes op i Duſt —
 Og, mens Alt blev tyſt og ſtille,
 Lød det i den tauſe Luſt:

„Hvis dit Bryſt hernelen faarer,
 Andagtsfyldt af Kjærlighed,
 Hvad de hjerteløſe Daarer
 Her i Livet ſpøge med,
 Maa paa Valgets Alter flyde
 Lyſets Gaſt og Livets Blod;
 Lad dig Dffret ei fortryde,
 Gamle Sanger, har du Mod!“

Som naar Himlens Straale rammer,
 Slog en hellig Dfferlyſt
 Ned med alle Martyrflammer
 I den fromme Sangers Bryſt:
 „Vor, o Træ, hvis Frugt jeg faarer,
 „Her, hvor forðum Edens ſtod,
 „Bandet af mit Djes Daarer,
 „Gjødet af mit Hjertes Blod!“

Og, med Blikket mod det Høie,
 Flux han Harpen ſønderbrød,
 Mens veemodig fra hans Dje
 Perle ned paa Perle flød.

Frobdigt, som til ingen Tider
 Borte Træet skyndig op —
 Snart det blomstred' — og omsider
 Gløded' Væblet i dets Top.

„Skattes Skat! jeg dig har vunden!“ —
 Som han jublede det, kom
 Bag om Træet ind i Lunden
 Just en Dreng, og saae sig om;
 At men Oldingen, ved Roden,
 Jubelmattet alt laae død —
 Da hans Offers Frugt var moden,
 Faldt den ned i Drengens Skjød.

Fortrøstning.

Tord'ner bulbred', Bølger bruste,
 Solen skjulte sig i Mørk;
 Mod min Klippe Stormen susse
 Vældig over Havets Drk.

Rjed af Livets Jammer, ene,
 Trøstesløs og uden Haab,
 Sad jeg, mellem Fjeldets Stene,
 Spildende mit Klageraab.

Tord'nen bulbred' i mit Hjerte,
 Stormen rased' i min Barm;
 Haard, som Klippen, var min Smerte,
 Vild, som Bølgen, var min Harm.

Tord'nen tang; med dæmpet Brus
 Dønned' Bølgen mod sin Bred;
 Stormen svandt i stille Susen;
 Solen dalende gik ned.

Endt var al Naturens Smerte;
 Jorden smilte, Himlen loe;
 Kun i det oprørte Hjerter
 Gød min Aften ingen Ro.

Men i Klippen under Jorden
 Hørte jeg en Harpes Klang,
 Dæmpet, som en fjernet Torden —
 Og en Stemme sød, som sang:

„See bag Skyer Solen ile
 „Sin bestemte Bane hen —
 „Snart den synker for at smile,
 „Medens Havet favner den.

„See den smile, see den blegne,
 „See den synke, see den slukt;
 „Tænk: Som den, du og skal segne,
 „Snart er og dit Die lukt!

„Hør i Havet Bølgen bruse
 „Mindre høit, med mindre Magt;
 „Hør i Lunden Stormen suse,
 „Dæmpet, meer og mere svagt —

„Hør den sidste Bove trille —
 „Hør det sidste Bindens Pust —
 „Tænk: Din Sjæl og snart bli'er stille;
 „Snart er og dit Hjerter knuust!

„I en natlig stille Slummer
 „Ligger alt Naturen Liig:
 „Trøstesløse! glem din Kummer!
 „Døden favner ogsaa dig.“

S a v n.

Lyst omstjerm't af Rosen-Skygger,
 Dverhvalv't af Himlens Blaa,
 Hører jeg, hvor Ustyld bygger,
 Skovens Skjald sin Harpe slaae;
 Dufte, Farver, Toner spille,
 Feirende Naturens Lyst —
 Ak! men mine Taarer trille;
 Tomt for Glæden er mit Bryl.

Thi hun maatte fra mig vige,
 Som mig til din Tryllen bandt,
 Dufte, Farvers, Toner Rige!
 Hver din Lyst med hende svandt.
 Nu, fra mig er fjernet blevet
 Tvillingparadisets Aand,
 Hulde Hjem, er sønderrevet
 Hjertets og din Yndes Baand.

Hvad er, Jord, din Blomsterbrimmel
 Uden hendes Rosenknop?
 Hvad dit Blaa, du klare Himmel,
 Bliffer hun ei til dig op?
 Hvad er alle Stovens Toner,
 Hvad er alle Harpers Klang,
 Nu, da Sangens Dronning throner
 Ikke meer i Dannevang?

Mannas Aabenbarelse.

Min Ungdoms Vaar er svunden,
 Og Mandens Middagsol
 Er i det Mulm nedrunden,
 Som hyller Nordens Pol;
 Men end, som Barn, mig rører
 Hver Blomst paa Livets Bei;
 Og overalt jeg hører:
 „Forglem, forglem mig ei!”

Jeg dem saae fra mig ile,
 Som fulgte Bennens Gang;
 Og Nordens Døttre smile
 Til yngre Skjaldes Sang.
 Hvad kan endnu mig fryde
 Paa min forladte Bei?
 Hvorfra kan Stemmen lyde:
 „Forglem, forglem mig ei?”

Hvad dysfer sødt min Smerte
 Ved hvert et blodigt Kjed?
 Hvad hæver end mit Hjerte
 Til Himles Salighed?
 Blandt Tidsler og blandt Stene,
 Hvorhen jeg modig kom,
 I Sangens Drken, ene,
 Omsonst jeg saae mig om.

„En Huldflor af Kjærminder
 „Jeg gemmer i mit Bryst,
 „Som end mit Hjerte binder
 „Til Barnefrandsens Lyst,
 „Omsmiilt af Ustylds Blikke,
 „Selv under sølvgraae Haar.
 „Jeg veed, den visner ikke,
 „For Hjertet meer ei slaaer.“

Men, hvortil vel bevarte,
 Selv midt i Glemsels Nat,
 Hvor intet Echo svarte,
 Mit Bryst sin golde Skat?
 Forhaant begreb jeg ikke,
 Hvi taus ei Harpen hang —
 Mon, stjult, en Frederikke
 Har lyttet til dens Klang?

Bar ei omsonst i Lunden,
 Hvor før min Bugge stod,
 Min sidste Taare runden
 I Spor af hendes Fod?

Er end ei fuldt til Ende
 Min Barndoms Blomstergang?
 Og anede jeg hende,
 Da jeg min Nanna sang?

Ja! jeg har seet, du Hulde,
 Hvor ømt din Taare flød —
 Og nu jeg veed tilfulde,
 Hvi Balders Harpe lød.
 Fra nu den evig lyder
 Med himmelluttret Klang;
 Thi, Engel! dine Dyder
 Forflare Skjaldens Sang.

Til Spotterne.

S gamle Slaver, og I unge Herrer,
 Paa Livets Fryds omrodede Parnas,
 Til Fods, til Hest, i Gigger og i Kerrer,
 Hvem Dyrehave-Leeg kun er tilpas;

Hos hvem Begeistring yttre sig i Hiften,
 For hvem, om et Skilpaddebord i Ring,
 Den legemlige Wden kun og Driften
 Udretter endnu stundom store Ting;

Som intet andet Trylleri begribe,
 End det, der stiger op af Glas og Kruus,
 Og troer, at, naar I fløite, naar I pibe,
 Jert Bacchanal er Glædens største Ruus?

I see mig Comus og Cotytto svigte,
 Og spørge mig, som Livets største Nar,
 Ved Nys om Kilderne til mine Digte:
 Hvor mange Manner jeg har havt, og har?

Min Belystfilde-Kreds er ingen Brimmel;
 Fra den er Alt, hvad mylrer, jaget bort;
 Hvis Mængden gjorde det i Glædens Himmel,
 Min Graad mod Eders Latter kom til fort.

Hvad nytter altsaa hvad jeg kunde svare
 De Tællere, som kun paa Tallet see,
 Hvis Musers og Chariters Trylle-Skare
 Er hundred' Gange meer end ni og tre?

Hvis og tolv Gange Knop sig aabenbarte
 Den Kjærlighedens Roses Ideal,
 Som Hjertet fra sin første Baar bevarte —
 Hvis og er fyldt min Elskovs Disar-Sal,

Hvor lille dog er mit Olymp herneiden
 Mod Eders Jordbefolknings Ararat!
 Og hvad er Aftenstjernen i mit Eden
 Mod Eders Fyrværks Tusind og een Nat!

Hvad er den Beemods Fryd, som mig beruser,
 Fra den Tid Nannas Blik paa Harpen faldt,
 Multipliceert med Gratier og Muser,
 Mod Eders Lyst, multipliceert med Alt!

Imens Gemenheds Ufrud rundt i Norden
 Stød frem, og naaede selv Parnassets Top,
 Jeg flygted' med det Helligste paa Jorden,
 Did, hvor kun barnlig Usskyld travler op.

Hidslytter frit, I Kjemper og i Dverge,
 Med Seid, i Lurers, Horns, og Pibers Støi,
 Darausens Irmenfjeld og Risenbjerge! —
 Men lader mig min danske Barnehøi!

T r ø s t.

Gud! din Prøve tog igjen tilbage
 Alt hvad du paa Jorden skjenkte mig;
 Dog skal Fryd og Tak end blande sig
 I min Smerte, Fader, og min Klage;
 Thi du lod mig Tankens Flugt til dig,
 Og i den jeg har evindelig
 Himles Himmels største Skat tilbage.

Baldur i Helheim.

Tør den gamle Sanger troe sit Dre,
 Stuffer ingen Feberdrøm hans Aand?
 Bærdigede med sin egen Haand
 Sangens Ranna, løst af Støvets Baand
 Hans ophængte Harpes Stræng at røre?
 Tør den jordist Blinde troe sit Syn?
 Svæved' i Valkyriernes Stimlen
 Mellem deres Spydes Lyn i Lyn
 Hendes Aand, dem døvende, fra Himlen?
 Stille! stille! hvilken Lilleduft,
 Hvilken Nordlys Glands, og hvilken Brusen
 Af Skærsommer-Alfers Vingers Susen
 Fylder rundt omkring mig Granens Luft —
 Hvor jeg under sneenedtynge Grene,
 Støttet paa min snart nedlagte Stav,
 Blikkende paa mine Fædres Grav,
 Sidder i min Vinternat alene!
 Mere sødt, end Echo før har hørt,
 Naar det dybt i Skovens dunkle Gange
 Svarte paa min Ungdoms Elskovs Sange,
 Klinger Harpen blot af Luften rørt —
 Blot af Luften? Nei! saa saligt bæver
 Sjælen intet lustigt Trylleri,
 Saa det indre Hjerte gjennembæver
 Kun et andet Hjertes Melodie!
 Hvad der himmelsk sødt, som ingensinde,
 Dvæger trøstende mig gamle Blinde,
 Det er ingen Straalers Harmonie,

Det er ingen Lyd af Æther-Ringer,
 Det er ingen Duft, som Vinden bringer,
 Det er Ustylds egen Aand deri!
 Balders Elfte! ja det er din Stemme!
 Svundne Hulde! ja det er din Glands!
 End engang hernefen skal fornæmme,
 Før mit Støv bli'er skjult i Helas Gjemme,
 Gladheims Belyst min forklarte Sands.
 End engang, før lukkes Skjaldens Dre,
 Før er endt hans Længsels lange Bee,
 Skal sin evig elste Brud han høre,
 Hvis og aldrig, aldrig mere see!

Læs jeg lytter — mens for Diet svirrer,
 Ufastholdeligt, med flygtig Jil,
 Og det Himmelsblendende forvirrer
 Lysets sidste Skimmer i dit Smil —
 Svagt din Huldgestalt mig foresvæver,
 Hvert dit Ansigtstræk er skjult for mig,
 Kun paa Tonen, der fra Harpen bæver,
 Odins Hvissen i mit Dre liig,
 Kun paa denne kan jeg kjende dig!

Ton, som Lindring i min dybe Smerte,
 Lydt med Haabets hele Lyst, o Klang!
 Ton igjen, o, ton endnu engang,
 Tryl med evig Fryd din Lytters Hjerte,
 Venlig Ustylds Svar paa Balders Sang!

„Sødt“ — saa klang det — „end med mangt et Minde
 „Smile Blomster mig i Barndoms Spor,
 „Dog dit Dvab, o Skjald, i Møens Flor

„Sødest dog, som huldeste Kjærlinde!
 „Alt paa Moders Arm min Taare randt,
 „Naar hun dette blide Ord istemte,
 „Og hvad jeg fra den Tid aldrig glemte
 „Stedse til din Aand mit Hjerte bandt.“

Himmels Himmel! var det Nannas Stemme?
 Klang i disse Toner hendes Røst?
 Tor jeg evig i mit Hjerte gemme,
 Trods det Slør, hvormed Usynligheden
 Hyller Skjaldens Ideal her neden,
 Denne ham af dette sjungne Trøst?

Flyvedigte af blandet Indhold.

Anden Samling.

Til Bogen.

Gaae, lille Bog, i Verden ud, og vandre
 Taalmodig om deri, saa langt du kan!
 Og taber du dig snart blandt tusind andre —
 Saa tab dog ei derover din Forstand!

Om selv din Evighed, som let kan hænde,
 (Thi hvad er Evighed i denne Tid?)
 Ved næste Paasteflytten gaaer til Ende —
 Saa gaae dog derfor ikke reent fra Vid!

Ei Lyft til Glimmer var din Faders Spore;
 En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
 Kan du et Aar kun nytte lidt og more,
 Saa slaae dig rolig en dermed til Taal!

Dog da din Reise muligt og kan blive
 Lidt længer — hvor kan saadant forudsee? —
 Saa vil jeg dig din Arv til Afsted give,
 Ifald jeg døer, som ogsaa let kan see.

Modtag den i din Faders sidste Lære:
 Fri, høflig, aabenhjertet, som du er,
 Du overalt hos Smaa og Store være,
 Mod Fyrsten, imod Bonden, mod Enhver!

Tal uden Svulst et Sprog, som Mængden fatter,
 Og siig utvungen, som det falder sig,
 Med Suk, med Smil, med Alvor og med Fatter,
 Den Smule Sandhed, som jeg lærte dig!

Vuf dig for ingen høiforgylbet Daare!
 Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen!
 Og seer du der foragtet Ufkylds Daare,
 Stræb ufortrøden at astørre den!

Og møder dig en Recensent i Raaben,
 Og skjeldende til Tvekamp fordrer dig,
 Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Raaben!
 Han sikkert langt om længe skjøtter sig!

Taal Alt — det er den største Dyd herneden!
 Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
 Vær munter! men for Alting vær bescheiden!
 Det klæder alle unge Bøger godt!

Selvindbyndelse.

Du seer hvor grimt den kolde Stormens Gud
 Har dannet om vor Jord;
 Alt Spor af Liv er slettet ud;
 Naturens blege Liig er klædt i Flor.
 Vor Frues og Sanct Peters Spire throner
 I Skyen, som to Keridoner.

Naar Solen, efter et Besøg saa kort,
 Gaaer bag ved Rjøge ned,
 Liig Mattens Rammond, hvid og sort,
 Bort runde Taarn man seer og gyser ved.
 Usikre Fod, imens du frygtsom stirrer,
 Paa glatte Rannikstræde svirrer.

Hist franske sorte Træer hvide Vold;
 Paa Sneen, som Sokrat
 I Tanker fordum, stiv og kold,
 Staaer ubevægelig en lang Soldat;
 Og hist i glatte Skøite rast forfølger
 En Pog en anden Pog paa frosne Bølger.

Spar ei dit Brænde, fyr i Dønen brav!
 Gjør Stuen dygtig varm!
 Tag Punskebollen frem, og lav
 Din Ben en Drif, som hede kan hans Varm!
 Fyld Glasset, og lad Boreas derude
 Saa meget, som han gider, tude!

Det Dyrige lad Himlen sørge for,
 Som tæmmer Storm og Hav;
 Som gjør, at Purken dristig gaaer
 Paa Skoite der, hvor Helten fandt sin Grav.
 Lad Punsen tse vor Krop og drukne Sorgen,
 Og Skiebnen raade for i Morgen!

Til Pſycharion.

Munter iler du dit Maal imod;
 Ingen Steen endnu din spæde Fod
 Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
 Prydet med Blufærdighedens Krands,
 Svæver du i Gratiernes Dands;
 Taarefrit dit lyse Dje tindrer
 Af Ustyldighedens rene Glands.

Ingen Sky formørke dette Blif!
 Ingen falske Glimt dit Fjed forvilde!
 Ingen Snarer dine Fødder hilde!
 Intet røve dig den Ro, du fik!
 Bliv bestandig den, du er; da lønner
 Himlen dig med en dig værdig Ben.

Gode Pige! vælg forsigtig den!
 Hør ei strax en Elfers kjælnø Bonner!
 Thi, som Lam imellem Ulve gaae,
 Thi, som Roser mellem Torne staae,
 Saa paa Livets glatte Bane gaae
 Evns Døttre mellem Adams Sønner!

Til Bredsdorf.

Selv følge dig, min Ven! hvorhen du vandrer!
 Bær, hvor du kommer, stedse lyffelig!
 Og, skjøndt du Lust og Opholdssted forandrer,
 Saa bliv dig selv dog for bestandig liig!

Saa flytter Himlen med dig, hvor du reiser;
 Et ædelt Hjerte skaber selv sin Fryd;
 Det Land, hvor lutter Jis-Kolosser kneiser,
 Omdannes til et Paradiis ved Dyd.

Hvor meget meer da Tjen, som allerede
 Er i sig selv et halvt Glaraffenland;
 Hvor man kan blive deilig tykke, fede,
 Med Halvten af din Godhed og Forstand.

Men, naar du sidder hist engang i Tiden,
 Og gotter dig ved opfyldt Pligt og Grød,
 Og, som jeg haaber snart vil stee, ved Siden
 Af elste Mage — bliv kun ikke rød!

Du har vel og, som andre Folk, en Pige;
 Hvis ikke, faaer du ganske sikkert en —
 Lad da en kjærlig Tanke stundom snige
 Sig over Bælt og Sjælland til din Ven.

Til Seline,

som raadede mig at skrive Satirer.

Du vil, at jeg skal skjælde paa vor Jord; —
 Sandt! Tøsser og Tyranner den beboer,
 Og den er fuld af Gjæld og Gigt og Torden;
 Men, naar jeg tænker paa, at du er her,
 Seline! det mig reent umuligt er
 At sige mindste Smule Ondt om Jorden.

Til Selinde.

At see dig uophørlig, søde Pige!
 Var Lykke, meer end Lykke nok for mig.
 O! giv jeg var dit Speil! til evig Tid tillige
 Du da blev seet af mig og jeg af dig.

Ved Wessels Død.

Smens han leved', alle Muser smilte,
 Selv Rummer loe, naar Wessels Lune bød;
 Med ham al Munterhed fra Pindus iilte,
 Og Hver, som fordam loe, nu græder ved hans Død.

Under Wessels Portrait.

Graad smelted' hen i Smil, naar Wessels Lune bød;
 Og Glædens Smil forsvandt i Taarer ved hans Død.

Til Danmark, ved Gerners Liig.

Din Graad var bitter, naar en sjelden Mand
 Fra dig til Lønnens lyse Tempel ilte;
 Meer lindrende den flød, mit Fødeland!
 Hvis og, imens han levede, du smilte.

Til Doris.

Den kjæle, friske, purpurøde Flamme,
 Som farver Luna, naar hun hæver sig,
 Tilbedte Doris! straalers og fra dig —
 Og, for i Alt at være Luna liig,
 Du hos en anden Klode laaner samme.

Over en Moder, af hendes Datter.

Fred, velgjørende Moder, omgive din Skygge!
 Ved din Side jeg saae klarere straale hver Dyd.
 Af, ei alene dit Ord, men Exempel i Bandel og Afsærd
 Lærte din Datter saa tro, hvad hun som Moder bør styre.

Til Døden.

(En Tanke af Seneca.)

Død! du mig forfærder ikke!
Tryk jeg vandrer Livets Bei;
Er jeg der, er du der ikke,
Og er du der, er jeg ei.

Antarsonske til Overulus.

De klager Dem bestandig, gode Ven!
Dem fattes kun een Ting; men, sandt, det er en Plage!
Jeg Dem i Aar af Hjertet ønske den:
En, lille eller stor, en — Aarsag til at klage.

Af Anthologien.

Nyd dit Liv, som om i Morgen
Alt du skulde vandre heden!
Skaan dit Liv, som om du evig
Skulde nyde det hernelen!

Til Digterinden Frederike Brun.

(3 et Exemplar af Tril Eegod.)

Hvilken Najas tør sin Staal vel gyde
 Ned i Heliconiaders Elv?
 Hvilken Blomst tør Floras Dyrker byde
 Blomsterbreddens Dronning, Flora selv?

Hvilken Sang tør Dalens Digter stamme
 Alpe-Bardernes Egeria?
 Hvilken Tone har min Cithers Gamme,
 Værdig Harpens Polyhymnia?

Jngen. Bækken standser, Rosen blegner,
 Skjalden tier, lyttende til dig;
 Ned for Alt'ret i din Lund jeg segner!
 Hvad jeg byder, selv du skjenkte mig.

Kun eet Offer bringer dig mit Hjerte:
 Fromme! tag det venligen imod!
 Og for Alt, hvad Sappho mig forærte,
 Eegode! tag min Eiegod.

Til Lilia.

Naturen vilde Lyst; Naturens Herre Dyd —
 Da lød fra Himmelen til Jorden
 Et dobbelt Bud igjennem Sang og Torden:
 Undvær! og nyd!

Kun den sig inderligt og varigt fryder,
 Som i Naturen aldrig glemmer Gud,
 Og from det ene, som det andet Bud
 Adlyder.

Igaar jeg nød, huldfuldigste Veninde,
 Hos dig et Eden i Naturens Skjød;
 Idag undværer jeg, for Glæden død,
 I mangt et Dieblis endog dens Minde —

O styrk mig, ved at turde tænke dig
 (Imens arbejdende jeg glemmer
 Naturen og dens Herlighed og mig)
 I Alles Favn saa stille lykkelig
 Som den, der i sit Bryst en evig Himmel gemmer.

O styrk mit Hjerte til at savne dig,
 Ved Tanken: at for dig Naturen smiler,
 Imens for mig dens Die lukker sig;
 Og medens Sorgens Rænker trætte mig —
 Din skønne Sjæl i Glædens Arme hviler.

Til Greven af Cramanel,

Gesandternes Indfører ved Keiserhoffet i Thuillerierne.

(Paris, 1810.)

Fremstillende fra Verdens fire Kanter
 De høist Udmærkede ved Rang og Stand,
 Oldslægters Ridder-Flor fra hvert et Land:
 Snart Fyrster selv, snart Fyrsternes Gesandter —
 Du viser hist, i Glands af Diamanter,
 Paa Thronens Guld, det straaleblendte Syn,
 Nutidens Zeus, hvis Tordenkilers Lyn
 Nedstyrtede dens trodsende Giganter.
 Mig, hvis ukjendte Navn, før jeg blev fød,
 Maaskee den Tid, som kommer, engang skatter,
 At lokke did, dit Huldsvink ei formaaede —
 Held! Held mig, Held Aarstidernes Forfatter,
 Hvis Krands end ingen kronet Digter naaede!
 I eget Paphos, paa din Floras Skjød,
 Du viste mig, elysst morgenrød,
 I Gratiernes Favn din skønne Datter!
 Hvad Under, at jeg hiin Olymp forsmaaede?

Til Frøken Catharina Olsen.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Det Spring i Livet,
 Hvorpaa bli'er givet
 Exempel nu —
 Naar den, som springer
 Har Englevinger
 Paa Fod, som du —

Naar du fremtriner
 Med Lilieminer,
 Som Rosen rød,
 Med Charis = Krandsen
 Til Jomfrudandsen,
 Saa huld, som fød —

Den Fæst forlanger
 Af Ustylds Sanger
 Citharens Klang;
 Ved sligt et Gilde
 Han synge vilde
 Sin bedste Sang —

Men, skjøndt jeg synger —
 Skjøndt Glæden synger
 Sig om mit Bryst,
 Du hulde Pige!
 Dog Sukke snige
 Sig i min Lyst.

Som dit, bevinget,
 Er Jomfruspringet
 Et saligt Syn;
 Men — i dets Glimmer
 Er blaalig Skimmer
 Af Beemods Lyn —

Paa Skjaldens Rinder
 En Taare rinder,
 Hvergang han seer,
 Fra Barnets Himmel
 Til Verdens Brimmel
 At Springet ffeer.

Mens op du soinger
 Paa Sommervinger
 I Luften dig,
 Lad denne Taare
 Paa Livens Baare
 Husvare mig!

Hvad vil den sige,
 Du hulde Pige,
 Til Glædens Lyd?
 "I Børnes Skare
 "Du tro bevare
 "Din Barndoms Fryd!"

Til Frue Etatsraadinde Olsen født Balle.

I glimrende Sale,
 Paa Sværmens den mylrende Tillie,
 Hvor Sang og hvor Tale
 Bestemmes af Modernes Villie;
 Hvor Laps og hvor Flane
 Samtjører i Kane
 Med Bjælder, paa Snee over Hjerternes Iis,
 Der tier min Sangerskes Priis.

I hjemlige Huse,
 Hvor Julens de legende Rhynger
 Omsmile den Muse,
 Som Barnlighed evig forynger;
 Hvor Rosen, som Moder,
 Blandt Knopper af Poder
 Udbreder om Skjalden Ustydigheds Duft,
 Der Kjærligheds Tone faaer Lust.

I Gratiers Brimmel
 Om Monst'ret for smilende Dyder
 Fandt ene sin Himmel
 Den Harpe, hvis Bæven nu lyder;
 Hvor mildere Sæder
 Fremelske de Glæder,
 Som hæve paa Kjærligheds Binger dens Aand,
 Der briste dens jordiske Baand.

Lykkelige Moder!
 Hvis Alter i festlige Dandse
 Ser yndige Pøder
 Med duftende Kjæder befrandsse!
 Din Fødsel, Elise,
 De blomstrende prise;
 Dig, huuslige Dronning paa hjemlige Val,
 Fordobledes Gratiers Tal!

Jeg seer din Eline,
 Som Jomfru, din Ungdom gjentage,
 Mens skjelsfære Thrine
 Dig speiler lidt længer tilbage;
 I Smilet af Nette
 Din Ynde vi gjettede,
 Da, svævende mellem et Barn og en Mo,
 Du opsteg paa Kjærligheds D.

Maria, den milde,
 Dig viser, som Barn, os i Skole;
 Mens Mine, den vilde,
 Forraader din Springen paa Stole;
 Men Julies Fader
 End minde din Fader,
 Hvor vever og venlig, hvor rund og hvor rød,
 Du sad paa hans elskede Skjød.

I huuslige Halle,
 Ved Cypris blandt Gratier lignet,
 Bær hilset I alle!
 Bær dobbelt I alle velsignet!

Dplev dig, som Moder,
 I Døttrenes Poder,
 Naar een efter anden sig aabner hver Knop,
 Til Rose paa Kjærligheds Top!

Til Frue Clatsraadinde Olsen.

(Paa hendes Fødselsdag.)

Stjaldeqvad i Vers og Prose
 Blevet er saa Fod i Høse,
 (Hele Verden digter nu)
 Alt, hvad før mig var en Himmel,
 I de mange Musers Brimmel
 Fast er bleven mig en Gru.

Skjøndt jeg altsaa gjerne vilde
 Synge tidligen og silde
 Husets Dronnings Fødselsdag,
 Troer jeg, den dog meer at ære,
 Bed paa den at lade være
 Hvad der er saa Manges Sag.

Du, min fordums Sangs Elise!
 For dig værdigen at prise
 Denne glade Morgenstund,
 Udeluft af Sværmens Brimmel,
 Indladt i en huuslig Himmel,
 Holder jeg derfor min Mund.

Ode til Frue Henriette Courlaender,

paa hendes 27de Fyrdagsdag.

(Over en samme Morgen af Slatten bræbt Kanarifugl.)

Fyld mig Digterrusens fulde Maal,
Nektar, som i Hebes rafte Skaal
For den evig unge Sanger bruser,
Tryk mig ind i Rosens skjønne Vaar,
Hvis i Dag nu fulde Blomstrens Aar
Gratier formere med Muser!

Lad mig paa den dobbeltsignte Fest,
Som de tolv Huldinders budne Gjest,
Glemme glad, at i dens Morgenrøde
(Just som, vaagnet, al Naturen loe)
Bytte for en morderst Tigerflo,
Mens omsonst Auroras Taarer fløde,
Min Eurydice blandt Fugle fik
Af et grusomt slangegiftigt Stik
Sangerlivets Banesaar, og døde!

Lad mig tømme Glædens Bæger ud,
For jeg paa den yndigste blandt Dage
Hyller mig i Flor paa Sorgens Bud,
Dg begynder Sangens ømme Klage!
Und mig, Hebe! fri kun denne Dag
For hver Støvet's Dval og jordist Smerte!
Dø i Festens hulde Dronnings Hjerter
Hver en Rummer, til det mindste Nag!

Lad din fromme Søsters søde Smil,
 Rigt dit eget, der Alciden qvæger,
 Naar du fransfer ham Olympens Bæger,
 Dølge mig i Barmen Dødens Piil!
 Tænkende kun paa den Skat i Livet,
 Hendes Huldreds blev i hende givet,
 Lad den Aand, som du forynger mig,
 Blot i Dag i Himlen drømme sig!

Siden skal den, Thrakers Orpheus liig,
 Med sin kjælnæ danske Lyra stige
 Ned i Skyggers underjord'ske Rige;
 Og, hvis der og ei en Tigerfat,
 Eller, hvad for Sangen er det samme,
 Avinds Moder, Furiernes Amme,
 Nu beherster Plutos gamle Nat,
 Skal det lykkes den, hvert Helvedøre
 Med en Sang og med et Harpespil,
 Alle Tolv begeistrede den til,
 Paa Cocytus Svovelsbred at røre.

Og hvis Burets tabte Minna selv,
 Som vil troe sin Navnes Røst at høre,
 Den kan ei til os tilbageføre
 Triumpherende fra Dødens Elv,
 Skal den dog paa Sangens Seiervinge
 Budskab fra den Elfskelige bringe;
 Og i dette skal hver Sangens Ven,
 Skuffet af de Toner, som mig lærte
 Fugles Salighed og Fugles Smerte,
 Troe et Dieblif at høre den.

Til Terpsichore Schall.

(Et Exemplar af mine poetiske Epistler, der forlod Pressen paa hendes Fødselsdag.)

Hvis Musen, ofte munter, tidt bedrøvet,
 Nu mild og venlig, stundom og lidt vred,
 I Skjemt og Alvor konstig veed,
 Med Lethed og maaskee med en Slags Indighed,
 Paa snelle Fod, som knap berører Støvet,
 At dandse hen ad Livets trange Sti
 Til Evighedens Himmelmelodie —
 Den skulder det især en tro Copie
 Af alle Huldgudinders Fagter,
 Som den opmærksom, hvor de findes paa vor Jord,
 Paa Tisler i Syd og Tisler i Nord,
 Betragted', og endnu studerende betragter.
 O du, som fører an vor Galeottis Thor,
 Mit Hjemts Terpsichore! som hvert et Die hylder,
 Du, som Thalia selv en Ynde mere skulder:
 Laurette= Nina= Juliette=Schall!
 O! maatte du, paa dette Lunets Bal,
 I Sprogets Dands til Rimets Melodier
 Gjenkjende nogle Træk af Amors Piil,
 Af Zephyrs Flugt og Erycines Smil
 I de dig egne Tryllerier!

Til Sangerinden Minna Becker.

(Efter hendes første Concert paa vort Theater.)

Tonetryllerinde! vellystør,
 Som i Sangens offentlige Have,
 Udenfor Cecilias Conclave,
 Psyches Sanger aldrig var det før,
 Gaaer hans Muse ganske fra Forstanden.
 Synger du for os endnu engang
 Her, hvor man har Hjertesands for Sang,
 Troer jeg, gaaer den samme Bei Hveranden.

Hvis ei Alle følge disse Fjed,
 Skyldes det den Biomstændighed,
 At til Lykke du kun Becker hedder;
 Hed du Beccarini, Skræk! jeg vedder,
 Hele Verden fra Forstanden gif,
 Fra den Kjender, der dig fik at høre,
 Til den Midas, der med eget Dre
 Blot dit Tryllenavn at vide fik!

Til Grosserer Mathanson,

den 1ste Januar 1815.

(Med mine poetiske Epistler.)

Lidt Aand, min Ven! lidt Bid, lidt munter Skjerts
Er Alt, hvad jeg dig her til Nytaar bringer;
Det har du selv — og af! trods mine Vers,
Du har, foruden det, og hvad der flinger —
Lyksalige, der har i Overflod
Hvad Venner dig kun sparsomt kunne give,
Hvad skal jeg ønske dig? — At denne Lod
J Aar maa, som i Fjor, den samme blive.

Den første Iuse Junius 1815.

Ni Maaneders Længsel i Taarer randt hen,
Og Moderen sukke'd' til Børnenes Klage;
Naturen og Folket nu smiler igjen:
Vor Ven og vor Fader er kommen tilbage.

Med en ung Digters Baare.

1815.

For Evans muntre Ledtog skjælv
 Du, Søn af alle Nordboers Moder,
 Vor Evalds og vor Wessfels Broder!
 Og, var du Vid og Fromhed selv!

For end du pidstes frem af Vanen,
 I dit befrandste Løb paa Vanen,
 Betragt her Støvet af en Ben,
 Der, med en Engels Aand og Hjerte,
 Sit Mod, sin Kraft, sit Liv fortærte,
 For seent — i Venden om igjen!

Bed fyldte Glas staa tænksom stille,
 Med Bog i Haand af blandte Kort:
 Lad ned i hiint en Taare trille,
 Og slæng med Beemod disse bort!

G a a d e.

1816.

Jeg kjender en gyselig Sphinx, som vel heel
 Blandt jordiske Rædsler kan kaldes den største;
 Men vild og forfærdelig er og hver Deel:
 Den sidste gaaer egentlig om i den første.

Vel hundrede Tusinde skjalt for dens Blif,
 Og hundrede Tusinde saaes den bedaare;
 Da Bugt selv med Lykken dens Rasenhed fik,
 Flød mangen en Fryds og Fortvivlelsses Taare.

To Gange den levende steg til sin Grav,
 Men op, ikke ned, paa Retfærdigheds Stige:
 Som Afgrundens Fængslede midt i sit Hav
 Den titter omsonst imod Himmelen's Rige.

Ei der, men herveden, hvor selv for dens Liig,
 Dphoiet, men uhængt, end Freden maa grue,
 Den venter end eengang i rottende Krig
 Maratters Opstandelse, kronet, at sfue.

Dens Stjerne vel prises i mangen en Braa,
 Hvor Lunten til Oprør i Aften vel brænder;
 Men Verden forgaaer, før dens Fiender forgaae;
 Thi Jorden forgaaer, før dens mindste blandt Fiender.

Einharpeklang.

Til Augusta Frydendahl.

(I Anledning af en Digteren skienket overcomplet Einsoldat.)

Lad Skjalde, som Pøbelen froner,
 Lovsynge paa Volsfre og Throner
 Hver Helt og hver Prinds og Prælat!
 Imens de Basunerne stemme
 For alle de høie Fornemme,
 Jeg synger en simpel Soldat.

En Rjæmpe til Putten i Lomme
 Paa neppe halvtredie Tomme,
 Med lidet af udvortes Skin,
 Sagtmodig, beskeden og stille,
 Saa tynd og saa smækker, som lille,
 Dg ovenikjøbet af Tin.

Der staaer han, den Ridder, mit Hjerte
 Til Bogter og Skjermer begjerte
 (Det trængte saa heilig til Bagt).
 Der staaer han med mørkebruun Taille,
 Med glimrende Buxer af Paille,
 Min eneste Luxus og Pragt!

Der staaer han med Hjelmen saa fage,
 Guult bunden om høinede Hage,
 Saa stiv og saa strunk og saa bold.

Med Taarer i smægtende Blifft;
 Og hvad der nu staaer, eller ikke,
 Jeg læser et A i hans Skjold.

Der staaer han med truende Landse —
 Gud naade hver Alf, som vil dandse
 Paa Tillien, hvor han staaer Vagt!
 Herinde, hvor jeg har opstillet,
 Augusta, Dit hellige Billed,
 Han indlader Ingen, som sagt!

O! Tak, Du livsalige Hulde,
 Som midt i Din Stolthed og Kulde
 Mod hele Dit Hof og Din Stat,
 Der Handsker og Hjerter Dig stjenkte,
 Den signende Digter betænkte
 Med en saa velsignet Soldat!

Du gav mig, Augusta, med Rette
 Den Ene, den Overcomplete,
 Hvor fiint! og hvor passende net!
 Jeg selv er blandt Kjærligheds Fanger,
 Som, Hulde, Din Elsker og Sanger,
 Og fuldkommen overcomplet.

Naar hine Du monstret og tæller,
 Og finder der fattes ei heller
 Et eneste Nummer nu meer,
 Und ham kun bestandig den Tre
 At blive den furnummeraire,
 Saa trodser han hver Officer!

Han, som Tommeliden, vel ikke
 Kan beilende Prindser udstikke
 Foran i Turneringens Flok,
 Hans Byrd jeg vel ikke ret kjender —
 Men Gratiers bærende Hænder
 Har vugget ham, det er mig nok.

Sandt nok paa den elskende Scene
 Den Staffel staaer Skilbvagt alene
 Saa langt fra Parade, som Cour,
 Og veed, at han Tallet ei fylder,
 Hvor alt det Complette Dig hylder,
 Som overcomplet Troubadour.

Men, troe mig! den Overcomplette
 Som oftest er netop den rette
 Paa Paphos saavel som Parnas —
 Gid kun, som mig er det Soldaten,
 Hvergang jeg seer ene Krabaten,
 Jeg ene Dig og var tilpas!

Til min Ven og Veninde Wiborg.

(Paa deres Bryllupsdag, den 29de Marts 1817.)

Fryd dig, hulde Par, som Livet
Smiler i dets hele Lyst,
Som dets Himmel her blev givet
Favn i Favn og Bryst ved Bryst!
Dobbelt nyd i Dag din Lykke!
Vensteb er din Himmelgjest;
Dg med Krandsen det vil smykke,
Som sin egen, Elskovs Fest!

Seer du, hvor Naturen smiler
I en kunstig Foraarsprang;
Dg hvor Konsten til dig iler
Med Naturens Hjertesang?
Seer du, hvor nu svinder Taagen
Rundt i Nord og Ost og Vest?
Solen kysker Jorden vaagen
Paa din glade Bryllupsfest.

Seer du Blomsterne, som længe,
Hist et Blad, og her en Knop,
Sov i Vaarens dovre Senge,
Hvor de muntre nu sprang op?
Saae du nogen her paa Jorden
Sydens Flora mere liig,
Skjøndt opelsket her i Norden? —
Det er Glæden over dig!

Seer du Liljen paa sin Stængel,
 Hidtil dækt med Nattens Slør,
 Stille Beemods egen Engel,
 Mindre mørk og taus end før?
 Hører du dens muntre Latter,
 Skuer du dens Smil i Smil,
 Som om en Demeters Datter
 Legte med en Amors Pii!

Seer du ham, du før saae græde
 Dybt i Nattens stille Skjød,
 Dørgiven selv af Glæde
 Trodse sin bestemte Død?
 Seer du ham i Dag forynge
 Nannas Elskov i sit Bryst?
 Hører du ham salig synge,
 Som om deelte hun hans Lyst?

Skue det! hør det! føl det! hulde
 Kjerlighedens sjeldne Par!
 Nyd din hele Fryd tilfulde,
 Den, som kommer, og som var!
 Stille, klar og skøn den rinde
 Gjennem hele Livet hen!
 Og en Ven og en Veninde
 Til dets Ende dele den!

Til Frøken Hanna Bager.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Huuslighulde, vakkre Pige,
Barnligste blandt dine Lige,
Martsviol i Edens Flor!
Smil idag med Lyst imøde
Livets Foraars Morgenrøde
Her i vorne Møers Chor!

Du, som alt i mangen Prøve
Lærte, datterblid at øve
Ovindelige Dyders Dyd,
Føl idag forud, du Fromme,
Hvor, naar Prøvens Tid er omme,
Dig vil blomstre Lønnens Fryd!

Ungdom, Skjønhed, Styrke svinder,
Medens Aar i Aar henrinder
Livets her bestemte Tid;
Men, hvad paa dets Bredde grønnes,
Og med hvert et Aar forffjønnes,
Er hver plantet Dyd og Flid.

Hvis og nu dit Datterhjerter
Saares af en Faders Smerte
Ved en bange Moders Bryst,
Efter Baarens Taager kommer
Dobbelt klar den blide Sommer,
Og hver svunden Sorg bli'er Lyst.

Signet, elsket, vel tilmode,
 Derfor deel og nyd, du Gode,
 Søsterengles Lyst idag!
 Hver med Favntag mod dig iler,
 Mens dig høit deroppe smiler
 Engles Faders Velbehag.

Barne-Velkomst til den lille Engel, Ove Malling Bang.

(December 1816.)

Velkommen du, som legte Skjul
 Imellem Raphaelske Dreng,
 Forønst't i Huset her saa længe,
 Velkommen til vor glade Juul!

Velkommen fra de Smaa deroppe,
 Hvis Hov'der have Binger paa!
 See Tvende her imod dig hoppe,
 Forsynede med hele Kroppe,
 To Rosenengle, til hvis Knoppe
 Kun Edens Have Mage saae!

Hvor vil du glæde dig i Livet,
 Saa snart du bliver Barn af Moer,
 Ved denne Fa'er og denne Mo'er,
 Og Søsterparret, dig blev givet,
 Du lille høist velkomne Bro'er!

Vox op, og blomstre fro herveden
 I Emmas og i Idas Eden!
 Og deres Leeg indbilde dig,
 Fra denne glade Juul til næste,
 Og siden mange Julefeste,
 At du er end i Himmerig!

Mens han levede.

Det var for os hvert Dieblit,
 Som om en Engel kom, og gif.

Engle-Velkomst til det lille Barn, Ove Malling Bang.

(December 1818.)

Velkommen her til os tilbage
 Med hele din Ufskyldighed,
 Du kjælné Flygtning, som lod drage
 Dig af et Suk til Jorden ned!

Af Sukket, som vi Alle hørte
 Fra Stubs forladte Billed-Braa;
 Men som dit Bryst alene rørte
 Til fra hans Himmel ned at gaae!

Nu har du hørt da Brodernavnet
 Af tvende Søster-Engle der,
 Og følt dig af en Fader favnet,
 Som længtes efter Sønnen her.

Nu har da smagt dit fromme Hjerte
 Det Sødste, vor Ufskyld veed,
 Hvad hver af os engang begjerte:
 En Moders sømme Kjærlighed.

Fortæl os nu dit Guleminde!
 Dit Jordlivs korte Barne-Dands!
 Mens lyttende vi alle binde
 Dig Evighedens Ufskyldsfrands.

Du Taarer frit derved udgyde
 Midt i vor Engle-Salighed!
 Som Ætherregn de skulde flyde,
 Dugperlende, til Jorden ned,

Dg falde, lindrende hver Smerte
 Med Rosendug af Edens Vaar,
 Dybt i din Moders sømme Hjerte,
 Sødte lægende dets dybe Saar.

Dg, mens hun stirrer op derneden
 I Graad fra dine Søstres Eden,
 Hun lyttende skal høre dig;
 Dg troe, naar hun sin lille Døe
 Deroppe hører, Gud at love,
 At hun er selv i Himmerig.

Barnhimmelen.

(Efter det Svenske.)

Lille Guste! vær ei vred paa mig
 For de Rys og Favntag, dig velsigne!
 Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig;
 Og bør jeg vel blues dig at ligne?

Hvordan hød han, Menneftenes Ven?
 Aldrig gaaer hans Lærdom mig af Minde:
 „Kun, som Barn, du kom i Himmelen,
 „Eller du var aldrig end derinde!”

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
 Led mig ind i Barnets Edens Glæder!
 Hvergang Døren aabnes der for dig,
 Glem ei ham, som udenfor den græder.

Giv mig venlig i det mindste Rys
 Om den Binge, som til Himlen hæver!
 *Bed at skjenke mig et Englekys
 Hvergang ud og ind igjen du svæver.

Mens end varer, Engel, dit Besøg
 Mellem dine Sødsfende hernelen,
 Und mig Deel i hver ustyldig Spøg!
 O! saa bli'er mig Byen selv et Eden.

Dands paa Roser mod din Sommerdag!
 Gjem mig Bæltet, Guste! giv mig Ringen!
 Gode Lille, blandt de Smaa mig tag,
 Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Jeg var lille, veed du nok, som du,
 Da jeg saae, som Prikker, Stjerner tindre.
 O, som dengang, er jeg det endnu —
 Og i Grunden selv maaskee lidt mindre.

Gjem da dette lille Barnespil!
 Lad os Leeg og Sang hinanden lære!
 Jeg din Sanger stedse være vil;
 Og du skal min Sanggubinde være!

Paa Provst Gutfeldts Fødselsdag.

Hil! hil den Dag, der steg af Mattens Skjød,
 Paa hvilken du, hvem Dannisheden ærer
 Som Christendoms og Sandheds milde Lærer,
 Til Svadas høie Dannefryd blev fød!
 Dens Gjenkomst aarlig kappes at lovsynge
 Dyd, Benskab, Kjærlighed og huuslig Lyst —
 Tillad, at ind i denne Jubelflynge
 Sig sniger og en Tone fra mit Bryst!
 Og jeg velsigner fro din Dag, du Gode,
 Ei blot paa gamle, men paa nye Mode;
 Ei blot, som Christen, Dannemand og Ven;
 Men, da paa den blev stjenkt min Harpes Toner
 Den hjerteligste blandt de faa Platoner,
 Der gjælde Digteren for Millioner,
 Velsigner jeg og egenkjærlig den.

Til Basilius Lisakewich Skngge.

Laus var min bratte Skræk, da nys igjen i Live,
Med vækket Selskabslyst jeg ilede til dig,
For Førstegroden af mit Lune dig at give,
Og, varme Hjerte! fandt dit kolde Liig.
Men, naar de Taarer har holdt op at rinde,
Hvori min Smertes kvalte Toner dæ,
Skal Beemods vakte Skjald lydt reise dig et Minde,
Din Danskhed værd, paa Nordens Indes D.

Til Professor Ludvig Jacobson,

den 21de Juli 1819.

(I Anledning af hans Foræring af Gyllenhall til min Son.)

Du fjerned' Døden, som sig nærmte paa min Bøn,
Og frelste mig et Liv, jeg maa begræde;
Til Gjengjæld ffjente Du, ved Gaven til min Son,
Mig her i Kjøbenhavn min sidste Glæde.
Men, Jacobson! men, nærmer atter sig
Den Ben, Du bort, hvorhen Du kommer, gjenner,
Trods hiin Erstatning jeg bonfalder Dig:
Kom ikke nok engang med Liv til mig,
Men gaae til syge, lyffelige Benner!

Petrophilo Petersen

in memoriam sui

dedit

Poeta Petrefactus.

Kjøbenhavn, den 24de September 1820.

Stue her min sidste danske Poesie!
 Imellem Alper før og Pyrenæer
 Hver Steen mig blev et Digt, hvorhen jeg treen;
 Herhjemme, hvor mangt Klods af raat Genie
 Al Tanke, Bid og Smag og Konst bebærer,
 Blev hvert et Digt, jeg drømte mig, til Steen.

Ved Thorvaldsens Gjenfyn.

Soihed og Stilhed jeg seer i Nordens Phidias komme:
 Tanken i Hjertet er varm, Blodet i Hjernen er koldt;
 Lidet hos ham, Kjøbenhavn! vil din Pøbels Røgelse fromme,
 Ham du dog ryger ei ør; meer, end han loved', han holdt.
 Engal, hvis evige Roes forgaaer, før Aaret er omme,
 Spil i en larmende Ruus ei med hans Hæder nu Bold!
 Biid, han er dansk og er stor — Smaatydffere dæmper jer
 Tromme —
 Denne Forening i ham er saa beskeden, som stolt.

Under Thorvaldsens Portrait.

Stue Danmarks Thorvaldsen, i Dankonst tidlig Nordens,
Europas alt i Rom, med Tiden hele Jordens.

Patrioternes Mønster.

(Et lille Heltebidt.)

Min Heros ret var skabt til Held for Landet:
Han fødtes; hvilken Fryd for Fa'er og Mo'er!
Han vorte, gjorde Fav, og intet Andet;
Dg det fornøiede hans yngre Bro'er;
Han blev Student; men uden at studere,
Hvorved hans Lærer var ret fro;
Han leved' flot; og derved leved' Flere
Paa Tuborg, Hallingsaas og Vesterbro —
Han gif omkring, som Munken gaaer i Enge,
Med Damerne den sommerlange Dag;
Dg spille bort om Natten sine Penge
Til alle Cavallerernes Behag.
Belgjørende han vilde lidt udbrede
Sit Væsen paa den udenlandske Jord,
Dg reiste — rigtig nok til Sydens Kjele,
Men til desmeer Fornøielse for Nord.
Han kom igjen, og tog en deilig Mage —
Som glæded' hele Byens halve Kreds —
Til sidst min Heros endte sine Dage —
Dg hele Verden var tilfreds.

Til Frøken ***,

(som i en Juleleg havde skienket mig Sertendebelen af hendes Hjerter.)

Sertendebelen kun af en fortryllende Maaned
 Skienkte mig sildigen her i Glædernes Til,
 Ak! da mig mangan et Haar af Rummer alt graaned',
 Indige Pige! dit lidende, venlige Smil!
 Men i de flygtige Glimt paa Livets natlige Bane,
 Klart, som et Speil, for hver himmelsk Gestalt,
 Samled' mit Die dog nok dit Værd, Mariane!
 For at misunde den Mand, du vil skienke det alt.
 Sertendebelen du skienkte mig kun af dit Hjerter;
 Men af en Himmel er alt en Sertendedeel
 Meer for en Digter, end hver en Skat, ham forærte
 Lyffens den jordiske Guddom holden og heel.
 Hvad kan dig skienkes igjen, dig værdt, af mig Arme?
 Sertendebelen af mit, ak! som ei længer er ungt —
 Lynget af Smerter, og fuldt af alt for elskende Barme —
 Synes mig ikke saa lidt, som meget for tungt.
 Men naar du læser hvad alt, i smeltende Toner,
 Rynnedes, Musen og Gratier værdigt, af mig
 Danmarks yndigste Møer, og Danmarks ædleste Røner,
 Tag i det mindste da Sertendebelen for dig!

Til Frue Statsraadinde Bager.

Glem aldrig, naar De læser, hvad jeg siger
 Lidt smukt imellem til det smukke Kjon:
 At offentlig jeg holder meest af Piger,
 Men at jeg elster Koner meest i Løn!
 Forstaaer sig, begge Dele, som det sømmer
 En Digter, der sin Salighed kun drømmer.

Epistlerne til Frue Olsen.

(Blot hestede.)

Vis du, hvem Livets yngste Huldgudinder
 Selv ung omfavne trindt i hauslig Dands,
 Dit skønne Modersmiil os værde finder,
 Vi lægge for dig ned hver mindre Krands;
 Men tilgiv, upaafædt' vi Stakler nødtes
 At ile til din Paphos-Thrones Fod;
 For der at knæle paa den Dag, vi fødtes,
 Vor Fader ingen Tid til Pynt os lod.

Til Frøken Elina Olsen,

paa hendes Fødselsdag

(I et Exemplar af mine Digte.)

Den bedste Faders englehulde Datter,
 Hvis Inde selv hver Uindviet statter,
 Hvem ogsaa blot i Diet faldt
 Din ydre skønne Gratiegestalt!
 Vil du tillade denne Bogs Forfatter,
 Der ogsaa skønner fuldt dit indre Værd
 I hver for Verden skjulet stille Færd,
 At skjenke dig i denne ringe Gave
 De Blomster af hans Muses lille Have,
 Som hemmelig hans indre Sands
 Opelsked' i din Ustyhds stille Glands,
 Og som han nu, mens sødt hans Taarer trille
 Tilbage til den Tid, da han var lille,
 Dig fletter i sit Hjerte til en Krands?

Epistlerne til Frue Professorinde Oluffen.

Hvo laaner i vor Fimbulklafter-By
 Et gjestfrit, trygt og mildt og venligt By
 Den af en falsk og smudsig guul Athene
 Forfulgte, Sandhed sigende, Camene?
 Til hvem, før hendes Morgens Straaler grye
 Bag Fimbulvinternatten, skal hun lye,
 Hvis ikke til den ægte, hulde, rene?

Epistlerne til mig selv.

Hvis Ingen gider læst os her i Landet,
 Saa trøst dig med, engang en søvnløs Nat,
 Naar paa din glemte Bog du selv faaer fat,
 At du deri vil finde Dit og Dat,
 Der meer vil more dig, end meget Andet!

Til Frue Justitsraadinde Wiborg.

(Foran Epistlerne.)

„Dig, som, Uskyldighedens Engel liig,
 „Mig aabner atter Barnets Himmerig!
 „Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder!
 „Dig, som sin sidste Krands min Muse binder!
 „Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!“ —
 Saaledes klang det i den Bog, engang
 Jeg tog fra Broderen, og Søsteren forægte;
 Den samme Mening i den samme Klang
 Nu flyder af mit fulde Hjerte.
 Paa Broderen og Tyveriet nær,
 Tilfældet er det samme her, som der,
 3 Aar, som Attenhundrede og sex.
 Læs, hulde Digterinde, hele Brevet,
 (Der Side to og treds staaer skrevet)
 Som Læserinden, jeg har endelig oplevet:
 Som Frue Cicilia von K.

Det indre Qvad.

Qvad er Visen, jeg at nynne lærte,
 Mod den Sang, som toner i mit Hjerte!
 Hjerte! kunde jeg udsynge dig,
 Selv min Vises Fiendes elskte mig.

Til Frue N***.

(I et Exemplar af mine poetiske Epistler.)

Du, hvis Moderfryd, Madonnas liig,
 Kun i skjønne Træk sin Ynde maler,
 Du, hvis Smil, før Munden aabner sig,
 Engles Sprog med stumme Læber taler!
 Tør en snaksom Digter vække dig
 I din stille Drøm om Idealer?
 Af! med Linier, der synes mig,
 Nu, dit Die seer dem, pludselig
 Intet uden blotte Linealer!

Til de tre Familier, .

som havde indbudet mig til Morgen, Middag og Aften, sidste Søndag.

Jeg drømte, som man veed, mig Gratier indbød
 Forleden til et Søndagsgilde,
 Som de herefter gjerne gjøre vilde.
 Min Drøm er opfyldt; o! jeg er, i al min Nød,
 Et ægte Søndagsbarn, der trøstes, saa at sige,
 Paa Søndag i et Trilling-Himmerige:
 I Frejas, Abrahams og Gratiernes Skjød.

Forsvar for Orthodoxien.

Til lille Signe.

Da Præsten sagde: „Gud er Een og To,
Som næsten alle Skriftens Sprog bevise —“
Du rystede med Hovedet, og loe,
Som om han havde sagt en reen Gottise.
Men, Signe, hvis du finder latterlig
En stakkels Præst, som Gud i Himmerig
Seer dobbelt, maa du mig det ogsaa finde;
Thi jeg har selv den latterlige Feil,
At see dig undertiden i dit Speil,
Endstjøndt du er min eneste Gudinde.

Skolie.

„**S**vad er sødest?“ spørger du, Veninde!
„Elskes? eller elske? mærk! i sand
„Rene Hjerter elskelig Forstand? —
Elskes, troer jeg, sødest for en Kvinde;
Elske, troer jeg, sødest for en Mand. —
„Men for begge?“ — Begge sødt forbinde.

I min Søn's Stambog.

Gaae din Samvittigheds Bei hver Hindring imod,
 Stedse for Die dit Maal, det fjerneſte, beſte!
 Men med varlige Trin fremſtride din Fod,
 Og, i din Virksomhed, ſtræb kun efter det næſte!

I ſ a m m e.

Glem aldrig dit Selv i dit Jeg, ſaa glemmer du
 aldrig din Fader.

Til Herr Gely Latour.

(I Anledning af hans Foreſtilling i den gloende Don.)

Du, ſom i din Don dig ſaa kan trendemænde,
 At ingen Hede kan forbrænde dig,
 O! gjør mig, ſtore Mand, blot uforbrændelig
 Den ſidſte Favn af Magiſtratens Brænde!

Telegraph = Rngtet.

Skjøndt Hamborgs *Møllefant er rundt beleiret,
 Og det for Mølleren seer ud lidt broget,
 Bælt-Telegraphen paastaaer han har seiret —
 Deri dog uidentviol maa være Noget:
 Den snakker rigtig nok kun hen i Veiret;
 Men aldrig nogensinde hen i Taaget.

Hans Mikkelsen leve!

Trods Krigens og trods Fredens haarde Stød,
 Med os i Danmark har det ingen Nød,
 Saa længe vi beholde den Forfatter,
 Der drukner ugentlig i Sorg vor Latter.

Motto til Haandtegningerne af Krakenstein-Stub.

Hans Stræben steg til Raphaelers Chor
 Om Toppen, hvorfra Konsten skuer ned,
 Og efterlod sig saa, men lyse Spor
 Af Gangen til dens Maal i deres Fjed.

Under Krakenstein-Stubs Billede.

(Ved Udsættelsen af hans efterladte Malerier.)

Sine Værkers fulde Morgenglands
 Vor tabte Raphael her for os svæver,
 Og, medens taareblendt hun Diet hæver,
 Hver Konstens Huldms rækker ham sin Krands.
 Rom, Dania! betragt med Modersøie
 Huldglorien om din forklarte Søn:
 See rundt hans Engle stirre mod det Høie,
 Og læs i deres Blif hans sidste Bøn!

Til den Elskede.

Grumme, nu, du flygter mig,
 Skyer jeg Menneskenes Færden;
 Men, vil du kun nærme dig,
 Skal jeg og mig nærme Verden:
 Vil kun du mig smile blid,
 Skal ei blot jeg meer ei hade
 Bort paa Jorden usle Stade,
 Men velsigne selv vor Tid.

Begeistringen.

Kjærlighedens rene Lue!
 Naar fra mørke Sky'r, som true,
 Hendes Misbags Pii! mig saarer,
 Dan i Regn af mine Taarer
 Beemods skjønne Himmelbue!
 At dog Bidnet om min Smerte,
 Som hun volder dette Hjerte,
 Hun med Velbehag maa skue.

Digterens Nat.

Alt, som Tidens Gnister slukkes ud
 For ubødelige Blik herneben,
 Funkle klarere dem ned fra Gud
 Underfulde Glimt af Evigheden.

Aften : Morgen.

Naar nedad vore Dage rinde,
 Bli'er Mindet Haab, og Haabet Minde.

Aandelig Naturløve.

So høiere dit Blik mod Himlen opad luer,
So dybere dit Smil nedad paa Jorden skuer.

Digteren og hans Muse.

Digteren.

Jeg aldrig meer gjør Vers, og slog man mig ihjel!

Musen.

Lad være da! Jeg gjør dem dog alligevel.

Capitain Hedemann.

Hurra!

Af Sømagt, sendt i Smug fra Engelland
Til Kamp mod trygge Borgere paa Land,
Blev sexten Skaar vort Drlogshjerte givet;
Det hindrer ei den danske Drlogsmænd,
I Kamp med Farer, truende paa Band,
At redde sexten Engellænd're Livet!

Dansk Fortrøstning.

Kan Sletheds Afmagt i et Land
 Det Godes Almagt overvinde,
 Hvis Konge er dets bedste Mand,
 Hvis Dronning er dets bedste Qvinde?

Paa Amors Billedstøtte.

Paa Jorden gjør i Live vel Enhver,
 Saasnart han kan, Bud efter ham at stifte;
 Thi Himmerig er, hvor den Djævel er,
 Og Helved, hvor den Engel er der ikke.

Min Undskyldning.

Der klages meget, at jeg, som Stribent,
 Meer lover, end jeg holder just paa Prent —
 Af! Skriver, Skrift og Skriven vel er ærlig,
 Men Trykker, Tryk og Trykken er besværlig!
 Jeg er ustyldig i hver Pressens Svig,
 Thi det er ei mig selv, der trykker mig!
 O! hvor jeg Læseren sin Lod misunder!
 Hans Tab er negativt, naar hvad jeg skrev
 Til rette Tid ham ikke budet blev —
 Jeg Stakkel lider positivt derunder.

Verdens Gang.

Den Gensiede.

Hvor gaaer det, Peer?

Den Halte.

Fovl! som du seer.

Til de smaa Flyvedigte.

Hvor Baarens ustadige Vinde bortstrøe
Mangt ædlere Frugter os lovende Frø,
Hvad gjør I smaa levende Snug i de Straaler,
Som mægtige Skabningers Døe knap taaler? —
„Vi elste, og døe!“

Til samme.

Hjertefugle, flyver af min Romme,
Hvor I Smaa
Hele Vinteren, som Larver, laae,
Og forkynder mine hulde Faa
Baarens Romme!

Romancer og Ballader.

1806 — 1818.

Ridder Ro og Ridder Rap.

Der vare paa Thorsfinge Riddere to;
 (De rede saa sjelden om Rap)
 Hvis Thorsfinges Krøniker stande til Tro,
 Den ene var doven, og kaldtes Herr Ro,
 Den anden var flink, og hed Rap.

De beilede begge, med Guld og Forstand,
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Til Pugerups Datter, den Lillievand,
 Ro nemlig med Guldet, og Rap med Forstand —
 Men Signe holdt meest dog af Rap.

Herr Pugerup elskede Grunker og Guld —
 (Ja Guldet! hvor var det vi slap?)
 Ro havde, det vidste han, Risten saa fuld:
 Ham bød han skjon Signelil være lidt huld —
 Hun græd; og gav Kurven til Rap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand red under D,
 (De rede saa sjelden om Rap)
 At hente til Bryllup sin fæstede Mø;
 Der red han paa Bredden af brusende Sø —
 "Men jeg rider med!" sagde Rap,

Den Fæstemand førte den Fæstede hjem;
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Og, da de nu kom mod det Borgeled frem,
 De Herrer og Fruer der hilsede dem —
 "See! her er jeg med!" sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudesal:
 (De Riddere føred' om Rap)
 Der vanked' saa mangen lystig Potal,
 Brudgommen til Gammen, og Bruden til Dval —
 "Ja! drik nu kun du!" sagde Rap.

Herr Ro sad paa Bænken, og lystig han drak;
 (Ja lystig! hvor var det, vi slap?)
 Der indenfor redtes det Brudegemak
 Af Møer og Terner, med Rik og med Rak —
 "Ja! fniser kun J!" sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudeseng:
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
 "Ja! sid du kun der! sid kun rolig! min Dreng!
 Jeg nok skal gaae med!" sagde Rap.

Saa tog han ved Haanden skøn Signelil fat;
 (De løb med hinanden om Kap)
 Og i slog han Døren bag efter saa brat:
 „J siger fra mig nu Herr No kun God Nat! —
 Nu ligger jeg her!“ sagde Kap.

Frem treen til Herr Brudgom den liden Smaadrenge!
 (Ja Brudgom! hvor var det, vi slap?)
 „Herr Brudgom! Herr Brudgom! I Aften Jer hæng!
 Kap ligger derinde med Bruden i Seng“ —
 „Ja mæn gjør jeg saa!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han piffed' paa Døren med Kno,
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Saa lukker derinde mig op dog, I to!
 Jeg selv med min Brud nu vil slaae mig til No —
 „Ja slaae dig til No!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han slog nu paa Døren med Stok:
 (Smaadrenge slog med ham om Kap)
 Kom ud! Af den Spøg vi nu alle har nok!
 „Kom ud, Ridder Kap, til den øvrige Flok!“ —
 „Ja see, om jeg gjør!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han hamred' paa Døren med Skjold:
 (Ja hamred'! hvor var det, vi slap?)
 „Jfald du derinde min Brud ta'er med Vold —
 Hvis — hør du? — jeg hevner det tusindfold!“ —
 „Gaae Fanden i Vold!“ sagde Kap.

Den Brudgom, han blev nu i Huen saa vred:
 (I Tip, og i Top, og i Tap)
 „Hvis ikke min Brud du la'er være med Fred —
 Jeg Kongen om Sagen vil give Bæstet!“ —
 „Ja gjør du kun det!“ sagde Kap.

Narle om Morgenens, da det blev Dag,
 (De rede saa fjelden om Kap)
 No sadlet sin Ganger, ei længer i Mag,
 Og skyndte sig, Kongen at klage sin Sag —
 „Men jeg rider med!“ sagde Kap.

„Herr Konge! jeg havde mig fæstet en Brud;
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Da Brylluppet stod, gif den Ridder sit Skud
 Til Brudegemakket, og sov hos min Brud!“ —
 „Ja! det gjorde jeg!“ sagde Kap.

„Da begge den Nø dog I have saa kjær,
 (I ride saa fjelden om Kap)
 „Saa for at afgjøre, hvem Sciren er værd,
 „Saa bryder engang med hinanden et Spær!“ —
 „Ja! gjøre vi det!“ sagde Kap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,
 (Ja Solen! hvor var det, vi slap?)
 No vælted' paa Hesten i Sadlen sin Krop;
 Og Hoffet kom sammen, at see paa det Hop —
 „See! her er og jeg,“ sagde Kap.

Den første berendende Dyst, de nu red,
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Raps Ganger i Springet paa Fodderne gled,
 Og snubled', og segned' i Knæerne ned —
 „Nu hjælpe mig Gud!“ sagde Rap.

Den anden berendende Leding, de red,
 (De red nu for Alvor om Rap)
 Af Panderne sprang da den blodige Sved;
 Herr Ro faldt i Støvet af Gangeren ned —
 „Der ligger nu han!“ sagde Rap.

Herr Rap nu red seirende hjem til sin Gaard —
 (Ja Seier! hvor var det, vi slap?)
 Skjøn Signelil, franset og smykket, i Maard,
 Saa smilende kjærlig ved Borgeled staaer —
 „See! Nu er du min!“ sagde Rap.

Nu har Ridder Rap da forvundet sin Harm;
 (Med Tip, og med Top, og med Tap)
 Nu hviler hans Hoved ved Signelils Barm;
 Nu sover den Hulde saa trygt i hans Arm —
 „See nu er det godt!“ sagde Rap.

H y t t e n.

Der stander en Hytte paa Jorden etsteds
 Saa langt fra den alfare Bei —
 Der sadde vi trende saa salig tilfreds;
 Jeg evigen glemmer det ei.

Der sadde vi, Broder og Brudgom og Brud —
 En Brudgom, en Brud og en Ven —
 En Ven og en Brud og en Brudgom — o Gud!
 Jeg tager det evig igjen.

Vi havde jo fordum, adskilte saa vidt
 Paa Livets Uroligheds Elv,
 Os længtes saa underlig, længtes saa tidt
 Og inderlig efter os selv.

Vi ledte om Samling, vi ledte om Ro,
 Vi ledte med elskende Bee —
 Vi vare vel ene, vi vare vel To;
 Men aldrigen Gæt kun i Tre.

Det var, som om Hver var en lidende Deel
 Af Livets forstyrrede Fryd —
 Os stillede syntes ei Skabningen heel
 I Benstab og Elskov og Dyd.

Men nu, vi hinanden saa pludselig fandt,
 Saa langt fra den alfare Bei,
 Hiin Himmerigs høie Trefoldighed bandt
 Hvad Jorderig adskiller ei.

Han, hellig ved Tanke, ved Blissdom og Dyb —
 Jeg, hellig ved Venstreb og Sang —
 Hun, hellig ved Elskov og Beemod og Fryd —
 Til Eet nu forenede klang.

Vi følte det saligt, med Englenes Lyst,
 Mens sødt i hinanden vi flød,
 Alt, trykt til hverandres uskyldige Bryst,
 Vi slumred' i Skaberens Skjød.

Vi følede dybt, med guddommelig Bægt,
 Hviis Jorden og Himmelen faldt,
 Heel i vor Treenighed Aanderens Slægt,
 Og Hytten Materiens Alt.

Vi vare os nok! o! vi vare saa froe!
 Vi følte ei jordiske Baand —
 Vi bad og vi legte, vi græd og vi loe —
 Og Alt i vort Væsen blev Aand —

Og Aanderens Aand, med hinanden i Favn,
 Almægtig os alle henrev —
 Og Længslerens Hav blev til Saligheds Havn —
 Og Tiden til Evighed blev —

Dg høit gjennem Himlenes Himle det klang:

„Gæt evigen være de Tre!“

Dg sødt i de brusende Hvirvelers Sang

Klang Englenes Amen. „Det stee!“

Jomfru Elses Vise.

Hvorfor rinder saa din Taare?

Mø, saa væn, og ung endnu!

Hvorfor blegner du saa saare?

Hvorfor leer og synger du?

Jeg har nydt al Livets Glæde;

Jeg har følt al Livets Bæ.

Lad mig blegne, lad mig græde,

Lad mig synge, lad mig lee!

O jeg drømte — ja! jeg drømte

Om en Engel, evig min,

Som jeg sad og sang og sømte

Paa mit eget Jordeliin.

Dybt i Ostens lyse Fjerne

Maanen lued' rød, som Blod;

Og den blege Aftenstjerne

Dybt i Vestens Morke stod.

Jeg var ene, jeg var bange,
 Og mig længtes inderlig.
 See! da kom i dunkle Gange
 Englen, som jeg drømte mig.

Og med Hyl i Stovens Kroner,
 Og med Strandens Bølgers Kluf,
 Og med Nattergalens Toner
 Blandte sig hans dybe Suf.

Af! nu saa jeg Maanen ikke!
 Af! nu saa jeg Stjernen ei!
 Kun min drømte Engels Blikke
 Tindred' paa min mørke Bei.

Og han svæved' mig imøde;
 Om hans Skuldre Harpen flang;
 Og jeg saa hans Pande gløde;
 Men han standsede sin Gang.

Og jeg iilde ham imøde
 Paa den mat oplyste Bei;
 Mine Kinder blev saa røde;
 Men han stod, og saa det ei.

Dybt han stirred' ned i Støvet,
 Lænende sig paa sin Stav;
 Og hans Blik sank ned bedrøvet,
 Red, som i hans egen Grav.

Dg han stirred' mod det Høie;
 Dg hans mørke Blif blev vildt —
 See! da mødte det mit Die,
 Dg paa eengang blev det mildt.

I hans Bryst hvert Spor af Smerte
 Ved mit Smil blev slettet ud —
 Dg han sank til dette Hjerte,
 Dg mit Hjerte sank i Gud.

Bore Sjæle sammenfløde,
 Dg vi følte intet Savn;
 Dg vi smelte og døde
 Saligt i hinandens Favn.

Da jeg vaagned' op i Lunden,
 Var ei Maanen længer rød;
 Aftenstjernen var forsvunden;
 Ved min Side laae han død.

Jeg har tabt al Livets Glæde,
 Jeg har udtømt Dødens Bæ;
 Derfor maa jeg evig græde,
 Derfor maa jeg evig lee!

Eivinds Drøm.

Jeg sad paa en Klippe ved Verandis Bæk,
 Med Luren i Haand og i Pønsen paa Træk,
 Der maled' i Runer, hvad Skulda kun faae,
 Og lettede det, som paa Hjertet mig laae.

Da nærmed' en Dverg mellem Klipperne sig:
 „Prindsessen Alvilde vil tale med dig.“ —
 Op sprang jeg fra Stenen, bortskængte min Lur,
 Og fløi, meer end gif, til den Yndiges Buur.

Paa Veien jeg tænkte med Uro mig om:
 Hvorfor vel det himmelfste Budskab mig kom?
 Hvad Norrigs Asyniers Dronning i Dvæl
 Vel maatte befale sin lydige Træl?

Jeg zittred' og iulte, forvirret og glad,
 Med Haab, og med Frygt for jeg vidste ei hvad.
 Og Aft'nen omskimred' med døende Smil
 Min bævende Fods uvilkaarlige Jil.

Dog seirede Haab; og med Tillid i Sind
 Jeg treen i det aabnede Jomfrubuur ind —
 „Det gaae, som det vil, hvor Alvilde gaaer frem,
 Flye Helvedes Skygger, og Angest med dem!“

Dog var jeg ei fuldelig kjæf; thi jeg ffjalv,
 Da Døren fig pludfelig aabnede halv —
 Alvilde treen frem — og min blendede Sands
 Nu drukned' i Buret opfyldende Glands.

Nedboiet til Jorden, mit frygtsomme Blif
 Knap voved' at hæve fig, da hun fremgik,
 Og, tæt ved fin Terne, mig over for stod —
 Dog samlede' omfider jeg hele mit Mod:

Jeg Diet flog op; men, o Skræk! hvad jeg faae,
 Mig lod det i Hastighed atter nedflaae —
 Som truffet af Lyn, foer det blendede ned;
 Thi Dyfernes yndige Dronning var vred.

„Sig, Fenris af Utgaard!“ faa talte hun, „flye!
 Jeg kjender dig! bort! mine Bliffe du ffye!
 Du troer, at bedrage mig! viid, at jeg alt,
 Som Barn, dig har feet i den samme Gefalt!“ —

Det traf mig, fom Himmelens Styrtten. Hvert Ord,
 En Tordenpiil liig, i mit Hjerte nedfoer —
 Mig syntes, at Skabningen rullede bort;
 Og Alt for mit briftende Die blev fort.

Dog flammed' jeg i min Fortvivlelfe frem:
 „Vel gjefted' jeg aldrigen Afernes Hjem —
 Vel blendes mit Blif i Afyniers Sal —
 Men Alt, hvad af Fenris jeg har, er hans Dval.“

Jeg nævnte mit Navn, og ved Ddin jeg soer,
 „At ingen Alvildes Tilbeder i Nord
 I Trost og Ydmyghed lignede mig" —
 Og bad den smaa Ternelil tale for mig.

„Jeg tale for dig, Usandsfærdigheds Aand!
 Din Regten bevise!" udbød hun med Haan —
 „Du Søn af den Fader, som Løgnen kom fra,
 Naar du siger Nei, siger Sandheden Ja!"

„Bort! pak dig!" — Jeg vendte mig. Dybt i en Braa
 En indfattet glimrende Plade jeg saa —
 Jeg bliffed' i Pladen — o Skræk over Skræk! —
 Og skued' mig selv med Utgartiløks Træk —

Jeg skuede Fenris i hvert. Mine Been
 Knap bare mig; Hjertet af Angest blev Steen.
 Jeg Udgangen ravende søgte; men Bee!
 Jeg Døren ei fandt — jeg den ei kunde see.

Af Rædsel og Smerte nu storkned' mit Blod —
 Fortvivlet, forstenet, urørlig jeg stod —
 Jeg Himlen bad aabne det bævende Gulv
 Mig arme, forbandede, glubende Ulv.

„D! styrk mig!" — saa bad jeg, med iisnende Sved,
 „Til Nastrond, til Niflheim, til Helvede ned!
 Jeg heller der vil udsvede mit Blod,
 End gjøre den Dyse, jeg elsker, imod!"

„Nu vel da, Forræder!“ Prindsessen brød ud:
 „Du staaer imod Stif og du staaer imod Skud;
 Men viid, at jeg har, i mit Gjemme, forvart
 Et Spyd, som kan dræbe dig sikkert og snart!“

„Gaae, Ternelil, hent mig den Vidiegreen,
 Som myrbede Balder!“ — Hun ikke var seen —
 Løb hen til et Gjemme med inderlig Fryd,
 Og rakte Prindsessen det dræbende Spyd.

Hun tog det, og svang det, og nærmte sig mig,
 En Norne med Asathors Lynstraale liig;
 Med Himmelens Høihed i myrdende Blik
 Guddommelig rædsom Alvilde fremgik.

Henrykkelse nagled' min bævende Fod
 Uroffelig fast til det Sted, hvor jeg stod;
 Og Himmelens Belyst fortrylled' min Aand
 I Tanken om Død af saa yndig en Haand.

„D!“ raabte jeg „knælende vil jeg af dig
 Modtage det Slag, som jeg ønskede mig
 Alt længe forgjeves!“ Jeg knælte. Hun svang
 Mordgrenen den anden og tredie Gang.

Den tredie Gang den mig traf. Men, o Skræk!
 Jeg vaagned' — og fandt mig, ved Berandis Bæk,
 Paa Klippen, som før. Al! Alvilde! din Haand
 Ei løste mig Livets de fængslende Baand.

Biser og Sange.

1800—1825.

Til Freden.

(Paa Kongens Fødselsdag.)

Krigens Larm og Stræffens Bulder,
 Svøbt i Tvedragts Tordenstø,
 Rundt om hele Kloden ruller;
 Alle Fredens Musser flye;
 Gjennem Blods og Taarers Strømme
 Sees Europa nogen svømme,
 For at ruste sig paa ny.

Livets Væld af Dødens Flamme
 Tørres paa den bange Jord;
 Hvert et Folk er stedt i Jammer;
 Havet selv er fyldt af Mord.
 Men blandt Nationers Grave
 Blomstrer Dannerkongens Have;
 Freden throner i vort Nord.

Til vor Palmes stille Skygge
 Lyd' de forfulgte Ni,
 Og i Templet, alle bygge,
 Enes Alt til Harmonie;
 Flid og Konst og milde Sæder,
 Wiisdom, Dyd og rene Glæder
 Saligt favne sig deri.

Hulde Fred! dit Ly vi fylde
 Alt det Held, vi frydes ved;
 Af din Himmels rige Fylde
 Flyder Dans Lyksalighed:
 At, mens fjerne Brødre bløde,
 Vi med Sang hinanden møde,
 Takke vi din Huld, o Fred!

Op! til Fredens Priis, I Muser!
 Evan! op med fulde Maal!
 Dobbelt Fryd i Sangen bruser:
 Fredens Skaal er Thronens Skaal!
 Lyd i Hjertets fulde Toner
 Sang af Danmarks Millioner:
 Christians og Fredens Skaal!

Hæderkron't i Musers Tempel
 Straale længe Christian!
 Fyrsters Monster, Folks Exempel
 Finde sig foreent i Dan!
 Bore Børnebørn gjentage
 Seent til Danmarks sidste Dage:
 Signet være Christian!

Til Kronprindsen.

Din Morgenrøde hilset blev
 Med Frydemaal:
 „Lev, Ungling! Fredens Engel! lev!
 „Bær Danmarks Haab!“
 Og tidlig fandt Dit elskte Land
 Opfyldt sin Bøn;
 Og Norden saa sin bedste Mand
 I Kongens Søn.

Og Skridt for Skridt, med stadig Gang,
 Utrættelig,
 Til Fredregentens første Rang
 Du hæved' Dig.
 Vor Bondes feire Dag oprandt;
 Hver Taage veg;
 Selv Taagens Dunster sank og svandt,
 Alt som Du fleg.

Dig Hjerter flettede Din Krands,
 Du Fredens Ben!
 Og Sandheds Lys og Dydens Glands
 Omstraaler den.
 Ved rolig Birken blev Du stor
 Og elskelig;
 Og virksom Rolighed i Nord
 Nu signer Dig.

Ja Fred'rik! hør det hele Folk
 I denne Sang;
 Mit Hjertes Røst er Landets Tolk,
 Ved Harpens Klang:
 Ryd længe ved Marias Bryst
 Tredobbelt skjøn
 Din, Hendes, hele Danmarks Lyst,
 Dit Hjertes Løn!

De forenede Danskes Sang i Paris.

(Bestemt at synges paa Kongens Fødselsdag.)

Mens udbasuunt af Krigens Torden
 Og Moden og sig selv,
 Det mægtigste blandt Folk paa Jorden
 Til andre raaber: skjælv!
 Vi stoppe vil i Dag vort Dre,
 Og lade, som vi Intet høre,
 Og lytte til os selv!
 Op! op! lad os her i en Kreds
 Selvstændig tilfreds
 Os fornøie, som Landsmænd at samles etsteds!

Chor.

Op! op! o. s. v.

Hvad om vi reent os selv ei glemte,
 Mens Franske Alt er fransk?
 Og i vor Kreds en Sang istemte
 Om Danstes Værd paa Dansk?

Hvad om vi voved' os at fryde,
 Som Danst og Norst og Fynst og Jyde,
 Og Franst lod være Franst?
 Velan! lad os her i Paris
 Paa fædrelandst Viis
 I Forening begynde vor Hjemstavns Priis!

Chor.

Velan! o. s. v.

Vi Danste har dog og den Ære
 At hve paa samme Jord
 Som den, hvorpaa de franske Hære
 Forbause Syd og Nord.
 Og hvis al Verden ei vi skræmme,
 Har vi etsteds dog ogsaa hjemme,
 Og har vort eget Bord.
 Op! op! vores Sang i Paris
 Paa fædrelandst Viis
 Skal forkynde med Jubel vor Hjemstavns Priis?

Chor.

Op! op! o. s. v.

Vel maa man stedse ved at skue
 Hvad Stort her foregaaer,
 Og seer man dybt i Tingen, grue
 For meer, som forestaaer;
 Kanoner og Journaler dundre:
 Beundre, Fremmede, beundre
 Hvad Republik formaaer!

Dog bort med Paris for i Dag!
 Bort festlige Lag
 Skal beundrende skjønne vor egen Sag!

Chor.

Dog bort o. s. v.

Man veed af tusind Hjørnestrifter,
 Hvad Nytt man vide gad;
 Og hele Folkets frie Bedrifter
 Staae i Borgmesters Blad;
 Hvor stor for Resten han mon være,
 Hans Magt, hans Herlighed, hans Ære,
 Det veed man udenad.
 Saa bort med alt Fransk for i Dag!
 Bort festlige Lag
 Skal besjæle som Danste de Danstes Sag!

Chor.

Saa bort o. s. v.

Enhver af os, som Landsmænd sømmer,
 Med dansk frimodig Sang,
 I Dag sit eget Bæger tømmer
 Og fjerner fremmed Evang.
 Op! følger vore Fædres Mode,
 Det Skjønne blandet med det Gode
 Ved fyldte Glasfes Klang!
 Op! op! til foreent Melodie!
 Med dansk Sympathie
 Lad vor Sang være fødelandsk Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

Og vi har Ret vor Røst at hæve!
 Og vi har Fødeland!
 Og vi har skuet Fiender bæve,
 Og holdet Helte Stand!
 Og hver af os, i hver sin Orden,
 Fremtræder stolt blandt Mænd paa Jorden,
 Som frifødt Dannemand!
 Op! op! vi og føle os, vi!
 Vi er' Danske og frie,
 Og vor Sang være Mandigheds Harmonie.

Chor.

Op! op! o. s. v.

Lad andre Nationer bramme
 Med mere Glans og Pragt!
 Lad een og anden Folkestamme
 Fremstille større Magt!
 Vi fremmed Fortrin rolig taale;
 Thi vi os kjæft med Andre maale
 I Alt, som fordrer Agt.
 Held! Held! vi og føle os, vi!
 Vi er' Danske og frie!
 Og vor Sang er Høimodigheds Harmonie.

Chor.

Held! Held! o. s. v.

Hver Landsmand her er stolt at bære
 Det ædle danske Navn!
 Ved Andres Glimmer at undvære
 Han føler intet Savn.

Dg reiste hver og rundt om Jorden,
 Han fandt dog ei i Syd og Norden
 En Havn, som Danmarks Havn.
 Held! Held os Lyksalige, vi!
 Vi er' Danske og frie!
 Dg vor Sang er Lyksaligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o. s. v.

Thi gjennem Søfler, uden Lige,
 Uroffet, som dets Pol,
 Staaer Danmarks ubetvungne Rige,
 Dg Dannerkongens Stol!
 Det brammer ei med laante Sæder;
 Den Sol, som straalers til dets Hæder,
 Er Landets egen Sol!
 Held! Held os Betryggede! vi!
 Vi er' Danske og frie!
 Dg vor Sang er vor Roligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o. s. v.

Men trefold høit i Dag sig hæver
 Hver Landsmands stolte Bryst:
 Et Frydemaal fra Hjemmet kræver
 Et Gjensvar af vor Røst.
 Vi Alt, hvad ei er Dansk, forglemmer,
 Dg sympathetisk Hver fornæmmer
 Kun patriotisk Lyst.

Op! op! lytter til! stjer i!
 Lad vor Sangs Melodie
 Sig nu hæve til høiere Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

Thi høit fra Christians Tvillingriger,
 Hift i det glade Nord,
 Med festlig Fryd i Dag opstiger
 De fjerne Brødres Chor;
 Og naaer end Lyden ei vort Dre,
 Dog vore Hjerter Glæden høre,
 Og deres høre vor!
 Op! op! lytter til! stemmer i!
 Lad vor Fryds Melodie
 Sig forene med Dannemarks Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

De synge: „Fryd og Held og Hæder
 „Velsigne Thronens Aand,
 „Som løfte Stavnens gamle Kjæder,
 „Dg knytted' Hjertets Baand,
 „Dg bød i Fred og Friheds Skygge
 „De borgerlige Dyder trygge
 „Fremvandre Haand i Haand!“
 Held! Held! Paa den hjemlige Viis
 Vi og her i Paris
 Igjentage velsignende Thronens Priis.

Chor.

Held! Held! o. s. v.

Høit, Landsmænd, Held og Hæder trone
 Vor Konges Fødselsdag!
 Held, Held det stolte Danmarks Throne!
 Held Danmarks stolte Flag!
 Held den Regjering, Alle prise
 Den mønsterherlige, den vise!
 Held Danmarks Jubeldag!
 Held! Held! for Kong Christian Held!
 For vor Frederik Held!
 For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Chor.

Held! Held! for Kong Christian Held!
 For vor Frederik Held!
 For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Cithersang.

(Til mine Landsmænd i Paris, ved vor Sammenkomst hos en Landsmand.)

Midt i Paris og dens buldrende Glæder,
 Midt i dens Hvirvel af sværmende Lyst,
 Savnte mit Bryst
 Dannemarks Lyst,
 Savnte jeg Frugten af nordiske Sæder,
 Vensteb og Dyd
 Og den høiere Fryd.

Hjernen beruses, og Hjertet bedøves,
 Alt løber løbsk paa Forlystelsens Bei,
 Venner, men nei!
 Fryd er der ei.
 Flygtige Glæder vil stjæles, og røves;
 Virkelig Fryd
 Dog kun kjøbes ved Dyd.

Landsmænd, I følte, som jeg, og bevarte
 Fædrelandst Samfund og Huusligheds Baand,
 Dannemarks Aand
 Båndt Eders Baand.
 Her fandt jeg Glæder, som aldrig udarte,
 Tænksomheds Dyd
 Og den høiere Fryd.

Hertzas og Doves og Eiderens Sønner,
 Hænder bestandig Godaniens Viis!
 Midt i Paris
 Holder i Priis
 Stedse den nordiske Dyd, som forstjønner
 Musernes Frugt
 Med Chariternes Tugt.

Sædelig Frihed og Fædrelands Minde
 Udmærke stedse nærværende Lag!
 Broderlig Mag
 Skjerme dets Sag!
 Fredens i Danmark tilbedte Gudinde
 Signe dets Id,
 Og belønne dets Flid!

Tænksomhed, Benfæd og ædlere Glæder
 Herske der hjemme bestandig, som her!

Dg, som i Nord,
 Her ved vort Bord

Lyde til Dannelsernes Styreres Hæder
 Midt i Paris
 Vor Lyksaligheds Priis!

D i g t e r v i s e.

Den Sanger, som med Morgenqvad
 Dpliver fro sit Mod,
 Ham vinker Druen bag sit Blad,
 Hvor skjult for Andres Blik den sad,
 Dg qvægende ham offerer glad
 Sit purpurøde Blod.

Dg naar fra Himlens Æthertop
 Ham Solen straalet varm,
 Da vinker ham en Rosentnop
 Fra Bustens skyggesfulde Top,
 Dg dustende ham lukker op
 Sin purpurøde Barm.

Dg naar, bestraalt af Aft'nens Guld,
 Han synger i sin Lund,
 Da lytter Pigen elskovsfuld,
 Bestraalt, som han, af Aft'nens Guld,
 Dg smilende ham rækker huld
 Sin purpurøde Mund.

Jeg ønskede derfor inderlig,
 En Digterlod var min!
 Thi Alt, hvad Mængden ønsker sig,
 Hvis Lykken og det skjenkte mig,
 Bortgav jeg for et Himmerig
 Af Roser, Rys og Riin.

Duus = Drikkevise.

Her ved dette Gammensbord,
 Lystigt uden Lige,
 Gad jeg et fornuftigt Ord
 Mellem os indsnige!
 Glasfæt, Ben, gaaer ud paa Duus,
 Som jeg her dig skjenker —
 Hør, hvordan da, uden Ruus,
 Og med Ruus, jeg tænker!

Vil du styre med Bæsteb,
 Hold dig selv i Tømmen!
 Vil du roe med Værdighed,
 Roe, som jeg, mod Strømmen!
 Vil du sikke dig en Havn
 Her i Livets Himmel,
 Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
 Bort fra Larm og Brimmel!

Vil du fast og opret staae,
 Staae paa egne Fødder!
 Hvad skal frodigt vore, maa
 Først staae dybe Rødder!

Derfor adspred ei dit Liv
 Bildt omkring herheden!
 Med en Ven og med en Vio
 Hegn dig ind et Eden!

Først og fremmest: hvad du bør —
 Siden: hvad dig huer —
 Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
 Sky, hvad Intet duer!
 Reis om Lyffens Ring ei hen
 Hift og her paa Jorden!
 I din Vio og i din Ven
 Find dit Syd og Norden!

Venskab er og Kjærlighed
 Livets bedste Gave,
 Og en reen Samvittighed
 Begges Edens Have!
 Broder! det er kjærnesandt!
 Kjærnen i det Hele!
 Bort med Skallens ydre Tant!
 Kjærnen lad os dele!

Men skal varig Sympathie
 Nære Himlens Luer,
 Bort med hverdags Dutteri!
 Bort med mange Du'er!
 Hvis du føler sligt, som jeg,
 Er' vi duus herheden,
 Og, naar endt er Livets Leeg,
 Duus i Evigheden.

Hyrde = Fløiten.

(Efter Gøthe.)

Morgenvaft af lette Slummer,
 Jeg i Marken gif og sang,
 Frank og fri og uden Kummer,
 Mens i Sky fig Lærken svang.
 La la la!

Et Par Lam dig skal tilhøre!
 Sagde Thyrsis, for et Rys —
 Smilet syntes ham bønhøre;
 Men jeg sang og loe, som nys.
 La la la!

En med smukke Baand forsøgte —
 Og en Anden Hjertet bød;
 Men jeg sang og loe og spøjte,
 Og om Alt mig Intet brød.
 La la la!

I den stille Aftenrøde
 Gif til Skoven jeg engang:
 Damons Fløitetoner løde —
 Lundens Rattergale sang.
 La la la!

Og jeg veed ei hvad mig hæved',
 Da jeg nærmte mig, min Barm;
 Men den banked', men den bæved' —
 Og jeg sank ham i hans Arm.
 La la la!

Dg med Eet blev Lunden stille,
 Dg han kyste mig saa rød —
 Dg jeg bad ham atter spille;
 Dg paa ny hans Fløite lød.
 La la la!

Engen nu ei meer mig fryder;
 Kun til Skoven er min Gang —
 At! og for mit Dre lyder
 Uophørlig Fløitens Klang,
 La la la!

Konsten i Megligere.

Biskopsvisse.

Biskoppen duster! Glasfene blinke!
 Fruerne mig og Frøknerne mig vinke:
 „Syng, Skjærslipper, os en Sang! syng os en, saa godt du kan!
 „Syng os en Sang om Konsten, som stiger
 „Dagligen i de nordiske Riger.“
 Halstrompeten er lidt hæs; men hvad siger det? velan!
 Hem! hem! hem! først jeg mig rømmer —
 Derpaa mit Glas forsigtigen jeg tømmer:
 Glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu!
 Smil, Fader Evan, ned til mit Suk!
 Smiler I Ri! og smiler I Tre!
 Saa vil det gaae, som smuurt, skal I see!
 Godt man først maa smøre,
 Før man godt kan høre!
 Det er Konstens A. B. C.

Her, hvor saa langt fra Hofpompens Scener,
 Som fra Parterrets, Munterhed forener
 Konstens Meer i Negligee ved et huusligt lille Bord:
 Hvor ei til Dolk, til Masse, til Strænge,
 Søstrene, de fortryllende, trænge —
 Skulde jeg ei synge her, Venner! veed jeg ikke hvor?
 Konst! Konst! Konst! nøgne Prindsesse!
 Her er din Sanger ret i sit Tøse!
 Tralle — ralle — ralle — ralle — ralle — ri!
 Her, hvor du for dit Snorliv er fri!
 Seer jeg dig glad i Galla fremgaae,
 Elsker jeg dig dog mere, som saa —
 Skjønhed, Bid og Ynde
 Aldrig kan for tynde,
 Lette Klæder have paa.

Bær mig da hilset du, som blev Moder
 Her til de tre livsalige Poder,
 Hver, kun i forskjellig Dragt, skøn og elskelig, som du!
 Skaal for hver Steen og Farve, som taler!
 Skaal for enhver Bevægelse, som maler!
 Skaal for hver en afmaalt Klang, mere livelig endnu!
 Hil! hil! hil! Konstens Gudinder!
 Hil hvert et Tempel! hvor jeg Jer finder!
 Bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — brav!
 Tidt paa Theatret selv jeg gjør Fav!
 Alle jeg hylder, hver har jeg kjær;
 Dog Eders skjønneste Moder især —
 Men i Stads, til Hove,
 Lad Jer Andre love!
 Mine Musser ere her!

Indige Piger! deilige Koner!

Hvad ere Lustspring? o! hvad ere Toner?
 Hvad er Stillinger i Steen? hvad er alle Farvers Glans?
 Mod Eders Dine, Læber og Fagter,
 Naar man Jer hører, naar man Jer betragter,
 Naar man føler Jer, især med en Digters fulde Sands?
 Fuldt, fuldt, fuldt ene hos Eder
 Findes hvorefter Konstneren leder:
 Himlens hellighoie, hulde, hele Bliv,
 Konsternes Kilde, Kjærligheds Liv!
 Eders Natur er Kunst uden Tvang;
 Livets Epilops naturlige Gang
 Bliver i jer Spøgen,
 Uden mindste Søgen,
 Maleri og Dands og Sang.

Elfende Koner! venlige Piger!

Hører hvad Jer Skjærslipperen nu siger:
 Naar om Gratier han sang, og om Musen hist og her,
 Meente han, som de sande Poeter,
 Kjærligheds smaa og store Propheter,
 Fra Anacreon til Jens, dermed Ingen uden Jer!
 Jer! Jer! Jer! Digteren finder
 Aldrig paa Jorden andre Gudinder!
 Selv i Himlen — Himmel! — Himmel! — Himmel! nei!
 Kommer I der ikke, kommer jeg der ei!
 Himlen er netop der, hvor I er;
 Derfor er jeg i Himmerig alt her!
 I den sande Himmel
 Er en Englevrimmel —
 Og hvad er den — uden Jer?

Den gifte Stands Iyksalighed.

Drikkevisse.

Held den, der har i dette Liv
 Saa fuldt af Lycho Brahes Dage,
 Til daglig Trøst og Tidsfordriv
 En from og kjærlig Egttemage!
 Gud veed, hvor, sær i vores Tid,
 Da hedensst Selvmord er forbuden,
 En Mand med ægte Sands og Bid
 En Kone leve kan foruden!

Hver Græker og hver Rømer gif
 Sin Bei, naar Skjebnen blev ham broget;
 Det bør ei være Christnes Skit,
 Skal Christendom betyde Noget.
 En Udvei har hver Dannemand;
 Hvo, naar ham Livets Sorger trænge,
 Sig drukner ret i Egtestand,
 Behøver aldrig sig at hænge.

Bør Nutids fande Christendom
 End bærer Patriarkers Stempel.
 Den kloge Mand, som seer sig om,
 Bør følge Jødernes Exempel!
 De flaae sig aldrig selv ihjel,
 Naar dem Gjenvordigheder ramme,
 Men gifte sig med Liv og Sjæl; —
 Og det er og omtrent det samme.

Sanct Paulus, skøndt uægte fød,
 Gif over til den ægte Lære,
 Og paabød selv i Kirkens Skjød
 Hver Bisp en Qvindes Mand at være.
 Han dermed hver til Ridder slaaer,
 Som Ægtestandens Pligter over;
 Thi, naar man først en Kone faaer,
 Man intet andet Kors behøver.

Al Verden veed af Skriftens Bog,
 At halv caput af Nar og Harmes
 Kong David en Abisag tog,
 For sine Fodder lidt at varme.
 Jeg tog mig tidlig saadan en,
 Saasnart mig Stillingen tillod'et,
 Hun mig opliver Marv og Been,
 Og varmer Hjertet mig og Hov'det.

Hun er saa venlig, mild og god,
 Hun stedse mig imøde smiler;
 Saasnart mig Noget gaaer imod,
 Til hendes hulde Favn jeg iler.
 Min Creditor mig stævnte nys —
 Hvor let, godt Folk, kan saadant hænde!
 Den Hulde gav mig Kys paa Kys —
 Og strax var al min Sorg til Ende.

Hun er saa vever, frisk og rød,
 Saa fuld af Livets ægte Varme,
 At, sluktes og mig Kampens Glød,
 Den blussed' op i hendes Arme.

Forleden kunde jeg ei meer —
 Træt, som en Anden, af at stride —
 Hun gav af Rys mig endnu fleer,
 Og jeg blev atter en Alcide.

Hun er saa munter, elskelig,
 Saa fuld af Spøg og Skjemt og Latter;
 Hvert Tab hun ei blot lindrer mig,
 Men overvættes det erstatter.
 Jeg nylig fra Forstanden gif,
 Det gjør, godt Folk, saa mangen Anden,
 I hendes Favn jeg atter fik
 Lidt meer endog end den i Panden.

Men, siger man, en Ugift har
 Endog paa mange flere Steder,
 Som elsket Elsker, aabenbar
 De samme gifte Herligheder,
 Og Tidsfordriv er Tidsfordriv —
 Hans er mod min ei værd en Hægte!
 Falsk er hver Ungkarls Venneviv,
 En Mage kun, som min, er ægte.

Men det forstaaer sig, ægte maa
 Man ikke just den Første bedste,
 Forsigtig man til Bærks maa gaae,
 Bed Fod i Egtestand at fæste.
 Held den, der traf et Balg, som jeg,
 Da du blev min, du søde Tasse;
 Jeg over al min Fryd slog Streg,
 I fald du ikke var, min Flaske.

Biskopsvisse.

Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord,
 Saturnus, hans Søn og hans Fader,
 Om Solen, i stedse lovsyngende Chor,
 Sig leired' i evige Rader:
 O Biskop! saa leire vi her os om dig,
 Og Kredsfangen toner, Planeternes liig.

Chor.

Alt Livet laae hyllet i Længsel og Mørke:
 „Bliv Biskop!“ lød Giverens Bud;
 Den blev, og af Nattens chaotiske Drke
 Gik Livet i Straaleglands ud.

Vel sidde vi her om det himmelske Bord,
 Men vi er' og meer end Planeter;
 At søgte bestandig om Syd og om Nord,
 Sig skifter for dem og Cometer.
 I hov'nløse Kloder! o løber kun I!
 Fornuftige Væs'ner bør sidde, som vi.

Chor.

Alt Livet løb furr i Atomernes Rokke:
 „Bliv Biskop!“ lød Pol og til Pol;
 Flux samled' sig Benneres fortrolige Flokke,
 Og stadig sad hver om sin Sol.

Planeterne's Sol er for Pletter ei fri,
 Vi vore og ikke kan skjule;
 Men, Pletter mod Pletter, det Fortrin har vi:
 Hiins fortne, og vore er' gule.
 O Glands! — hvo kan male den Lysglimmer ret,
 I hvilken den gyldne Drange er Plet?

Chor.

Alt Lys var med Skygge saa blandet og hyllet:
 „Bliv Biskop!“ saa Himlen befoel;
 Da saae man, o Biskop! i Klarhed fortryllet
 Med gyldene Pletter din Sol.

Du, Sol! du har dette for Titan forud,
 Du stedse paa Himlen forbliver;
 Du, evig usløret af Snee, eller Slud,
 Oplyser, opvarmer, opliver;
 Du aldrig formørkes, du aldrig gaaer ned;
 Du slukkes engang, men da slukkes vi med.

Chor.

Al Glæde var forðum saa blandet med Plage,
 Og Sukke blandt Smilene flød:
 „Bliv Biskop!“ saa lød det; da flygted' hver Klage,
 Og Jubel til Jubel gjenlød.

Kun halv med afverlende, glimrende Stær
 Hiin Sol sine Klover oplyser,
 Og Mangen om Natten, om Vint'ren Enhver
 I Skyggen og Skimmeren fryser.
 Vor straalende Biskop er dobbelt os huld:
 Hvo mærker vel her til den ringeste Kuld?

Chor.

Det før var med Venstreb omtrent som med Dyden:
 Det rostes og frøs dog, som den.
 „Bliv, Alt gjennemglødende Biskop!“ klang Lyden,
 Og Bennen omarmte sin Ven.

Hiin Verden beklædes snart før og snart bag,
 (Til saadant sig Matten og stikker);
 Men vores, som nyder den evige Dag,
 Slet ingen Cassini beklæder.
 Hvis bene latentia findes etsteds,
 Da findes de her i vor rolige Kreds.

Chor.

Tilsorn var man ingensted fri for Spioner;
 Selv Mælkveien blev en Chaussee;
 Men, Biskop! du blev — og ti-tolv Drioner
 Ad Herschels Opdagelser lee.

Hver Klode, som danser i Ætheren om,
 I Grunden en Verden skal være. —
 Hvad nytter dem vel Astronomernes Dom?
 De veed dog ei selv, hvad de ere.
 Men her, om Centralbollen leiret, Enhver
 Dybt føler og tydelig veed, hvad han er.

Chor.

Man længe sig selv ei ret kjendte, desværre!
 Men, Biskop! i dit Monarchie
 Hver Broder sig følte en slaveløs Herre,
 En selvstændig Verden, og fri.

Frie, fladige, vise, varmhjertede, froe,
 I blivende Lys, uden Skygge,
 Vi Verdeners Verd'ner i saligste Ro
 Her straaale, for Speidere trygge.
 Lyd, Aredsang, i jublende Fredsharmonie!
 Planeternes Hvirvellyd daane deri!

Chor.

O Biskop! o første blandt Solenes Sole:
 Udbred overalt din Magie!
 Bryd Verdeners Lænker fra Pole til Pole,
 Til Alle, som vi, vorde frie!

Skjærslipper = Vise.

Nys kom en fremmed Skjærslipper til Byes,
 Sleb Alt, hvormed spises og klippes og synes.
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og affegraae!

Hans Røst lød høit, som Trompeters Klang,
 Han sang og han sleb; og han sleb og han sang:
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og affegraae!

Min Fod den er liig Alexanders Hest,
 Den bærer rundt om Jorden mig, fra Øst til Vest.
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og affegraae!

Min Hals er at ligne en Hat uden Puld,
 Jo meer jeg den fylder, jo mindre er jeg fuld!
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Paa Glasfæt, jeg har med, slog jeg Foden itu,
 Jeg altid derfor ud i Et maa drikke, som nu!
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Mit Hjerte, smukke Piger! er et Dueslag,
 Man flyver ind og ud, alt efter Behag.
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Mit Hoved især er et Uhrværk liig,
 Den hele vide Verden rundt deri dreier sig.
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Mit Die kan man ligne med En, som gjør Vers,
 Thi det seer Alting dobbelt, paa fryds og paa tværs.
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Med mangel brav Kone min Hund vel lignes tør,
 Den bærer med mig Alt, gjør Careser og gjør!
 Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
 Sorte, brune, røde og aftegraae!

Orlogsang for Danmarks Søkrigere.

1801.

See Fred'rif staaer, som Christian stod
 I Brag og Damp!
 Hver Mand nu stride med det Mod,
 Som flød i vore Fædres Blod,
 Og Alle staae, som Christian stod
 I Brag og Damp.
 Hver trofast Dansk paa Eng og Bælt
 Med Belyst følge Fredens Helt
 I Kamp!

Hvor Juel før stod i Stormens Brag,
 Staaer Fischer nu;
 Vi heise samme røde Flag,
 Og vi vil slaae med samme Slag;
 Velkommen Orlogs Jubeldag,
 Velkommen du!
 Du vorde skal de Juellers liig,
 Og Albion skal komme dig
 Ihu!

For Danmarks Gletter, Norges Fjeld,
 Nu Skud paa Skud!
 For Fred'riks og Marias Held,
 For alle vore Brødres Vel
 Vi nu betale gammel Gjæld
 Med Skud paa Skud.
 Hurra for Danmarks Kongeslag!
 Endnu engang af glatte Lag
 Et Skud!

Forynget lever Hvitfeldts Old
 Nu op paa ny;
 Lyn vældig, Et af Tordenstjold,
 I mangen Krabbe, Viljensstjold!
 Og Midgardsormens frække Vold
 Til Helheim tye!
 I Stormens Sang og Bølgers Dands
 Grye Danmarks gamle Helteglands
 Paa ny!

Matrosmythologie eller Vikingedrikkevise.

Kraft i Naturen og Ynde man finder,
 Og vore Fædre de fandt det især,
 Guder de gjorde deraf og Gudinder,
 Himlen paa Jorden de derved kom nær.
 Kraften stod paa Stavnen, som en Gud,
 Ynden som Gudinde hugget ud,
 Og ofte sad paa samme Stavn Gudinden hos sin Gud.

Hvor man saae hen, de Guds billeder stode,
 Inde som ude, paa Skib, som paa Muur;
 Fædrene saae det, og Fædrene troede,
 Konsten dem blev til en anden Natur.
 Uden Konst, hvordan den findes maa?
 Uden Konst kan Troen ei bestaae,
 Og dog hver ærlig danser Matros en saadan have maa.

Men til de Guder og til de Gudinder
 Kommer man ikke tilbage saa let.
 Ingensteds meer man paa Mure dem finder,
 Ingensteds malte og blot paa et Bræt.
 Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
 Grandt maae see, hvad vel de skal forstaae;
 Et helligt Billed hver Matros for Die have maa.

Hvad om isteden for Gud og Gudinde,
 Skjult og forglemt i vor nyere Tro,
 Vi, for lidt Konst i Naturen at finde,
 Lod det ved Glas og ved Flaske beroe.
 Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
 Dem at see har ikke langt at gaae —
 I hver Kjelder og Rahyt Symbolerne de staae.

Hvor der end findes lidt Andagt paa Jorden,
 Finder du Flasken og Glasset i Agt;
 Thi hvor der synges i Syden og Norden,
 Lees eller grædes, staae disse ved Magt.
 Fødes du — en Flaske tømmes maa;
 Giftes du — strax Glasset om maa gaae;
 Og døer du — Glas og Flaske maae paa Bordet atter staae.

Flasken staaer stille, mens Glasset bevæges;
 Hele Naturen sig speiler deri.
 Fyld dem, du virker, og tøm dem, du qvæges:
 Det er den sande Matrosproefie.
 Flasken fuld — Naturen stille staaer;
 Flasken tom — paa ny den atter gaaer;
 Og Glasset fyldt, og Glasset tømt, er Vinter og er Vaar.

Flasken og Glasset! -vi Vifinger finde
 Disse Symboler os nær og tilpas.
 Flasken er Guden og Glasset Gudinden,
 Styrke med Skjønhed er Flaske med Glas.
 Fyldt, min Ven! thi saa er den jo fuld;
 Tømt, min Bro'er! thi saa var den dig huld —
 Naar den er ikke længer fyldt, saa er du selv jo fuld.

Drankere Binen af Flaskerne drikke,
 Det er den raae og den vilde Natur;
 Vi kun et Glas paa det andet udstikke,
 Det er Moral! det er Konst og Cultur!
 Slig en Tro, man ta'er og føler paa,
 Vifingsfolk en saadan have maae.
 Saa længe Glas og Flaske staaer paa Bordet, skal den staae!

Gamle Jobs Sang paa Holmen,

om hvorledes han faldt om med Vor Frue-Kirke, sov hos Maanen i
Kendestenen, og, efterat have drømt en trøstelig Drøm, reiste sig,
og gik rast til sin Dont.

(Enfoldigen fremsat af ham selv, og synges efter sin egen beljendte Melodie.)

Paa Bredden af Sundet der ligger en By —
Lytte paa Havet omfore. —
Der hæved' en Havfrue sig høit udi Sky,
Høit agtet af Smaa og af Store.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! Iirium! Iarium!

Mod Store, som Smaa, var i Kamp hun bered —
Lytte paa Havet omfore. —
Men altidens fredelig findet i Fred
Saavel mod de Smaa, som de Store. —
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! Iirium! Iarium!

Den Frues Havryttere stolte red med —
Lytte dem Undergang svore. —
Ejendt ei paa den hele Halvverden de red,
Som den babyloniske Hore.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! Iirium! Iarium!

De babelske Lytte de sneg sig i Land —
Byen de Undergang svore. —
Hver fredelig Baaning da flux stod i Brand,

Det kildred' den babelske Hore!
 Skam faae den falske Havtyv!
 God dam! Iirium! Iarium!

Bor Fred'rif var fiern fra sin Havfrues Borg —
 Lyve den Undergang svore. —
 Dens Forsvar var borte, jeg siger for sand:
 Det kunde saa lidet os more.
 Skam faae den falske Havtyv!
 God dam! Iirium! Iarium!

De stjendte i Dage, de brændte i een —
 Fruen saa vilde de stumpe —
 For Fruen at redde var ingen Mand seen,
 Jeg styndte mig ærlig at pumpe.
 Skam faae den falske Havtyv!
 God dam! Iirium! Iarium!

De stjendte i Dage, de brændte i to —
 Fruen saa vilde de stumpe —
 Jo mere det brændte, jo mere de loe,
 De Djæble! mens jeg maatte pumpe. —
 Skam faae den falske Havtyv!
 God dam! Iirium! Iarium!

De stjendte i Dage, de brændte i tre —
 Fruen begyndte at dumpe. —
 Da græd jeg; de Djæble blev ved dog at lee,
 Da Fruen hun laae paa sin Rumpe.
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! Iirium! Iarium!

Jeg negter det ikke, da Fruen hun faldt —
 (Det maatte vel Englens smerte!)
 Den Perle for Fruer, i Eet og i Alt
 • Et Monster! det gif mig til Hjerte.
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! Iirium! Iarium!

Jeg faae (det erindrer min gamle Kava
 Med Suk; thi hun blev der desværre)
 Da næsegruus styrtede Herr Nicolai;
 Men det var dog ikke Vor-Herre!
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! Iirium! Iarium!

Jeg faae (det erindrer min gamle Kava
 Med Suk; thi hun blev i den Rue)
 Da Slotstaarnet faldt i et brændende Blus;
 Men det var dog ikke Vor-Fru!
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! Iirium! Iarium!

Jeg faae (det erindrer min stjaalne Vid Skraa)
 To Gange den engelske Rue;
 Men dog blev jeg ved i hver Skumpling at staae —
 For Ballandsen jeg ei monne grue.
 Tak skee vor stolte Havfrue!
 Hurra! Iirium! Iarium!

Dog det gif for vidt! da Vor Fru faldt ned,
 (Babel! det volder din Ende!)
 Fortumlet af Faldet jeg tumlede med,

Saa nær ved den Stenenes Kende.
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! liriam! larium!

Bor=Frue=Dvarteret laae dækket med Gruus,
 (Babel! det volder din Ende!)
 Selv hver en Afviser var dækket, og buus!
 Der laae jeg i Stenenes Kende. —
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! liriam! larium!

Af Sprøiternes Vand og af Taarer, som flød,
 (Babel! det volder din Ende!)
 Brostenenes Kende, den dybe, var blød —
 I hvilken jeg faldt operende. —
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! liriam! larium!

Jeg Hætten tog af, da jeg stødte min Fod,
 (Rørende var det at skue!)
 Hvad jeg i den Kendesteen sparkede mod,
 Det Kronen just var af Bor=Frue!
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! liriam! larium!

Min Aftenbøn bad jeg, saa lang, som jeg var —
 Foldende smukt mine Hænder —
 „Hvis her Bore=Frue fornærmet jeg har,
 „Jeg veed, at Bor=Herre mig kjender,
 „Og selv vor stolte Havfrue.
 „Amen! liriam! larium!“

Jeg tænkte med Blusel: du ligger en fjøn!
 (Lemmerne trængte til Hvile)
 Da saae jeg i Renden den Maane saa skjøn
 Tæt ved mig saa mildelig smile.
 Tak stee vor stolte Havfrue!
 Heisa! Iirium! Iarium!

Guds hellige Maane, hun laae mig saa nær,
 Saa trøstelig monne hun smile. —
 Andægtig jeg tænkte: kan du ligge her,
 Kan jeg vel og slaae mig til Hvile. —
 Alt for vor stolte Havfrue! —
 Heisa! Iirium! Iarium!

Andægtig jeg tænkte med Taal i mit Sind:
 „Nu ligge de Smaa og de Store —
 „Nu ligger jeg med!“ og sov sødelig ind.
 Men jeg drømt' om den babelske Hore.
 Alt for vor stolte Havfrue!
 Heisa! Iirium! Iarium!

Jeg drømte: hun blev til en uselig Kat,
 (Tiger var hun, den Tæve!)
 Og at jeg i Halen den Lumste fik fat
 Med denne min begede Næve. —
 Tak stee vor stolte Havfrue!
 Heisa! Iirium! Iarium!

Hun hvæfde: God dam! al Jorden til Gru,
 Himlen og Havet det hørte —
 Hun hvæfde (jeg hører og seer det endnu)

Saa Nelson i Graven sig rørte.
 Det voldt vor stolte Havfrue!
 Heisa! lirium! larium!

Men, som man kan tænke, jeg holdt hende fast —
 Tæven lod jeg ikke dratte;
 Men Halen blev længer og længer, og brast:
 Hun selv blev til tusinde Ratte.
 Skam faae den falske Havtyv!
 Aha! lirium! larium!

Der løb hun paa firemaaltusinde Been:
 Hver Rat en svømmende Røver —
 Men jeg, som holdt Tippen, ei heller var seen:
 Jeg blev tusinde svømmende Røver.
 Tak skee vor stolte Havfrue!
 Heisa! lirium! larium!

Saa løb jeg paa firemaaltusinde Been
 Efter de flygtende Tyve —
 Al Verden løb med mig, og Alle som Een;
 Jeg ikke paa Nogen vil lyve. —
 Alt for den stolte Havfrue!
 Heisa! lirium! larium!

Da flaved' de Ratte til Masternes Top,
 I Bandter, i Stag og i Talsjer —
 Men alle de Master, hvori de frøb op,
 Blev alle til engelske Galjer.
 Tak skee den stolte Havfrue!
 Hurra! lirium! larium!

Saa drømte jeg der den udslagene Nat
 Saa deiligt i Stenenes Kende —
 Jeg havde det vist af min Sov'kammerat,
 Hun veed, hvad paa Jorden kan hænde.
 Tak skee den stolte Havfrue!
 Heisa! Irium! Iarium!

Om anden Dags Morgen, da Solen stod op,
 (Maanen laae der ei mere)
 Jeg fandt mig saa styrket og rast i min Krop:
 Jeg tænkte mig flux at moveere —
 Alt for vor stolte Havfrue!
 Hopsa! Irium! Iarium!

Moveerte jeg altsaa til Holmen mig strax,
 Den gamle Haandtering at øve —
 „Naar Frederik kommer, hver Ulf og hver Lax
 „Bli'er flux til en svømmende Løve.“
 Saa sang den stolte Havfrue —
 Hurra! Irium! Iarium!

Jeg er kun en Job; jeg har aldrig studeert. —
 For mig kun og mine Jevnlige
 Jeg synger enfoldig hvad der er passeert;
 Dog veed jeg, hvad Sangen vil sige.
 Hurra! for Danmarks Havfrue!
 Hurra! Irium! Iarium!

En kort og fyndig Bise

om

Fregattøven.

1807.

Hvis bag paa den Sovende kommer en Stud,
Saa stop ham!

Hvis og som en Ræv han forresten seer ud —
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Dg følger, med Dolkene skjulte i Barm,
En Trop ham —

Saa skynd dig til Landsbyen og gjør Alarm!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Dg sidder i Munden, isteden for Svar,
En Prop ham,

Saa skynd dig og luk dine Gjemmer, min Fa'er!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Dg trækker du dog af en Kiste med Gryn
Herop ham,

Saa Strikken om Halsen saa snar, som et Lyn!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Kattegatsang.

Vi, Sønner af Thor,
 Dmbord,
 Som frydse paa Gat
 Ved Midienat;
 Og lure paa Britten med hevnende Mord;
 Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
 Hver Nat:
 „Heis Dannebrog op
 „I Top!
 „Lad vaie før Dag
 „Det blodige Flag!
 „Med Natten lad flygte den natlige Trop,
 „Naar Solen og Frederiks Banner staaer op
 „Til Slag!“

Vi, Sønner af Thor,
 Dmbord,
 Som frydse paa Gat
 Ved Midienat,
 Og lure paa Britten med hevnende Mord;
 Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
 Hver Nat:
 „I stormende Veir
 „Til Seir!
 „Til Seir, eller Død
 „I Bølgernes Skjød!
 „Ha! lyner de Ridingers flydende Veir
 „I Rorernes hevnende, stormende Veir
 „Nu Død!“

Vi, Sønner af Thor,
 Om bord,
 Som krydse paa Gat
 Ved Midienat,
 Og lure paa Britten med hevnende Mord;
 Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
 Hver Nat:

„I Bølgernes Skjød
 „Til Død!
 „Til Død, eller Seir,
 „I Rorernes Beir!
 „For Dan og for Fred'rif i Bølgernes Skjød,
 „Naar Fienderne flygte kun, Døden er sød,
 „Som Seir!“

Vi, Sønner af Thor,
 Om bord,
 Som krydse paa Gat
 Ved Midienat;
 Og lure paa Britten med hevnende Mord;
 Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
 Hver Nat:

„Lad sænke den Ravn
 „Jer Stavn!
 „Lad Rosmer med Tang
 „Omville hver Stang!
 „Jeg tager jer Alle saa venlig i Favn!
 „Og Dannemarks Døttre skal frandsø jert Ravn
 „Med Sang!“

Vi, Sønner af Thor,
 Om bord,
 Som krydse paa Gat

Ved Midienat;
 Og lure paa Britten med hevnende Mord;
 Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
 Hver Nat.

Søkrigsvisc.

Hver Dannemand er Fredens Ven;
 Men, Hvittfeldt liig,
 I Kampens Ild han dandser hen,
 Bakt op til Krig.
 Han fjerne Bærn ei falder an;
 Men, anfaldt, slaaer
 Han Dødens Slag, naar for sit Land
 Han væbnet staaer!
 For Danmark Død, eller Seier!

Paa Land og Vand, ved Dag og Nat,
 I Feidedyst,
 Han trodser Solbrand og Dravat
 Med mandig Lyst.
 En Skjoldmø svæver om hans Telt
 Med fyrig Jil;
 Skjøn Havfrue tyller ham paa Vælt
 Med Seiers miil.
 For Dannebrog Død, eller Seier!

Og fuldbegeistret, trefold kjæf,
 Alt seierrig,
 Gjentjender han i begges Træk,
 Augusta, dig!

Dg flaaer paa Fienden, Slag i Slag,
 Til alle flye,
 Dg Hel og Fenris-Ulv med Brag
 Til Nastrond tye.
 Augusta vil Død, eller Seier.

Bor Fred'riks Engels lyse Ro
 Forjager Frygt;
 Marias Smil gjør Danste frøe
 Dg Danmark trygt.
 Vi tone høit i Lyn og Storm
 Det elste Navn;
 Dg stræffet synker Midgards-Drm
 I Dybets Favn.
 Maria vil Død, eller Seier!

Hør Danstes Dvad paa vilde Sø,
 Dg flakke Bred:
 For Fred'rif stande, kjæmpe, døe,
 Er Hver bered.
 En Fiende midt i Fredens Vaar
 Til Krig os tvang;
 Men ham en blodig Pande spaaer
 Havfruens Sang:
 For Frederik Død, eller Seier!

Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet.

Kahyts-Vise.

Boer jeg paa den tamme Bred,
 I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
 Hvor man bad mig sidde ned
 Paa en Stol, mellem Frøken og Frue —
 Hvor een Jomfru kommer ind
 Paa den anden, og Stovet af Gliserne feier,
 Mens med Bisten hun gjør Bind,
 Løfter Svandsen i Beiret, og neier —
 Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa;
 Der min Mund gaaer ziirlig istaae —
 Der jeg steger hvert et Ord,
 Dg la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
 Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser;
 Hvor det Tunge fandt sin Grav,
 Dg det Lette kun feirende dandser —
 Hvor Naturen bryder løs,
 Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diffe —
 Hvor Forklædet er en Gjøv,
 Særke Seil, og kun Fiske Fiske —
 Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa —
 Som den er, jeg lader den gaae —
 Der jeg koger ingen Ord —
 Kammeraterne fluge dem raae.

Byder man mig en Kop Thee
 Ved et Bord i en Halvkreds af halve Baronier,
 Hvor man Jøder faaer at see,
 Og desligeste Modens Personer;
 Hvor man blues ved en Hat —
 Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
 „Hvordan Frøkenen sov i Nat?“
 Eller „hvorfor mon Jomfruen sørger?“
 Der tilbærks forsigtig jeg gaaer —
 Tiint jeg der paa Strængen kun slaaer —
 Der jeg føler først mig for,
 Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus,
 Ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
 Hvor med Sølling jeg er Duus,
 Og deslige forbovne Krabater —
 Hvor Røksmaten kommer ind
 Med sin Pøs, skyller Glas, og Røhytgulvet feier,
 Mens selv Himmelen gjør Bind,
 Og Fregatten i Bølgerne neier —
 Skjemtens Melk, saa sød og saa puur,
 Der ei staaer, og bliver mig suur —
 Der min Sang er uden Tvang,
 Som den konstige, vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
 Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
 Leer jeg derimod paa Land,
 Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
 Med Korsarer her ombord
 Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;

Ved et Søndagsfestsbord
 Kan jeg kjede mig smukt, som en Anden.
 Alt sin Plads! saa Alting er godt!
 Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot!
 Alt er ædelt, siger Knud,
 Naar man mener det ærligt og godt.

Den nordiske Kriger.

Jeg drager mod Syden fra Nord,
 Som Magneten og Jetternes Vælde,
 Som Stormens Hagl og Bølgens Gis,
 Paa Jernets og Fædrenes Viis.
 I Hedenold kaldtes jeg Thor;
 Og min Miølnær ei svækkes af Elde:
 Hvor mægtig en Sydling sig troer,
 Den dog knuser ham, naar det skal gjælde.

Jeg fødtes af Nætternes Ild *)
 I Forening med Fjeldenes Kjærne:
 Mit Bryst er Staal, mit Blik er Lyn,
 Og Tordenens Mulm er mit Bryn!
 Saa stormer jeg, frigerist vild,
 For mit elskede Hjem i det Fjerne,
 Og stander i Kampenes Ild,
 Som i Polen min rolige Stjerne.

*) Nordlysene.

Hvor Belyst er nær, er jeg fjern;
 Hvor der kæmpes, kun der vil jeg være,
 Trods Østens Brand og Vestens Slud,
 Trods Sydens forkjælende Bud!
 Mit Hjertes opglødede Jern
 Jeg vil kjøle paa Fiendernes Hære!
 Mit Liv er mit Fædrelands Værn,
 Og min Død er mit Fædrelands Ære.

K r i g s s a n g.

Naagn op til Slag for Danmarks Ære!
 Op, Cimbrers Land! høit hæv dit Skjold!
 Lyn dit Mod i Frederiks Hære!
 Lad din Torden ombuldrer vor Bold!
 Nu er det Tid, slumrende Løve!
 Nu reis dig mod Tigerens Klo!
 Man fræk dig røvede din Ro;
 Men din Styrke man ei dig skal røve!
 Dans Sønner! Bryst ved Bryst!
 Nu danser eders Dyft!
 Til Kamp!
 Med Cimbrers Lyst
 Igjennem Ild og Damp!

Vi Fienden ei — han os anfalder;
 Vor Sag er Guds! god er vor Sag!
 I den Krig, hvor Freden os kalder,
 Finder Fredens Bestjerner Behag.

Er dobbelt stærkt Fiendernes Bælde,
 Saa træffe kun halv deres Skud;
 Paa vores Side lyner Gud!
 D! vi seire! vort Mod dem skal fælde!
 Fredskjæmper! Bryst ved Bryst!
 Nu dandser eders Dyst!
 Til Kamp!
 Med mandig Lyst
 Igjennem Ild og Damp!

Til Kamp for gamle Danmarks Rige!
 Det fremmedt Aag aldrig har lidt:
 Selvbeherstet det staaer uden Lige,
 Uafhængigt, urokket og frit.
 Selv Albion faaes vi at fælde,
 End vidner dets Tunge vor Seir:
 Fra Svends og Knud den Stores Leir
 Nedstammer Brittanniens Bælde.
 Svends Sønner! Bryst ved Bryst!
 Nu dandser eders Dyst!
 Til Kamp!
 Med Fædres Lyst
 Igjennem Ild og Damp!

Til Slag hver Danst for Christians Throne!
 For Fjeld og Dal nu Skud paa Skud!
 Slaae hver Mand nu for elskede Kone!
 Slaae hver Brudgom for elskede Brud!
 Vi længe nok taalte for Freden,
 Sagtmodige, Trudsel og Svig;
 De selv os eggede til Krig,
 Og de selv trak os Sværdet af Skeden!

Frem Brødre! Bryst ved Bryst!
 Nu danser eders Dyst!
 Til Kamp!
 Med Hevnens Lyst
 Igjennem Ild og Damp!

Dø, Dans og Nors og Anguls Sonner,
 Som fælleds Bærn Sværd gav til Krig,
 Dø den Hæder opmuntrer og lønner,
 At vi, Frederik! fægte med Dig!
 Før Du os selv midt ind i Flammen,
 Diddhen kun, hvor Faren er størst!
 Kun Seier slukker vores Tørst,
 Eller Død, naar vi falde tilsammen!
 Før Fred'rik, Bryst ved Bryst,
 Til Slag, til Hædersdyst,
 Til Seir!
 Krigernes Lyst
 Er Heltedød og Seir!

En! to! tre!

Marsch!

En! to! tre!

Ad Arbeid og Farer og Døden vi lee;
 Mod Fienden vi gaae —
 Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
 Vi staae;
 Hvor Kinderne blegne, hvor Læberne sortne,
 Vi slaae.

En! to! tre!

Vee den, som opfordrede Skjoldungen! Vee!
 For Kongen til Slag!
 Vort Mod og vor Arm og vort Sværd han betroede
 Sin Sag;
 For Fred'rik, den kjække, den vise, den gode,
 Til Slag!

En! to! tre!

Med Munterhed Slaget imøde vi see;
 Høit banker vort Bryst,
 For Alter og Arne mod Vold at beskytte,
 Til Dyst!
 For Gud og for Folket, for Templet og Hytte
 Med Lyst!

Een! to! tre!
 Frimodigen Døden imøde vi see —
 Mod Fienderne frem!
 For Danmarks og Holsteens og Norriges Piger
 Mod dem!
 Til Fædrenes Himmel den faldende Kriger
 Gaaer hjem!

Een! to! tre!
 Med Salighed Seiren imøde vi see!
 Snart Fienden vi naae!
 Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
 Vi staae!
 Lad Kinderne blegne, lad Læberne sortne,
 Vi staae!

Bataillons-Marsch.

Hoboerne blæses og Trommerne staae!
 Den vaier, den blodige Fane!
 Med Lyn og med Torden bevæbnede gaar
 Vi modig paa Heltenes Bane!
 See Fiendernes Hær,
 Naar Dannemarks Bæbnede komme den nær!
 Marsch!

I Pibernes Stingren, i Trommernes Larm,
 Den vaier, den blodige Fane!
 Med Mod i vort Bryst og med Død i vor Arm
 Vi standse ved Maalet vor Bane;

Hist Fienden vi see!
 Nu gjælder det Dannemands Fasthed at see!
 Holdt!

Geværet paa Skuld'ren! og Armene frie!
 Den vaier, den blodige Fane!
 Vi Alle, som Een, og hver Ene, som vi,
 Mod Fienderne rette vor Bane.
 Til Heire vi see,
 Nu Danmark hæder! og Fienderne See!
 Lad t!

Vi bide Patronen, vi ryste vort Krudt;
 Den vaier, den blodige Fane!
 Alt hurtigt i Løbet er Kuglen nu skudt,
 Og raft vi nu spænde hver Hane:
 Med Heltenes Lyst
 Sig strække hver Arm og sig hæve hvert Bryst!
 An!

Nu møder os Ilden, nu hyller os Damp!
 Nu vaier den blodige Fane!
 Nu lyner og tordner den myrdende Kamp!
 Nu galer den brændende Hane!
 Nu hør os, o Gud!
 Nu træffe hver Kugle! nu ramme hvert Skud!
 Fyr!

Hoboerne blæses, og Trommerne slaae!
 Den vaier, den seirende Fane!
 See Fienderne segne, de falde! vi staae
 Ved Maalet for Heltenes Bane.

De, splittede, flye!
 Nu lyde vor Sang i den vigende Sky:
 Seir!

H æ r = M a r s c h.

I Luften er Susen,
 I Havet er Brusen,
 Og Gjæren i Jorden,
 I Himmelen Torden.

Natur-Elementerne lig'
 Sig Folkene tumble paa Kloten,
 Til Menneskeslægts Forening er moden,
 I Krig.

Lad Vindene suse!
 Lad Bølgerne bruse!
 Lad Bjergene smuldre!
 Lad Flammerne buldre!

Naturen dog aldrig forgaaer.
 Lad styrte befæstede Stæder!
 Lad Tusinde falde! men Heltenes Hæder
 Bestaaer.

Lær, Luft! os at svinge
 Den susende Klinge,
 Med Kraft, som Orkanen
 Sig hvirvler om Granen,
 Mod Fienden i Skarernes Damp!
 Snart spænde vi Sværdet ved Bælte,
 Og danser, som Fædrene, stormende Helte,
 Til Kamp!

Lær, Hav! os at følge,
 Som Bølge ved Bølge,
 Den blodige Fane,
 Paa Heltenes Bane,
 Foreente, som Bovernes Flud!
 Naar Baldur i Rustning os byder,
 Vi lyde, som Nordhavet Stormen adlyder,
 Hans Bud.

Lær, Jord! os at stande
 Med blodige Pande,
 Trods Spydenes Fure,
 Mod Fienden, som Mure!
 Vær, Hekla! et Mønster vort Mod!
 I Larmen din Lue skal brænde;
 Men fast, som din Grund, skal sig aldrig vende
 Vor Fod!

Lær, Ild! os at flamme!
 Som Straalen, at ramme!
 Hver Modstand at fælde
 Med Tordenens Bælde,
 Som Fjeldene knustes af Thor!
 O Held! vi bevare hans Hammer!
 Vee Vesten og Østen og Syd, naar den rammer
 Fra Nord!

Sang for Kongen og Fædrelandet.

Bryd, med din rene Lyst,
 Udaf hver Borgers Bryst,
 Enigheds Sang!
 Adlyd vor Glædes Bud!
 Følg Andagts Vinger ud,
 Og hæv til Himlens Gud
 Hjerternes Klang!

Angul og Nord og Dan,
 Leired' om Christian
 Og om hans Søn,
 Her for din Throne sig
 Favnende broderlig,
 Almagt! anraabe dig:
 Hør vores Bøn!

Udgyd paa Mark og Strand
 Over vort Fædreland
 Miffundheds Væld!
 Lad fra vort Fiskhavs Bred
 Til Elbens Munding ned
 Blomstre, velsign't i Fred,
 Skov, Dal og Fjeld!

Uovervindelig,
 Evig uroffelig,
 Fast, som vor Pol,

Tryk ved dit Velbehag,
 Stærk ved sin gode Sag,
 Staae, til den sidste Dag,
 Dankongens Stol!

O! du, hvis Almagts Ord
 Styrer hver Sol og Jord,
 Aandernes Aand!
 Fyrsten, som faderlig
 Stræber at ligne dig,
 Led ham i Fred og Krig
 Tryk ved din Haand!

Skjerm med din Baretægt
 Hele vor Kongeslægt!
 Sign den, o Gud!
 Viisdom, Retfærdighed
 Pryde dens sidste Led!
 Skjoldungens Værdighed
 Aldrig doe ud!

Angul og Nord og Dan,
 Leired' om Christian
 Og om hans Søn,
 Knæle, med Andagt, ned,
 Gud! for din Herlighed!
 Hør i din Miskundhed
 Fredrigets Bøn!

Maarsang.

(Ved Kongens Hjemkomst.)

Fulde Glands den unge Sommer straaler,
Dg Himmel, Hav og Jord er fyldt af Livets Lyst;
Et festligt Bud gaaer om i store Skaaler
Fra Blik til Blik, fra Mund til Mund, fra Bryst til Bryst.

Naturen rundt har nu hørt op at græde;
Alt blomstrer, synger, leer; og vi, ved dette Bord,
Med fulde Glas og Hjerter, dele Glæde
Med Bæk og Dal og Skov, med Himmel Hav og Jord.

Thi Danmarks Sol er atter lys oprunden!
Med Vaarens sidste Taage svandt hver anden Sky;
Hver Livets Sorg er med Naturens svunden;
Dg Fædrelandets knuste Hjerter slaaer paa ny.

Det slaaer igjen i disse glade Toner,
Hvori gjenklinger Dannerfolkets yngste Fryd;
Min Sang er Jubelsang af Millioner;
Mit høie Glædesraab er hele Landets Lyd:

„Vor Frederik os smiler atter hjemme;
„Vi har igjen vor Fader, og igjen vor Ven!
„Hver Frygt, hver Nød, Terminens selv, vi glemme:
„Vor eie gode Konge har vi her igjen!“

Den Lovsang lød alt mange glade Dage
 Fra hver en Borg og Braa, paa hver en Mark og Strand —
 Med fulde Glas vi jublende gjentage,
 Hvad alt med Mund og Hjerter sang hver Dannemand.

Vi synge høit i Glædens fulde Tone:
 Vor gode Konges Skaal! vor gode Konges Skaal!
 Gid snart, med ham, den blide Himmel krone
 Vort Fædrelands Lyksalighed, hans Kronings Maal!

Kronprindsesse Carolines Skaal.

For Danmarks Fædre, Danmarks Modre
 Blev sat et dobbelt Mønsters Maal;
 Thi lød i Kreds af glade Brødre
 Vor Konges og vor Dronnings Skaal.
 Lyksaligt Folk, hvis Glæde flyder
 Af Ægtefjærlighedens Elv!
 Du Monstre for de første Dyder
 Foreente seer paa Thronen selv.

Det næste Livets Baand, som binder
 Den store Blomsterkjædes Led,
 Som til hver Rose kjælent tvinder
 Dens Knop, er barnlig Kjærlighed;
 De Spirer, Hjemmets Hegn omfatter,
 Vor Ungdom, skuer og med Fryd
 I Fred'riks og Marias Datter
 Sit Monster og sin Ufsylds Pryd.

Thi skal og her vor Sang sig hæve
 Til alle danste Døttres Maal,
 Mens alle Godheds Engle fræve
 Vor Kongedatters elskte Skaal!
 Hver ædel Nordens Mø velsigner
 I Herthadalens Tempels Krands
 Den blide Lilie, hun ligner
 I al Uskyldighedens Glands.

Naar Baarens skjøne Roser blegne,
 Naar Sommerlivets Sol gaaer ned,
 Naar alle Høstens Halme segne,
 Staaer frisk den Flor, hun straaler med.
 Den Krands, som kroner alle Dyder,
 Er Wiisdoms, Godheds største Maal,
 Er den, som Fred'riks Datter pryder!
 Hoit: Danmarks Carolines Skaal!

Sang paa den 11te December 1811.

(Christiania Universitets Stiftelsesfest).

Rundt om Dovres høie Fjeld,
 I hver Dal, paa hver Kyst, over Norriges Strande,
 Bruiser Glædens lyse Væld
 Nu fra Nors mildt opklarede Pande.
 Lydt i Klippe, Bang og Skov
 Klinge Lurer og Fløiter og Harpenes Strænge
 Fred'riks, Dannerkongens, Lov;
 Thi han gav, hvad de ønskte saa længe!
 Vi, som her een broderlig Sjæl
 Hjertebandt til Fædrelands Vel,
 Blande vore Toner's Fryd
 Med de fjernere Fjeldenes Lyd.

Høit paa Fjellfjeldets Top
 Hæver Thor imod Himlen sin frandsede Hammer,
 Medens Edda stiger op
 Som en Brud mellem Granernes Stammer.
 Mimer lyser ved sit Væld,
 Over begge sit Dies trolovende Blikke,
 Vola spaaer dem Held paa Held,
 Mens en Skaal alle Nornerne drifke:
 „Templets Skaal, hvor Brudgom og Brud,
 „Runens Dis' og Hammerens Gud
 „Snart et Altar frandse skal,
 „Der bestaaer indtil Fjeldenes Fald!“

D! vi høre denne Sang,
 D! vi høre den Brødre! sig blande med vores,
 Mens, ved Horns og Bægres Klang,
 Viisdoms Skjold hist til Jernklippen børes!
 Høit fra Dans omskvulpte Dal,
 Høit fra Broderen Anguls ombølgede Lunde,
 Tøner, som fra Nor, din Hal,
 Alle signende Hjerter og Munde:
 Fred'riks Skaal, som hørte hiin Ben
 Af hver ædel Norriges Søn!
 Templet, som han gav vort Savn,
 Skal forevige Faderens Navn!

Bordvise.

Der var en Mand i Østens gamle Dage,
 Der tidt gav Gjestebud, men eet især,
 (Med Suppe, Steg, og Tærter uden Mage,
 Og ufsatteerlig Viin) som dette her.

Jeg ellers Alt har glemt om samme Manden,
 Skjøndt han var Ronge, hvis jeg husker ret;
 Men, Herre Gud! det er saa mangen Anden;
 For fræsen Skjald det er ei nok med det.

Hiint Gjestebud er Alt, hvad jeg mig minder
 Af Kroniken om Majestætens Liv;
 Han gav det for den deiligste blandt Dvinder,
 Der til hans Lykke var hans egen Viv.

Hun var saa smuk, at Ingen vil beklage,
 Jeg springer Alt forbi, paa hende nær,
 Og god, som skøn; kort sagt: i gamle Dage
 Huldmonst'ret for en Viv — som Festens her.

Hvad der blev seet i Øster, sees i Vester,
 Hvad for tre tusind Aar, hos os i Dag:
 Et Gjæstebud, hvor alle budne Gjæster
 Sig fryde kongeligt i Bennelag.

Thi knap en Prinds i Østen kunde smage
 (Trods Ahasvers det store Monarchie)
 En bedre Tærte hist end denne Aage,
 Og bedre Viin, end her os skjenkes i.

Hvad trylled' hist især de gamle Gjæster,
 Og tryller her den hele Kreds, som mig!
 I Skønheds Skaal, du nye Dronning Esther,
 Vort Chor med fyldte Glas velsigner dig!

Selskabs-Perial.

Dithyrambe.

Ei Mimers Brønd og ei Hippokrene
 Kofke mig Foden; svired' jeg dog ene,
 Som en Drukkenboldt i Smug, hvis jeg pokuleerte der!
 Dyb er den ene, høi er den anden,
 Sige Folk, som der gaae fra Forstanden;
 Jeg vil ikke gaae fra min — jeg vil rolig blive her.
 Vand — Vand — Vand — hvor det og rinder,
 Hift om Koraller, her om Kjærminder —
 Eller — Aller — Aller — Oller — Uller — Ely —
 Randt det og ned fra Troldhætten selv —
 Perlede høit paa Palmer i Sand —
 Blomstred' i Riim paa Ruder og Rand —
 Flød i Freyas Taare,
 Ned paa Baldurs Baare —
 Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
 Smiler mig der en Frøken eller Frue,
 Seer jeg Flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi og Leeg,
 Dandser derhen mig Foden i Blinde,
 Gi'er man et Vink mig, flux er jeg derinde;
 Sangen toner af sig selv: „Her er Selskab, her er jeg!“
 Viin — Viin — Viin — hvor den og funkler,
 Hver vandig Glands i Verden fordunkler —
 Venner — væne Viver — Vinger — Venner — Viin!
 Hver ta'er sin Flaske! her ta'er jeg min!

Drif, Ven! og glem det jordiske Muld!
 Drif, til du bliver Digter, og fuld!
 Det er noget Andet —
 Det er ikke vandet —
 Druens Saft er himmelft Guld!

Tidt saa jeg sang — paa Holmen — i Prater —
 Snart mellem blaa, snart røde Kammerater —
 Snart blandt dem med Buxer af — snart blandt dem med
 Buxer paa —

Og hvor jeg sang, hos Høie som Lave,
 Gik det ret lystigt — Ingen faldt i Stave;
 Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde mig forstaae.
 Sang — Sang — Sang — hvor den og toner,
 Dybt i de Kjeldre, høit om de Throner,
 Dingle — dangle — dingle — dangle — dingle — dang —
 Retter bedst sig efter Glasfenes Klang.
 Fri maa han være, Digt'ren, og fro,
 Hvis man paa Ordet ret skal ham troe —
 Og blandt Bifaldsstemmer,
 Som hans Ruus fornæmmer,
 Er ham kjærest de, som loe.

Men iblandt alle Gilder paa Jorden,
 Hvor jeg lod rulle Sangenes Torden,
 Og hvor Latter, Skrald i Skrald, gjaldt, til Himmelen faldt ned;
 Vinens, forstaae, som Bordfladen hvælved',
 Flaster og Glas, som dirred' der, og skjælved',
 Og som ei alene faldt, men jeg selv og Andre med —
 Buus — buus — buus! Let det kan hænde;
 Jorden engang og tumler overende —

Tumle — tumble — tumble — tumble — tumble — top —
 Men hvor jeg faldt, og hvor jeg stod op,
 Hvor jeg og sad, paa Land og ombord,
 Ingensteds dog, i Syd eller Nord,
 Sad jeg ret i Sæde,
 Med min fulde Glæde,
 Som ved dette fulde Bord.

Thi, skjøndt i mange lystige Kredse
 Vinen var god, og Gjesterne tilfredse,
 Skjøndt og Sangen ofte steg høit til Glædens Melodie,
 Medens med Smil og venlige Lader
 Vinkte mig huldt Begeistringernes Fader
 Til en ikke lille Ruus i den drufne Harmonie —
 Her — her — her — fandt jeg den største
 Sangenes Helt og Munterheds Første:
 Vært for alle Værter, Dans Apollo, dig,
 Glædens Gud og Dithyrambernes liig!
 Her gi'er du ikke blot mig et Vink,
 Her i Person du byder mig: Klink!
 Jeg i Himlen svæver,
 Mens mig Glæden hæver
 Paa sin egen Guddoms Vink.

De tolv Skaaler.

Rector Møller i Helsingør helliget.

(Tredie Juledags Vise for Selskabet paa Skibbanen.)

En værdig Lærers Fødselsfest,
 Som indtraf paa den allerstørstes,
 Bebuder her hver Julegjest,
 At denne Dags er, som den førstes:
 En Fest for hver Oplysnings Ven,
 Der veed at bruge Mund og Pen,
 For værdig at udbrede den,
 Og at paa den bør ikke tørstes.

Med ny Begeistring tredde Gang
 Her for mig Julebollen blinker;
 Du lytter, Venner, til min Sang,
 Og tommer Glasset ud, og flinker!
 Og stemmer i med Tutti-Brag
 Paa Lysets tredde Juledag!
 I nyt og gammelt Vennelag
 Med dobbelt Smil os Evan vinker.

Jeg seer ham i sin Purpursty
 Sig op af Julebollen hæve,
 Og for det Gamle, som det Nye,
 Taknemmelige Skaaler kræve!
 Han fordrer mig med dobbelt Evang,
 I Hjerters og Pokalers Klang,
 Til Inglingss- og til Oldings-Sang;
 Thi begge, vil han, skulle leve!

Hver Juul især erindrer mig
 Den Tid, da jeg var meget lille;
 Saa, Broder, gaaer det vist og dig,
 Endsfjendt du tier ganske stille.
 Naar ei med Bærten Fanden foer
 I dem, som større blev i Fjor,
 Saa Skaal for Hver, der nu er stor,
 Men Skaal tillige for — den Lille!

Som Ungling var, som Olding bli'er,
 Trods alle nye og gamle Moder;
 Hvergang jeg skuer Kjønnet's Jiir,
 Min første Tanke: smukke Poder;
 Den Tanke Hver bifalde vil,
 Især, naar lidt man drifter til —
 Skaal for hver yndig Pigelil!
 Men og en Skaal for — hendes Moder!

Hver Juul mig og erindrer om,
 Selv midt imellem Bispestole,
 Trods eget lille Provstedom,
 Den Tid, som Pøg jeg gif i Skole —
 Skaal for hver Lærd, der blev for Vid
 Navnkundig, eller blot ved Glid,
 Som Jannsen, eller David!
 Men Skaal dog og for — Jens og Ole!

De fleste blandt os Noget blev;
 Stor er nu vore Raaders Skare —
 Hiin fik et Tegn, og den et Brev,
 Og Kors i Verden er ei rare —

Skaal for hver Bravmand, som blev meer!
 Og Skaal for Hver, som blev til Fleer!
 Men og en Skaal (mens Møller leer)
 For dem, der bleve — hvad de vare!

Hver Juul i Spil og Dands og Leeg
 Beviser noksom alle Gjester,
 Hvis Templet selv i Konst ei steg,
 Steg dog i Mængde Templets Præster —
 Med Muse-Metter frist i Fleng
 Gaaer nu hver Julebuk i Seng —
 Skaal for hver ung parnasfist Dreng!
 Men Skaal og for den gamle — Mester!

Man seer nu mangan Attenjens,
 Som Pieridernes Protector,
 Der paa vort Kloster og Regents,
 I Græst knap torde vorde Rector;
 Dog, da Kritiken nu paa Prent
 Har lidt i Skolen Bladet vendt,
 Saa Skaal for Fuxen, som Student!
 Men Skaal for Duxen og, som — Rector!

Tilforn blev Sang, som East fra Rhin,
 Meer klar og sød, som den blev ældre;
 Nu dovner den, som Brændeviin
 I Mutter Hels og Ludlams Kjeldre —
 Dog naar i Versets Dingeldang
 Er ei for megen Knokkelflang,
 Saa leve høit den yngre Sang!
 Men Skaal tillige for den — ældre.

Da med Culturen i vort Nord
 Der nu er næsten ikke Maade,
 Da selv med Tang og Jomfrujord
 Man nu maa holde lidt tilraade —
 Saa Skaal for Hver, som Banding gav
 Til rette Tid, paa rette Lav;
 Og Skaal for den, som høster brav!
 Men ogsaa Skaal for den, som — saaede!

„Lad vore sammen til min Høst
 En Tid det Onde med det Gode!“
 Saa lød den første Julerøst —
 Den sidste følge samme Mode!
 Skaal for Congressens Lykt og Lyndt,
 For Rus og Prus, for Nyn og Grynt!
 Skaal for vor Verdens flette Mynt!
 Men Skaal tillige for — den gode!

Man strider, paa hiint Wiener-Bal,
 Om Fredens Bolle, lidt forlegen,
 Hvem nu herefter være skal
 Den største Julebuf i Legen —
 Skaal for hver ærlig Buf, som veg!
 For hver, som faldt! for hver, som steg!
 Skaal for hver fremmed Juleleeg!
 Men Skaal tillige for — vor egen!

Vor Fred'rik, som hist leger med
 Lidt Juul til Fædrelandets Bedste,
 Gid, hæderkron't, i Held og Fred
 Han hjemme læge maa til næste!

Skaal for hver Drot, sig did har vendt,
 For engang at faae Striden endt!
 Skaal for hver viis og god Regent!
 Men Skaal tillige for — den bedste!

Skaal for hvert ædelt Julelag
 Paa Throner, Stole, Bænke, Skamle!
 Skaal for hver tredde Juledag,
 Der, som i Dag, os vil forsamle!
 Med nok af Brød og nok af Smul,
 Og Bollen fuld, som den er huul,
 Skaal, Venner, for den nye Jul!
 Men Skaal tillige for — den gamle!

Erindring.

Harpesang.

Naar Børn sig om mig slynge
 Ved snurricht Eventyr,
 Naar i den hele Klynge
 Det Mindste selv ei knyer:
 Den Fryd, som om mig tindrer,
 Og Glæden i mit Bryst,
 Mig veemodsfuldt erindrer
 Min Barndoms tabte Lyst.

Naar i en Kreds af Venner
 Om Bollen paa mit Bord,
 Jeg glad min Sorg bortgjenner
 Med Klink i fulde Chor:
 Jeg stedse dog fornæmmer,
 Beemodig, vel tilfreds,
 At Hjertet aldrig glemmer
 Sin Ungdoms første Kreds.

Naar mellem hulde Piger,
 Som lytte til min Røst,
 Et Glimt af Fryd sig sniger
 Med Længsel i mit Bryst:
 Jeg zittrende fornæmmer
 Af Suk i Harpens Klang,
 At Hjertet aldrig glemmer
 Sin Elstovs første Sang.

Og hvor mig her paa Jorden
 En Livets Sol oprandt,
 I Syden og i Norden,
 Hvor jeg et Eden fandt,
 Jeg overalt fornæmmer
 I Flagren, Engles liig,
 At Hjertet aldrig glemmer,
 O, min Sophia, dig!

En Huldflor af Kjærminder
 Jeg glemmer i mit Bryst,
 Som end dets Harpe binder
 Til Barnefrandsens Lyst.

Dmsmiilt af Emma-Blikke,
 Selv under sølvgraae Haar
 Jeg veed, den visner ikke,
 Før Hjertet meer ei flaaer.

Thi mangt et Held forsømte
 Jeg i mit Sanger-Liv;
 Selv manges Pligt bortdrømte
 Mig Harpens Tidsfordriv.
 Jeg tabte, spildte, glemte,
 Hvad Verden har og veed;
 Men hvad mit Indre gjemte
 Var dig, Ustyldighed!

Erik Eiegod.

Et Iyrisk Drama.

1789.

Sat i Musik af **J. I. Kunzen**, og opført første Gang i 1798.

Personerne:

- Erik Siegod, Konge i Danmark, Julins Erobrer. . . (Rosing.)
Negner Jarl. (Krusc.)
Uffe Skjald. (Dvift.)
Sylla, Prindsesse af Skotland, Eriks Brud; men i et Søslag med
Julinerne paa Hjemreisen fra Skotland, da han førte hende til
Danmark, fanget og bragt til Jomsborg. (Mad. Frydendahl.)
Chorald, Anfører for de julinste Sørovere. (Saaby.)
Ullin, hans Fader, hundredaarig Olding, ældste Borger i Julin.
(Knudsen.)
Bruno, julinst Offer-Barde. (Musted.)
Koller, en ung julinst Helt. (Frydendahl.)
Ina, hans Forlovede. (Mad. Dahlén.)
Danste Helte og Barder.
Julinst Borgere, Kvinder og Børn.

Stuepladsen er i Jomsborg, under Beleiringen, og efter Stadens
Indtagelse af de Danste.

Første Act.

Første Scene.

(En stor offentlig Plads i Julin. Folket er i almindelig Bevægelse. Man hører Alarm af Beleirende. Gamle Mænd, Kvinder og Børn løbe forvirrede over Stuepladsen. De skimle alle opmærksomme omkring Bruno.)

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno.

Vee! vee Julin!

Mod Skyen tørnede din stolte Tinding,

Men Skyen brast;

Jeg saae den røde Pii! paa Himlens mørke Bue

Den rammer alt! den rammer alt! — den rammer! —

Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno

(med stigende Begeistring.)

Fra Skyen drypped' Blod, og blandte sig med Graad

Men Solen smilende brød frem:

Da vorte Roser op, hvor Blodet randt —

Da spired' Lilier, hvor Taarer faldt —

Dog rammer Skyens Pii! — den rammer alt! — den
rammer!

Chor.

Vee! vee os! vee!

Oldinge.

Bed Dødens Slag vi kjække lee;
Men Lænker gysende vi see —
Alt rasle de!

Dvinder og Børn.

Forsvundet er vort sidste Haab!

Bruno

(i det han træder ud af Kredsen, og gaaer bort.)

Forspildt er Eders hæse Raab!

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!

Forsvundet er vort sidste Haab!

Forgjeves er vort hæse Raab!

Vee! vee os! vee!

Anden Scene.

(Folket. **Fylla** styrter med slagrende Loffer ind paa Stuepladsen;
efter hende **Thorald**, fulgt af sine Bevæbnede.)

Thorald

(blodig, med forbunden Arm.)

O! hør mig, hør mig! **Fylla**! **Fylla**! hør mig!

Folket

(paa samme Tid.)

Thorald! **Thorald**!

Thorald

(griber hendes Haand.)

Frygt ikke! flye mig ei! —

(til de Omstaaende.)

Det er forbi!

Den hele Vold er slagen!

(han giver sine Bevæbnede Røg'er.)

Stille! stille!

(til Følket.)

Udsprede! skjuler Eder! flyer! til Templet!

(Alle forlade Skuepladsen.)

Tredie Scene.

(Pantomimisk Scene mellem **Fylla** og **Thorald**, medens hans Bevæbnede i Kanten af Theatret aabne en Lem til den underjordiske Løngang.)

Fylla.

O Thorald! Thorald! o! hvad vil du?

Thorald.

Prøve

Din faarne Ven, min Fiende! kan en Grusom
Fortjene Fylla? kan den blotte Magt
Fortjene dig? Min Sjæl dig kjendte, før
Hans Dje skued' dig. Min Ret er størst!
Jeg elsker dig.

Fylla.

Og — saae du ham? det vilde,
Det angestfyldte, det fortvovte Blik,
Hvormed han saae mig paa dit Skib? sin Brud
I fremmed Bold? Jeg saae i hele Slaget
Kun dette Blik! jeg seer det end — og evig —
Det gjennemlynde min Sjæl

Thorald.

Men dit

Igjennemlynte min! o! Fylla! Fylla!
Hvad er en Konges Kjærlighed mod den,
Som brænder i min frie Barm

Fylla.

En Røvers!

Thoralb.

En Hævners over Røvere! — Dog af!
Her er ei Tid og Sted og Jomsborgs Redning
Nu hænger af din Frelse. — Skjul dig! gjem dig!

Fylla.

O Thoralb! Thoralb!

Thoralb

(Ryfter ned for hende, trækker sit Sværd, og sætter det mod sit Brøst.)]

Her, i denne Hule!

Hvis ikke, see mig døe for dine Fødder!

Du finder alt Fornødent der —

Fylla

(i det hun siger ned i Hulen.)

Men ikke

Min Erif —

Thoralb

(lader Lemmen falde.)

Himlen er fra denne Stund

Ei længer over Jorden.

(til sine Beværne.)

Følger mig!

(De forlade Skuepladsen.)

Fjerde Scene.

(Erif Giegod kommer, omringet af sine Helte og Skjalde, ind paa Skuepladsen.)

Danske Helte.

Chor.

Vi vandt! vi vandt!

Vi slog, og vandt!

Nogle Stemmer.

Fienderne zittrende vege tilbage!

Dø, o vor Jubel, de Flygtendes Klage!

Echo skal tredobbelt Gjenlyd gjentage.

Alle.

Vi vandt!

Triumph! Triumph! Triumph! vi vandt!

Nogle Stemmer.

Jublende Sang

Til Skjoldenes Klang

Lyder om Erik i vældige Toner!

Tredobbelt Echo gjentage vor Sang!

Første Skjald.

Røverne vakte den slumrende Løve —

Anden Skjald.

Løven sig reiste, og Røverne faldt —

Den første.

Styrtende raabte Julins Legioner.

Den anden.

Raabet i stønnende Hylen blev kvalt.

Danske Helte.

Vor stigende Sang

Til Skjoldenes Klang

Vældig, som Himmelens Torden, det døde!

Alle.

Eiegod, sig stedse liig,

Stor i Fred og stor i Krig,

Erik leve!

Erik længe, længe leve!

Erik,

(som under dette Ekor har været deelt imellem sin Skummer og Dymærksomhed paa deres Sang, gaaer omkring og trykker paa af sine Mænd i Haanden.)

Mig Eders Huld er dyrebar, I Edle!

Den lindrer Smerten af mit bittre Tab;

At kaldes Eders Broder er min Hæder;

Jeg evig blive mine Brødre værd!

Modtager i mit Haandtryk Eders Tak!

(i det han træder frem for dem)

Og hører Eders Konges Bud!

At skaane

Er Seierheltens første Pligt; og Krandsen

I skyldfrit Blod henvisner om hans Tinding

Mit Hjerte har kun Thorald saaret — Af!

Min Brud han røved' mig! og mange Brødre

Han gjemte mig i Havets Skjød; den Grumme!

Men disse — hvad har disse gjort os? — Skaaner!

Udøver ingen Vold!

Regner Jarl.

Dit milde Bud

Vi glade følge.

Erik.

Thorald! ene Thorald,

Min ene, bittere, skjøndt ukjendte Fiende,

Man bringe mig!

Choret.

Stor i Fred, og stor i Krig,

Giegod, sig stedse liig,

Erik leve!

Erik længe, længe leve!

Erik.

Man intet, intet Mord tilstede!

Man Thorald ene bringe mig!

Dig Fylla skal jeg selv oplede!

Mit Hjerte søger ene dig!

Choret.

Fylla leve!

Fylla længe, længe leve!

(I det Kongen med sine Mænd vil gaa bort, mødes de af en graahærdet, næsten
skaldet, ubehæbnet Olding, som kommer ind og nærmer sig til Erik.)

Femte Scene.

(Kongen med sine Mænd, Hegner Jarl, Uffe Skjald, Ullin.)

Den Gamle.

Din Fylla

Erik,

(med Henrykkelse.)

Fylla! Himmel! —

Den Gamle,

(som forhen.)

Er dræbt!

Erik,

(som truffen af et Lyn, staaer steentaus og stille.)

Helte og Skjalde.

. D blodige Triumph!

Den Gamle,

(som forhen.)

. Af Thorald!

„Jeg tabte,“ lød hans Ord, da dine Danste
 slog Bolden, „men sin Seier han betale
 „Med tifold Død! I Jomsborgs vundne Gruus
 „Han finde denne Skat!“ og flux sad Dolken
 I hendes Bryst! —

Alle,

(uden Kongen.)

D blodige Triumph!

Den Gamle,

(med Fasthed.)

Jeg Alt har tabt, som bringer dette Bud;
 Men Jomsborgs ældste Borger spotter Døden.
 Knuus hundred' Vintres Trodsen med min Jøse!

(han fremholder sit skalbete Hoved.)

Jeg blinker ei

Regner Jarl.

..... Flye, Gamle!

Den Gamle.

..... Thoralds Fader

Ei flyer men gaaer!

(Han betragter Kongen med Opmærksomhed, og gaaer langsomt over Stuepladsen.)

Regner Jarl

(til Kongen, som er hængsunket i sin Bedrøvelse.)

..... O Konge, store Konge!

Dit Døie ruller mørkt! dit vilde Blif

Er frygteligt!

Erf,

(som pludselig opvakt.)

..... Hvor er jeg?

(Den Gamle er imidlertid kommen til Udgangen af Stuepladsen; men vender sig om og lytter.)

Regner.

Konge! tryk

I Favnen af dit Folk! Vi paa dit Bink

Staae færdige til Hevn. Din Fyllas Dødsfuf

Os raaber høit

Erf,

(i et Udbrud af rasende Smerte.)

Til Hevn! til Mord! til Brand!

O kjoler mig!

Nedstyrter! knuser! raser! brænder!

Den hele Stad i Nat antænder!

At midt i Mørkets sorte Skjød,

Ved Fyllas Liig,

Min Fakkellue dobbelt rød

Og frygtelig!

Nedstyrter! knuser! myrder! brænder!

Og hevner mig!

(Den Gamle styrter ud af Stuepladsen.)

Regner

(til de Andre.)

Forfynder de spredte Rjæmper Kongens Bud!

Chor af Rrigere.

I Nattens Flammer

Rjøle vor Arm

Skjoldungens Harm!

See, hvor den rammer!

(De adspredte sig med rasende Bulder, undtagen Regner og Uffo, som blive tilbage hos Kongen.)

Sjette Scene.

Kongen

(i vildt Raseri.)

O Stræk! o Dval! o Fylla! men hvor er du?

Du bløder, og din Erik! Alle bløde —

Hvor ere de? — Dit Blod er Purpurrodt!

Du smiler ikke, Fylla!

Regner.

Vise Konge!

Dig Skjaldes Sang var altid Belyst — Uffo!

Syng: "Lyna svæver i Himlen!"

Uffo Skjald.

Midnattens Maane gif Skyen forbi;

De Stjerner saa zittrende blinkte;

Bestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,

Alf til sin Elskede vinkte;

Men Lyna svæver i Himlen.

Lyna var hyldet af Uller og Alf;

Men Alf var kun hyldet af Lyna;

Skovenes Trolde for Heltene skjalv;

Lundene gjenløde „Lyna“ —
Men Lyna svæver i Himlen.

Uller i Skoven den Indige bad —
Saa klager den furrende Due —
„Alf har jeg givet mit Hjerte,“ hun qvad
Hans Dje blev rædsomt at skue.
Men Lyna svæver i Himlen.

Mordstaaleet foer af den Rasendes Haand
I Lynalils bævende Hjerte —
Smilende Lynalil opgav sin Aand,
Og Engle til Himlen den bare.
Nu Lyna svæver i Himlen.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
De Stjerner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte;
Men Lyna svæver i Himlen.

Mørk rullede Elsterens bristende Syn
Paa blegnende, blødende Lyna;
Mørket opklartes af stærkere Lyn;
Lunden gjenhylede „Lyna;“
Men Lyna svæver i Himlen.

Morderen kom: „Jeg har myrdet din Brud.“
Alf brast i Taarer: „Du Arme!
Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!“
Han død sank i Lynalils Arme.
Nu begge svæve i Himlen.

Mildt skinner Maanen paa Himmels Blaa
 Blandt Stjernernes Glands i det Høie;
 Mildere straalet tilgivende Blif
 I Taarer fra Elskerens Die;
 Men begge svæve i Himlen.

Kongen.

„Min Fylla svæver i Himlen!“
 Skjald! gjentag det saa!

Uffo.

Mildt skinner Maanen paa Himmels Blaa
 Blandt Stjernernes Glimt i det Høie;
 Mildere straalet tilgivende Blif
 I Taarernes Glands fra dit Die!
 Din Fylla svæver i Himlen.

Kongen.

Din Sang var tryllende! Den loffed' Taarer
 Af Ulvens Die! Gud! hvad har jeg gjort?
 Mon egen Dval ved Andres Pine lindres?
 Dog Fylla! — raaber ei dit Blod om Hevn?
 O! vee mig! vee mig!

Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
 Mellem Int og Hevn, mellem Sorg og Harm.
 Min Fylla, min Fylla mig Omhed lærte;
 Men Fylla! du bløder i denne Varm.

Dit Smil tilgiver! i Purpurdraaber
 Din Død til rasende Hevn mig raaber!
 Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
 Mellem Int og Hevn, mellem Sorg og Harm.

(Han gaaer bort, fulgt af Regner og Uffo.)

Syvende Scene.

(Det Inderside af Svantevits Tempel, Folkets hemmelige Tilflugtssted. Oldinge, Qvinder og Børn ere samlede i Forgrunden om **Ullin**, **Thoralds** Fader. **Bruno** offerer i Baggrunden. Paa alle Sider ere hvælvede Indgange, hvorfra Folket stimler sammen; iblandt Andre **Roller** og **Ina**.)

Chor.

Vee! vee os! vee!

Forsvunden er vort sidste Haab!

Forspildt er vore hæse Raab!

Vee! vee os! vee!

Ullin.

Ha! hvi han staaer mig? — o hvad er Livet

For Slaven? Jeg — en hundredaarig Slave!

Bed Odin! det er meer end tifold Død!

Dg — endnu lever jeg?

(til Thorald, som kommer ind:)

Ottende Scene.

Min Søn! omfavn

Din Fader sidste Gang!

Thorald

(omfavner ham.)

Min Fader! af!

Ullin.

Din Arm er blodig! — D! hvor sødt at hvile

Bed Sønnens blodbestænkte Bryst! Jeg glemmer,

At Grik stjente mig Livet Denne —

(i det han trykker ham heftigen til sig)

D! denne Fryd var end deri!

Thorald.

Min Fader!

(Under denne Scene omfavne de Ulykkelige hinanden i forskjellige Grupper.
 Thoralb og hans Fader, Røller og Ina ere i Forgrunden. Bag
 dem tage Fædre Afsked med deres Sønner, Mødre med deres Døttre,
 Elskere med deres Elskede. Bruno offerer endnu som før.)

Ullin.

Dagen synker — Solen iler —
 Midt i Natten Døden smiler —
 Snart Valhalla aabner sig!

Thoralb.

Naar den sidste Straale rammer,
 Naar Julin gaaer op i Flammer,
 Skal din Thoralb følge dig!

Ina.

Dagen synker! Solen iler!

Røller.

Midt i Natten Døden smiler,
 Sidste Gang, som den, du smiler!

Ina.

Snart Valhalla aabner sig!

Røller.

Naar den sidste Straale rammer!

Ina.

Naar Julin gaaer op i Flammer!

Begge.

Skal din { Røller } følge dig!
 { Ina }

Oldinge, Kvinder og Børn.

Snart den sidste Straale rammer!

Snart Julin gaaer op i Flammer!

Thoralb! Thoralb! hør vort Strig!

Ina.

Solblidt var vort Haab oprundet!

O! det er i Stræf forsvundet!

O! vor Fryd forsvandt i Dval!

Roller.

Hist vi os igjen skal kjende!

Vi vort Bryllup skal fuldende,

Elfte Brud, i Odins Sal!

To Barder,

(som tilligemed Bruno og de Andre træde frem.)

Mødre, Døttre, spæde Sønner

Raabe dig i bange Bønner:

Red os! red os!

Vær ei meer ubøielig!

Ullin.

Ridingen ydmyger sig!

Bruno,

(som imidlertid er kommen hen imellem de to Par i Forgrunden.)

Snart den sidste Pæl os rammer!

Chor.

Jammer! Jammer! Jammer! Jammer!

Red os! hør vort høie Skrig!

Thorald.

Ei bløder denne Arm, som dette Hjerte,

For Eders Held! Endnu er Alt ei tabt —

Ullin, Roller, Bruno og endeel Unglinger

(vaa een gang.)

Død — eller Frihed!

Thorald.

Frihed eller Død!

Alle.

Vor Thoralb leve!

(De adspredte sig i Templets inderste Hvalvinger, undtagen Thoralb, hans Fader og Bruno.)

Tiende Scene.

En Herold

(kommer ind.)

Danfongen er paa Slottet: mødløs, ene,
I Rummer dybt nedfænk. Først i Morgen
Skal Solen see Julin i Gruus

Thoralb

(i pludselig Genrykkelse.)

Triumph! dig ingen jordist Fryd opveier,
O blodige, med Hjertet kjøbte, Seier!

Triumph! din Belyst modnes i mit Bryst!
Skal Thoralbs Sjæl i Lysters Taage svimle?
Nei! den fik Vinger op til lyse Himle,
Og Kraft til Dvins Lyst!

Han være hende værd — og Alt er vundet!

(han gaaer fyrigen bort.)

Tiende Scene.

Ulin.

Jeg fatter ei min Søn i Dag — Om Prøve
Han talte med mig før — og Fylla

Bruno.

Fra Skyen drypped' Blod, og blandte sig med Graad —
Men Solen smilende brød frem,
Nu vore Roser op, hvor Blodet randt!
Nu spire Lilier, hvor Taarer faldt!

Mit Syn forvildes Alt er mørkt! jeg svimler! —

(Dækket falder pludselig.)

Anden Act.

Første Scene.

(En mørk underjordist Gang med en udhugget Trappegang.)

Fylla

(alene.)

„Syv Gange vee dig, om Blik af dit Dje den Martrede
dræber!“

Stræksomme Troldspog! i Mørket og her i mit Hjerte
Flammer dit varslende Blik!

Vee mig, om Thorald oplødes til Haab!

Syv Gange vee mig, om Thorald fortvivler!

Erk! hvor er du?

Erk! Erk!

Hellige Navn, som Echo tør neppe gjentage!

Lie kun Echo

Eiegod! Eiegod! Eiegod!

Fylla nynner ene dit Navn — alene dit Echo!

O! men hvor er du? hvor er du?

Stille! stille!

Var det en Lyd af dit hellige Fjed over Hulen?

Bæver ei Hulen?

Bæver ei Jorden af Fryd under min Elskedes Fjed?

Stille! stille!

Vidste du — vidste du, Erk! hvor Fylla nu zitterer

Under den bævende Hvælving under din Fod!

Gaae med Tordenens dundrende Gang over Hulen,

Alt dit mandige Trin i Fyllas Hjerte maa bæve —

Alt! maaskee dets sidste, eneste Lyst!

Stille! stille!

Dog! du skal høre din Fylla —

Gjenkjende Stemmen, som toned' dig altid — „jeg elsker“ —
 Toned' dig ene: „jeg elsker — jeg elsker — jeg elsker“ —
 Da skal jeg høre din Stemme —
 Høre den Stemme, som toned' kun: „Fylla! min Fylla!“ ...

Anden Scene.

Thorald

(styrter ind til hende.)

Nu Fylla!

Nu nærmer sig det store Blud, som løser
 Din, Eriks, min og hele Jomsborgs Skjebne —
 Bønsald ham! bed! og suk! og smelt hans Hjerte!
 Men — nævn dig ei! — tilsværg mig det!

Fylla.

Bed Erik!

Bed Erik! nei!

Thorald.

Han troer dig død og raser,
 Din Sang borttrylle dette Raseri!
 Og naar hans Sjæl paa dine Toners Vinger
 Sig hvirvler ind i Gimle — naar han hører
 Din, skjøndt ukjendt, Læbe bede vee ham,
 Om da han ei tilgiver Alt!

Fylla.

O Thorald!

Thorald

(kaster sig ned for hendes Fødder.)

Du hader mig dog ei?

Fylla.

Jeg elsker Erik.

Thorald

(heftigen.)

Du hader mig dog ei? —

Fylla

(bedrovet.)

Jeg hader Ingen.

Thorald

(reiser sig.)

Du kjender ikke Thorald.

Fylla,

(med et tvivlsomt Blik.)

Erks Fiende?

Thorald

(mandig.)

Hvis Erk ei fortjener dig! — Belan!

Jeg elsker dig, som Ingen elskte! — Fylla! —

Min Seiers Rose modnes i min Sjæl —

D! aabne den aldeles — med et Kys!

Fylla.

D! havde jeg et Kys, som ei var Erks,

Hvor gjerne gav jeg Thorald det!

Thorald

(tager Fylla ved Haanden, og fører hende op ad Trappen.)

Triumph!

Alfader! o velsign det!

(han lukker op.)

Fylla

(i det hun gaaer ind.)

D! velsign det!

(Ekuepladsen forvandles til en stor gothisk Sal.)

Tredie Scene.

(Det er Midnat. Mørket oplyses af en eneste Lampe.)

Erk

(alene, i sine Vaaben, ligger paa en med Bjørneskind beklædt Throne.)

Omsonst! omsonst!

(han reiser sig.)

Ha! jeg vil søge Slummer
 I Niffelheim? — Rundt om mig, som i Hjertet,
 Det brænder med sin hele Dval!

(han seer forvildet op til et Hjørne i Salen.)

D Skræk!

Hvad bløder hist i Hallen? — Fylla? Fylla!
 Du strækker mod mig dine kolde Hænder —
 Du græder Blod, du Blege! jeg forstaaer dig!

I Blod — i Blod — i vilde Flammer
 Med Mord og Brand, med tifold Jammer
 D Stygge! skal jeg sone dig!
 I tusind Dødsstøf skal jeg døve —
 Med Lænters tifold Klirren døve
 Dit høie Skrig!

Fyllas Stemme.

Ei — e — god!

Erif.

I tusind Dødsstøf skal jeg døve
 Dit høie Skrig!

Stemmen.

Ei — e — god!

Erif.

Med Lænters Klirren skal jeg døve
 Dit høie Skrig!

Stemmen.

Ei — e — god!

Erif

(behurtigt opmærksom, med stirrende Blik til Stedet, hvor Stemmen høres)

Du kalder mig?

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands

Erk.

Hvor er du?

Stemmen.

I Stjernernes cirkelnde Dands —

Erk.

Nattens Syner

Forvilde mig!

Stemmen.

Den vinker, den vinker, den vinker

Den evige Krands.

Erk.

Fra Himlen? fra min Fylla?

Stemmen.

I Ætherens Glands,

I Stjernernes Dands

En glimrende Krands

Tilgiveren vinker —

Men dødblege Syn

I blødende Lyn

Om Hevneren blinker.

Hør Angestens Skrig

Blandt Dyrer af Liig

I Kaslen af Ræder!

De hyle dit Ravn!

Og Midnattens Ravn

Bed Byttet sig glæder!

Hør takkende Raab

I frydefuldt Haab

Dplivet dig signe!
 De prise dit Navn!
 Ved Faderens Favn
 Din Bælde de ligne!

(Harmonier.)

(Kongen bliver takkefuld og bedrøvet.)

Stemmen.

Forsærdende Syn
 I blodrøde Lyn
 Om Hevneren blinker;
 Men Himmelens Krands
 I Ætherens Glæds
 Tilgiveren vinker! —

Erik.

..... O Fy! du bløder i denne Varm!
 Dit Smil tilgiver — I Purpurdraaber
 Dit Blod til rasende Hevn mig raaber —

Stemmen.

O tilgiv Giegod! tilgiv! tilgiv!
 Gamle Fædre, spæde Sønner,
 Mødre, Døttre signe dig!
 O hør de bange Bønner!
 Hør de jammerfulde Skrig!
 End Julins fortvivte Klage!
 Saml' en Brudgom med sin Brud!
 Fader, Søn og Mand og Mage
 Ligne dig ved Mildheds Gud!

Erik.

O Stemme! søde Stemme! Himlens Belyst
 Mig smelter i din Trylleklang! Jeg svæver
 I lette Harmonier ind i Himlen —
 O ton igjen! o ton igjen!

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands
 I Stjernernes cirkende Dands
 Dig vinker en glimrende Krands!
 Den vinker! den vinker!

Erk

(midt i Instrumental-Harmonien.)

..... den vinker — den vinker

Det dødblege Syn
 Det blodrøde Lyn
 Ei mere nu blinker!

Stemmen.

Men Himmelens Krands
 I Ætherens Glands
 Tilgiveren vinker

Erk.

Det dødblege Syn
 I blodrøde Lyn
 Ei mere nu blinker.

Stemmen.

Hør takkende Raab!

Erk.

O smilende Haab!

Stemmen.

De glade dig signe!
 De prise dit Navn!

Erk.

Og Faderens Favn
 Min Bælde skal ligne!

Begge.

Stemmen.

De glade dig signe!
De prise dit Navn!
Og Faderens Favn
Din Bælde skal ligne!

Erik.

De glade mig signe!
De prise mit Navn!
Og Faderens Favn
Min Bælde skal ligne!

(Svindende Harmonie.)

Erik.

Du tier?

Nei! det var ingen Drøm! — og Fylla svæver
I Himlen — det var ikke Fylla — Stemme!
O! svar mig! svar mig! — Nei! hun er forsvunden!
Hvor er jeg! hvilket Røgleri!

(han slaaer med Sværdet paa sit Skjold.)

Mit Folk!

Fjerde Scene.

(**Regner Jarl** og andre Jarler med Bevæbnede, nogle med Fakler, styrte ind i Salen. **Kongen** er meget forvirret.)

Erik.

Hvor er hun? jeg maa see den Himmelske!
Hidbringer hende! hun er end paa Slottet!
Opsøger hende! leder overalt!

(de med Fakler styrte ud.)

Regner.

Min Konge! hvem?

Erik.

Ha! veed jeg det? — En Engel,
En dødelig, en anden Fylla — leder!
Opsøger hende!

(Alle de andre Bevæbnede ile bort.)

Femte Scene.

Regner.

Var hun her?

Erik.

Hun sang,

Dg trylled' mig, og svandt — O Regner, Regner!
 O! bring mig hende! — hidbring alle Skjønne!
 Den skjønneste blandt dem er hun!

Regner.

Min Konge!

En Drøm maaskee —

Erik.

Bed Danmarks Vre! nei!

Regner.

Vel, jeg skal bringe dig hver yndig Mø
 Paa Slottet og i Staden!

(han vil gaae.)

Erik.

Ingen dræbes!

Min Hevn er slukt — Hvert Liv er dyrebart!
 Kun bring mig hende!

(Regner gaaer bort.)

Sjette Scene.

Erik.

(alene.)

..... For mit Dre lyder

I stille Nynnen end din svundne Sang!
 O Stemme! Nei! det var ei Nattens Røglø,
 Det var ei Drøm! jeg hørte dig jeg hører,
 Og evig skal jeg høre dig! — Jeg glemmer

Min Sorg, mig selv, og Alt, og Fylla Fylla?
 O Stræk! jeg glemme Fylla? — glemme Fylla?

Nei! før i trefold Angst og Smerte
 Forgaae hver Lindring i mit Hjerte,
 O Fylla! før jeg glemmer dig!
 Før evig Rummer i dit Minde!
 Før det i Salighed skal svinde,
 Før Nastronds Ild fortære mig!

(Harmonier.)

Og dog — I trylle mig tilbage
 Med vældig, umodstaaelig Lyst!
 O Smil! o Sang! o Fryd! o Plage!
 O Helved — Himmel i mit Bryst!

(Harmonier.)

Hvi smelter da hvert Dyrør i min Sjæl
 I salig stille Himmelro? o! Fylla!
 O du, som svæver i Himlens Himle!
 Tilgiv du min troløse No!
 Tilgiv de Længsler, som stormende stimle
 Til Eriks alt vaklende Tro!
 Tilgiv i din Himmel den ulmende Lue,
 Som tænder det Hjerte, der brændte for dig!
 Jeg tabte dig, Fylla! jeg hende vil skue!
 Blot hun, o! blot hun kan gjengive mig dig!

Credie Act.

Første Scene.

(Salen paa Slottet.)

Kongen

(alene.)

Hvor blive de? — hvor seent henflæber Tiden
 Sig under denne Længsels Tvingde! — Stemme!
 Saa skal du blot i dette Hjerte lyde?
 Og aldrig trylle meer mit Dre? Aldrig?
 Saa skal jeg aldrig see de Purpurlæber,
 Hvorfra min Belyst flød? O du alene
 Mig lindrede min Fyllas Tab! — Hvor er du?
 O kom igjen! o kom igjen!

O! jeg kan ei din Ynde glemme!
 O! Mindet kan ei svinde hen;
 Det kommer i hvert Blun igjen!
 O! alt for elskelige Stemme!
 O! ton igjen! o ton igjen!
 Din Tryllen er min Fyllas liig!
 Min Fyllas Aand er gjemt i dig!
 O! jeg kan ei din Ynde glemme!
 O! kom igjen! o kom igjen!

Anden Scene.

(Kegner, Uffo, andre Jarler, Barder og Bevæbnede
 komme ind.)

Erik

(utaalmodig.)

Hvor er hun?

Regner.

Hun er der ei! vor Søgen var omsonst!

Uffo.

Hun er der ei!

Erf.

Hun er der ei! O Skræk —

Regner.

De skønneste blandt alle Stadens Skjønne
Herude vente paa dit Bink!

Erf.

De komme!

Den Skønneste blandt dem er hun!

(Kongen bestiger Højsædet Regner gaaer imod Udgangen.)

Tredie Scene.

(Adskillige **Julinerinder** komme ind, og nedbøje sig for Thronen.
Smaa Børn følge dem.)

Chor

(med Dands.)

Held dig! Held dig! Danmarks Vre!

O! tilgiv!

Elftet i Julin du være!

Skaan vor Frihed! tag vort Liv!

En af Julinerinderne.

Lænk ei vor Arm betynge!

Rjøl din Hevn i Blod!

En anden Julinerinde.

Dg i Døden skal vi synge:

Eiegod!

Begge.

Bore Mænd og spæde Sønner
Trygle Livet ei;
Død er de Fortvivltes Bønner —

Erif.

D! hun er der ei!

Alle.

Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Dg i Døden skal vi synge:
Eiegod!

(Dantes.)

De to Julinerinder.
Hør os! vi dig alle bede!

Tre Julinerinder.
Frihed eller Død!
Ingen Lænke! ingen Kjæde!

Alle.

Men kun Død!

Alle.

Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Dg i Døden skal vi synge:
Eiegod.

(Dantes.)

Chor

(af Mand, som nærme sig bag Stuepladsen.)

Held dig! Held dig! Danmarks Vre!
D tilgiv!

Elftet i Julin du være!

Skaan vor Frihed, som vort Liv!

(De Danske blive opmærksomme. Julinerinderne forsvinde.)

Fjerde Scene.

(Thorald, fulgt af Julinere, træder frem med Fylla, som er bedækket med et Slør.)

Grif

(styrter ned af Høisædet.)

O! det er hende! hende!

Thorald.

Eiegod!

Fortjen dit Navn! brug ingen Vold! — Mit Navn
Er Koller, Thoralds Broder — denne Mø,
Hvis Sang fortrylled' dig i Nattens Stille,
Hun er min Brud —

Grif.

O Dval! o Fryd! — o Gud! —

Hun vise sig!

Thorald.

Et Dieblif, o Konge!

Vær Mand! — Tilgiv min Broder Thorald!
Berøv ei mig min Brud! — og skjenk Julin sin Frihed!
Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Alle Julinerne.

Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Fylla.

Vær eiegod!

Grif.

O søde Stemme! — Vel! — dog af! o Stemme!
Du tryller mig! du dræber mig! o Belyst,
At evig høre dig O stig af Graven,
Stig blodig op af Graven, blege Fylla!
Og red mig — red mig!

Vel! — o Fylla! Fylla! —

(til Thoralb.)

Modtag din Brud! og Thoralbs Liv! — —

(til alle Julinerne.)

og — Frihed! —

(Han synker hen i Bedrøvelse.)

Thoralb.

Stort!

En Anden.

Edelt!

En Tredie.

Himmelfkt!

Alle.

Uden Lige!

Thoralb

(til Kongen, som staaer hængslen i Tanker, i det Fylla kaster sit Slør, og
hængsles af Thoralb i Grifs Arme.)Du har fortjent den største Løn paa Jorden,
Din Fylla!

Grif

(i hendes Arme.)

Gud!

Fylla.

O Salighed!

Grif.

Min Fylla!

Min Fylla! ... lever du? ... hvor er jeg? ... lever ...

Fylla.

Din Fylla lever! evig din!

De Dmstaaende.

O Glæde!

Thoralb.

O Dyd! alene du gjør lykkelig! —

(til Grif.)

See her din Fiende Thoralb!

Erik.

Thorald?

Alle Danske.

Thorald?

Thorald.

Mig! dine Stibes Skræk! Julins Forsvarer!
 Og nu din Ven! Og jeg har elsket Thylla —
 Og brændende, som du — men Elskov flygter,
 I Kamp med Dyden, af den Uedles Bryst.
 Jeg prøved' dig — og du har vundet! — Nu
 Hun være din! I begges Fryd skal Thorald
 Herefter finde sin!

Erik

(bestuende snart Thylla, snart stirrende paa Thorald.)

O! kunde jeg

O Thorald! — jeg er ikke stor, som du!

Thorald.

Jeg vandt i dig, hvad jeg har tabt i hende —
 Og meer — thi hendes Hjerte var ei mit!
 Julin er fri! Mit Værk er fuldbragt!

Erik

(i det han omfavner ham.)

Saa fast staae med Julin mit Danmarks Venstab!
 En Frydefest forkynde hvad vi vandt!

(Mogle af de Danske og Julinerne gaae bort Haand i Haand.)

Femte Scene.

Danske.

Held dig! Held dig! Somsborgs Ære!

Julinerne.

Held dig! Held dig! Danmarks Ære!

Danske og Julinere.
 Sekler herlige dit Navn!
 Evig skal din Bælde være!
 Elsket, som en Faders Favn!

Fylla

(henrykt i hans Arme.)

Solsmiil efter Nattens Torden!
 Giegod! igjen hos dig!

Erik

(ligesledes.)

Er jeg vaagen? end paa Jorden?
 Drømmer jeg i Himmerig?

Julinere.

Held os! Lænker os ei tynges!
 Rast' i Friheds lette Favn,
 Froe, som trygge Børn, vi synge
 Giegods og Thoralds Navn.

Danske og Julinere.

Froe, som trygge Børn, vi synge
 Giegods og Thoralds Navn.

Erik

Himlens Fryd min Læbe binder.

Fylla.

Tanken døer i salig Lyst.

Fylla og Erik.

Før igjen du fra mig svinder,
 Lad mig blegne ved dit Bryst!

Fylla.

Intet skal os meer adskille!

Erik.

O! jeg har mit Alt igjen!

Phylla.

Arm i Arm vi følges ville —

Grif.

Arm i Arm til Himmelen!

Gulnere.

Frøyd! o Frøyd! vi frelst bleve!

Fryd! o Fryd, vi ere frie!

Giegod og Thorald leve

Frøe, Iyfsalige, som vi!

Danske og Fulinere.

Giegod og Thorald leve

Froe, lyksalige, som vi!

Thorald.

Fryd ſkal lære Thorald græde!

Thoralds Sjæl har Intet tabt!

Himmel! det er Guds Glæde,

Denne Fryd at have skabt!

(Erik, Sylla og Thorald gaae bort.)

Danske og Jullinere.

Held dig! Held dig! { Danmarks }
 { Somsborgs } Gec!

Sekler herlige dit Navn!

Evig skal { din Bælde } være!
 { dit Minde }

Elsket, som en Faders Favn!

(Skuepladsen forandres til)

Sjette Scene.

(En stor offentlig Plads. Adskillige Juletræer og Juletræerinder ere allerede tilstede, og udtrykke i Dandse deres Henrykkelse over den almindelige Frihed. Andre komme Par og Par ind paa Stuepladsen, iblandt dem **Roller** og **Jua**.)

Bruno.

Roser nu vore,
Hvor Blodet randt;
Lilier spire,
Hvor Taarer faldt;

Tordenen svandt — den svandt — den svandt.

(Dands.)

Alle.

Tordenen svandt — den svandt — den svandt.

Ina.

Solen nu smiler!

Roller

Frihed og Fryd!

Bruno.

(til Roller og Ina.)

Favnet af Dyd

Imøde den iler!

Roller og Ina.

Solen smiler!

Elkov og Dyd,

Frihed og Fryd

Imøde den iler.

(Dands.)

Alle.

Frihed og Fryd! — o Fryd! — o Fryd!

Roller.

Vor Kummer svandt hen!

Ina.

Min Roller er fri!

Roller.

Dig har jeg igjen!

Regge.

Lyksalige vi!

(De omfavne alle, Par og Par, hinanden, en Fader sin Søn, en Elsker sin Elskede, ligesom Roller og Ina, medens disse med to andre Par syngte:)

1	2	3
Min Søn, du er fri!	Min Fader er fri!	Min Brudgom er fri!
Vi samles igjen!	Vi samles igjen!	Vi samles igjen!
Lyksalige vi!		

Syvende Scene.

(**Kongen** kommer ind med **Fylla**; **Thorald** paa den ene og **Ullin** paa den anden Side; bag dem **Megner** med Skjalde, Barder, Jarler og julinske Borgere, i høitidelig Pomp, ledsagede af Danske og Jultnere. De Dandsende stille sig ad til begge Sider; medens de gaar igjennem deres Kredse, synge de:)

Marsch.

Med Krandsse,
Med Dandsse,
Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands
Med Lurer og Fløiter,
Med takkende Sang
I jublende Klang
Vi froe dig modtage,
Vor Broder og Ven! -
Vor Fryd dig behage!
Du skjenkte os den!

(Erl og Fylla, med Thorald paa den ene og Ullin paa den anden Side, ere komne hen i Forgrunden paa en Forhøining. Man danser med Blomsterkrands i Kredse omkring dem. Uffo staar paa den ene Side af Theatret, og Bruno paa den anden. De andre danske og julinske Helte bærer i en Halvcirkel hele Baggrunden; noget foran dem de mærkeligste Personer. Koller, Ina og Andre syngende.)

Nogle Stemmer.

Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands,
Med takkende Sang,
I jublende Klang,
Vi signe dit Navn
I Frihedens Favn.

(til Erl.)

(Girfelbands.)

Chor

(af Jullinere.)

Vor Giegod — Giegod — Giegod leve

I Kjærligheds Arm

Ved Fyllas Barm.

(Man kramper
Kongen og Fylla.)

Giegod — Giegod — Giegod leve!

(De Danske med de Andre.)

Vor Giegod — Giegod — Giegod leve!

Nogle Stemmer.

Med takfænde Sang,

I jublende Klang,

Vi signe dit Navn,

I Frihedens Favn.

(til Thoralb.)

(Lands.)

Chor

(af Jullinere.)

Vor Thoralb — Thoralb — Thoralb leve!

(De Danske med dem.)

(Man kramper Thoralb.)

Thoralb — Thoralb — Thoralb leve!

Allin

(rækker Kongen zittrende sin Haand.)

I Vint'ren af hundrede Aar

Jeg takker dig varmest blandt Alle!

Maaskee jeg, før Solen nedgaaer,

Skal prise dig ung i Valhalla!

Anmærkninger

til tredje Bind.

1. Til Frederik, Kronprinds af Danmark, S. 1. Digtet i Paris fort for Forf.s Hjemreise i Juni 1806.
2. Til Nordens Urania, S. 3. Med dette Digt overrakte Hds. Majestæt Dronning Marie et Exemplar af Digtet "Drømmen" (See 4de Bind), d. 28 Decbr. 1815.
3. Til Bonaparte, S. 5. Paa en Vandring over store Sct. Bernhard, i Mai 1798, altsaa to Aar forinden Bonaparte førte sin seierlige Hær over dette Bjerg til Italien, digtede eller udkastede Digteren Planen til denne Ode, i en begejstret Forudsølelse af hiin Helts tilkommende Storhed. Oden har han senere oversat paa Tydsk og paa Fransk. See "J. B's poetische Werke, zweiter Theil; og J. B's Biographie, andet Bind."
4. Offerstenen, S. 9. Digtet i Februar 1814 og trykt i Litteraturbladet "Søndagen" umiddelbar paa Efterretningen om Freden til Kiel; men beslaglagt af Censor.
5. Israeliternes Lovsang, S. 10. Digtet i 1814 eller 1815, og bestemt til at componeres, for at kunne afbenyttes ved en festlig Anledning; men saavidt vides blev Compositionen ikke udført.
6. Emmas Minde, S. 38. I den Periode, da Forf. skrev sine Digte til Nanna, var Frøken Fr. B. den iblandt Danas Døttre, som Digteren fandt at staae nærmest sit Ideal, og hvem han derfor ikke alene helligede flere af Digtene til Nanna, men ogsaa dette Digt i Erindringen om sin eneste i den tidlige Barndomsalder tabte Datter.
7. Digte til Nanna, S. 40. Fulde 30 Aar efter at Elegierne til Seline havde forkyndt Digterens Mesterkab i den erotiske Poesie, og midt i en af hans Livs sørgeligste Perioder.

fremstode Digtene til Manna, der her ere ordnede ene med Hensyn til deres indre Sammenhæng.

8. Til Frue F*. B*, S. 79. Formeentligen: Fanny Baggesen, for hvem Egtemanden skriver, at den elskende Digters Manna er hans Muse eller Elsters Ideal.

9. Det afbrudte Hjerterqvad, S. 96. Herunder forstaaes Digtet Thora (See 5te Bind).

10. Mannas Aabenbarelse, S. 113. Da Digteren besøgte sit Fødested: Korsør Fæstning, aabenbarede sig der for ham paany hans Manna ved Synet af Frederike v. Lüchau.

11. Til Bogen, S. 121. Det var "Ungdomsarbejderne", som ved dette Digt førtes ind i Læseverdenen.

12. Til Lilia, S. 130. Med dette Navn betegnede Digteren den aandrige og elskelige Sophie Drsted, født Dehlenschlaeger.

13. Til Greven af Gramayek, S. 131. Dette Digt er ogsaa skrevet paa Tydsk. See "Poet. W. 5ter Th."

14. Barnehimmelen, S. 158. I en Afsskrift, som Digteren skjenkede i 1818 den lille Augusta Meyer, Datter af Provst Meyer paa Als, findes nogle her optagne Varianter, hvoraf den betydeligste er den anførte Variant, istedetfor:

* Skjænk mig huld et paradisiisk Kys . . .
samt Udeladelsen af Verset:

Giv mig atter min forsvundne Baar,
Giv mig min Ustyldighed tilbage!
Und mig, kun at være tretten Aar,
Og en lille Syvaarsengels Mage!

15. Til Basilus Lisakewich Skygge, S. 155. Dette Digt ved Liigbegængelsen af Forf.'s Ven, russisk Gesandt ved det danske Hof, d. 2 Novbr. 1815, var oprindeligen indledet med følgende Stropher:

I Kreds af Danmarks Benner Digt'ren faae
 Dig straae her i Gjestfrihedens Tempel
 Udmærket selv iblandt Europas Faa;
 Og nu er Kredsen, rundt om dens Exempel,
 Mørk, som det sorte Gulv jeg stirrer paa.

16. Under Thorvaldsens Portrait, S. 157.
 Foran "Dana" poetisk Lommebog for 1820. Udgiven af N. V.
 Liunge.

17. Til Hr. Gely Latour, S. 165. Indrykket i
 Bladet "Søndagen No. 1" (Febr. 1814) med følgende Note
 ved Ordet "trendemænd": De tre Mand (Sadrach, Mesch
 og Abednego) vare, som bekjendi, Hr. Latours Forgængere.

18. Telegraph-Nyttet, S. 166. *Møllefant: Ed-
 mühl.

19. De forenede Danskes Sang i Paris, S. 189.
 Digtet til Kongens Fødselsdag i 1803, men senere omarbejdet
 til en "Sang for det Kongelige Kjøbenhavnske Skyde-Selskab og
 danske Broderskab paa tredie Juledag 1811". Omarbejdelsen
 bestaaer i, at det 2, 5, 11, 12 og 13 Vers ere udeladte, de
 øvrige lidet forandrede, og som næstsidste Vers tilføjet:

Her, for vor Konges Billed, hæver
 Sig Glæden med vor Røst;
 I hulde Fadersmiil det kræver
 Et Gjensvar af vort Bryst:
 Ved det at stue vi forglemme
 Hver enkelt Sorg, og froe fornæmme
 Kun Danmarks Samfunds Lyst.

Chor.

Lad Splid rase fjern kun og nær!

Vi er' enige her;

Og vort Broderskabs Baand: Vi vor Konge har kjær!

20. Digttervise, S. 197. Originalen til denne Digte-
 rens Yndlingsang er tydsk (Poet. W. 2ter Th.) og digtet paa
 en Reise i Italien, 1794.

21. *Konsten i Negligee*, S. 201. Denne Sang er digtet efter den samme gamle Melodie, som Forf. afbenyttede allerede i 1783 ved Sengen: „Kom Sancte Punsch og stem mine Strenger“ eller en „Meget synderlig, ziirlig og sandfærdig ny Vise om tvende Venner, som foretog en Reise fra Taarn-Taarn til Taarnlund“ (Dyrehovedgaard ved Korsør), som ene findes trykt i J. B.s *Biographie* første Bind, og som Forf. sædvanligen benyttede til sine høist originale tydske Skjærslipper-Viser. Da disse Visers Melodie, Form og Indhold have megen Liighed med flere af den svenske Digter Bellmanns Sange, forleder dette til at antage, at de muligen ere Efterligninger; men dette er ikke saa. Begge Digtere have vel afbenyttet de samme gamle Folkemelodier, men Baggesens foranførte Sang er ældre end Udgaverne af Bellmanns Sange.

22. *Skjærslipper-Vise*, S. 210. Originalen Tydsk og fra 1794. Om dette Digts Forbindelse med Forf.s tydske Skjærslipper-Digte, see hans *Biographie*, 2den Deel.

23. *Gamle Jobs Sang paa Holmen*, S. 216. Dette Digt, ligesom overhovedet samtlige „Sange for Danske Sømænd“ i Anledning af Englændernes Dverfald i 1807, digtedes i Marly ved Paris, tildeels paa Forf.s Sygeleie i Septbr. til Decbr. samme Aar.

84. *Kattegatssang*, S. 224, *Søkrigsviser*, S. 226, *Den nordiske Krieger*, S. 230 og *Krigssang*, S. 231, vare, efter et forefundet Manuscript at dømme, bestemte til at benævnes hver efter et nyt bygget Orlogsskib, og det første Vers af den sidstnævnte Sang lød oprindeligen:

Stig af din Grav, vor Oldtids Vre,
Op, gamle Knud, høit hævet Skjold!
Syn dit Mod i Frederiks Hære!
Sevn din Son mod Brittanniens Bold!
Nu er det Tid, slumrende Løve!

Nu reis dig med Tigerens Klo!
 Dit Krumspyd røved' han, din Ro,
 Men din Styrke han ei dig skal røre.
 Knuds Sønner! Bryst ved Bryst,
 Nu dandser Eders Dyst!
 Til Kamp!
 Med Lodbrog's Lyst
 Mod Albion til Kamp!

De tvende sidstnævnte Sange bleve førstegang optagne, saaledes som de ere meddeelte, i „Moral for Krigere“ af C. Brorson.

25. Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet, S. 228. Denne „Kahyts-Vise“ har oprindeligen havt til Overskrift: „Sø-Skjaldens Lystighed eller Skjærslipperen til Vands,“ og hører ogsaa til de Digte, der ere omtalte ved 21.

26. Een! to! tre, S. 234, Bataillons-Marsch, S. 235 og Hær-Marsch, S. 237, ere ligeledes optagne i „Moral for Krigere“, ledsagede af Textens componerede Melodie, men uden at være forsynede med Forf.s Navns Underkrift.

27. Sang paa den 11te December 1811, S. 244, Paa Festen, som denne Sang var helliget og som Forf. bivaanede, blev ogsaa afsjungen en Sang af Decanus D. Horrebow, der slutter med et „Held! for Kong Fred'rik!“ Denne Sang tilføiede B. i samme Versemaal følgende med Blyant nedskrevne Impromptu:

Og Held den fyrstelige Taler,
 Som i vor Svadas eget Sprog
 Med Bærdighed den Daad os maler,
 Som Nordens sidste Mulm forjog.
 Vor Prinds, vor Ben, vor Christian leve,
 Som Dan og Nor og Angul spaaer —
 Mens alle Muser ham omsvæve —
 En — *) forynget Konstens Vaar!

28. Erik Siegod, S. 257. Dette lyriske Drama havde Digteren, allerede forinden han tiltraadte sin første Udenlandsreise

*) Uafseligt.

i 1789, afleveret fuldkommen færdig til sin Ven Capelmester Schulz, der ønskede at componere samme; men paa Grund af denne Componist's Sygdom og paafulgte Død blev dennes paabegyndte Arbejde, saavidt vides, ikke afbenyttet, og Terten senere komponeret af Capelmester Kunzen. Dette er Grunden, hvorfor denne Oper først blev opført ni Aar, efterat Terten var færdig. Partituren af denne første danske egentlige Opera er indrettet for Klaveret, og Sangen: „Lyna svæver i Himlen“, S. 267, var en lang Tid en af de meest almindelig bekjendte og meest yndede af Digterens Sange. Partituren slutter, som Stykket ved dets første Opførelse, med „Giegod leve!“ (S. 294); men da Illins sidste Ord til Erik: „I Vint'ren af hundrede Aar“, sjungne med en herlig Stemme og ledsagede af et fortræffeligt Epil, i høieste Grad henrykkede Publicum, bleve disse Ord senere henførte til Slutningen.

Efter Operaens første Forestilling udførtes følgende Epilog:

Fylla.

End klæder Mildhed Dvillingrigets Throne;
En Giegod end bærer Landets Krone;
O! neppe spørger Læben: „Hvo er han?“
Før Hjertet svarer: „Christian!“

Chor.

I Velstand og Ro
Saa trykke vi hvo;
Thi Christian er
En Fader saa kjær;
I Fædrelands Gavn
Han søger sit Navn;
Han værner vor Fred,
Velsigner hans Fjed!
Vor Christian — Giegod — Giegod leve,
I salige Aar
Til solvgraae Haar!
Vor Christian — Giegod — Giegod leve!

Jens Baggesens
danste Bærker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Sjerde Bind.

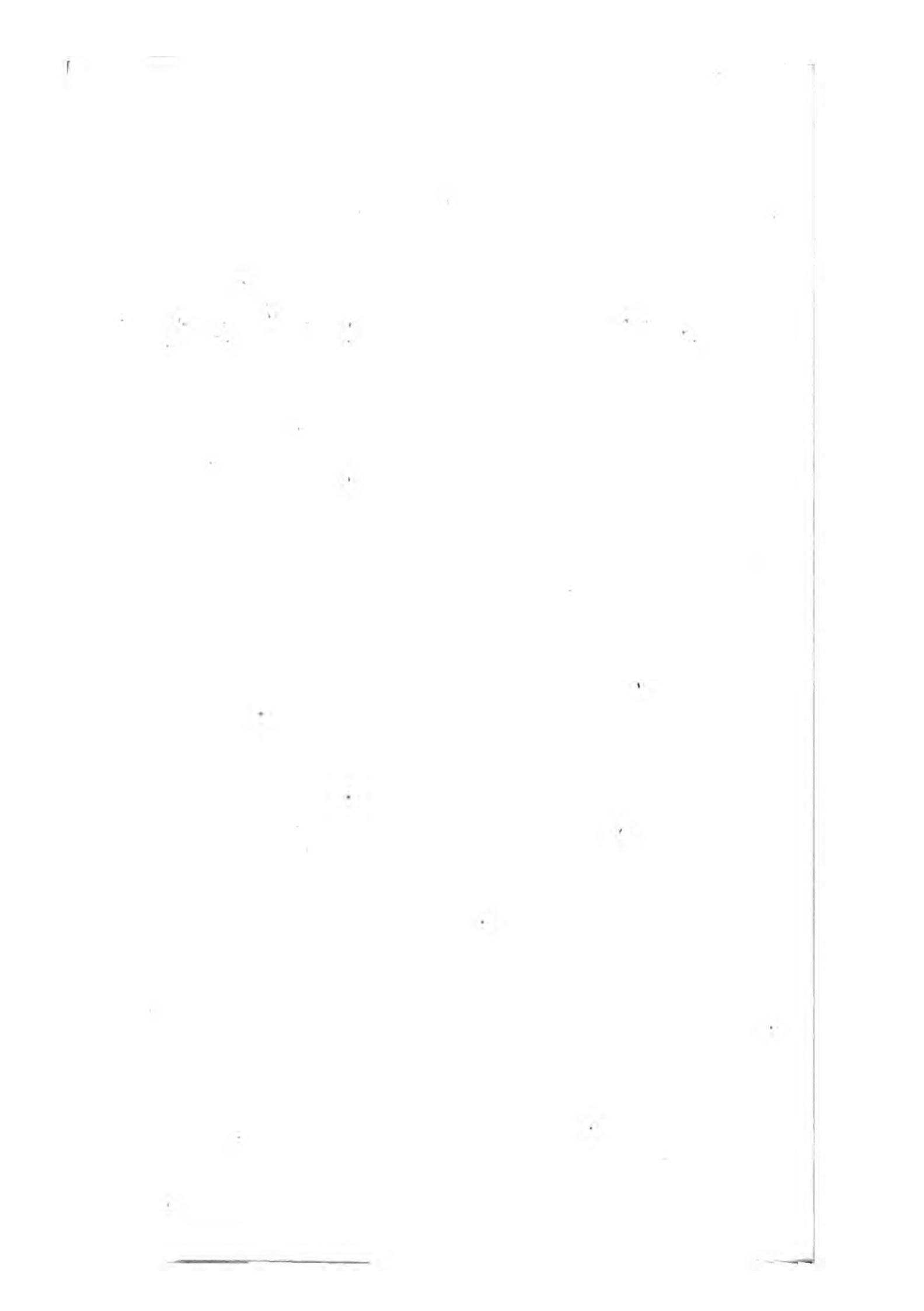

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

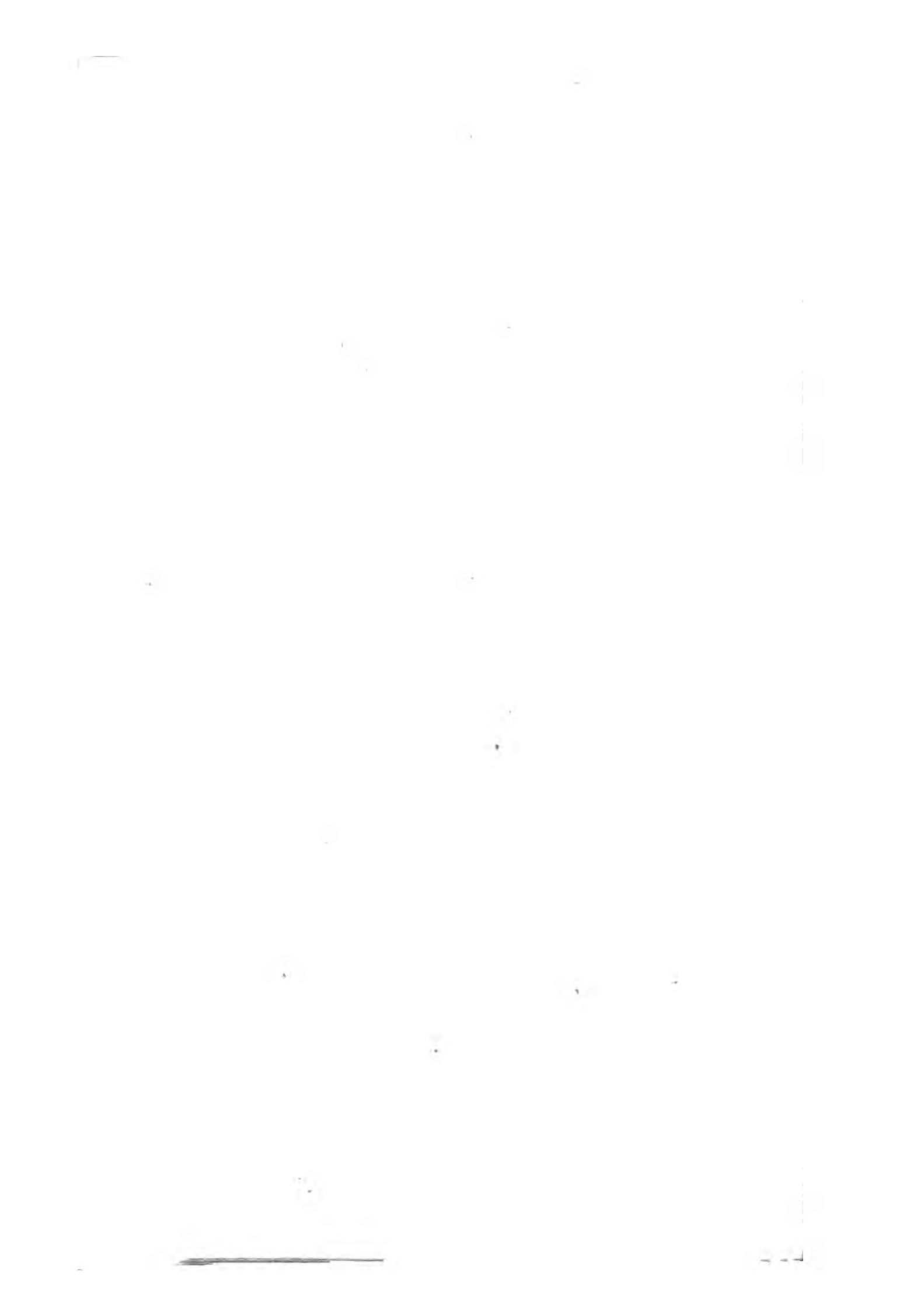
1845.

Poetiske Skrifter.

Fjerde Deel.

Blandede Digte.

I n d h o l d.

Viser og Sange. (Slutning. 1816—1825.)	Side.
Festfang til Kongen.	
Din Barndoms lyse Morgenrøde	1.
Festfang til Dronningen.	
Mens fro besynger Vaar og Sommer	3.
Til Prindsesse Vilhelmine.	
Da Mennesket skabtes	5.
Abraham Kall helliget.	
Den unge Dvist den ældre Green bør hædre	7.
Skaal for J. G. Moltkes Wiinde.	
Paa Dfferpræstens Jubelfest	9.
Skaal for Thorvaldsen.	
Den store Genius ei døer	10.
Sang paa den 27 Decbr. 1819.	
Der blomstrer end i Danmarks Have	11.
Dansk Fiirfreds-Sang i Bern. 1825.	
Mens fjerne Dvad paa Hjemmets Fest	13.
Blandede Digte. Oversættelser. 1786—1800.	
Brev til Frederik den Store. Af Voltaire	19.
De Danskes Priis af Tasso, eller Svends Død	24.
Homers Ilias. Første Rhapsodie	38.
— — Anden Rhapsodie	63.
Odysseus Hevn. Homers Odyssees 22de Sang	83.
Bastrudnermaal. Af Edda	100.
Til Jens Baggesen. Dde af Bosh	115.

	Side.
Blandede originale Digte. 1791—1817.	
Melonen. En Taffel-Idyl	117.
Herthadal. I Jamber	125.
— I Herametret	129.
Babylons Fald	133.
Skabelsen	139.
Djævelens Aabenbarelse før Christi Tilbage-	
komst	142.
Rimet og Herametret	144.
Digtarterne	145.
Romance. Af Syngespillet Arrestanten.	
Naar i et Fængsels mørke Gjemme	154.
Arie. Af Syngespillet Adolph og Clara.	
Unge Pige, man dig daarer	155.
Rondo. Af Syngespillet Arrestanten.	
Jeg er bestemt, jeg Dyd vil lære!	157.
Til Fyrsterne. Ved Enden af det 18de Aarhundrede	158.
Sommerfugl	169.
Arion	172.
Nattpil	176.
Samklang	181.
Drømmen, Natten før den 28de Octbr. 1815 . . .	185.
Den opstandne Sang, Kronprindsesse Caroline helliget	201.
Det evige Sindbillede. En Gaade	203.
Til Frøken J. M. Jessen	244.
Gaadebordet	248.
Elegie til Just Thiele	256.

Biser og Sange.

(Slutning.)

Festsang til Kongen.

1816.

Din Barndoms lyse Morgenrøde
Lod signende, med Priis, imøde
Dit glade Danmarks Jubelraab;
Og med hvert Skridt paa Mandens Bane,
Hvis Glands Din Ungdoms Skær lod ane,
Steg Folkets Fryd og Folkets Haab.

Du blevst, hvad ung Du vilde være!
Dit Riges Lyft, Dit Folkes Ære,
Den første Fædrelandets Ven —
I Modgang god, i Modgang bedre,
Den bedste mellem Danmarks Fædre —
Hvert Hjerte tonte det igjen.

Dg hvergang kom, blandt Aarets Dage
 Dit Danmarks elskte Fæst, tilbage
 Den Dag, Du fødtes til vor Lyst,
 Trods fremmed Vold og hjemlig Smerte,
 Slog høit mod Himlen Hertias Hjerter,
 Og mod sin Faders Folkets Bryst.

Nu signe vi Din stegne Lue,
 Trods alle mørke Skyer, som true
 Hver Arnes Fryd i Fredens Hjem;
 Alt flyer de mørke Skyggers Brimmel —
 O Fred'rik! fra din Middags Himmel
 Dit Smil igjennembryder dem.

Et Fredens Hegn om Danmarks Have,
 Din Huldregjerings skønne Gave,
 Fornyer hvert Haab, som modløst faldt;
 Og Tryghed, Held og Flid og Orden
 Ved Fredens Smil er fremkaldt vorden,
 Hvis Mildheds Sol opliver Alt.

Ja, fredegode Landets Fader!
 Den bedste Konges Børn forlader,
 Er Du kun glad, ei Glædens Væld;
 I Kongekjærlighedens Klynge
 Vi takke, prise Dig og synge:
 Dit Liv hver signet Fæst forynge!
 Forynget da blomstrer Danmarks Held.

Festsang til Dronningen.

1816.

Mens fro besynger Baar og Sommer
Hvert Folk i Syd og Vest og Øst,
Dit Danmark frydes, naar Du kommer,
Du Nordens sildig skjønne Høst!
I dig bød Himlen huld: Krembryd,
Hjemlandets Gude, Herthas Pryd!

D Hil, i Solens Afsteds-Dage,
Din gyldne Kronings Tvillingfest!
Dit Eden svandt, men lod tilbage,
Hvad Edens Himmel havde bedst —
Idag bød Engles Skaber: Bliv,
Danfolkets Rose, Fred'riks Liv!

Idag sprang frem paa spæde Stænger
Den hulde Roses milde Knop;
Og Dannishedens anden Engel,
Den første værdig, vored' op —
Fordoblet straalers Dagmars Krants
I Carolines Gudes Glæde!

Velkommen, Landets elskte Moder,
Dit Danmarks Baar i Høsten liig!
Her mellem Dine tvende Poder
Din Fred'riks Folk velsigner Dig.
Som Glæden, efter Veemods-Savn,
Velkommen i vor Længsels Favn!

Lad svinde Solens lyse Dage,
 Smil Du med Huld kun til os ned!
 Og selv i Vint'ren Dan skal smage
 Sin Høstvaar i den gylde Fred!
 Velsign os længe, Freden liig,
 Som Dine Børn velsigne Dig!

Til Fromheds, Yndes, Dyds Exempel,
 Alt helliget i Engles Sorg,
 Smil længe glad i Musers Tempel,
 Som i Din Fred'riks Kongeborg!
 Hør! alle Toner's Klang deri
 Er til Din Lovsang Harmonie!

Maria! see vor Taare rinde!
 Vi hilse Fædrelandets Pryd;
 I Dig, Du Hjerternes Fyrstinde,
 Vi signe Fromhed, Ynde, Dyd.
 Smil til os ved vor Faders Bryst,
 O Du, vor Moder, Fred'riks Lyst!

Til Prindsesse Vilhelmine.

(Da Hds. Agl. Frihed blev Fugle-Dronning paa den Kongelige Skovbane.)

Da Menneſket ſkabtes,
 Beboed' de himmelfte Spæde
 Det Eden, ſom tabtes
 Med barnlig Uſtyldigheds Glæde.
 Rundt Blomſternes Duften
 Og Fuglenes Sang
 Opfyldte da Luften,
 Hvor Engle ſig ſvang.

Kun een blev tilbage,
 Da Skarerne Jorden forlode,
 Men huld uden Mage,
 Den bedſte blandt alle de Gode!
 Med Blomſternes Duften,
 Med Fuglenes Sang
 Den opfyldte Luften,
 Hvorhen den ſig ſvang.

Dens Træk vare Dine!
 Den Himmelfte ligned' tilfulde
 I Aand og i Mine
 Dig yngſte blandt Daniens Hulde!
 Med sødere Duften,
 Med muntre Sang
 Sig aldrig i Luften
 Uſtyldighed ſvang.

Som Fuglenes Dronning,
 Mens Borgernes Samfund Dig hylde,
 Med Tøernes Honning,
 Sit Bæger Dig Digteren fylder.
 Hver blomstrende Stængel,
 Hver flagrende Dands,
 Ustyldigheds Engel
 Dig rækker sin Krands !

Naar Stormene hvine,
 Som Fugle forjage,
 Dit Smil, Wilhelmine,
 Os kalde den bedste tilbage!
 Hvor Sukke sig hæve
 Fra martrede Bryst,
 Du nærmere svæve
 Med hele Din Lyst !

Abraham Kall helliget

paa hans Embeds-Jubelfest, den 28de Juni 1817.

Den unge Dvift den ældre Green bør hædre,
Skal Livets Frugttræ frodigt groe;
Saa dømt Slægters Stammes vise Fædre,
Dg Oldtids Dom blev Nutids Tro.

Med Fædres Agt, Naturens Baand
Alfader bandt hver sønlig Aand.

Med Oldtids Hævd, med Vrefrygt for Alder,
Religionens Kjerne selv,
Nationers Glands og Styrke staaer og falder
I Rummet Hegn og Tidens Elv.

I Patriarkers Viisdoms Spor
Blev Hellas stjern, og Roma stor.

Dg fandtes der et helligt Hegn paa Jorden,
Hvor Dvisten Grenen holdt i Agt,
Saa var det Mimers gamle Skov i Norden,
Mens Bøgen vorte høit i Magt.

Hvert Blad da priste Stammens Blod,
Dg hele Træet sang dets Rod.

Til Alderdommens gududsprungne Dage,
Til Fædres Borg og Ustylds Hjem,
Maa Hjertets Minde barnlig gaae tilbage,
Skal Tankens Haab gaae mandig frem.

Vor Længsels Favn var Udspring først,
Kun Kilden slukker Aandens Tørst.

Det staaer endnu, det Helligste paa Jorden,
 Bort Sprogs, vor Aands, vor Bidskabs Træ.
 Det Ygdrasil, hvorunder her i Norden
 I Verlers Storm vor Slægt fandt Læ!
 Vor Kreds fornyer med sønlig Agt
 Dets første Borens gamle Pagt.

Ei Blade blot, ei Dviste her alene
 Med hvert et Skud og hver en Top,
 Men Stammen selv og alle Træets Grens
 Røttoner rundt fra Rod til Top:
 Held gamle Mimers ældste Præst
 Paa Norners yngste Jubelfest.

Og Dig, hvem stor ved Lærdom og Exempel
 Et halvt Aarhundred hædret staae,
 Dig seer idag vor Jubel i sit Tempel
 For Mimers Altar frandsæt staae.
 Vor Flor, hver Alders og hver Stands,
 Indslynger Blomster i Din Krands.

Men Hjertets Fylde Læben kun tilstedes
 Et Jubelraab i Kredsens Hal:
 Vor ældste Ven, vor Lærer og vor Leder,
 Vær hilst idag vor Fader, Kall!
 Vær hilset her i Sønners Favn
 Med Hæders første Hædersnavn!

**Skaal for Joachim Godske Moltkes Minde,
den 29de September 1819.**

Paa Offerpræstens Jubelfest
I Nordens Isis's danske Tempel,
Hvor talbesjælt hver yngre Gjest
Sang hans og Fædrenes Exempel,
Sæt ved en Skaal med høien Røst,
Fra hver Indviets fulde Bryst,
Paa vor Forsamlings høie Lyst
Tafnemmeligheds dybe Stempel!

Fyld Glasene til fulde Maal,
For fuldt Belgjoreren at hædre:
Joachim Godske Moltkes Skaal!
Mon selv Gudinden veed en bedre?
Har nogen ædel Dannemand
Vor Isis offret meer end han?
„Skaal“ — stemmer i det hele Land —
„For een af mine bedste Fædre.“

Hvert Templets Oldings Jubelaar
Skal kalde denne Skaal tilbage!
Bed ham fornyet dets Altar staaer;
Dg til den yderste blandt Dage,
Dets Tiljes yngste Marmorbrud,
Dets Hvalvings sidste Stjernesud,
Dg hvert dets Fylde's Glimt af Gud
Skal Godske Moltkes Skaal gjentage.

Skaal for Thorvaldsen, den 28de October 1819.

Den store Genius ei døer,
 Skjøndt ofte Jorden den forlader;
 Den aabenbarer sig, som før,
 Endnu for Slægtens Myriader.
 Og stundom seer man dobbelt stjern,
 Med Krands om Linding evig grøn,
 I Konstens alleryngste Søn
 Den allerældste Konstens Fader.

Med Verdens største Malers Død
 Vel Farvebilledkonsten døde!
 Men Raphael igjen blev fød
 I Stubbs nys svundne Morgenrøde.
 Og Held os! end i Purpurglands,
 Paa Beien til Apollos Krands,
 I alle Farvers Trylledands,
 En Eftersberg endnu vi møde.

Og Digteraanden ei sov hen;
 Af den har Verden endnu mere.
 Homer gif i Virgil igjen,
 Virgil i Dante, han i Flere.
 Vi andre Digt're, store, smaa,
 Hvoraf tolv, fjorten, saa som saa,
 Paa hver af hine største gaae,
 Hvert Efteraar paa ny florere.

Men hvad i Marmor evig staaer,
 Derpaa man sjældnere mon støde;
 Det er i Dag Totusind Aar,
 Da Phidias den gamle døde.
 See! Elio smiler med Behag
 Paa Danmarks Dronnings Fødselsdag,
 I vor Beundrings Bennelag,
 Ved Phidias den andens Møde.

Sang paa den 27de December 1819.

Der blomstrer end i Danmarks Have
 Et Træ, som Hjertet hviler ved:
 Hver Green, hver Dvift, er Himlens Gave,
 Hvert Blad, hver Knop er Kjærlighed.
 Det spreder Usthylds Rosers Lugt,
 Og bærer Engles Smil, som Frugt.

Chor.

Det spreder Usthylds Rosers Lugt,
 Og bærer Engles Smil, som Frugt.

Om Stammen snoe sig Bedbænd-Kjæder
 Af gjestmild Fryd og huuslig Fred;
 I Toppen tone Venstabs Glæder
 Omkaps med Elskovs Salighed.
 Held hver, som væges i dets Ly!
 Ham blomstrer Paradiis paa ny.

Chor.

Held hver, som væges i dets Ly!
 Ham blomstrer Paradiis paa ny.

Ham blomstrer det i Dag tilfulde,
 Som bandt sig til dets første Skud;
 Den Dag, da spired' frem det hulde,
 Velsigner Brudgom nu og Brud.
 Og vi, som frydes i dets Læ,
 Vi signe rundt det hele Træ.

Chor.

Og vi, som frydes i dets Læ,
 Vi signe rundt det hele Træ.

Men jeg, mens Elskovs kjæle Gammen
 Omjubler hver dets Green og Dvift,
 Lovsynger vennesalig Stammen,
 Den hulde Stamme først og sidst.
 See, hele Kredsen reiser sig:
 Held, Held, Held, høit: Elifa, Dig!

Chor:

Hør, Kredsens Lovsang hæver sig:
 Held, Held, Held, Engles Moder Dig!

Dansk Firkreds-Sang i Bern.

(Paa Dannerkongens, Frederik den Sjettes Fødselsdag, den 28de Januar 1825.)

Mens fjerne Dvad paa Hjemmets Fest
 Taknemmeligheds Offer yde,
 Og Alle, som de kunne bedst,
 I stærke Jubelchor sig fryde,
 Skal og, skjøndt hæs og mat og svag,
 Min Sang i dette lille Lag
 Paa Danmarks Konges Fødselsdag
 Imellem Alperne gjenlyde.

Chor.

Lad og vor Sang, skjøndt mat og svag,
 I dette lille Bannelag
 Paa Danmarks Konges Fødselsdag
 Imellem Alperne gjenlyde!

Skjøndt Fire kun til Harmonie,
 Mens hjemme Millioner flere,
 Et lille Danmark kunne vi
 Med alle Stænder figurere:
 Een mellem os er dansk Soldat,
 En Anden Præst, til Fred parat,
 En Tredde fordums Magistrat,
 En Fjerde Skjald, om ikke mere.

Chor.

Een af os er jo dansk Soldat,
 En Anden Præst, til Fred parat,
 En Tredde fordums Magistrat,
 En Fjerde Skjald, om ikke mere.

Tilfört vi komme vel i Tal,
 Men for at helligholde Dagen —
 Hvis jeg min Mening sige skal —
 Gjør Antal meget lidt til Sagen:
 I ægte Nationalitet,
 Som Borger, Præst, Soldat, Poet,
 Man Een vel ofte før har seet
 Til Tusind kunne være Magen.

Chor.

I ægte Nationalitet,
 Som Borger, Præst, Soldat, Poet,
 Man Een vist ofte før har seet
 Til Tusinde at være Magen.

Desuden, hvis i hver en Stand
 Titusind ogsaa Dagen signe
 Hift i det elskte Fædreland:
 De samtligen hinanden ligne.
 Thi har i hver en Kreds og Krog
 De nok saa mange Hov'der og,
 Eet Hjerte har de Alle dog,
 For Alles Fader at velsigne.

Chor.

Ja, har i hver en Kreds og Krog
 De nok saa mange Hov'der og,
 Eet Hjerte har de Alle dog,
 For Alles Fader at velsigne.

Skjøndt altsaa til den mindste Kreds
 Min fordums Lovsangskreds er svunden,
 Er jeg med Krandsen vel tilfreds,
 Som Danmarks Glæde her har bunden:
 Den Første er min Søn i den,
 Den Anden er min Søn igjen,
 Den Tredde er min ælbste Ven,
 Den Fjerde er jeg selv, sa'e Hunden.

Duo.

Den Ene Broder er i den,
 Den Anden Broder ham igjen,
 Den Tredde vor og Skjaldens Ven,
 Og Skjalden selv, i Trostfab Hunden.

Og mindre hjertelig forsteent,
 (Hvad her i Landet ofte hænder)
 Og mere dansk og tro foreent
 Saae man vel aldrig fire Stænder;
 Thi, Stænder her, og Stænder der,
 Det overmaade sjældent er,
 At de, som vore fire her,
 Af een og samme Lue brænder.

Chor.

Ja Stænder her, og Stænder der,
 Det sikkert meget sjældent er,
 At de saa reent, som vore her,
 Af een og samme Lue brænder.

Saa fylder Glas til fulde Maal!

Dg du, elskværdigste blandt Gjester,
Bring borgerlig den første Skaal,

Som her vor danste Borgemester!
For Borgerstanden gjælde den:

„Vor Fred'rif, Konge, Fader, Ven!

„Din Festsdag komme tidt igjen,

„Den gladeste blandt alle Fester!“

Chor.

Med Glæde vi gjentage den:

„Vor Fred'rif, Konge, Fader, Ven!

„Din Festsdag komme tidt igjen,

„Den gladeste blandt alle Fester!“

Den anden Skaal udbringe du,

For Børnet i hans hele Rige,
Min kjække Søn, hvis bedste Hu

Staaer til, for Dannemark at frige!

For Landets Krigsstand gjælde den:

„Vor Fred'rif, Konge, Fader, Ven!

„Din Festsdag komme tidt igjen,

„Den gladeste blandt alle slige!“

Chor.

Med Glæde vi gjentage den:

„Vor Fred'rif! Konge! Fader! Ven!

„Din Festsdag komme tidt igjen,

„Den gladeste blandt alle slige!“

Og du, som Fred er meer tilpas,
 Min fromme Søn, i hellig Lære!
 Du, signende, det tredde Glas
 I Lærestandens Navn frembære!
 „D gode Konge! Friheds Ven,
 „Som selv paa Thronen elsker den!
 „Din Festsdag komme tidt igjen,
 „Til Friheds Lyst og Thronens Ære!“

Chor.

„D gode Konge, Friheds Ven,
 „Som selv paa Thronen hæveder den!
 „Din Festsdag komme tidt igjen,
 „Til Friheds Lyst og Thronens Ære!“

Som gammel Skjald, paa Fred'riks Fest,
 (Jeg maa nu kunne eller ikke)
 Som ældste her, og Enden næst,
 Bør jeg det sidste Glas udstikke —
 D gid, idag kun, uden Savn,
 I alle danske Konsters Navn
 Rundt om fra Rom til Kjøbenhavn,
 Jeg værdigen den kunde drikke!

Chor.

Man kan idag, trods Sundheds Savn,
 I alle danske Konsters Navn,
 Rundt om fra Rom til Kjøbenhavn,
 Naar man kan synge, ogsaa drikke.

Velan! paa Fred'riks Fødselsdag
 Min maaskee sidste Sang skal tone,
 For Danmarks Fane, Danmarks Flag,
 Og Danmarks gamle Konge-Krone;
 Gjentag den alle Hjerters Ruus:
 „Høit leve Kongen og hans Huus!
 „Og stedse fast, trods Suus og Bruus,
 „Staae Fred'riks evig elste Throne!“

Slutningschor.

Staal! Staal! i fulde Hjerters Ruus
 For Dannerkongen og hans Huus!
 Gid evig fast, trods Suus og Bruus,
 Maa staae den evig elste Throne!

Blandede Digte.

Oversættelser.

Brev til Fredrik den Store,

dengang Kronprinds.

(Af Voltaire.)

1786.

Faa Konger, Prinds! til Held for Millioner
 Medhente Rundstabs Lys fra Phoebi Throner;
 Faa vies ind til Musernes Mysteer;
 Man nu kun Marmor=Antoniner seer.
 Thi siden hiin, den ædle, store, vise,
 Som Sæller i gjentagne Jubler prise,
 Hiin Philosoph paa Thronen, hiint Model
 For Fyrster, Helte, Lærde, Roms Aurel,
 Hvo har forsøgt, at vinde mæisomt Tre
 Ved selv at grandske, for sit Folk at lære?

Historien fremstiller os maaskee,
 Foruden denne vise Fyrste, Tre,
 Som Rang blandt Wiisdoms Lærere fortjene,
 Og Fyrste=Værd med Fyrste=Rang forene.

Den hele Ræst kun Fyrste=Pøbel er,
 Og neppe Navn i Almanakker værd.
 Af Belyst Slaver, Herrer over Love,
 De lyne kun paa Thronen, eller sove —
 Nok! — Den, som veed at slumre der i Ro,
 Veed Nok, veed Alt, om man skal Hoffet troe.

Men hvad mon egentlig den Konst vil sige,
 Den store Konst, at styre Land og Rige,
 Den store Konst, man gjør saa meget af,
 Som Himlen dog Enhver med Scepter gav?
 Hvo har ei den? Det rette Lys berøvet,
 Seer Mængden paa Despoten op fra Støvet:
 Han taler, man adlyder; han er vred,
 Man skjælver; han er glad, man er det med.
 Mon styre med et Vink en Hob af Slaver,
 Er stort? det store Pund, Enhver ei haver?

Nei! men at sønderlaae det Smigerspeil,
 Hvori din Træl dig viser dine Feil,
 I Skikkelser af overdrevne Dyder;
 Og see dig selv i det Krystal, som flyder
 Af Sandheds Væld; at gjøre kjækt omsonst,
 Ved egen Kundskab, snedig Hofmands Konst;
 Retfærdighed i Loven at udbrede;
 Forjage Dumbhed fra dens mørke Sæde,
 Og sætte Sandhed der; at ynde Vid;
 At kalde Kundskab frem, og lønne Flid —
 See! det er stort, er himmelsk stort hernede!
 See! det beundrer jeg og Evigheden!
 Du, Prinds! heri du lyse for vor Jord!
 Vid: uden Videnskab blev Ingen stor.

En spansk Gesandt, for ikke længe siden,
 Med stor Paryk, og Hjerne meget liden,
 I London fik af tvende lærde Mænd
 En ydmyg Bøn, som Videnskabers Ben,
 Dem med en Bagatel at understøtte
 Til et Forsøg, som var af megen Nytte;
 De vilde til et Bjerg i Landet op,
 For med et aflangt Glas paa sammes Top
 At maale Luftens Tyngde. Spaniolen
 Dem domte fra Forstanden. Jordens Maalen
 Han dog lidt rimelig og nyttig fandt;
 Men Luftens — det var Græsk for vor Gesandt.
 Ja, hvad? naar syv berømte Cardinaler,
 Og Paven selv, som Djævledaad afmaler,
 Og i forgylde Buller tordner mod
 Den Synd, at troe en mulig Antipod!
 Naar christne Kongerigers Majestæter
 Forsærdes ved Formørkelses, Cometer,
 Og mindre selv end Intet: Pavens Band,
 Som Stambuls Fyrster for en Talisman!
 Hver lad Monark, som Rundskabs Lys forjager,
 Er en foragtet Bold for hver Bedrager.
 En Astrolog, en Munk, en Alchymist,
 Besnære ham, og plyndre ham tilsidst.
 Den første siger ham, om Tyrens Blifke
 Med milde Sol-Aspecter, eller ikke,
 Ham vinke nu til Bordet, nu dersfra,
 Paa Jagt, til Dands, til Sengs, etcetera;
 Den anden Helvede ham dobbelt heder,
 Hvis han, af Frygt for Djæv'len, ei ham feder;
 Og endelig, ved Løftet om en Skat,
 Den sidste tærer op hans hele Stat.

Slig Fyrste hine blinde Guder ligner,
 Hvis Marmor Pøb'len blindere velsigner;
 Mens den, som Phoebi Krands med Kronen bar,
 Af Skaberen et virksomt Billed var.

Vel veed jeg, Rigets Laro udfordrer mere
 Af Kongen, end at blot philosophere.
 Men viis mig, selv i Bib'len, en Regent,
 Som sig fortrinlig Ære har tilvendt:
 Er det ei ham, som Viisdom blot begjerte
 Af Himlen? som sit Folk oplyste, lærte,
 Tilbedt af det, beundret af Enhver,
 Som, ledt af Rygtet, kom hans Throne nær?
 O! lykkelige Stat, hvis Fyrste tænker!
 Blot Kundskab Nationer Velstand skjenker.
 Fra Jordens Ender fløi til Jordans Bred,
 Fremvinkt af Helten, Dverflodighed,
 Som nu, mens toede Themis af Skibe vrimler,
 Til London fjerne Landes Rigdom stimler.
 Ublendet af sin Glands, i Lykkens Skjød,
 Han blot ei skabte den, men viis den nød.
 Den er ei viis, som ikke veed at nyde.
 Den kloge Fyrste disse Regler lyde!
 Og ikke, ved et falskt Begreb om klog,
 Henblegnende pedantisk i en Bog,
 Forglemme Staten, for Chaldaisk at lære!
 Jo meer han veed, jo meer ham Æren være!

Hiin svage Jacob i Landflygtighed
 Sin Svigersøn omkomme lod. Du veed
 Historien om denne fronte Lærde:
 Ei alle Hov'der ere Kundskab værde.

At! at han havde samlet kjæf sin Magt,
 Og hevnet Staten, som var ødelagt;
 Udfriet af Fiendens Bold indtagne Stæder,
 Og reddet sin og Nationens Hæder,
 Isteden for mod Borst og Bellarmin
 At føre Krig om Troen paa Latin,
 Og dette Kjætter-Bæv, med andet mere,
 Til Barnet Jesus frækt at dedicere!
 En klog Monark er ei en fron't Pedant:
 Som viis han tænker, paa den ene Kant;
 Som Helt han slaaer, fornærmet, paa den anden;
 Kort: glemmer ei for Philosophen Manden;
 Nu venlig Viis, og frygtet Kriger nu.
 Saa var, mistkjendte Julianus! du!
 Saa var hiin store Cæsar, Sydens Vre;
 Saa var Aurel; saa bør Monarker være.
 Prinds! see dig viis og stor i disses Speil!
 Vær Nordens Cæsar uden Cæsars Feil!

De Danskes Priis, af Casso,

eller

Svends Død.

(Episode af det befrieede Jerusalems ottende Bog.)

Uveiret var forbi; den rædsomste blandt Nætter
 Forsvandt; og over Gotfreds vide Leir
 Brød Morg'nens Hære frem af Østens Sletter,
 Bebudende Naturen Solens Seir.
 Den sidste Torden taug; dog Mørkets Sværme gøde
 End Helved=Edder i de svundne Stormes Spor;
 Og svævende din Flugt, Alekto, trædst imøde,
 Udbød den giftigste blandt Aander, Astragor:

„Skue hist den Ridder, af hvis støvbedækte Pande
 „I snare Nærmen Sveden strømmer ud,
 „Danst er han, ene staant af Skjebnen, for at sande
 „Den Daad, som sidste Slægt vil studse ved.
 „Det Tordenbud, han Leiren har at bringe
 „Om Svends og alle Danskes Heltebod,
 „For de Beleirende det frygteligste Stød,
 „Vil Gotfred til Rinaldos Hjemfald tvinge.

„Søg, i de Frankers Hær at snige dig,
 „Fyld den med Alvind, Had og nidste Trætter,
 „Mag, ved din Underfundighed og Svig,
 „At Mand mod Mand, og hver mod Dversten sig sætter!
 „Beaand med nedrig Mistro hver en Helt,
 „Dphids Italiener, Schweiger, Britte,
 „Mod Franken! Sving din Brand i Leirens Midte,
 „Dg tænd med Dprørs Flamme hvert et Telt!

„Alfeto værdig er en saadan Daad,
 Saa slutted' Astragor, „vor Fyrste vil paastjønne
 „Din Iver, og med Edles Blod og Graad
 „Dens Udfald til hans Thrones Ære lønne.“
 Ham hørte Furien, og fulgte Binket fro.
 Imidlertid var alt hiin Ridder tæt ved Standsen,
 Dg raabte: „viser mig i Hast, og uden Standsen
 „Til Dverstens Paulun; mit Bud kan ei berøe.“

Ham Beien vistes strax; og, graadig efter snart
 At vide, hvad bebuder sliq en Fart,
 Løb efter ham de studsende Gelidder.
 Erbødig nærmer sig den danske Ridder,
 Dg bøiede sig dybt hen over blanke Skjold:
 „D Fyrste,“ brød han ud, „hvis Lov alt tusindfold
 „Fra Syd til Nord paa Christnes Læber flinger!
 „Med tunge Suk jeg dig et qvalfuldt Budskab bringer.

„De Danstes Kronprinds, en ærværdig Faders Stav
 „Dg ene Søn, den unge Svend, alt længe
 „Af ædel Iver brændte, sig at trænge,
 „Trods hver en Hindring, over Land og Hav,

„Til fælleds Tog med dig mod Christenhedens Fiende.
 „Den Lod, at kjæmpe her med dig, han fandt saa skjøn,
 „At Diademets Rink, og selv hans Faders Bøn
 „Ei mægtig var, hans kjække Sind at vende.

„En i uvirksom Mag henstumret Løbebane
 „Hans ærelystne Sjæl ei agted' Lyset værd;
 „At lære Konsten, ret at ordne Ledingsfærd,
 „Han ilede til Konstens Mesters Fane.
 „Hvor rødmed' han, at alt Rinaldos Drlogsbands,
 „Med lige Skridt af Aar, ham lod saa langt tilbage!
 „Dog stedse stod hans Hu, selv i hans Barndoms Dage,
 „Langt meer til Himmels, end Jordens Palmers Glands.

„Han rev sig løs, og gik med en begejstret Skare
 „Udvalgte danske Mænd til Thracien ombord,
 „Hvor ham Alexius, og dem, som med ham vare,
 „I Keiserstaden modtog. See! da foer
 „Din SiChart, nylig landet, ham imøde,
 „Med Tidender fra din berømte Leir,
 „Om Antiochiens Erobring og den Seir,
 „I hvilken Tyrken saae din Drlogs Morgenrøde.

„Og meldte, hvor din Hær, trods Fiendens Overmagt,
 „Skjendt Persien brød op med alle sine Skarer,
 „Utallige, som Hagl, der over Marken farer,
 „Gik frem med snare Skridt, mod Zion uforsagt.
 „Beskrev ham dig, og gjorde ham bekjendt
 „Med dine Kjæmper, og med alle Korsets Helte,
 „Og endelig med ham, som flest i Rampen fældte,
 „Rinaldo, der forlængst hans Higen havde tændt.

„Tilfidsst beratted' han, hvorlunde nu dit Bud
 „Alt mod Jerusalem lod hele Hæren rykke,
 „Dg hvor man ønsked', at hans Laurbærs snare Skud
 „Den skjønne Krands med ny Forskjonnen maatte smykke.
 „Den raske Unglings Sjæl gik tændt i Flamme op
 „Bed hiin Beretning, og hans fulde Hjerte brændte,
 „Paa hine Fienders Gruus, som Helligdommen skjendte,
 „Alt stige blodbestænk't til Zions Klippes Top.

„Ham syntes, hvad han om din Hærs Bedrifter hørte,
 „Bebreide hver en Dag, hendvælet uden Daad.
 „Forgjeves søgte Keiseren med Raad
 „Dg Bøn at holde ham; hans Iver Intet rørte.
 „At have tøvet kun et Blun, maaskée forspilde
 „Det store Nu, var al hans ene Stræk;
 „I øvrigt brød han ud: jeg trodser Døden kjæk,
 „Dens Slag mig træffe tidlig eller sild!

„Dg selv bevingede hans Iver Skjebnens Pæl;
 „Skjøndt senere den ham dog altid havde fundet;
 „Han brød, før Solen end i Østen var oprundet,
 „Med sine Kjæmper op i fuldbegeistret Jil.
 „Frygt at forsinke sig, bestemte ham at drage
 „Tværs gjennem Landet til Jerusalem,
 „Skjøndt han en Omvei havde kunnet tage;
 „Men, trods hver Hindring, gik han ligefrem.

„Snart greb os Mangel, snart en Trop af Fiender an;
 „Med nye Farer Skridt for Skridt vi maatte kjæmpe;
 „Men Ingen sveg, i Spidsen lynte han;
 „Dg vor Begeistring Intet kunde dæmpe.

„Nast fulgte vi hans Spor, og vore Barder sang;
 „Thi Seier fronte vor forvovne Møie,
 „Indtil en Dag ved Solens Undergang
 „Vi skued' Palæstinas nære Høie.

„Her fandt vi vore Speidere; men Skræk
 „Stod malt i deres Blikke; hvad de meldte,
 „De ældste Heltes Mod i Hæren fældte,
 „Kun Hærens unge Fører end blev kjæk.
 „Han hørte rolig, kold, med Smil, og uforsærdet,
 „Hvor nær os trued' Fiendens største Magt.
 „Og medens Alle blegnede forfagt,
 „Fremtreen han, svingende med Seiersmine Sværdet.

„„To Kroner,“ lod hans Ord, „nu straalet os imøde;
 „En Seierskrone hist, og her en Martyrfrands.
 „Og skjøndt for hiin mit Bryst begjerte først at bløde,
 „Med Belyst vinker og mit Hjerte dennes Glands.
 „O! mine Brødre! har os Skjebnen her bestemt
 „En blodig Grav, saa lad os hevet falde!
 „Som Helte flaae, og døe, og, evig uforglemmt,
 „Lad Efterverd'nen os de Tappres Mønstre falde!“

„Flux ordnede han Alt, anvisende hver Mand
 „Sin Hæderspost, og leirede paa Jorden
 „Den matte Hær, men bød, udrustet holde Stand
 „Mod Overrumpling i behørig Orden.
 „Selv vaager han i Rustning, skjøndt sit Slør
 „Alt Natten over al Naturen ruller:
 „Da pludseligt et rædsomt Baabenbulder
 „Os alle tordner: Seier, eller døer!

„„Til Baaben!““ raaber Helten flux, og springer
 „I Spidsen af det forreste Geled,
 „Dg høit sit dragne Sværd han munter svinger,
 „Som rørte Maalet alt hans sidste Fjed.
 „Snart see vi os, skjøndt dækt af Nattens Binger,
 „Dmlynt af Fienders Pile fjern og nær:
 „En Skov af Spyd og Landser os omringer —
 „Dg fort: vi kjæmpe midt i Fiendens Hær.

„For stor var Overmagten, Skarer strede
 „Mod Enkelte; dog bødte Kraft og Mod
 „Paa Mangelen af Magt; og vore Fienders Blod
 „Flød strømmeviis i Morderslagets Hede.
 „Vort eget Tab tillod os Nattens Flor
 „Ei tydelig at skjelne: hvilke Helte
 „Tilbageblev, og hvilke Fienden fældte —
 „Hver slog i Blinde ned, hvad ham imøde foer.

„Imidlertid formaaede Natten ei
 „Vor Kongesøns Bedrifter at fordunkle;
 „Viig Morderengelen paa Dødens Bei,
 „Man saae ham overalt i Mulmet funkle.
 „Som Tordenstraalen, mellem Skrald i Skrald,
 „Udsplitter Skyen, og opklarer Himlens Drke,
 „Saa lynede hans Sværd i Fiendens Fald,
 „Veiledende vort Mod i Slagets Mørke.

„Vi længtes efter Dagens Komme — Vær!
 „Den kom! og viste, hvad os Natten dækked' —
 „Hvad Skueplads fik her vort Blik at see!
 „Run Viig hos Viig, saavidt sig Diet strækked'.

„Ei faldt han overbunden; Fienden bæved'
 „End for den Segnendes usvæffelige Mod.
 „Hans seierstolte Sjæl sig først til Himlen hæved',
 „Da ned paa Jorden randt hans sidste Draabe Blod.
 „Den sidste sank han — Ingen var tilbage.
 „Jeg ene — Al, Forklarede! du veed,
 „At ei ved egen Skyld mig spartes mine Dage;
 „Du veed, at jeg med dig til Døden stred!

„Blandt dem, som om min Prinds i Slaget faldt,
 „Laae jeg, i eget Blod, et Vidne til hans Ære;
 „Dg døende med ham, min Sjæl sig drømte alt
 „I Salighedens Hjem imellem Lysets Hære.
 „Saa laae jeg længe blandt de elskte Liig,
 „Afmægtig, af en Slum, liig Dødens Blund, bedøret,
 „Al Selvbevidsthed og al Sands berøvet,
 „Til et forvirret Lys af Mørket vakte mig.

„Jeg vaagned' op, som af en bange Drøm,
 „Dg stued' Lysningen sig Stedet nærme,
 „Hvor jeg udmattet laae, for kraftløs og for øm
 „Til Flugt, end sigte til mit Liv at skjærme.
 „Dg ændsed' jeg det lidet; mine Saar
 „Begyndte mig saa smertelig at brænde,
 „At jeg misundte mine Brødres Raar,
 „Hvis Lidelser med Døden var til Ende.

„Lidt efter lidt tog denne Lysning til;
 „Dg den sig nærmende matblege Flimmer,
 „Som halv jeg tog for min Indbildnings Spil,
 „Blev for mit Die til en Fakkelsflimmer;

„To Munkte saae jeg nu med tændte Fakler staae
 „Tæt ved mig: „Reis dig op min Søn,“ saa talte
 „Den Ene, „du din Lid til din Forløser slaae!“ —
 „Min Smertes Brand den blide Stemme svalte.

„Han bøiede sig over mig, og slog
 „Tre høitidsfulde Kors, og paa mit Hjerte lagde
 „Sin vidtopladte Haand; nyt Liv min Aande drog,
 „Alt som Betsignelsen han lyst. Hvad han sagde,
 „Jeg neppe hørte. „Reis dig, matte Krop!“
 „Udbrod han endelig med hævet Stemme!
 „Dg, Under uden Mæge! jeg stod op,
 „Dg syntes dobbelt Liv fornyet at fornæmme.

„Med Studsen, halv med Skræk, jeg om mig stirred’.
 „Du lidet Troende!“ brød min Helbreder ud:
 „Har du da glemt, da Smerten dig forvirred’,
 „At Intet er Umulighed for Gud?
 „Du troer os Aander! viid, vi begge ere
 „To Levende, som du; men langt fra Verdens Arm
 „Vi hellige vort Liv til vor Forsoners Væ,
 „Blandt disse Fjeld’, i Eensomhedens Arm.

„For dig at redde, førte han, hvis Die
 „Fra Pol til Pol bevogter Alt, mit Fjed
 „Igennem Mattens Mulm til disse Høie,
 „Dg gav sin ringe Træl den Magt, du studser ved.
 „Han vil og ei, at de nedbrudte Hytter,
 „Hvis Heltesjæle steg til Lysets Bo,
 „Skal vorde vilde Dyr’s og Stormens Bytter;
 „Men at det ædle Støv skal nyde hellig Ro.

„Han vil, at Svends det store Liig skal finde
 „Selv her i Orken den fortjente Bautasteen:
 „Et høit, uroffeligt og evigt Hædersminde,
 „Fortællende hans Daad, skal dække Heltens Been.
 „Blik op mod Himlen! skue blandt hine Straaler
 „Den største, liig en Sol, mod Jorden sænke sig,
 „Dg med en Glands, som Diet neppe taaler,
 „Rebdale paa din Fyrstes faldne Liig!”

„Dg, underfulde Syn! i Natten skued'
 „Mit Blik en Stjerne langsomt sænke ned
 „En Straale, der med Dagens Flamme lued',
 „Dg rundt oplyste Heltens Bautasteen.
 „Den gjennemstungne Krop laae dækt af Pile,
 „Redfældet i sin Ungdoms favre Baar,
 „End skjøn i Dødens Favn! Forklart af Himlens Smile,
 „Hvor herligt straaledede hvert blodigt Saar!

„Han laae, med opad vendet Ansyn, rolig,
 „Et Smil paa Læben, som om end hans Blik
 „Opstirrede til Lysets høie Bolig,
 „Hvis Hersker ordnede den Gang, han gif.
 „Hans Høire framped' sig om Fæstet end af Sværdet,
 „Som i Begreb det sidste Slag at slaae;
 „Men andagtsfuld i Liv og Død, som uforfærdet,
 „Den Benstre signende paa Brystet laae.

„Mens Balen rundt gjenlød af mine Strig og Sulte,
 „Dg jeg i Taarers Blod udstrømmende min Aand,
 „Jeg Eremiten saae sig ned mod Liget bukke,
 „Dg vriste Sværdet af den Faldnes blege Haand:

„Skue dette Sværd, end rødt af Blod af tusind Fiender,
 „Der faldt, hvor han det svang! ulignelig i Værd
 „Er Klingen! Fra dit Hjem til Jordens Ender
 „Ei findes Mage til den danske Fyrstes Sværd!

„Han, som deroppe hersker, vil, at samme,
 „Skjøndt Haanden sank, som førte det, endnu
 „Skal tusind Fiender til hans Riges Ære ramme,
 „Dg længe vorde Hedningernes Gru.
 „Han binder til dets Fæste Krigens Skjebne;
 „Saa lyder over det den Herres Herres Ord:
 „Den ædle Krigers Haand skal dette Sværd bevæbne,
 „Som hevner Svends, den danske Fyrstes, Mord.

„Ham Soliman har dræbt, og Soliman skal segne
 „For dette Sværd! Modtag det, unge Mand,
 „Dg iil dermed herfra til Zions Egne,
 „Hvor Gotsfreds Leir mod Fienden holder Stand!
 „Gaae kjæk og uforsædet, trods hver Møie,
 „Hver Fare, hver en Fiende, ligefrem!
 „Dit Liv beskytter han, hvis Forsyns Die
 „Bevogter Alt! Til til Jerusalem!

„Fortæl, hvad du har seet, fortæl i Leiren
 „De Danstes Heltedaad, din Fyrstes Død!
 „Lad Melden om det ædle Blod, som flød,
 „Opflamme hvert et Bryst til Kjæmpen og til Seiren!
 „Blis i sin hele Glands den Helt, hvis Sværd
 „Du bringer! Lad hans store Minde brænde
 „I alle Christnes Barm, og i hver Kjæmper tænde
 „Lyft til at ligne Svend, og vorde Palmen værd!

„En Ridder, ung som han, har Himmelen beffjæret
 „Det Sværd, den Herlige paa Jorden efterlod,
 „Rinaldo! — Jorden om hans Navn er fjendt og æret;
 „Dets Glands opflammede din unge Fyrstes Mod.
 „Giv ham det hen, og byd ham, Svend at hevne;
 „Saa vil det han, som styrer Jord og Hav!"" —
 „Den Gamle taug. Men intet Ord kan nævne
 „Den Herlighed, som nu mit Blik omgav.

„Om Riget hæved' sig i konstig Pragt og Orden,
 „Bed en usynlig Magt, i det jeg taareblendt
 „Henstirred', fire Støtter op af Jorden,
 „Bedækked' af en Hvælving's Firmament.
 „Min Fyrstes Navn og Daad i gyldne Flammer lued'
 „Paa Marmorpillerne med Evighedens Krands.
 „Og mine Landsmænds Hæder, hvor jeg skued'
 „Mit Blik fortrylled' med U dødeligheds Glands. —

„„Her, udbrod Oldingen paa ny, hvor Jorden
 „Beduggedes af den Forflartes Blod,
 „Hans Mausolee skal trodse Storm og Torden,
 „Og staae til Tyrkens Skræk, som Helten stod.
 „Omring't af sine Mænd, hans Been her rolig hvile.
 „Begræd ei meer den Salige! Følg med,
 „Og hvæl dig ud hos os, for, rast, paa lette Fjed
 „I Morgen til din Vandring's Maal at ile!"" —

„Saa talte han, og op og ned blandt Taffer
 „Af vilde Fjeld, imellem Steen og Krat
 „Vi vandred', over stovbegroede Bakker,
 „Bed Fakkelfinnet i den mørke Nat,

„Til Hulen, hvor de Tvende trygge leved'
 „Med Drakens vilde Dyr i stille Fred,
 „Beskyttet' af den Aand, hvis Vinger om dem svæved',
 „Og noksom væbnede med dig, Ustyldighed!

„Her, efter Styrkning af en ringe Føde,
 „Paa tørret Løv min Krop udhvilde sig;
 „Og med det første Glimt af Dagens Morgenrøde
 „De tvende Helgenbrødre vakte mig;
 „Jeg op af Leiet sprang, tog Afsted med de Fromme,
 „Og, af den Gamle selv paa Veien bragt,
 „Jeg skyndte hid til dit Paulun mit Komme
 „Igennem Dræner, Fiender og din Vagt.“ —

Den danske Ridder taug; og Godfred talte:
 „Det Bud, du bringer os om hine Heltes Død,
 „Hvis mageløse Dyd alt mangen Flygtning malte,
 „Er for de Christnes Hær et rædsomt Tordenstød.
 „Almægtige! saa maatte denne Skare,
 „Den meest udvalgte, Solen kæmpe saae —
 „Ovend, og de samtlige, som med ham vare,
 „Saa tidlig ind i Evigheden gaae!

„Men af! kun os, ei Eder jeg begræder,
 „I altforherlige, hvis Palmers Glands
 „Kun Glædens Taarer og Beundringens tilsteder: —
 „Jeg seer dig kron't med Evighedens Krands,
 „Korsfanens Ære, Heltenes Exempel!
 „Jeg skuer Engle tælle dine Saar!
 „Og med en Glands, som ingen Straale naaer,
 „Jeg seer dig overst i Udødeligheds Tempel!

„Men du, som tro med ham og hine stred,
„Bær stolt! Og dig en herlig Lød blev givet:
„At lindre, hvad ved hines Tab vi led —
„Et Under sparte dig i Døden Livet!
„Dig, ene Rest af dine Brødre, værd
„Det danske Navn! Dig lønne her den Ære,
„Mit Togs, de Christnes Skjebne, stolt at bære:
„Gaae, søg Rinaldo, bring ham Heltens Sværd!“

Homers Ilias.

Første Rhapsodie.

Syng, Gudinde, den Harm, som tændte Pelidens, Achilleus
Hjerte til Hevn, og Achaiernes Folk voldt tusinde Dvaler,
Da den R jæmpernes Skygger i tallos Mængde til Ais
Styrte de brat, og dem selv gav Priis tilstimmende Hunde,
Samt Røvfuglenes Sværm. Zeus Raad saa vordede fuld-
bragt:

Fra den Dag, da ved Tvist adskillede de først fra hinanden
Atreus herskende Søn, og den herlige R jæmper Achilleus.

Hvo blandt Guderne vakte den Splid, som skilte dem
fiendtlig? —

Zeus og Letos Søn. Thi han, mod Herskeren optændt,
Sendte til Peiren ulægelig Sot; og Folkene henseant,
Bødende Gudens den yndede Præsts Forhaaning af Drotten
Atreus Søn. Han kom til Achaiernes hurtige Snekker,
Bringende Skjænk af umaadeligt Værd, for at løse sin Datter,
Bærende Phoebos Apollons, den vidthenrammendes, Laur-
frands

Dver den gyldene Stav, og bønfalet alle Hellener,
Dog Atriderne fremmest, de to Hærskarernes Drotter:

„Atreus Sønner! og I, fodstimmende Danaer, samtlig!
Eder forlene de høit i Dlympgaard thronende Guder
Priamos Stads Redbrud, og den velforønskede Hjemfart!
Men frigiver mit elskede Barn, og annammer min Løsning,
Urefrygtende Zeus fjernrammende Søn Apollon!“

Flux bifaldende ftingred' Hellenernes samtlige Tilraab:
Præsten at ære med Frygt, og annamme den glimrende Løs-
ning.

Atreus mægtige Søn, Agamemnon, ene bestred det;
Bægrende jog han ham bort, og tiltalte ham haanlig med
Trudsel:

„Gamle! jeg raader dig, flye for mit Blif ved de bugede
Snekker

Flux; og viis dig ei oftere her! dig lidt vilde nytte,
Traf jeg dig atter, din Stav og Apollons frandsende Laurbær.
Hende jeg giver ei fri, før engang, graahærdet af Alder,
I min argiviste Borg hun, langt fra fædrene Hjemstavn,
Tjener som Bæverske mig, og deler mit natlige Leie;
Tirr mig ei mere, men gaf, hvis ellers du har dit Behold
kjært.“

Saa han talte; men Oldingen skjald, og lod hans Besa-
ling.

Taus tilbage han gik paa det huulthenbrusende Havs Bred,
Vandrende langt affides, og bad med sukkende Taarer
Høit til den herskende Søn af den guldhaarlokkede Leto:

„Hør mig, o mægtige Gud, som med sølverne Bue dit
Chrysa,

Killa, din hellige Stad, og dit Tenedos herskende skjerner,
Smintheus! Saae du tilforn mig tække dit skinnende
Tempel;

Saae du mig riste tilforn, dig offrende, Tyres og Buffes
Flommede Bove med Lyst, opfyld da denne min Sjæls Bøn:
Hevn paa de Danaers Folk min Graad med rammende
Pile!“

Saa han sukkende bad. Ham horede Phoebos Apollon;
 Fra de olympiske Toppe nedilte han, Hjertet af Harm fuldt,
 Buen om Skuldrene hængt, og det ringstildækkede Røgger.
 Kolvene stungred' om Skuldrene lydt, da med Brede han
 fremgik,

Svingende sig; hans Dø var mørkt, som fortnende Natmulm.
 Fjern bag Skibene leiret, affød han den vingede Dødpil,
 Og med forfærdelig Klang sprang Strængen tilbage paa Buen.
 Muler i Førstningen faldt for hans Stød, og hurtige Hunde,
 Dog tilsidst mod dem selv henvendende Pilenes Mordflugt,
 Traf han; og Baal nu ved Baal opluede Egenes Dyrger.

Ni samfældige Dage henfoer i Leiren hans Pile.
 Men paa den tiende kaldte til Thing alt Folket Achilleus,
 Skyndet i Hjertet dertil af den sneehvidarmede Here,
 Der, for Achaiernes Folk ømtførgende, stued' dem hendøe.
 Som nu forsamled' de var, og Forsamlingen leiret i Kreds sad,
 Reiste sig, talende saa, Fodflyv'ren i Rampen, Achilleus:

„Om i Laaget igjen, Agamemnon, vende vi hjem da,
 Sværmende heden som deden, hvis ellers Døden vi undflye.
 Neppel! da baade nu Pest Achaierne tærer, og Drlog.
 Dog, velan! raadspørger forud en Dffrer, en Spaamand,
 Eller en Drømtidtyder, (thi Drømme jo komme fra Zeus og!)
 Der os beteer, hvi saa saare forbittredes Phoebos Apollon:
 Om ham hellige Løfter forsømmedes? om Hekatombet,
 Eller en rygende Duft af Lam, og uvanstede Geder,
 Maatte formilde hans Barm til end at afvende vor Døkomst?

Altsaa talede Helten, og satte sig. Pludselig fremstod
 Alchias, Thestors Søn, blandt Fuglenes Speid're den
 første,

Han, som erkjendte hvad er, hvad tilkommende vorder, og
før var;

Og som de Danaers Snekker til Iliou havde henveiledt,
Med sandsigende Kynde begavet af Phoebos Apollon.
Velberaadet i Hu han tiltalede Kredsens, og sagde:

„Peleus Søn, du mig byder, o Herlige, lydt at for-
kynde

Phoebos Apollons Harm, hiin vidthenrammende Her-
fers.

Altsaa forkynder jeg her; men du tilsværg mig med Eedsagn,
Erolig med Ord og med Arm, mig at laane din kraftige
Bistand;

Eftersom vist jeg fortørner en Mand, der mægtig behersker
Argos Folk, og hvis Bud Achaierne samtlige lyde.

Stærkere dog er en Fyrste, som vred mod en Ringere frem-
staaer;

Holder han og sin Harms Udbrud tilbage for den Dag,
Lurer det lønlige Nag dog stedse, til Hevnen er udført,
Dybt i hans Hjerte; derfor, siig frem, vil du mig bestjerme?”

Ham gjensvarte paa Stand, Gudslyv'ren i Kampen,
Achilleus:

„Trøstig forklar du, hvad Tegn dig Himmelen gav, som du
veed det!

Ehi ved Apollon selv, Zeus Undede, hvilken du Kalchas
Bonanraaber, saa tidt Zeus Raad du de Danaer kundgjør,
Ingen, imens jeg lever og end seer Lyset paa Jorden,
Skal ved de bugede Snekker med voldsom Haand dig berøre,
Bære sig hvilken Achaier, og nævnte du selv Agamemnon,
Der nu, som ypperst i Rang, stormægtigen brammer i
Hæren.”

Trøstlig nu fattende Mod, udbrød den værdige Spaamand:
 „Ei Hekatombet han savner med Harm, ei hellige Løfter;
 Men ham angreer hans Præst, som med Haan Agamemnon
 nu bortjog,
 Uden at give ham fri sit Barn, og annamme hans Løsning.
 Derfor sended os Jammer den Rammende, sender os end meer;
 Thi han afvender ei før sin knusende Haand fra Fordærven,
 Før hiin Fader igjen det vevertbliffende Møbarn,
 Uden Betaling befriet, man hjem, med et Fæsthekatombe,
 Sender til Chrysa. Kun saa maaskee vi formilde ham mod os“.

Saa han talte med Kynd, og satte sig. See! men nu
fremstod
Atreus herskende Son, Folks høvdingen, Drot Agamemnon,
Dptændt: Hjertet i Barmen, omstrømt af kaagende Galde,
Svulmede høit; og af Dinene foer vildtflammende Gnister.
Først paa Kalchas et Blik henlynnende, heftig han udbød:

„Jammerforhynder! mig stedse du gavst ubehageligt Ud-
sagn;
Altid finder dit Hjerte Behag i ulykkelig Spaadom;
Aldrig et glædende Sagn du har meldt mig, aldrig og udført!
Her nu du atter et Himmels Tegn de Danaer melder:
Som om derfor Jammer den Rammende Folket bereder,
Fordi Gryses Datter jeg ei mod den glimrende Løsning
Billigen gav. Vist nok, jeg beholdt langt hellere hende;
Da jeg hende, for selv min Ungdoms Liv, Elytemæstra,
Holder i Agt; som hun og ei ringere findes i Noget,
Hverken i Bært, eller Bli, eller Vid og kosteligt Arbeid.
Dog nu velan, jeg hende vil afstaae, synes det bedre.
Hellere stuer jeg Folkene frelst, end Folkenes Omkomst.
Men bereder mig skyldig en Skjænk, at ikke jeg ene

Vorder imellem Achaierne her ubelønnet, mod al Skit;
Thi det seer I dog samtlig, at min Belønning mig fragaaer."

Ham nu svarede du, fodslyvende Kjæmper, Achilles:
„Hovmodbrammende Søn af Atreus: Gjerriges Monster!
Hvad kan stjene dig nu til Belønning Achaiernes Hovmod?
Beed jo dog Ingen et Sted, hvor er gjemt almindelig For-
raad,
Saa som, hvad Bytte vi samled' i Stæderne, samtlig er ud-
deelt.

Folkene sømmer og ei nu at blande paa ny hvad dem tilfaldt, Altsaa giv du til Guden den Fordrede; men vi Achaier Love dig trefold Erstatning, ja firfold, naar os engang Zeus Iliens trindtommurede Stads Udplyndring forunder“.

Ham gjensvarende, talte den herfende Drot, Agamemnon:

„Ikke belister, hvor bold du og er, og i Skjønhed en Gud liig,
Du mig, Achilles! Omsonst du dig snoer, du fanger mig
aldrig.

Altsaa vil du for dig en Belønning; imens jeg selv skal
Sidde foruden? og mig befaler du dennes Gjengivning?
Vel! hvis mig vorder en Skjænk tildeelt af Achaïernes Høimod
Efter mit Sind, som mig fuldt erstatter i lignende Værd
hiin —

Ja! men tildeles den ei, da kommer jeg selv, den at tage,
Din Belønning maaskee, vel og Ajax, eller Odysseus,
Brugende Magten, og knap vil smile den Mand, jeg mig
nærmer!

Dog om desligeste siden vi tales vel ved med hinanden. —
Op! nedhaler et glindsende Skib i det hellige Havdyb;
Samler i samme til Roers fuldt Mandskab; og Hefatombet

Bringer i Rummet! Hun selv, den rosenfarve Chryseis,
 Jores ombord! og een af Fyrsterne styre, som Brug er,
 Ajax, eller og Helten Idomeneus, eller Odysseus;
 Eller, Achilles, du selv, du rædsomme Kjemperes Kjemper!
 At os omsider den rammende Gud maa sonet formilbes."

Ham nu med truende Braa tiltalede Helten Achilles:
 „Ha! du i ublu Frækhed indhyllede Pønser paa Fordeel!
 Hvi dog adlyder dit Bud een Eneeste villig i Folket,
 Enten til speidende Gang, eller og til Fiendernes Anfald?
 Drog jeg dog ei for de Troers i Spydkamp kyndige Mænds
 Skyld

Hid til standende Strid; thi mig selv de har aldrig for-
 nærmet.

Alldrigen tog de mig Gangere bort, og alldrigen Hornqvæg;
 Heller og aldrig i Ftias, af Volsmænd yrimlende Klimpegn,
 Skjændte de Frugten; i det os stiller uendeligt Rum ad,
 Skovomfkyggede Bjerg, og Havets brusende Bølger.
 Dig, skamløseste Mand, dig fulgte vi, dig at fornøje;
 Søgende blot Menelaos, og dig, Uhyre, at hegne
 Her paa de Troer. Men sligt ei rører dig, agtes dig
 Intet.

Selv og min Belønning du troer nu, bort mig at tage,
 Som jeg tilkjæmpte med Sværd, og mig skjenked' Achaiernes
 Sønner.

Har jeg dog aldrig en Skjænk, liig din, naar nogen af Troias
 Velbefolkede Stæder i Gruus de Danaer nedbrød.
 Krigens de tungeste Byrder i Slagets vildeste Tummel
 Stedse fortroes min Arm; men saasnart til Deling det
 kommer,
 Din er den større Belønning; og jeg, med en liden begavet,
 Vender fornøiet til Snekkerne hjem, udmattet af Kampen.

Nu jeg drager tilbage til Itia; baader mig meer dog
Hjem med de snablede Snekker at gaae. Du neppe dog,
troer jeg,
Mig vancærende her, stort vinder i Guds og i Rigdom!"

Ham nu svared' igjen Agamemnon, Folkenes Fyrste:
 Flye kun, lyster dig saa, flye! flye! dig sandelig jeg ei
 Beder, for min Skyld dvæle! jeg har end Kjæmper omkring
 mig,
 Hvilke mig hædre med Huld, og især den raadende Gud,
 Zeus.

Ingen jeg hader, som dig, blandt de gudstadsfæstede Drotter!
Stedsse dog Riv dig er kjær, og Kamp og frigerist Tummel!
Trodsfer og Alle din Arm, en Gud har sligt dig forundet.
Gaae med Snefferne dine kun hjem, samt hele dit Mandskab,
Myrmidoner at styre! Du agtes mig fuldelig Intet!
Intet er mig din Harm! Men her jeg siger dig et Ord:
Nu, mig Eryses Datter unddrages af Phoebos Apollon,
Vil paa mit Skib jeg hende ham og med egen Bemanding
Sende; men jeg, jeg henter den rosenfarve Briseis,
Din Stjensk, kommende selv i dit Telt; at fuldt du maa lære,
Hvad din Magt er mod min, og Enhver maa zittre herefter,
Sig at maale med mig, og at byde mig Trods for mit
Afsyn!"

Saa han talte; men vild blev Peleus Søn, og hans Hjerter

Under det loddene Bryst, tvæfold tvivlsbankende raadsflog,
Om han det hvæssede Sværd løsrivende flux sig fra Hosten,
Splittende Hoben omkring, nedboerte paa Stand Agamemnon;
Eller nu stillede bedre sin Harm, og tæmte sin Sjæls Mod.
See! som nu dette han vog i sit Sind og Tanternes Dmløb,

Og af Steden alt drog Storsværdet, svæved' fra Himlen
 Pallas ned, ham sendt af den sneehvidarmede Here,
 Hvilken for begge med Huld har Omsorg, elskende begge.
 Bag ham hun standsed', og greb ved de gyldene Loffer Peliden,
 Ham sig aabenbarende klart, men skjult for de Andre.
 Studsende skjald Achilleus, og vendte sig; flux han erkjendte
 Pallas Athene; thi Skræk ham lynte den Straalendes Dine.
 Fæstet paa hende hans Blik, udfoldte han Ordenes Ringer:

„Hvi kom, Datter af Zeus, den skytsjoldvæbnede,
 hid du?

Mon for at see mig forhaant af Atreus Søn, Agamemnon?
 O! men jeg sværger dig her, og sandelig vorder det fuld-
 bragt:

Hans høvmodige Frækhed om kort Tid koster ham Livet!..

Derpaa svarede Zeus bliftindrende Datter Athene:

„For at stille din Harm, hvis du lyder mig, steg jeg fra
 Himlen

Ned, dig sendt af Gudinden, den sneehvidarmede Here,
 Hvilken for begge med Huld har Omsorg, elskende begge.
 Hør mig! lad fare nu Strid! dit Sværd ei drage din Arm nu!
 Dable ham kan du med Ord, og de falde saa tungt, som de
 ville!

Men det lover jeg her dig, og sandelig vorder det fuldbragt;
 Engang byder man dig trefold saa herlige Gaver
 For din Forhaanelse nu. Tving derfor dit Mod, og adlyd os!”

Hende nu svarede du, fodsflyvende R jæmper Achilleus:

„Himmelske Bud, o Gudinde! det sommer sig os, at adlyde,
 Hvor heftig og kaager vor Varm; thi saadant er bedre;
 Den, som Guderne lyder med Sky, bønhøre de naadig.”

Talt, han nu hemte den vældige Haand i det sølverne
Hefte,

Heelt indbalgende Sværdet igjen; og handled' ei trodsig
Mod Athenæas Bud. Hun selv steg op til Olympgaard
Atter, i Skjoldforsærderens Borg, til de øvrige Guder.

See! men Peliden begyndte paa ny med heftige Spyddord
Mod Agamemnon; endnu han ei lod fare sin Brede:
„Viindunsthelt, med den Gjøendes Blik, og den Taffedes
Kjæthed!

Aldrig hverken til Kamp dig med Skarerne selv at bevæbne,
Eller paa Speiden at gaae med Achaiernes ypperste Sønner,
Understod sig dit Mod; slikt er skinnbarligen Død dig.
Vist er det mere beqvemt, i Achaiernes bredede Krigsleir
Gaver at rane fra ham, som blot dog taler imod dig,
Folkopslugende Konge! thi Nidinger kun du behersker,
Eller, Atride, din Haan i Dag var bleven den sidste!
Men jeg melder dig her, og bekræfter mit Ord med et Eeds-
sagn:

Ja! ved denne min Stav, som ei Lov meer skyder og Dviste,
Siden engang den Bullen forlod i Bjergenes Skove —
Aldrigen knoppes den meer; thi rundt affskavede Jernet
Lovet og Barken deraf; men nu Hellenernes Sønner
Bære, som Dommere, den i Hænderne, medens de Zeus Ret
Hævde — det være dig her min Eeds den høie Bekræfts-
ning!

Snart vil, savnet engang af Argeierne samtlig, Achilleus
Dnfses tilbage; men du da søger omsonst i din Sjæls Angst
Redning, naar styrted' i Skarer af Kampmanddraberen Hef-
tor,

Disse faldende døe — da vil dybt i Hjertet dig nage
Rasende Harm, at i Dag du den tappreste Danaer haante.”

Altsaa Peliden; og kastede ned paa Jorden sin Domstav
 Rundt med de gyldene Nagler omperlt; og satte sig atter.
 Mod ham stirred' Atriden, og fnysede. Mellem dem opstod
 Nestor, med Ordenes Sødme, de Phliers tonende Taler,
 Fra hvis Læbe hver Lyd med Honningens Dlie henflød.
 Ham var tvende med Tale begavede Menneskeslægter
 Svundne forbi, som med ham samtidig voksed' og leved'
 Hift i det hellige Phlos; og han hersked' i tredje Slægt nu.
 Med velmenende Hu han tiltalede Kredsens, og sagde:

„Bee! hvor almindelig Sorg det achaiske Land sig nu
 nærmer!

Sikkert vil Priamos glædes derved, og Priamos Sønner,
 Alle de samtlige Troer, og inderlig frydes i Hjertet,
 Naar dem berettes engang, hvor I splidagtigen lives,
 I, de Danaers Fyrster i Raad, og Fyrster i Kampen.
 Lyder min Røst! I begge dog Børn kun ere mod Nestor!
 Gif jeg dog mangen en Gang med stærkere Mænd end med
 Eder

Fordum i Lebing; og aldrigen de dog agted' mig ringe.
 Aldrigen stued' mit Blif, og stuer vel aldrigen mere
 Mænd, som Perithoos var, og Dryas, Folkenes Hyrde,
 Kæneus, eller og Helten Exadios, og Polyphemos.
 Sikkert vare de stærkeste de blandt levende Jordboer,
 Vare de stærkeste selv, og droge til Kamp mod de stærkste,
 Mod Bjergtroldenes Hær, anrettende gyfseligt Blodbad.
 Hines Krigsstaldbroder var jeg, henvandret fra Phlos
 Fjern, fra det apiske Land; thi de selv mig kaldte til Med-
 hjælp.

For min Deel jeg og mit medhjæmpte; men Ingen i Kamp-
 gang

Bilde mod hine bestaae blandt dem nu leve paa Jorden;

Dg dog hørte de Barsel af mig, og løde mit Ord ad.
 Men adlyder og I; thi, mit Raad at lyde, I'er baader!
 Hverken nu du, hvor mægtig du er, ham tage sin Mø bort;
 Men ham lad, hvad ham gav eengang Achaiernes Sønner;
 Heller ei du, Pelide, dig hæv opføttsig mod Kongen,
 Trodsende ham; da dog aldrig en lignende Herlighed tilfaldt
 Nogen med Domstav herskende Drot, som Værdighed Zeus
 gav.

Er og den stærkere du, da til Moder du har en Gudinde,
 Langt dog den mægtigste priser sig han, som Flere beherster!
 Atreus Søn, lad fare din Harm! jeg og vil Achilleus
 Bede, sin brusende Varm at berolige; ham, som i Krigens
 Yderste Nød er det vældigste Bærn for Achaiernes Skarer.“

Ham gjensvarende, talte den herskende Drot, Agamemnon:
 „Sandelig, Diding, det Alt du talte med sømmelig Anstand.
 Men bestandig vil hiin frembramme for Alle, som ypperst;
 Alle vil han befale, som Drot, og Alle beherste;
 Hver og tilvinke sit Bud, som, mener jeg, Ingen adlyder.
 Gav ham og Spydkamps Styrke de altid værende Guder,
 Mon de ham derfor tillod at fornærme med hvert hans
 Munds Ord“ —

Ham, afbrydende Talen, nu svarede Helten Achilleus:
 „Sandelig! feig, og en Riding med Ret jeg burde bencævnnes,
 Hvis jeg veg dig i Alt, naar med Ord og Mine du truer.
 Andre du saa kan beherste vilkaarligen; mig du kun aldrig
 Vinke dit Bud; jeg torde fra nu dog lidet det lyde!
 Kun et Ord jeg forkynder dig her, du gjem det i Hjertet:
 Ingeninde jeg hæver min Arm til Strid for en Møes Skyld,
 Hverken mod dig eller Nogen; I røve, hvad selv I mig
 gave.

Men af Alt, hvad for Resten er mit ved den glindsende
 Snekke,
 Mod min Villie neppe du tager det ringeste bort mig.
 Eller velan, forsøg det engang; at Alle maae skue,
 Hvor paa Stand fra mit Spyd skal rinde dit galbede Bryst-
 blod!"

Altsaa med Ord mod Ord de stred, og reiste sig begge;
 Derpaa hævedes Thinget ved Argos brevede Strandleir,
 Medens Achilleus til Teltene hen og de svævende Snekker
 Bandrede, fulgt af Menotios Søn, og samtlige Fæller.

Men Agamemnon nedlod i Havet den hurtige Snekke;
 Balgte tyve deri til Roers, og lod Hekatombet
 Guden indstibes, og selv han Chryses blomstrende Datter
 Føred' ombord; som Styrrer besteg Bagstavnen Odysseus.
 Flux lagt ud nu paa Dybet de pløiede Bølgenes Udkørf.

Atreus Søn bød Folkenes Hær at rense sig festlig;
 Og de rensede sig, og udfastede Smitten i Havet.
 Dffrede saa til Apollon uvanskede Tyres og Buffes
 Hellige Bodhekatomber paa Bredden af Dybenes Udkørf;
 Og i den hvirvlende Røg opsvævede Duften mod Himlen.

Saa var Brimlen i Leiren bestjæftiget; men Agamem-
 non

Satte forbittret i Værk, hvad han forhen trued' Achilleus,
 Og til Taltybios flux og Eurybates lod hans Befaling,
 Hvilke Herolde ham var, og rastfudførende Livbud:

"Gler til Peleus Søn, Myrmidonernes Telt, og ved
 Haanden

Tager, og bringer mig hid hans Mo, den favre Briseis;
 Bægrer han sig, saa forkynder, at selv jeg kommer, med Flere,
 Hende med Magt mig at hente, som meer skal vorde ham
 rædsomt!"

Saa han befalede, og sendte dem bort med det truende
 Budskab.

Nødigen vandred' de hen ved det aldrigdyrkede Havs Bred,
 Naaende Teltens Leir ved Myrmidonernes Snekker.
 Ham de siddende fandt, ei langt fra det glindsende Drotsskib,
 Foran Teltet; og ei blev fro ved at see dem Achilleus.
 Begge forvirred' af Angst, og ærefrygtende Drotten,
 Standsed', og føred' ei frem eet Ord til Sagn eller Spørgsel.
 Men han selv, i sin Aand alt gjettende Budet, udbrød saa:

"Fred med Eder, Herolder, I Guds og Menneffers
 Ombud!

Nærmer Eder! I ei er' skyldige! kun Agamemnon,
 Der har Eder mig sendt om den rosenfavre Briseis.
 Altsaa, velan, for Moen herud, min ædle Patroklos,
 Og giv hende dem hen. Men selv de være mig Vidner
 For de salige Guder, som for de svindende Jordboer,
 Og for Kongen, den grumme! Hvis nogensinde herefter
 Skulde behøves min Hjælp til skjændig Elendigheds Afværge
 Fra hiint Folk.....! Ha, blindt til Fordærv fremfuser hans
 Affind,

Ikke betænkende det, som er skeet, ei bliffende fremad,
 Hvor ham ved Flaaden i Kamp skal frelles Achaiernes Hære!"

Saa han talte. Patroklos adlød den elskede Bøns
 Bud;

Hented' af Teltet, og gav den rosenfavre Briseis

Budene hen; og tilbage de gif til Achaiernes Snekker.
 Nødigen vandred' med disse den yndige Mo. Men Achilleus
 Græd; og fra Fællerne flux sig vendende, gif han mod Havet,
 Satte sig taus paa dets Bred, vildt stirrende hen i dets
 Dybmulm;

Dg til den elskende Moder han bad med strækkede Hænder:

„Moder, da dog til et kort her varende Liv du mig fødte,
 Burde dog Hæder mig Zeus, den Olympier, fuldelig yde,
 Hiin høittordnende Gud; men nu slet ingen han teer mig.
 Har jo dog Atreus Son, Storherstere, Drot Agamemnon,
 Nu mig vanæret, min Skjænt sig egnende, den han mig
 fratog!“

Saa han talte med Graad; ham hørte den værdige
 Moder,
 Som hos den solvgraae Fader hun sad i Dybenes Afgrund.
 Glende svang hun sig op af det skummende Hav, som en
 Taage;
 Dg, sig sættende hen ved den Taareudgydendes Side,
 Tog hun ham venlig ved Haand, og tiltalte ham kjælent, og
 sagde:

„Kjæreste Barn, hvi græder du saa? hvad tynger dit
 Hjerte?
 Siig mig det, dølge mig det ei, at begge vi To det maae
 vide!“

Sukkende dybt udbrod Gudslyv'ren i Kampen, Achilleus:
 „Moder! du veed det dog alt; hvortil en unødig Fortælling?
 See! vi drog mod Theben, Eëtions prægtige Taarnstad,
 Udelagde den reent, og hidbrog Alt hvad deri var.

Byttet imellem sig deelte med Skjel Achaiernes Sønner,
 Og for Atriden blev valgt den rosenfarve Chryseis.
 Chryseis siden, Apollons, den fjernframmendes, Doffer,
 Kom til de kobberomstjermte Helleners hurtige Snekker,
 Bringende Skjænk af umaadeligt Værd, at løse sin Datter;
 Værende Phoebos Apollons, den fjernframmendes, Laur-
 frands,

Over den gyldene Stav; og bønfaaldt alle Hellenere,
 Dog Atriderne fremmest, de to Hærskarernes Drotter.
 Flux bifaldende lod Achaiernes samtlige Tilraab:
 Præsten at ære med Frygt, og annamme den glimrende Løs-
 ning.

Atreus mægtige Søn, Agamemnon, alene det modstred;
 Haanligen jog han ham bort, og tiltalte ham heftig med
 Trudsel.

Harmforbittret tilbage han gif; men Phoebos Apollon
 Hørte den Bedendes Raab; thi høit han elskte den Gamle.
 Myrdende Pile han stød mod de Danaers Folk; og de Trufne
 Hensaldt, Dyrger af Liig paa Liig, da den Rammendes Pile
 Vidt foer gjennem Achaiernes Hær. Omfider en Spaamand,
 Kyndig i Tegn, os bebuded' den Fjernframmendes Gudraad.
 Jeg, den første, tilraadede flux, os Guden at sone;
 Men Atriden, optændt af Forbittrelse, pludselig opstod,
 Og forkyndte mig, truende lydt, hvad nu mig er udført.
 Hende paa glindsende Stavn foribrynede Danaers Mandskab
 Føre til Chrysa med Dofferets Skjænk til Kongen, Apollon.
 Men nys kom i mit Telt Herolder, og toge deraf bort
 Brises blomstrende Datter, som selv mig Achaierne skjenkte.
 O! hvis saadant du evner, antag dig din Søn nu, og hjælp
 ham!

Stig til Olympos, og bed til Zeus, om før du hans Hjerte
 Nogensinde med Ord har glædet ham, eller med Jdræt!

Har jeg dog hjemme dig oftere hørt, i den fædrene Drotborg,
 Rose dig af, hvor engang du den skymulmdæfte Kronion
 Ene blandt Gudernes Hær for skjændig Fornedrelse friede,
 Da ham de andre Olympiers Magt fræk prøved' at fængsle,
 Here, med Poseidaon foreent, og Pallas Athene.
 Dog, o Gudinde, du kom, og løste ham ud, da de bandt
 ham.

Hundredarmen opkaldende flux til Olympens Befæstning,
 Ham, som Briareos nævnes af Guderne; men af de Jords-
 boer

Samtlig Agæon; som Faderen selv langt viger i Styrke.
 Tæt hos Kronion nu han hensatte sig, trodsende kraftfro;
 See! og fra Fængslingen skjald tilbage de salige Guder.
 Sæt dig nu hen, ham erindrende sligt, og omfavn du hans
 Knæ ham:

At det ham maatte behage, med Kraft de Troer at bistaæ
 Selv, og til Flaaden og Havet Achaiernes Skarer at trænge,
 Fald paa Fald; at det Folk engang faaer nok af sin Hærdrot,
 Og han, Atreus Søn, Storherstæren selv maa erkjende,
 Hvad han forbrød, da han saa den tappreste Danaer haante."

Ham nu svarede Thetis igjen med rindende Taarer:
 „Vee mig, o Barn, at jeg dig opfostred', ulykkelig fødte!
 At! at ved Snekkerne her du fri for Taarer, og ukrænkt
 Sad, da dig Skjebnen et Liv saa kort dog undte, saa reent
 fort!

Men afblomstrende tidlig, og ulykkelig for Alle
 Blev du tillige! Ja dig jeg bar i Palladset til Uheld!
 Dette dog Lynildsvingeren Zeus at berette, hvis Vøn ham
 Rører, opstiger jeg selv til det sneeglandstindrende Gudbjerg.
 Du bliv siddende her ved de lethenglidende Snekker,
 Og, paa de Danaer vred, afhold fra Kampen dig ganske!

Zeus just vandred' i Gaar mod Okeanos hen, til de fromme
Æthioper, som Gjest; og Guderne fulgte ham alle.

Om tolv Dage han vender sig hjem igjen til Olympgaard.
See! da stiger jeg op til den Herliges hvælvede Malmborg,
For at omfavne hans Knæ, og jeg haaber, hans Barm at
bevæge."

Saa hun taled', og ilede bort; og lod ham alene
Harmforbittret i Hu for den skjøntombæltede Pige,
Som man havde med Vold ham bortført. See! men Odys-
seus,

Bringende hist Hefatombet, det hellige, nærmet sig Erysa.
Skyndigen, som de nu der i Bugtens dybnende Fjord kom,
Sloge de Seilene fra, dem stuvende sammen i Rummet,
Firende Masten ved Stagene ned i den fangende Gaffel,
Hurtig, og skoddende frem, med Arer til Landings Leie,
Rasted' paa Sandet de Dræggene hen, og fortoiede Snekken.
Ud nu steg de selv paa den havbesqulpede Strandbred;
Ud blev bragt Hefatombet til Kammeren, Phoebos Apollon;
Ud Chryseis og steg af den havhenskridende Snekke.
Hende nu førte til Alteret hen Viismanden Odysseus,
Gav i Faderens Hænder den elskede Datter, og sagde:

"Chryses, mig sendede hid Hærskarernes Drot Aga-
memnon,

Dig at tilbringe din Datter, og Bodhefatombet til Phoebos,
Her, i de Danaers Navn, at offre, sonende Guden,
Hvilken Achaiernes Folk vidthylende Jammer beredte."

Talt, han nu Moen hengav i hans Haand; og frydet
imodtog

Denne det elskende Barn. Flur hine nu Bodhefatombet

Ordned' til Guden i Rreds om Alterets skjønne Forhøining;
 Toede saa Hænderne rings, og toge det saltede Bygstraar;
 Medens Chryses foran bad høit med løftede Hænder:

„Hør mig, o vældige Gud, som med sølverne Bue dit
 Chrysa,

Rilla, din hellige Stad, og dit Tenedos herskende skjermes!
 Eigerviis som tilforn du mig hørte, da høit jeg dig bønfuldt,
 Som du mig hædrede hulb, og Achaierne haardelig angreb;
 Altsaa paa ny du og her opfyldte mig denne min Sjæls Bøn:
 Afvend nu fra de Danaers Folk den hevnende Jammer.“

Saa han sukkende bad; og hans Suf bøn hørte Apollon.
 Efter Bønnen nu hine henkastede Bygget, og opad
 Nødenes Halse de bog, og slagted', og huede hvert af;
 Udskar Bovene først, og ombillede disse med Flommen
 Dobbelt; og oven paa dem blev lagt det plukkede Smaakjød.
 Oldingen stak nu Beddet i Brand; og Druernes Purpur
 Gød han derpaa; rundtom stod Unglinger, holdende Femspeed.
 Først da man Bovene havde forbrændt, og Fylningen for-
 smagt,

Skar man det øvrige Kjød og smaat, og stak det paa Haand-
 speed,

Ristende varligen det, og trak tilbage det Stegte.

Saa blev det festlige Værk fuldendt. Da Maden be-
 redt stod,

Spiste de sammen, og Hver sin Befømt blev rundelig til-
 deelt.

Men da nu Hungerens Krav, og Tørstens fuldelig stilt var,
 Fyldte de Unge paa ny Biinfrukterne samtlig til Randen,
 Og, istjænkende hver, omdeelte de Bægre til Alle.

Saa den udslagene Dag, med Sang forsonende Guden,
 Tante den yndige Pæan Achaiernes blomstrende Mandskab,
 Høit til den Rammendes Priis; og han hørte den glad i sit
 Hjerte.

Som ned Solen nu sank, og Mørket berededes rundt om,
 Lagde sig Alle til Ro ved den velfortøiede Snekke.
 Men, som af Skumringen Eos med Rosenfingrene frembrød,
 Styred' tilbage de hjem til de Danaers bredede Krigsleir.
 Medbør sendte dem blid den vidthenrammende Herster,
 Just som de reise de Masten, og sloge de skinnende Seil ud.
 Binden nu spilede Seilene stramt; og Dybenes Purpur
 Rarmed' om Rjolen i fraadende Skum, da det skjærende
 Skib stød
 Hen med uhemmelig Glen igjennem de fløvede Bølger.

Da de nu ankom nær ved Achaiernes bredede Krigsleir,
 Droge den glindsende Snekke de flux høit op paa det Tørre,
 Over den sandige Bred, og stillede Blokke derunder;
 Gik saa til Teltene hen bag Snekkerne, skilt fra hinanden.

Bred imedens han sad ved de lethenglidende Snekker,
 Peleus herlige Søn, Jodflyv'ren i Rampen, Achilleus.
 Aldrig mere til Thinge, hvor Mænd forherliges, gif han,
 Aldrig mere til Strid; men Græmmelse naged' hans Hjerte,
 Siddende der med sin Lyst til Kamp og Klirren og Krigs-
 larm.

Som nu blandt Morgnernes Gry det tolste dagnende
 frembrød,
 Vendte sig hjem til Olympos de altidværende Guder
 Samtlig igjen; Zeus førte; men Thetis den elskede Sønns Sag

Ikke forgjettet'. Hun op af Dybet i Dagningens Anbrud
Stød sig, og steg til Olympos og Himlens strakte Befæst-
ning.

Der hun affides, alene, den vidtomfsuende Zeus fandt
Høit paa den øverste Lind af det takkeromttoppede Gudsbjerg.
See! og hun satte sig hen for den Herlige. Favnende bønlig
Der med den Venstre hans Knæ, med den Høire berørende
Hagen,

Førte hun frem sin Begjering til Kongernes Konge Kronion:

„Fader Zeus, om jeg før blandt de samlede Guder til
Baade

Var dig med Ord eller Daad, opfyld da denne min Sjæls
Bøn:

Hædre min elskede Søn, som det korteste Liv iblandt Alle
Lever, og hvilken nu dog Hærskarernes Drot, Agamemnon,
Fræk har vanært, da hans Skjænt han ham tog, og stedse
beholder;

Selv du nu hædre ham dobbelt, Olympier, raadende Gud,
Zeus!

Overmagt du forunde de Troer, indtil de Achaier
Hædre min Søn, og ham Ære, med Abod, rundelig yde!“

Talt. Ei svarte derpaa Lynsving'ren i Tordenens Mulm,
Zeus.

Længe sad han, og taug. Men Thetis klyngede tæt sig
Til det omfavnede Knæ, og begyndte paa ny ham at bede:

„Lov mig det helligen! giv mig dit Sagn, o, skjænt mig
et Tilvink!

Eller slaae mig det af, Ubevægede! Ganske jeg veed da,
Hvor iblandt Alle dog jeg er den meest værte Gudinde.

Hende nu sparede mørk Lynsving'ren i Tordenens Mulm,

Zeus:

„Misdaad sandelig nu du begaaer, at til Strid imod Here
Du mig opegger, om siden med Knur herfor hun mig turrer.
Rives hun noksom dog alt i Guderforsamlingen med mig,
Høit paastaende stedse, jeg Troerne hjælper i Kampen!
Dog gaae du nu tilbage med Jil, at ikke dig Here
Mærker, tilstillende mig, den Sag at forhandle med Omsorg.
Skynd dig! Med Hovedets Nit jeg her tilvinker dig Tillid.
Er jo dog dette mit Tegn for de samtlige Guder det største:
Aldrig bedrageligt er, og tilbagefaldeligt aldrig,
Ewig uroffelig fast, hvad, nikkende saa, jeg forjetter!“

Talt; og, med fortnende Braa tilvinkende, nitte Kro-
nion.

Om det ambrosiske Hoved henrullede Hersterens favre,
Fremadrystede Haar, og Olympens Hvælvinger grundstjalv.

Saa, Raadslagningen endt, de skillede. Atter hun ned-
foer

Dybt i Dybenes Skjød fra den glandsomstimrede Gubborg.
Zeus til Palladset nu gif, og de Himmelske reiste sig alle
Gudernes Fader imøde: rundt om ved den Kommendes Nær-
men

Ingen i Sædet forblev, men imøde ham trene de samtlig.

Der han nu Thronen besteg, og satte sig. Medens alt
Here

Harde det mærket, hvor nys med ham et hemmeligt Raad
holdt

Harmandoldingens Datter, den sølvfodglimdende Thetis.
Flux med bebreidende Tunge tiltalte hun Herren, Kronion:

„Hvilken Gud har nu, Svigfulde, paa ny dig i Raad
hævt?

Stedse dog er det din Lyst, dig at fjerne fra mig, for affides
Venlige Raad at oplægge, forordnende! Mig du dog aldrig
Nogensinde har sagt godvilligen nogen din Tanke!”

Hende nu svarede Menneffens Slægts og Gudernes
Fader:

„Hør e, tiltroe dig og ikke, hvert Raad, jeg beslutter, at indsee;
Bansfeligt vorder dig sligt, endssjøndt min Biv, for bestandig!
Vel skal aldrig af Alt, hvad dig er meddeleligt, Nogen,
Førend du selv, blandt Guder og Menneffer, vide det mindste;
Dog, hvad jeg selv, fra Guderne fjern, alene vil raadslaae,
Derom spørg du mig aldrig; umuligen forsker du saadant!”

Sam gjensvarte derpaa den med Høihed bliffende Hør e:
„Rædsommægtige Zeus, hvad talte du der for et Ord ud?
Ingenfinde dog før jeg udsurgte dig, aldrig og forstte;
Men fuldkommen i Ro, hvad helst dig behager, du raadslaaer.
Dog nu frygter mit Hjerte med Grund, at nys dig besnærte
Havmandoldingens Datter, den selvodglindsende Thetis;
Thi hun i Dagningen sad, dit Rnæ tætsavnende, for dig;
Dg jeg formoder, at hende med Nif du loved', Achilleus
Hæder at tee, ved Alhaiernes Fald, nær Sneffernes Strand-
leir.”

Hende tiltalede nu Lynsving'ren i Tordenens Mulm, Zeus:
„Underligaandede! stedse formoder du, lurende paa mig!
Dog udretter du saa slet Intet! mit Hjerte kun altid
Mere fremmed du bliver, hvad meer vil vorde dig rædsomt!
Hvis og dette nu skeer, saa skeer, hvad mig lyster, der skee
skal.

Redning omsonst; thi hvad Gud kan mod den Olympier
fremstaae?

Af! alt forðum engang, da jeg søgte til Hjælp dig at komme,
Greb han ved Foden, og svingte mig ned fra det himmelske
Dørtin.

Hele Dagen jeg fløi, og da Solen dalede, faldt jeg
Ned paa Lemnos, som død; thi jeg aandte kun gispende Livet.
Der dog de Sintiers Folk optog mig Faldende venlig."

Saa hans Ord; da smilte den sneehvidarmede Here;
Smilende tog hun den elskede Søn nu Bæg'ret af Haanden;
Og for de samtlige Guder, fra Høire begyndende, rundt om,
Stjente han, øsende hyppig af Krukken den liflige Nektar.
Men uudslukselig Latter betog de salige Guder,
Bed at betragte Hefæstos saa vims, og saa flink omkringgaae.

Saa den udslagene Dag, til Solens silbige Nedgang,
Barede Gildet, og Hver sin Bekomst fik rundelig tildeelt,
Mens den fortryllende Klang af Apollons tonende Luth lød
Lydt til de liflige Stemmer i Musernes svarende Sange.
Men da nu endelig ned sank Helios lysende Fakkell,
Ginge til Hvile de samtlige, enhver til sit eget Pallads hen,
Hvilket Hefæstos selv, den haltende Kunstners Kunstner,
Forðum havde dem bygt med findrig Klygt og Erfaring.

Selv og til Leiet nu gif Luftthimmelen's tordnende Gud,
Zeus,
Hvor ham natligen vinkte til No den liflige Slummer;
Der han til Hvile nu steg med den guldstolthronende Here.

Anden Rhapsodie.

Alle nu, Guderne selv, og de hjelmbustprydede Helte,
 Sov den udslagene Nat. Blot Zeus ei lukte sit Die,
 Grandstende dybt i urolige Barm, hvordan han Achilleus
 Hædrede bedst, og Achaiernes Hær ved Skibene svækked'?
 Denne Beslutning tilsidst udvalgte hans forstende Tviolraad:
 Hen til Atriden en Drøm at sende med stuffende Barsel.
 Denne fremkaldende, led fra hans Mund de vingede Toner:

„Skynd dig, o stuffende Drøm til Achaiernes hurtige
 Snekker;

Der henføj dig i Teltet til Atreus Søn, Agamemnon,
 Og nøiagtigen meld ham det Ord, jeg her dig forkynder:
 Byd ham, at ruste til Slag de haarlofsavre Helleners
 Samtlige Magt; og betyd ham, at let nu tages de Troers
 Bidtudbyggede Stad, da meer ei deelt i Beslutning
 Bakket Uranionernes Raad; men samtlige Guder
 H ere har rørt, og Fordærv nedsvæver mod Ilions Mure!“

Saa han befoel; og Drømmen, saasnart var hørt hans
 Befaling,

Fjernte sig skyndig, og foer til Achaiernes hurtige Snekker.
 Did nu kom den, og fandt Agamemnon, Sønnen af Atreus,
 Hvilende trygt i sit Telt, omduftet af Slummerens Binger.
 Hen til hans Hoved den treen, og, Neleus Søn i Gestalt
 liig,

Nestor, som høiest blandt Oldinger holdt i Agt Agamemnon,
 Talede saa til den slumrende Drot det himmelske Drømbud:

„Sover Atride, du, Søn af den væltige Gangernes
 Tæmmer?

Rundt til Forsamling at kalde de haarloffavre Hellenere.
Stemmerne skingred'; og flux var den mylrende Mængde for-
samlet.

Først nu Raadet han bød, udvalgt blandt Heltenes Ældste,
Sætte sig nær Drotolddingens Skib, den pyliske Nestors.
Kredsen nu sat, frembragte han selv Forhandlingens Æmne:

„Hører mig, Venner! en Drøm fra Kronion sendtes
min Slummer,
Kort før Morgenens brød, i Alt den værdige Nestor
Lig, i Størrelse, Mine, Gestalt, som her I ham selv see;
Saadan den treen til mit Hoved, og talede til mig, som
følger:

Sover, Atride, du, Søn af den vældige Gangernes Tæmmer?
Ingen Drot, den udslagne Nat at slumre, det anstaaer,
Der paatog sig Bestyrelsens Last og Folkenes Forsorg!
Op nu! og lyt til mit Ord: jeg kommer, et Bud fra Kronion,
Som og fjern dig beskytter med Huld, og betænker din Vel-
færd:

See! han byder dig ruste de haarloffavre Helleners
Samtlige Hære til Slag; thi let nu tages de Troers
Vidtudbyggede Stad, da meer ei deelt i Beslutning
Vakler Uranionernes Raad; men samtlige Guder
Here har rørt, og Fordærv alt svæver mod Ilions Mure
Med fra Zeus; du vare derpaa! — Saa talede Drømmen,
Og fløi bort, og forsvandt; og den liflige Slummer forlod
mig.

Rader os see nu, hvorlunde til Slag vi de Danaer bringe?
Selv vil jeg søge med Ord at udforske dem Sindet, som
Brug er;

Raadende Hjemfart flux i de tveradaarede Snekker,
Mens I, hver i sit Følge, fordeelt, formane til Bliven!”

Saa han endede Talen, og satte sig. Atter nu fremstod Nestor, Folkenes herskende Drot i det sandige Pylos; Belberaadet i Hu, han lydt i Forsamlingen udbrod:

"Venner, Hellenernes Folks hærførende Hyrder og Drotter! Havde fortalt os om saadan en Drøm hver anden Achæier, Usand havde vi kaldt den, og neppe Fortællingen udhørt; Men da den ypperste selv blandt Argos Høvdinger saae den, Saa velan, lad os see, hvor til Slag vi de Danaer bringe!"

Saa hans Ord; og af Kredsen han flux udtraadte den første.

Derpaa reiste sig op, adlydende Folkenes Hyrde, Hver stavførende Drot. Hid strømte nu Folkenes Skarer, Som naar af Bier en Hær i sammenvrimlende Tæthob Gjennem en Bjergfløst mylrer herud, een Sværm paa den anden;

Rogle klynge, som Klaser, om Blomstre sig, medens i Luften Tusinde herhen flagrende flye, og Tusinde derhen.

Altsaa trængte sig stimlende frem fra Snekker og Telte Folkenes Hære til Thing. I Midten opflammed dem Dæda, Zeus Budstikke, til Jil. Snart var Forsamlingen fuldtængt; Høit lød buldrende Larm; og da samtlige skyndte til Plads sig, Gynged' under dem Jorden, og dundrede. Dog nu til Lyd slog Ni Herolder med klingrende Røst, og befalede Tausked, For at høre, med Agt, de gudstadsfæstede Drotter.

Neppe var' Folkene leired', og radviis Hver paa sin Plads sat,

Flux ophørte de buldrende Skrig. Da reiste sig Kongen, Atreus Søn, i sin Haand den gudarbejdede Domstav: Denne Hefæstos dannede først for Olympens Beherster,

Zeus. Han gav den igjen til Argosmorderen Hermes;
 Hermes skjenkte den siden til Forspændjageren Pelops;
 Pelops atter den gav til Atreus, Folkenes Hyrde,
 Hvilken den, døende, lod til den hornqvægrige Thyestes;
 Endelig lod den Thyestes til Broderens Søn, Agamemnon,
 Argos Land at bestyre dermed, og samtlige Holme;
 Paa den støttende sig, udbød den vældige Hærdrot:

„Venner, I Danaerhæmper! I frigerste Sønner af Ares!
 Ak! i en høistfordærvelig Sag har Zeus mig forvillet;
 Han, den grumme! der fordum mig dog saa naadige Vinf
 gav;

Ilions Fald mig forjættende her, og seirende Hjemgang.
 Dog nu bereder han Skjændsel mig kun, og byder mig svig-
 fuld,

Efter utallige Krigeres Tab, at vende til Argos.
 Altsaa behager det vel den ophøiede Hersker, Kronion,
 Der alt styrted' i Gruus mangfoldige kneisende Stæder,
 Og end styrter herefter; thi seirende raader hans Almagt.
 Men dog skjændigt det er, og en Spot for kommende Slæg-
 ter:

At en Hær, som Achaiernes Hær, saa vældig og talrig,
 Intet udretted' i varende Kamp, og bestandige Feltslag,
 Her mod en svagere Magt; og at Intet end tegner til Ud-
 gang!

Thi hvis Achaiier og Troer, paa eengang sluttende Freds-
 bund,

Kysted' at vide gjensidige Magt, ved Folket at tælle;
 Og nu Troerne stillede' i Råd een tæt ved den anden,
 Men vi Achaiier hver tiende kun; og lode hver enkelt
 Troer saa Bægeret fylde for hver henstillede Timand:
 Sikker, formoder jeg, stod dog mangen en Tier med tør Mund.

Saa langt større jeg skatter Achaias Krigeres Antal —
 End de Troers, som Staden beboe. Men disse til Bistand
 Findes utallige væbnede Folk fra Stæderne rundt om,
 Spydkampfyndige Mænd, hvis Magt forhindrer mit Anslag,
 Ilions stoltoptaarnede Stad i Grund at forstyrre.
 Er nu dog fuldt ni Aaringer alt henrundne forgjeves;
 Og alt trøstes os Træet i Skibene; Tongene raadne.
 Bore Hustruer, af! og end umyndige Sønner
 Vente med Smagten og hjemme, mens vi forgjeves os møie
 Her med det uudførlige Bærk, for hvilket vi hidkom.
 Op da, velan! anholder mit Raad, og lyder mit Magtbud!
 Lad os i Snekkerne flye til den elskte fædrene Hjemstavn;
 Aldrig erobre vi dog det vidtudbyggede Troia!"

Saa han talte. Men Alle bevægedes heftig i Hjertet,
 Rundt i Mængden, der ei havde hørt Raadslagningen forhen.
 Og i Forsamlingen reiste sig Larm. Liig svolmende Bovers
 Styrtninger i det ifariske Hav, naar Sydens og Nordens
 Storme sig reise, paa Zeus, den tordnendes, mægtige Sky-
 vink;

Eller, som Ar ved Ar henbøiet en vaiende Kornmark
 Rasler, i bølgende Strog, for den siridtfremfusende Vestvind;
 Saa var Forsamlingen rings i Dyrer. Alle med høit Skrig
 Styrtes til Snekkerne hen; og Støvdamp hvirvles mod Himlen
 Under de trampende Fodder; mens En opmuntred' den Anden:
 Haand at lægge paa Snekkerne flux, og støde fra Landet.
 Dofferne ryddedes skyndig; de hjemad Stræbendes Hurra
 Skingred' i Sky, da de Stavrene rings fra Snekkerne
 nedrev;

Og, trods Skjebnen, var sikkert nu skeet Achaiernes Hjem-
 fart,

Havd' ei Hæren sig vendt med følgende Tale til Pallas:

„Bee mig, den flystjoldvæbnede Zeus ubetvungene Datter!
 Altsaa skal det argiviste Folk hen over det vide
 Hav tilbage nu flye til den elskte fædrene Hjemstavn,
 Ladende Priamos Wren, og Troerne Spiren af Argos:
 Helena, for hvis Skyld saa mangfoldige Danaer henses,
 Her for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hjemland?
 Hør mig! begiv til Achaiernes Hær dig uden Forhaling!
 Stands, overtalende, der med din Røst hver Mand, og for-
 byd dem,
 Ud i Havet at støde de tveradaarede Snekker!“

Saa han talte; den Bydende lod Gudinden Athene.
 Skyndigen svang hun sig ned fra Olympgaards kneisende
 Fjeldtind;
 Og henkom i et Nu til Achaiernes hurtige Snekker.
 Der nu fandt hun Odysseus, hvis Snedighed trodsed' en
 Guds selv,
 Standende taus. Ei lagde han Haand paa sit prægtige
 Drottskibs
 Glindsende Stavn; thi Græmmelse dybt ham naged' i Hjertet.
 Ham nu nærmte sig, talende saa, Gudinden Athene:

„Herlige Søn af Laertes, du Mester i Snildhed, Odysseus!
 Altsaa vil I nu Alle, herfra til fædrene Hjemstavn
 Flygtende, stige ombord paa de tveradaarede Snekker,
 Ladende Priamos Wren, og Troerne Spiren af Argos:
 Helena, for hvis Skyld saa mange Hellenernes Sønner
 Kaldt for Ilion, langt fra det elskte fædrene Hjemland?
 Hør mig! begiv til Achaiernes Hær dig uden Forhaling!
 Stands, overtalende, der med din Røst hver Mand, og for-
 byd dem,
 Ud i Havet at støde de tveradaarede Snekker!“

Saa hun talte. Ham Ordenes Klang forraabte Gud-
inden.

Flux afkastende Rappen, heniilte han. Rappen fra Jorden
Hæved' Herolden Eurybates op, som vandrede bag ham.
Herstøeren, Atreus Søn, Agamemnon, som treen ham imøde,
Tog han af Haanden den Old til Old slægtarvede Domstav,
Og med den han omfoer blandt de væbnede Danaers Snekker.

Hvem han nu der antraf, en Høvding, eller en Hærdrot,
Standsede han; og nærmed' sig ham med venlig Formaning:

„Sælsomme Mand! anstaaer det vel dig, at flye, som en
Riding?

Bliv her rolig du selv, og bevæg til at blive de Andre!
Veed du dog ei, hvad i Sinde vel har Agamemnon med Alt
det?

Sætter han Folket paa Prøve maaskee, for siden at straffe?
Hørte vi Alle dog ei hans Erklæringer nylig i Raadet?
Lad os ei tirre hans Harm til fordærvelig Rase mod Hæren!
Frygtelig er i sin Brede den gudstadsfæstede Herstøer;
Thi han har Magten af Zeus, hvis Forsyn vaager omkring
ham.“

Hvem iblandt Folket han traf, af gemeen Mand, støiende
hjemad,
Slog han med Staven, og skjeldte ham lydt med truende
Tilraab:

„Rasende Karl! staae! stands! og hør, hvad Andre befale,
Som du er Intet imod! Hvad gjælder du, Riding, i Kampen?
Hvad vel i Raadet? en ussel gemeen Dagdriver, som du er?
Troer du maaskee, vi er' alle Regentere her, vi Alhaier?

Fleres Regjering er stadelig! Een regjere! den Ene,
Hvilken, o skjulede Kronos, din Søn gav bydende Domstov!"

Saa han foer gjennem Hæren, forordnende. Samtlige
Starer

Styrtede nu til Forsamling igjen fra Snekker og Telte,
Larmende høit, som naar vildt mod det huultthenbrusende Havs
Bred

Bølgerne's Dønninger sqvulpe med Hult i brølende Gjenlyd.

Alle nu leired' sig rolig, og Hver sad taus i sit Sæde.
Ene Thersites hævede fræk sin straalende Stemme,
Han, som, af Spydighed fuld imod Fyrsterne, stedse med kaad
Mund,

Uden Med eller Maal ordgydende, søgte kun Ugavem,
Bed at fordreie for Folket, og latterliggjøre, hvad helst ham
Leilighed bød. Den hæsligste Mand i Hæren for Troia
Haltede han, steeløiet og rygbepusket og brystflad,
Og med en blussende Tot paa det stygt tilspidsede Hoved.
Høistmodbydelig var han Peliden især og Odysseus,
Dem han bestandigen hegled'; men nu mod selv Agamemnon
Gød han sin Galde med frydende Røst. Achæierne samtlig
Gttred' omsonst Uvillie, hver mod Skumleren opbragt;
Skraalende dog han blev ved, udskjældende høit Agamemnon:

"Atreus Søn! hvad klager du nu? hvad fattes din
Attraa?

Propfuldt er jo dit Telt af Malmgods; Dvinder i Mængde
Har du, de favreste, Noget kan see, som fremmest for Alle
Vi Achæier dig skjenke, hvergang en Stad os erobres.
Mangler endnu dig det Guld, som en hestetæmmende Troer
Bringer fra Staden til Leirs, for at løse den elskede Søn med,

Altsaa Folket. Men, reist, Odysseus, Stædernes
Styrter,

Holbt Domstaven i Haanden; og nær ham Pallas Athene
Stod; og, Herolden i Skikkelse liig, bød Folkene Tausked;
Saa at de fjerneste selv, som de nærmeste, blandt de Hellener,
Klarligen hørte hans Røst, og forstode Forhandlingens Ind-
hold.

Velberaadet i Hu, han tiltalede Kredsen, og sagde:

„Atreus herskende Søn! nu bereder Achaiernes Folk dig
Spot kun og Stjændsel for alle vor Jords sprogstillede
Slægter,

Ei fuldbyrdende Løftet, de gav med evige Tilsagn,
Da de dig fulgte herhid fra dit Argos, Gangeres Avlegn:
Hjem kun at vende, naar Troernes Stad, den stolte, var
nedbrudt.

See, som umyndige Børn, og som mændberøvede Dvinder,
Klynke de her for hinanden, og sukke med Hullen om Hjem-
fart.

Sandt! vel stræber Enhver, naar Trængsler møde, til
Hjemmet;

Thi selv den, som og blot een Maaned er fjern fra sin Fælle,
Holder det nødigen ud, ved den tveradaarede Snekke,
Fængslet af Vinterens Frost, Modvind og Bølgerens Oprør.
Men os ruller alt hen blandt Aarene, siden vor Hidkomst,
Her det niende — derfor og ei jeg Achaierne badler,
At dem Længsel fortærer ved Snekkerne. Men, da saa lang
Tid

Alt vi har udholdt, var det dog Skam, at vende med tom
Haand!

Taal, o Venner! endnu lidt Dphold, til os bekjendt bli'er,
Om os Kalchas har sandt forudsagt, eller og usandt!

End vi dog mindes det grandt, og I kunne jo vidne det Alle,
 Hvilke de grusomme Kæder end ei til Ais har bortført,
 Som om det hændtes i Gaar: Da Hellenernes Snekker ved
 Aulis

Samledes, bringende Priamos Skræk og de samtlige Troer —
 Rundt om en Rilde vi offred' i Kredss paa den frandsede
 Moossteen

Under den høie Platan, hvor Bældet pibende fremsprang,
 Festskekatomber i fuldt Antal til samtlige Guder.
 See! men et Under blev seet. En purpurstinnende Hugorm,
 Rædsom at skue, til Lyset af Zeus, den Olympier, fremkaldt,
 Stød sig bag Alteret op, og klynged' sig høit om Platanen.
 Oven i Træet, paa gyngende Green, laae rolig i Reden
 Sammenklynget en Hob Spurbunger, dækte med Smaaløv,
 Otte; den niende Spurv var de Røgnes rugende Moder.
 Drmen opslugte de smaa spædtqviddrende Sødskende samtlig —
 Moderen fløi kun om Reden endnu med jamrende Klynken;
 Da hiin, dreierende Hov'det, den strigende snapped' ved Bingen.
 Men da den Ungerne havde fortært, og Ungernes Moder,
 Stilled' den Zeus, som sendte den, der til et blivende Jer-
 tegn:

See! thi den blev til en Steen omflabt af den høie Kro-
 nion.

Studsende stode vi Alle, med Rædsel betragtede Synet
 Af et saa gyseligt Tegn midt i de Himmelskes Offer.
 Men for det bævende Folk fremstod, sandsigende Kalchas:
 Hvi dog studser I samtlig, I haarloffavre Hellener?
 Dette saa mægtige Tegn har sendt Zeus varslende Forsyn
 Seent og sildigt; men bringende seent vedvarende Hæder.
 See! som nu slugte hiin Drm Spurbredens qviddrende
 Spæde,

Otte; den niende Spurv var de Røgnes rugende Moder;

Altsaa skulde vor Kamp ni Aar vedvare for Troia;
 Men i det tiende styrtes os ned dets taarnede Mure!
 Saa sandsagde han der; og snart fuldkommes hans Sandsagn.
 Altsaa forbliver nu her, fodskimrende Danaer alle,
 Til vi har styrtet i Gruus hiin Priamos prægtige Taarnstad."

Saa han talte; men sfingrende lød, med jublende Tilraab,
 Rundt fra Sneffernes Leir Achaiernes stormende Bifald,
 Dig, Dydseus, prisende lydt, og den herlige Tale.
 Derpaa tog nu til Ords den gamle gereniske Nestor:

„Himmel! hvor reent barnagtigt I svadse paa Thinge jer
 Tid bort,
 Ret, som umyndige Børn, der ei vide hvad Krig er, og
 Krigsdaad!
 Hvor er' nu Løfterne? hvor de med Eed bekræftede Tilsagn?
 Skal da nu blive til Røg hvert Raad? hver mandig Beslut-
 ning?
 Hvert Pagtoffer af Viin? hvert tillidsfordrende Haandslag?
 Stedse med Ord kun vi stride, mens Intet i Gjerning til
 Udgang
 Tegner endnu, saa længe vi her og dvæled', og dvæle.
 Atreus Søn! herefter, som før, med uroffelig Fasthed,
 Før du de Danaers Hære til Kamp i standende Feltslag!
 Agt du for Intet de To eller Tre, som i Smug med hin-
 anden
 Raadslaae: (hvad dem dog aldrig bli'er, trods Længselen,
 opfyldt)
 Hjem til Argos at gaae, forinden man veed, om Kronions
 Løfte forjætted' os sandt? eller og forjætted' os usandt?
 Thi jeg siger, os vinkte den høieste raadende Gud, Zeus,
 Paa den Dag, vi besteg de lethenglidende, Sneffer,

Alle vi Danaer, Død og Fordærv at bringe de Troer.
 See! thi han gav os et lyffeligt Tegn: det lynte til Høire.
 Derfor vende sig Ingen herfra, sig skyndende hjemad,
 Før han har sovet i Seng med een af Troernes Dvinder,
 Før han har hevet vor Hellenas Angst og eensomme Sufte!
 Længes dog hiin eller den end efter Hjemmet med Utaal,
 Bøve han, mig at berøre den glindsende, bugede Sneffe,
 At han for Alle den første paa Stand maa finde sin Bane!
 Altsaa tænk du, o Hersker, paa Raad, og hør dem af Andre!
 Ikke dit Hjerte forkaste det Ord, jeg taler, som daarligt:
 Dpstil, Stamme ved Stamme, ved Slægt Slægt, Folket,
 Atrides,
 At een Slægt hos den anden, og Stamme hos Stamme maa
 fremstaae!
 Gjør du nu det, og adlyde de Danaer dig, vil du klart see,
 Hvilken af Førerne selv der er feigest, og hvilket af hvert
 Folk
 Tapperst; thi hver da for sig, udmærkt, vil kæmpe paa sin
 Viis.
 Og du erfarer, om hindrer vor Seir guddommelig Almagt,
 Eller og Mangel paa Mod i vor Hær og Mangel paa
 Krigsflygt."

Ham gjensvarende talte den mægtige Drot Agamem-
 non:

„Sandelig, Olding! i Raad du Hellenerne samtlig beseirer!
 Havde dog, Zeus o Fader! og Pallas Athen'! og Apollon!
 Jeg ti Drotter, som dig, i Krigsraad blandt de Hellenes,
 Snart da bøiede sig den herskende Priamos Taarnstad
 Under vor knusende Magt, og sank nedstyrtet i Støvet!
 Ak! men den styfjoldvæbnede Zeus tilsendte mig Uheld,
 Da han i Riv forviled' mig her, og forfængelig Tvedragt:

See! thi jeg og Peliden uenige blev' for en Møes Skyld,
 Berlende Bitterhedsord; og jeg selv begyndte vor Skjends-
 maal.

Hvis vi engang os igjen med hinanden forlige, da sikkert
 Udebliver ei Troernes Fald et eneste Dagbøgn.
 Dog nu til Maaltid gaaer, at paa Stand kan rustes til
 Angreb!

Hver omhyggelig pudse sit Skjold og skjærpe sit Haandspyd,
 Hver med Omhu fore tilgavns de hurtige Heste,
 Hver og besigtige nøie sin Vogn, og berede til Slag Alt,
 At den udslagene Dag vi kan stride den strengeste Stridskamp!
 Thi vi vil før os ei hvile, ja selv ei raste det mindste,
 Før, ved sin Ankomst, Natten, os kjolende Modet, adskiller!
 Strømme vil Sveden, om mangt et Gehæng, fra Bryttet
 paa Skjoldets

Dækkende Bærn; og mangel en Arm at synke med Spydet!
 Strømme vil Sveden af mangel en Hest for den glimrende
 Stridsvogn!

Men, hvis fra Rampen sig holdende fjern, jeg finder en Ri-
 ding

Stjult ved de snablede Snekker, omsonst vil en saadan sig
 omsee,

Hvor han skal flye Rorfuglenes Sværm og de stimlende Hunde!"

Saa han talte. Da freg Achæierne. Som naar en
 Brænding,

Hævet af Sydkanalen med Magt, fra det nederste Havdyb
 Bryder i brusende Brag mod den bratfremsttraanende Fjeld-
 pynts

Stedse besqulpede Brink, der er udsat Stormenes Anfald.
 Alle fra Sædet opsprang, og fordeelt i Snekkernes Strand-
 leir,

Rebte til Maaltid flux. Rundt fleg fra Teltene Røgdamp;
 Og til de evige Guder de offrede, Andre til andre,
 Vedende: Skjændsel i Kampenes Brag, og Døden, at undflye.
 Men Agamemnon selv, Hærføreren, offred' en Dre,
 Stærk, femaarig og fed, til den altingraadende Gud, Zeus;
 Og lod kalde til Dffret Achaiernes Føreres Eldste:
 Nestor fremmest og først, og Idomeneus, Creternes
 Hærdrot;

Ajaxbrødrene siden, og Tydeus Søn, Diomedes;
 Endelig og, den sjette, den Gudernes Indling, Odysseus.
 Ukaldt kom af sig selv Kampraaberen, Drot Menelaos,
 Ahnende Broderens Sorg og Trang til broderlig Medhjælp.
 Alle nu stode om Rødet, og toge det hellige Bygmeel;
 Mellem dem hæved' sin Røst, bønfallende, Drot Agamemnon:

„Zeus, du Vælde! du Kraft! Skymørknende! Herster i
 Hviluft!

Lad før Solen ei sænke sig ned, end Mulmet ei bredes,
 Før fra sin Høide jeg styrter i Gruus ned Priamos Taarn-
 borg;

Før gjennem Portene sees udflamme den tærende Rue;
 Før jeg paa Hektors Bryst med dybt indtrængende Staal har
 Brynien splittet, og rundt om hans Fald henstyrtede næsgruus
 Hver af hans Fæller har bidt med skjærende Tænder i Jorden!“

Saa han bad. Dog hans Raab bønheard' ei Kongen
 Kronion;

Dfferet kun han annammed', og sendte ham Trængsellers
 Trængsel.

Men da nu Bønnen var endt, opkasted' de Bygget, og nedad
 Bøied' de Halsen paa Rødet, og slagted' det; trak saa dets
 Hud af;

Udskar Bovene først; omvissled' dem siden med Flommen,
 Dobbelt; og oven paa dem de lagde det plukkede Smaakjød.
 Dette forbrændte de sammen paa Baal af tørrede Dviste;
 Bendte saa, stufne paa Sped, Indvoldene langsomt for Ilden.
 Men da de Bovene havde forbrændt, og Fylbningen* forsmagt,
 Skar de det øvrige Kjød og smaat, og stak det paa Haandsped;
 Risted' det varlig for Ilden, og trak tilbage det Stegte.
 Da de med Alt nu færdige var', og Maden beredt stod,
 Spiste de sammen; og Hver sin Befomst fik rundelig tildeelt.
 Men da nu Hungerens Krav og Tørstens fuldelig stilt var,
 Udbød Gangernes Tæmmer, den gamle gereniste Nestor:

„Atreus herlige Søn, Mandskarernes Drot, Agamemnon!
 Lad os med Snak nu ei spille vor Tid, og længer ei dvæle
 Med at begynde det vigtige Værk, Zeus vinked' os Held til!
 Lad nu Herolderne flux med høit Raab kalde tilfammen
 Alle de kobberomskjærnte Hellener ved Skibenes Strandleir!
 Vi selv vandre da vidt gennem Hæren, nu herhen, nu derhen,
 Gyldende Mod dem i Brystet, og Lyst til stormende Feltslag!“

Talt; og hans Ord adlød Mandskarernes Drot, Aga-
 memnon.

Flux han Herolderne bød, med lydtbensfingrende Stemmer
 Kalde tilfammen til Slag de haarlofsavre Hellener.
 Svingrende raabte de lydt, og flux var Mængden forsamlet.
 Rundt om Atriden og stimled' de gudstadsfæstede Drotter,
 Ordnuende Hæren. Foran gif selv Gudinden Athene,
 Høit med Megiden, det evig i Pragt tidtrodsende Gudskjold:
 Hundred af pureste Guld skjönt virkede, flettede Dvaste
 Hang om dets Rand, hver ene for sig et heelt Hekatom-
 værb.

Hermed, rundt om lysnende, foer, bliftindrende selv, hun

Gjennem Achaiernes Hær, og formante til Jil; og i hvert
Bryst

Gydende krigerist Kraft, opflammed' hun Alle til Striden.
Samtlige tyktes nu fødere Kamp og buldrende Krigslarm,
End i de glindsende Snekker at vende til elskede Hjemstavn.

Som naar fortærende løber en Ild, antændt i en Gran-
flov,

Opad Fjeldenes Ryg mod Skyerne, lysende fjernhen;
Saa fra den vandrede Hær, da de blinkende Rustninger
fremgik,

Foer en bevægelig Glands, vidtlysende, høit imod Himlen.
See! men, som vildt Trækfuglenes Sværm i utallige Skarer:
Storkenes Hær, Bildgjæs, og en Trop langhalsede Svaner,
Over den asiste Sump og Caystrios staaende Bunde,
Herhen og derhen flagrende først paa svævende Binger,
Sænke den tonende Flugt mod den lydt gjensufende Søfyst;
Saa de nu styrted' fra Snekkerne hen og Teltene, tropviis,
Til den skamandriste Bred, mens Jorden dundrede rundtom,
Skæffelig rystet af Føddernes Trin og Hovenes Trampen.
Stilte nu stode de der paa Skamandros blomstrende
Slette:

Mange, som Løv, og som Knoppe paa Træer i blomstrende
Foraar.

Men, som en talløs Brimmel af rundtom mylrende Fluer
Stimler tilsammen i Hobe til Hyrdernes Hytte, naar Solen
Smiler i liflige Baar, og af fød Mælk Bøtterne fyldt staae;
Saa tæt stod hos hinanden de haarlokkavre Hellener,
Stillede her mod de Troer, med Ddelæggelsens Krigstørst.

Dog, som erfarene Hyrder man seer, vildtstreifende
Geder

Stille med Mag, skjøndt Hjordene mængt hjemvende fra
Græsgang;

Stilled' og Førerne hine, dem ordnende, herhen og derhen,
Alle til Slag. Men i Midten den herskende Drot, Aga-
memnon,

Høined' især sig, i Hoved og Blif den tordnende Gud liig,
Poseidaon i Bryst, og i vældige Lænder en Ares.

Ret, som i Hjorden en Tyr høit over det lavere Hornqvæg
Hæver sig stolt, og i græssende Flok vidtfjendelig fremgaaer;
Saa gif den Dag straalende frem i Mængden, Atriden,
Samtlige Kjemper fordunklende rundt, forklart af Kronion.

Odysseus Gavn.

Homers Odyssees to og tyvende Sang.

Nast affastende Pjalterne nu, den floges Odysseus
Sprang paa Forhøiningen op, og fremholdt Buen og Røgg'ret
Fylt af Kolve. Derpaa han deraf de vingede Pile
Styrte ned for sin Fod, og talte til Beilernes Skare:

„Denne saa rædsomme Kamp i vor Læg bestod jeg da
hidtil!

Nu jeg et andet Maal, som af ingen Skytte blev truffet,
Bælger, om træffe jeg kan, og mig Være forunder Apollon.“

Talt, mod Antinoos hen med den myrdende Piil han
nu sigted’;

Denne var just i Begreb med at hæve fra Bordet et Guldkar,
Skjönt, tvehaftet, og fyldt med Viin; og alt, for at drikke,
Holdt han i Hænderne trostlig til Læben det, uden at ahne
Døden sig nær. Hvo drømte vel og, i Forsamlingens Viin=
sværm,

At en eneste Mand, og nok saa tapper, alene
Blandt saa mange, formaaede hans Liv at ende saa voldsomt?
See, men Odysseus skjød; og i Struben den vingede Piil fløi,
Saa, bag Nakken, af Huulningen frem Malmspidsen herude=
foer.

Med han til Siden nu sank, og af Hænderne tumled’ hans
Guldkruus,

Nedens af Næsen, i det han segnede, strømmed' en Styrtning

Purpurblod; og hurtigen om med Føddernes Dpflag
Stødte han Bordet, saa Maden deraf nedstyrte' paa Gulvet,
Hvor sig Brødet og Stegen befubled. Bildt i Alarm nu
Beilerne skreg, da den faldende Mand de samtlige skued':
Op de fra Sæderne soer, og, opfyldende Salen med Dprør,
Blikked' de rundt omkring paa de ziirligmurede Vægge,
Uden et Skjold, eller Spyd, etsteds at finde til Væbning.
Erucnde nu ham med Ord, udbød de vildt mod Odysseus:

„Fremmede! raser du der med dit Skud? Nu kjæmper du
aldrig

Lystkamp, veddende meer! nu er kommen din yderste Time!
Viid, du har truffet med myrdende Skud i den Yngling, som
hensant,
Itakas ypperste Søn. Derfor nu Ravn dig æde!“

Saa skreg Alle, som Een; thi de troede, han itkun af
Baade

Hadde ham dræbt. Ei drømmed' endnu de sværmende Daarer
Om den Fordærvelfsens Dom, som over dem Alle nu svæved'.
Blikkende mørk, udbød Odysseus, Mest'ren i Paafund:

„Ha! I Hunde! som bildte Jer ind, jeg aldrigen hjemtom
Hid fra Troia! Derfor I saa trygt fortærte mit Guds her,
Og misbrugte med Vold, til jer Lyst min Eiendoms Terner,
Beilende frækt til min Viv, mens endnu jeg selv var i Live,
Hverken frygtende Gudernes Straf, som boer i det Høie,
Eller og Mennefers Dom, naar i Skjændsel svinder jert
Minde.

Over Jer Alle nu mørk fremsvæver Fordærvelfsens Time.

Saa han talte; men bleg Dødsangst rundtom nu betog
dem,

Samtlige stued' omkring, hvor de kunde Fordærvelsen undflye,
Run Eurymachos mæled' endnu, og talte, til Gjensvar:

„Hvis du, Odysseus selv, hiin Ithaker, kommer nu
hjem her,

O! da med Føie du hevner i Harm Achaiernes Udaad!
Meget Ustikkelig her man begif, i din Borg og paa Landet;
Men nu ligger han alt jo død, som Skyld var i Alting;
Thi kun Antinoos der har hiint Uvæsen forvoldet.
Ikke saameget af Elskov og Lyst til Ægteforening
Her med din Biv, som for egentlig selv at beherske med
Scept'ret

Ithakas mægtige Land, som ham ei dog undte Kronion,
Stræbte han efter at myrde din Søn i hemmeligt Baghold.
Men nu har han jo faaet sin Rest! Du altsaa forskaane
Naadig dit Folk! Vi alle dig her med offentlig Afbigt
Ville, hvad alt i dit Huus er fortært i Mad og i Drikke,
Billig erstatte, tilførende ti Par Dren Enhver dig,
Robber desuden og Guld hidbringende, til vi dit Hjerte
Soner os mildt. Ubillig er ei din Brede forinden.“

Blikkende mørkt, udbød den paafundrige Odysseus:

„Nei, Eurymachos! hvis J og gav mig hele jert Eie,
Hver sit arvede Gods, og til det end føiede meer nu,
Holder jeg ikke tilbage min Arm fra hevnende Mordslag,
Førend tilfulde jer Daad J Beilere samtlig har bødet!
Run eet Valg J nu har: med Kraft at værges Jer mod mig,
Eller ved Flugt, om J kunne, jer Død og Sammer at
undflye!

Ei dog en Æneste her vil undgaae, troer jeg, sin Omkomst.“

Saa han talte; da skjald hvert Bryst, og Ræerne
zittred'.

Men Eurymachos raabte nu lydt til den hele Forsamling:

„Venner! ei lader han hvile nu meer de rædsomme
Hænder,

Men, fremtagende Røgg'ret igjen, og den bonede Bue,
Sender han Skud os paa Skud, nedad, fra det høinede
Forgulv,

Til han os Alle har dræbt! Velan! opflammet til Mødkamp
Hver da nu drage sit Sværd! hver hæve sit Bord, som et
Stridsffjold,

Skjermende sig mod hans Skud! og som een Mand storme
vi samtlig

Op mod ham selv, for at trænge ham bort fra Dørens For-
høining;

Alt, udfomne, vi Gaderne rundt kan strige til Bistand —
Saa vil Manden vel snart ophøre med myrdende Piilskud!“

Saa han taled', og traf det flebne, blinkende Malm-
sværd

Stærkt, tveegget og skarpt; og sprang med grueligt Alarm-
ffrig

Op mod Odysseus vildt. Men rolig sigted' Odysseus,
Strammende Strængen, og ffjød, og traf ham i Bryftet ved
Borten.

Dybt i hans Lever sig bored' den fusende Piil; af hans Høire
Sank Malmffværdet til Jorden, og forlænds, ffyrtet med
Bordet,

Faldt han ffvimlende ned, omkafftende Maden paa næffe
Bord, og det hankede Kruus; og mod Gulvet tørnede' hans
Pande.

Angstfuld rallende sparked' han om med Føddernes Krampdrag
Stolen, der stod; og hans Dødt nu brast udsluffet i Dødmulm.

See! men Amfinomos sprang mod den hæderomstraa-
lede Holmbrot
Stormende frem, og det bidende Sværd han drog med den
Høire,

For ham fra Døren at gjenne; men, ham indhentende skyndig,
Kendte Telemachos Spydet af Malm ham hurtig i Ryggen
Mellem Skuldrenes Blade, saa frem af Brystet det udfoer.
Dundrende tonte hans Fald, og hans Ansigt pladsked' mod
Gulvet.

Bort dog Telemachos foer, og lod det spedende Malmspyd
Hift i Amfinomos Krop; thi han frygted', en Anden, ifald han
Blev, udtrækkende Spydet igjen, det lange, med Sværd ham
Naaede, ham borende ned, eller huggende reent ham i Stykker.
Skyndig tilbage han løb til den elskede Fader Odysseus,
Og tæt nærmende sig til hans Side hurtig han udbød:

„Fader! jeg gaaer for at hente dit Skjold, og tillige to
Krigsspyd,
Samt Malmhjelm, som slutter saa vel om Hovedets Hvæl-
ving,
Selv jeg og tager et Skjold, og Filætiøs her og Eumæos
Bringer jeg Baaben. Man slaaes dog djærvare, troer jeg,
i Rustning.“

Ham gjensvarede flux den paafundrige Odysseus:
„Løb, og bring dem, imedens jeg end har Pile til Modværge,
At de fra Døren mig ei borttrænge, mens nu jeg er ene!“

Talt, Telemachos skyndig ablød den elskede Fader,

Løb, og til Ramret han fløi, hvor de prægtige Baaben for=
vart laae:

Fire Skjolde han valgte sig der, med dobbelt saa mange
Landser, og fire med Gangerens Svæv toppaiende Hjelme.
Disse han nedbar flux til den elskede Fader, Odysseus.
Selv han sig hyllede først i den kropomstjermende Rustning;
Saa sig og væbnede der Rohyrden, og Svinenes Hyrde.
Dg de omstode nu trindt Odysseus, Nest'ren i Paafund.

Denne, saa længe ham end var Pile tilovers til Mod=
værg,

Sigted' i Salen omkring, og traf bestandig med hvert Skud
En af Beilernes Sværm; og de styrtedes, een paa den anden.
Men, da til myrdende Skud var forbrugt nu Pilenes For=
raad,

Tog han Buen, og støtted' den op til Pillen ved Døren,
Mod Formurens den glimrende Bæg, i den skinnende Høisal;
Kastet' om Skuldrene saa det firfoldstjermende Stridskjold,
Dg bedækked' med hvælvede Hjelm det vældige Hoved.
Frygtelig vaiede Gangerens Svæv fra den toppede Hjelmbust.
Derpaa greb han med Et to malmtilspidsede Landser.

En Dør var der til Trappen i Sidevæggen forneden,
Dg fra Forhøiningen, øverst i Hov'dindgangen til Salen,
Føred' en anden til Gaarden, med vel tilsluttende Gangdør.
Den befoel til Eumæos bevogtende Trostak Odysseus,
Stillende ham nær den; i dens Åbning rummedes En fun.
Men nu raabte til hele Forsamlingen høit Agelaos:

„Benner! o kunde man naae fun Sidedøren til Trappen,
For at forkynde det Staden, og Folkene samle ved Anstrig,
Snart lod Manden da af med at skyde de myrdende Pile.

Ham gjensvarende hvisted' Melanthios, Gederne's
Bogter:

„Ei er at tænke paa sligt, Agelaos! frygtelig nær den
Er jo Døren til Gaarden, og Mundingen snever, at een
Mand,
Hvis han har Mod, er istand til os samtlige Gangen at
spærre.
Men nu velan, jeg vil hente fra Høiløftkamret Jer Strids-
værn,
At I kan ruste Jer her! jeg formoder med Grund, at Odys-
seus,
Eller hans blomstrende Søn, Krigsvaabnene der har etsteds
skjult.“

Dette nu sagt, opsteg Melanthios, Gederne's Hyrde,
Husets Trapper i Hast til Odysseus øverste Kamre:
Der tolv Skjolde han tog, og tolv malmspidsede Landser,
Samt tolv Hjelme, med vaiende Svæb af Gangernes Haler.
Styndte saa ned sig igjen, og gav dem Beilerne hurtig.
Men nu forfærdedes først, og skjald den ædle Odysseus,
Da han dem hylled' i Rustninger saae, med Landser i Hænder,
Thi heel drøit Arbeidet nu lod at torde ham blive.
Flux til Telemachos vendt med Studsen, hurtig han udbrod:

„Sikkert, Telemachos, een af Ternerne nu har forraadt os,
Eller Melanthios hist, os beredende skjændig en svær Dyst!“

Men den forstandige Ungling, Telemachos, svared' med
Iver:

„Fader! det har jeg ene forseet, og Ingen er skyldig
Uden jeg selv; thi Kammerets Dør deroppe jeg skjød kun
Efter mig noget paa Klem; og det har en Lurer sig mærket.“

„Gaae da, min gode Eumæos, du op til Kamret, og luk den!
Dg see til, om maaskee det een af Ternerne voved',
Eller og Dolios Søn, Melanthios, som jeg formoder!“

Mens, saa talende, Fader og Søn gjensvarte hinanden,
Dyftteg atter til Kamret Melanthios, Gedernes Bogter,
Baaben at hente paa ny. Ham saae Sviinhyrden Eumæos.
Dg, sig nærmende flux til Odysseus, hurtig han udbød:

„Herlige Søn af Laertes, Odysseus, Mester i Paafund!
Sge! nu gaaer han igjen Forræderen, som vi formoded',
Op til dit Kammer! Velan! nu siig mig klarlig din Mening:
Om jeg skal dræbe ham strax, hvis i Styrke han viger min
Arms Kraft,
Eller ham bringe dig hid, for at bøde tilfulde den Udaad,
Hvilken han, troløs, her i dit Huus mangfoldig har øvet?“

Ham gjensvarede hurtig den paafundrige Odysseus:
„Jeg, med Telemachos, selv skal Beilerne ned i Salen
Nok bestride, hvor vildt og samtlige storme til Angreb.
Binder I andre kun hiin flux Fodder og Hænder paa
Ryggen,
Raster i Kamret ham ind, og, efter Jer sluttende Døren,
Knytter ham der med et stærkt, tykt Reb, og hidser ham
hurtig
Op, langs Pillen, i Beiret til under den øverste Bjælke!
Der han sprætte, saa længe han kan, hengispende Livet!“

Saa han bød; og adlydende gif Sviinhyrden Eumæos,
Fulgt af Filotios, op; og belurede hiin, som i Kamret,
Rundt i Hjørner og Kroge han gif, opføgende Baaben.
Stille, ved hver sin Stolpe, de stod; og ventede i Døren,

Til han paa Tærskelen treen, med en Hjelm af Kobber i een
Haand,

Og med et Skjold i den anden, ukjendeligt næsten af Ælde,
Hvilket den gamle Laertes engang selv bar i sin Ungdom;
Men nu, med Remmene smuldret itu, begravet i Støv laae.
Styrtende frem nu med Eet, de grebe ham, drog ham igjen ind
Rast, og slængte den Hylende ned paa Gulvet, og bandt ham
Hænder og Fødder, paa tværs, i en smertelig Fletning paa
Ryggen,

Sammenfurrende Knuden med Magt, som dette befoel dem
Selv hiin Søn af Laertes, Gjenbordigheds Helten, Odysseus.
Rnyttede derpaa fast Rebenden, og hissed' ham op saa
Høit, langs Pillen, i Beiret til under den øverste Bjælke.
Der med forhaanende Spot tilraabte ham Hyrden Eumæos:

„Nu vil du hvile ret godt i Nat, min gode Melanthæus,
Strækkende mageligt dig, som du vel har fortjent, i en blød
Seng;

Neppe forsover du heller den gyldne Morgengudindes
Ankomst, naar hun af Havet opstaaer: for Geder at bringe
Beilernes Sværm, i Salen, til leffertsmagende Maaltid!“

Hænge nu lod de ham der, i de smertende Surringer
bundet.

Derpaa den skinnende Dør tillukte de, hylled' i Baaben,
Og steg ned til Odysseus, den flygtige Mester i Paafund.
Modbegeistred' omstode de ham og Sønnen, i Alt kun
Fire; mens ned i Salen mangfoldige væbnede Mænd stod.
Men dem nærmte sig Zeus nedsvævende Datter Athene,
Mentor lignende ganske, saavel i Gestalt, som i Stemme.
Frydet Odysseus bley ved at see Gudinden, og udbrød:
„Mentor! staae nu i Nøden mig bi, og erindre vor Ungdoms
Opxært sammen, som Ven, og det Venskab, før jeg har viist dig!“

Saa han bad; thi han ahned Athenes frelsende Guds-
dom.

Men rundt nedent i Salen opløstede Sværmen et høit Skrig,
Truende hende; dog fremmest Danaestors Søn, Agelaos:

„Mentor! o lad dig ei hist af Odysseus Tale forføre,
Til os Beilere her at bekjæmpe, hjælpende ham der!
Thi jeg formoder, os lykkes, hvad alt er besluttet i saa
Fald:

Naar vi har dræbt dem begge, med Faderen Sønnen tillige
Myrde vi siden og dig, fordi du pønsed' paa saadant
Mod os i Borgen! du bøder derfor da selv med dit Hoved!
Men naar vi nu med myrdende Malm har røvet Jer Livet,
Alt dit Gods, hvad i Huset du har, og udenfor Huset,
Slaae vi da her til Odysseus Gods; og lader ei nogen
Søn dig, af alle du har, i Live, heller ei Datter.
Selv din uskyldige Viv skal af Ithakersfolket udryddes!”

Saa han talte. Da tændtes end meer i Hjertet Athene.
Høit med Bebreidelses-Ord hun ophidsede Helten Odysseus:
„Ei er du længer den Mand, Odysseus, tapper og kraftfro,
Som for Helena, Zeus hvidarmede Datter, i ni Aar
Uophørlig med Troernes Folk utrættelig kjæmped',
Og mangfoldige Helte beredte den rædsomme Bane?
Sank dog Priamos vidtbyggede Stad ved dit Snildraad!
Hvordan da nu? hjemkommende her til din Borg og dit Eie,
Bakler mod Beilernes Sværm dit Mod, tvivlraadigt og frygt-
somt?

Op da, min Ven, træd frem, og see, hvad jeg evner i
Kamp her!

At du maa kjende, hvorledes i Strid mod fiendtlige Skarer,
Mentor, Alkimos Søn, gjør for Belgjæringer Gjengjæld!”

Saa hun talte. Dog gav hun ei strax ham Seierens
Udslag,

Før end længer at prøve hans Mod og uroffede Fasthed;
Ei blot hans, men tillige hans Søn, den herlige Unglings.
Selv hun til Hanebjælken, den forttilsrøgne, nu svang sig
Op; og sad i en Svales Gestalt, tæt oppe ved Taget.

Beilernes Sværm nu opmuntred' Damastors Søn, Age-
laos,

Demoptolemos, samt Eurynomos, og med Pisandros,
Polybos, hidsig til Kamp, og Amfimedon; hvilke de første
Bare blandt dem, som endnu forsøgte de mandigen Livet,
Medens de øvrige laae henstrakt af de rammende Pile.
Saa nu Damastors Søn til hele Forsamlingen udbød:

„Venner, nu haaber jeg, synke ham snart de fjernende
Hænder;

See! thi, det pralende Løfte til Trods, alt Mentor forlod
ham;

Og nu staae de der ene paa Salsdørstillien atter.
Altsaa sender ei længer de samtlige Landser, paa eengang,
Alle; men kun 3 Ser henkaste dem, om Jer Kronion
Maatte forunde maaskee den Hæder, at træffe Odysseus.
Thi os de Andre bekymre kun lidt, hvis selv han kun falder.“

Saa han taled'; og Alle nu djærvelig, som han beføel
det,

Kastede Landserne hen; men Virkningen hindred' Athene.
En foer dybt i den murede Sals Dørstolpe foroven,
En lidt længere ned i den skjøntindfalsede Salsdør;
Alle de øvrige Spyd foer hen, ved Siden, i Væggen.

Men da de havde nu hift undveget Beilernes Landfer
Alle, begyndte paa ny Gjenvordighedshelten Odysseus:

„Venner! nu er det vel ogsaa til mig at byde Jer Alle
Djærvelig faste mod Beilernes Sværm, der nu har i Sinde
Reent os at knuse, for fuldt at trone, hvad ondt de har
gjort os!“

Talt; og som een Mand fasted' de nu de spydede Landfer,
Sigtede ret. Demoptolemos, dig traf Helten Odysseus;
Dig, Euryades, ramte Telemachos; Evinenes Hyrde
Elatos, dig; og for Hornqvægsvogteren segned' Pisandros.
Disse tilsammen nu bed i det vidtubbrede Salsguld.
Og mens de øvrige flygted' i Salens yderste Hjørne,
Nedsprang hine, og drog af de Faldne samtlige Spyd ud.

Atter nu Beilerne fasted' med Kraft de hvinende Landfer,
Alle, som Een. Dog omsonst; thi endeel fravended' Athene.
Een foer dybt i den skinnende Sals Dørstolpe for oven,
Een lidt længere ned i den velindsfælede Salsdør,
Een af de susende foer dybt ind i Væggen ved Siden.
Rim Amfimedon ramte, Telemachos strygende Haanden
Nær HaandleDET; den yderste Hud blot saartes af Spydet;
Ligesom og Ktesippos i Skulderen ridsed' Eumæos
Over hans Skjold; men det fastede Spyd faldt bag ham til
Jorden.

Hine nu der om Odysseus, den flygtige Mester i Paa-
fund,
Sigted' mod Beilernes Sværm, og fasted' de spydede Landfer.
Dig, Eurydamos, traf hiin Stædernes Styrter, Odysseus,
Dig, Amfimedon, ramte Telemachos; Evinenes Hyrde,

Polybos, dig; og Ktesippos den troe Dvægvogter, Filoteus,
Gjennemborede Brystet, og raabte jublende til ham:

„Nu, Polytherfes Søn, faadmundede Dabler, herefter
Aldrig du hæve din Røst dumstolt! Til Guderne henstilt
Lade du være hver Dom; thi kun Guderne herske med Almagt.
Tag imod denne Foræring til Gjengjæld her for den Røbd,
Hvilken Odysseus du gav, da, som Betler, i Salen han
omgik.“

Saa tilraabte ham høit Dvægvogteren. See! men
Odysseus
Sprang mod Damastors Søn, og stak ham igjennem med
Landsen.

Ogsaa Telemachos stak Leiokritos, Søn af Euenor,
Spydet i Maven; saa gjennem hans Krop af Ryggen det
udfoer;

Forlænds faldt han omkuld, og paa Lillien pladsked' hans
Ansigt.

Men nu Athene, fra Loftet, det Skarer forfærdende Guds
skjold

Over Forsamlingen holdt; og bleg Dødsangest betog dem.
Samtlige flygted' i Salen, forfærdede; som naar en Røbhjort
Herhen og derhen splittes af Frygt for den rasende Bremse,
Henimod Sommerens Tid, naar de længere Dage begynde.
Ligesom Hege, med krummede Næb og spilede Rødkløer,
Med fra Bjergenes Aas mod en Sværm Smaafugle sig
styrte —

Disse paa dalende Vinger i Angst nedslagte mod Jorden —
Men de Forfølgende naae dem, og myrde dem; Flugt er
umulig;

Værgen omsonst; tilstimmende Folt seer Jagten, og klapper:

Saa, nedstyrted' i Salen mod Beilerne, bored' i Fleng de
Med for Fode hver Mand; sælt Strubernes Rallen igjenlød
Mellem de knagende Pander, og Blod omstrømmede Gulvet.

Men for Odysseus Knæ nedslængte sig Præsten, Leio-
des,
Favnende dem, og med jamrende Skrig han ydmygelig bøn-
faldt:

„See! jeg omfavner dit Knæ, o! forbarm dig, og staaan
mig, Odysseus!
Aldrig dog har jeg i Huset dig her vanæret en Terne,
Hverken med Ord eller Daad; men oftere mangen en anden
Beiler fra slikt affrækket, saa tidt en saadan det indfaldt.
Men de adløde mig ei, naar jeg varede dem mod det Døde!
Derfor traf og de Syndere nu den hevnende Dødsstraf.
Men skal jeg, der, som offrende Præst, her Intet forbrudt
har,
Falde med dem? Ei skjønner du da retfærdig paa Beldaad.“

Mørk tilbliffende ham, gjentog den vise Odysseus:
„Eftersom offrende Præst du har været dem, som du dig roser,
Synes mig, af; saa vel og, formodentlig, har i min Borg her
Ofte du bedt, at mig aldrig blev undt forønskede Hjemkomst;
Men at min elskede Biv blev din, og fødte Børn dig?
Altsaa du neppe den tungtnedknusende Skjebne vil undflye.“

Saa han taled'; og greb med den vældige Høre nu
Sværdet,
Som ham for Fodderne laae, der af Hænderne sank Agelaos,
Da han faldt; og med det han i eet Hug søndred' fra Rallen
Hovedet hiin, der i Støv henrullede, mumlende lydt end.

Skjalden kun, Terpios Søn, undgik den rædsomme Bane,
Femios, hvilken for Veilerne der, nødtvungen kun, havde
Sjunget og spilt. Han stod, med den tonende Luth nu i
Haanden,

Nær ved Døren til Trappen; og overveied' i Hjertet,
Om han af Salen sig flygtede bedst, og i Gaarden derude
Satte sig hen ved Alt'ret, som der for den øverste Gud stod
Bygget, og hvor de tilforn, forsonende, pleied' at brænde
Tyrenes Bøve til Dffer, Odysseus selv og Laertes?
Eller om bedre han nærmed' sig hiin, og omfavnte hans
Knæe ham?

Denne Beslutning omsider, som bedst, udvalgte hans Tvivl-
raad:

Strax at omfavne hans Knæ, bønfuldende Helten Odysseus.
Med han paa Tillien lagde den sangbundhvalvede Luth først,
Mellem den sølvbenaglede Stol, og den mægtige Krukke;
Derpaa selv han sig nærmed' Odysseus, favnende bønlig
Begge hans Knæer, og med jamrende Røst han ydmygelig
udbrød:

„See! jeg omfavner dit Knæ, o forbarm dig kjærlig,
Odysseus,

Over mig her! du fortrod dog engang, hvis du grusom
ihjelslog

Skjalden, som Gunders og Menneffers Priis lovsyngende toner!
Selv jeg har lært mig min Konst; mig en Gud i Hjertet har
indblæst

Sangenes Storm; dig selv, som en Gud, jeg i prisende
Længvad

Tidt har ophøiet! du derfor mig ei afhugge mit Hoved.
See! din elskede Søn, din Telemachos, kan det bevidne,
At frivilligen aldrig jeg kom, og aldrig for Gave,

Beilernes Sværm at more med Sang, ved vanlige Gilde;
Men at, saa Mange mod Een, og de stærkeste, stedse de
tvang mig!"

Saa han bad; ham hørte Telemachos, Ynglingers Møn-
ster;

Og sprang hurtigen frem, og besvor sin Fader, og raabte:
„Naade! min Fader! o frels den Ufskyldige! lad ham i Live!
Medon, Herolden, vi og vil skaane, som, stedse saa tro, mig
Her i dit Huus har pleiet, mens Barn jeg var, og i Dpvæert;
Hvis ham ei alt har myrdet Filotios, eller Eumæos,
Eller du selv, da du nys, udryddende, stormed' i Salen!"

Saa hans Ord. Dem hørte Herolden, den findige
Medon,

Hvor han forsteent af Skræk, nedkrøben under en Stol, laae
Skjult i en frisk Rohud, for at undgaae Beilernes Skjebne.
Skyndigen frem nu fra Stolen han opsprang, kastede Huden
Af, og løb hurtigen hen til Telemachos. Begge hans Knæer ham
Favnende tæt, med jamrende Røst han bønlig udbød:

„Bedste! her er jeg endnu! o frels mig, og siig til din
Fader,

At i sin Brede han ei nedhugger mig, mellem de rundtom
Dødsufrallende Beilere her, fordi de forødte
Gudsset i Huset, og daarligen dig ei agted' det mindste!"

Smilende svarte ham selv den paafundrige Odysseus:
„Faat du trøstigen Mod! thi min Søn bestjermer, og frier dig:
At du maa lære det selv, og med Ord forkynde det Andre,
Hvor langt bedre man farer ved god Dpførsel, end Udaad.
Gaaer nu kun ud af den blodige Sal! ved Døren i Gaarden

Sætter Jer begge, du selv, og den tonqvadfyndige Sanger,
Til jeg i Huset herinde har fuldendt hele mit Arbeid!"

Saa hans Ord; og begge, nu flux forladende Salen,
Satte sig ned ved Gudens, den huusbestjermendes, Alter,
Frygtfom bliffende rundt, end stedse ventende Døden.
Derpaa speided' Odysseus i hver Braa Salen, om Ingen
Her eller der sig forstak, i Behold end aandende Livet.
See! men han skued' dem Alle med blodige Pander i Støvet,
Hobviis liggende der. Som Fiskene, hvilke paa Bredden
Op af det graalige Hav, i det massesknyttede Bundgarn,
Fiskeren opdrog hundredevis, matgispende ligge
Samtlige dyngede rundt i sprellende Hobe paa Sandet,
Mens Solstraalernes brændende Magt fortærer dem Aanden!
Saa der Veilernes Sværm laae henstrakt, Dyngede ved Dyngede.

Vastrudnermaal.

(Af Edda.)

Odin.

„Raad mig nu, min Frigga!
 „Thi mit Hjerte lyster
 „Snart at see Vastrudner.
 „Stedse, Dag og Nat,
 „Staaer min Hu til Kamp med den alvise
 „Kjæmpes Klygt, som alle Jotner prise.“

Frigga.

„Torde jeg dig raade,
 „Heriernes Fader!
 „Bliv i Gunders Samling!
 „Thi jeg tvivler ei:
 „Alle Kjæmper i de Jotners Rige
 „Hiin Vastrudner langt i Styrke vige.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Tidt min Guddom prøvet;
 „Men for Intet Al
 „Gjælder mig, min Barm er ikke rolig,
 „Før jeg kjender hin Vastrudners Bolig.“

Frigga.

„Gaae med Held da heden!
 „Kom med Held tilbage
 „Til Gudinders Glæde!
 „Lad dit Snille dig,
 „Heriernes Fader! Ord udfinde,
 „Kjæmpen Svar paa Svar at overvinde!“

Flux henvandred' Ddin,
 Snillet's Kamp at friste
 Med den vise Jotun.
 See! han kom til Halden,
 Hvor de Jotners gamle Herfter dvælte,
 Og treen frem, og nærmed' sig, og mælte:

Ddin.

„Hil dig, o Vaftrudner!
 „Til din Hald jeg iilde,
 „Her dig selv at ffue.
 „Gjerne vidste jeg,
 „Om du er den Mand, fom Jotner prife,
 „Mellem vise Kjæmper den Alvife?“

Vaftrudner.

„Hvo er du, fom triner
 „Over Haldens Dørrin,
 „Tagende til Orde?
 „Ingenfinde du
 „Vandrer ud igjen af mine Sale,
 „Hvis ei Viisdom feirer i din Tale!“

Odin.

„Gangraad jeg mig kalder;
 „Thi, af Gangen mattet,
 „Tørstig, hid jeg kommer,
 „En selvbuden Gjest.
 „Lang var Veiens Nøie; du modtage
 „Gjæstfri, som en Rjæmpe bør, den Svage.“

Vafrudner.

„Hvorfor altjaa, Gangraad,
 „Staaer du hist paa Gulvet?
 „Sæt dig op i Høisal!
 „Dg saa lad os see,
 „Hvad hinanden skal i Taler sælde:
 „Gjæstens Ungdom eller Rjæmpens Ælde?“

Odin.

„Fattig Mand det egner,
 „Som til rig Mand kommer,
 „Kloge Ting at mæle,
 „Eller tie qvær.
 „Svadsighed med den, som os vil hilde,
 „Tykkes mig, bekommer altid ilde.“

Vafrudner.

„Nu, da dig behager
 „Staaende din Rundskabs
 „Prøver mig at vise,
 „Gangraad! saa velan:
 „Siig mig Hestens Navn, som Lysets Dage
 „Over Jordbeboerne mon drage!“

O din.

„Stinfar hedder Hesten,
 „Som det blide Dagstær
 „Over Jorden drager:
 „Manken straalér Glands.
 „Mellem alle fodbevingte Heste
 „Er den langt den færesté, den bedste.“

Bafrudner.

„Da dig end behager,
 „Staaende paa Gulvet
 „Mig din Klygt at vise,
 „Meld mig Et endnu!
 „Siig mig Hestens Navn, som sees at stride
 „Med den tausé Nat af Østerlide!“

O din.

„Rimfar hedder Hesten,
 „Som fremdrager Matten
 „Over milde Guder.
 „Draaber dryppe ned
 „Af dens Skum, naar aarle Haner gale.
 „Deraf kommer Morgendug i Dale.“

Bafrudner.

„Hør, og svar mig, Gangraad!
 „Da dig end behager,
 „Staaende din Kyndes
 „Prøver mig at tee:
 „Nævn den Flod, som deler Fjeld og Sletter
 „Mellem Guders Slægt og Børn af Jetter!“

Odin.

„Ifing hedder Strømmen,
 „Som imellem Guder
 „Og de Dødelige
 „Snoer sit dybe Svælg.
 „Aldrig frossen, gjennem Evigheder
 „Den sin altid aabne Bølge leder.“

Vafrudner.

„Get end siig mig, Gangraad!
 „Da du dog saa færdigt
 „Paa hvert Spørgsmaal svarer:
 „Hvad er Valens Navn,
 „Hvor et Slag den sidste Dag bebuder
 „Mellem Surtur og de milde Guder?“

Odin.

„Vigrid hedder Valen,
 „Hvor imellem Surtur
 „Og de milde Guder
 „Slaget stande skal.
 „Hundred Mil i Længde, som i Brede,
 „Strækker sig den kampbestemte Hede.“

Vafrudner.

„Gjest! du teer mig Blisdom!
 „Trin hid op i Høisal,
 „Lad os tale sammen
 „Siddende! Belan:
 „Liv for Liv, og Hoved imod Hoved,
 „Lad os kæmpe Kampen ud, du voved’!“

Odin.

„Säg mig da, Vaftrudner!
 „Dette først og fremmest,
 „Hvis dit Vid det evner,
 „Dg du faadant veed:
 „Hvordan skabtes, og i hvilken Orden,
 „Vise Kjæmpe! Himmelen og Jorden?“

Vaftrudner.

„Af Ymers Liigkjød
 „Blev Jorden dannet;
 „Dg af hans Knokler
 „Opstode Fjeld.
 „Af Kjæmpens Blod flød Havets Bænder,
 „Dg Himlen hvælvede hans Pænder.“

Odin.

„Svar mig end, Vaftrudner,
 „Paa mit andet Spørgsmaal,
 „Hvis dit Vid det evner,
 „Dg du Gaaden veed:
 „Hvoraf opstod Lysets Straalers Brimmel,
 „Sol og Måne, paa den hvalte Himmel?“

Vaftrudner.

„Kredssvinger hedder
 „Him Solens Fader,
 „Dg Måanens Fader;
 „I varig Gang
 „De vandre daglig rundt om Jorden,
 „Dg tegne begge Tidens Orden “

Obin.

„Siig mig end det tredde,
 „Prisfede Bastrudner!
 „Hvis til Rygtet svarer,
 „Hvad dit Snille veed:
 „Hvilke Bæs'ner bør den Kloge hædre,
 „Som den mørke Nats og Dagens Fædre?“

Bastrudner.

„Dellinger hedder
 „Dagens Fremavler;
 „Hvorver er Nattens
 „Frembringers Navn.
 „Ny og Næ, os sendt af milde Guder,
 „Tidens Bærel maanedlig bebuder.“

Obin.

„Siig mig end det fjerde,
 „Rygtige Bastrudner!
 „Hvis din gamle Viisdom
 „Saadant ogsaa veed:
 „Hvorfra Vinter, paa vor Jord, og Sommer,
 „Hvorfra Kuld og Varme kommer?“

Bastrudner.

„Svafuder falder
 „Jeg Somm'rens Fader;
 „Den kolde Vinter
 „Er Vindsvals Søn.
 „De aarlig vekslede regjere
 „Til Himlens Magter er ei mere.“

Odin.

„Løs mig nu, Vastrudner,
 „Og den femte Gaade:
 „Hvo var mellem Aser
 „Jordens første Gud?
 „Hvo stod først af Ymers Grøde
 „Frem i Verdens Morgenrøde?“

Vastrudner.

„Talløse Vintre,
 „Før Jorden fremgik,
 „Blev født Bergelmer,
 „Trudgelmers Søn;
 „Urgelmer, atter dennes Fader,
 „Var Jotners ældste Stammefader.“

Odin.

„Siig mig end det sjette,
 „Prisede Vastrudner,
 „Biseste blandt Jetter!
 „Hvis og det du veed:
 „Hvordan blev den anden af de fire
 „Alle Rjæmpeslægters ældste Spire?“

Vastrudner.

„Af Elivaga
 „Flød Edderdraaber;
 „Men Riumfrost storknød'
 „Den rundne Gift,
 „Da gnistrede fra Syden Ild, og Livet
 „Blev derved den opvarmede Sneeklump givet.“

Din.

„Endnu maa du, Kjempe!
 „Mine kjæffe Spørgsmaals
 „Syvende besvare,
 „Veed du ellers Alt:
 „Hvordan avled' Børn i hine Dage
 „Kjæmpers Stammefader, uden Mage?“

Bafrudner.

„Hiin Kjempes Fodder,
 „En med den anden,
 „En Søn fremavled'
 „I Alt ham liig.
 „Men under Armen, andre Vise sige,
 „Fremsprang et Par, en Yngling og en Pige.“

Din.

„End, o vise Kjempe!
 „Maa du mine Gaaders
 „Ottende mig løse;
 „Thi du veed dog Alt:
 „Siig, saa vidt dig mindes, naar du grunder,
 „Hvilket var det ældste Tidens Under?“

Bafrudner.

„I Svælg af Vintre,
 „Før Jorden opstod,
 „Var til Bergelmer.
 „Det ældste Sagn,
 „Jeg mindes hos vor Kjempeflægt i Norden,
 „Er, at han af en Baad gif frem paa Jorden.“

Odin.

„Endnu, vise Jette,
 „Maa du mine Spørgsmaals
 „Niende besvare;
 „Thi du veed dog Alt:
 „Hvorfra kommer Binden, som sig svinger
 „Over Hav paa aldrig seete Binger?“

Vafrudner.

„Ræsvælger sidder
 „Bed Himlens Ende,
 „En vældig Rjæmpe
 „I Drneham.
 „Hver Bind og Bist og Stormens Brusen
 „Er Lyden af hans slagne Bingers Susen.“

Odin.

„End meld mig, o Vafrudner!
 „Det tiende; thi veed du
 „Dog alle Gunders Udspring:
 „Hvorledes hidkom Rjord,
 „Han, som Altre har blandt Aser fundet,
 „Skjøndt af Afers Slægt ei selv oprundet?“

Vafrudner.

„De vise Magter
 „I Vanahjemmet
 „Frembragte Helten
 „Og sendte ham
 „Til Aserne, som Gidsel; han skal vende
 „Til Vanahjem igjen mod Tidens Ende.“

Odin.

„End du mine Gaaders
 „Elleve mig løse:
 „Hvad bestille Helte,
 „Som i Striden faldt?
 „Hvad er deres Løn i Odins Halde,
 „Indtil alle Himles Magter falde?“

Vafrudner.

„Einherierne
 „Sig dele Valen,
 „Anstille Sværdslag
 „Dg hugges daglig,
 „Med Skjold mod Skjold;
 „Hver Aften ride
 „De hjem fra Kampen,
 „Dg drikke Mjødvin,
 „Med alle Guder,
 „I Odins Borg.
 „Serimners Kjød de der fortære sammen.
 „I fredelig, fortrolig Fryd og Gammen.“

Odin.

„Siig mig end det tolvte:
 „Hvordan du, Vafrudner,
 „Lærte Gunders Udspring,
 „Dg hvad sandt du veed?
 „Visebte blandt flygtige Totuner!
 „Siig mig Jettens, siig mig Gunders Runer!“

Vaftrudner.

„Om alle Jettens
 „Og Guders Runer
 „Jeg sandt kan fige;
 „Ehi hver en Jordegn
 „Jeg har bereist.
 „Ni Verd'ner under Niffelheim jeg kjender;
 „Der boe de Hellsotdøde, Kampens Fiender.“

Ddin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Tidt min Guddom prøvet;
 „Men du fiig mig Eet:
 „Efter Fimbulvintrens mørke Dage,
 „Hvilke Væs'ner blive vel tilbage?“

Vaftrudner.

„Alliv og Livkraft,
 „Skjøndt begge skjulte
 „I Jordens Indkjød,
 „Endda bestaae.
 „Af Morgendug de begge næerte blive,
 „Og nye Slægter siden Jorden give.“

Ddin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Tidt min Guddom prøvet;
 „Men end Eet mig fiig:
 „Hvordan kommer Solen vel tilbage,
 „Slugt af Fenris-Ulv i Fimbuls Dage?“

Vafrudner.

„En Datter føder
 „Hiin Glandsgudinde,
 „Før slugt af Fenris,
 „Hun er ei meer.
 „Dg over Gunders Val skal denne ride
 „Paa hendes Moders Bei fra Dørlide.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Guddom prøvet;
 „Siig mig dog endnu:
 „Hvilke hulde Møer skulle svæve
 „Over dem, som da paa ny fremleve?“

Vafrudner.

„Trende Stammer
 „Indtage Jorden,
 „Dg gode Aander
 „Beskytte dem.
 „Siig dem, som, født blandt Kjemperne, regjere,
 „Til Himlens Magter er ei mere.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Guddom prøvet;
 „Dog, Vafrudner! siig:
 „Hvilke Aser styre Gunders Rige,
 „Naar for hine Surturs Flamme vige?“

Vaftrudner.

„Vidar og Vale
 „Gudernes Baaning
 „Ewig indtage,
 „Naar engang Surturs
 „Flammer er slukt;
 „Dg Mod og Magne Mjølner atter tage,
 „Naar Thor er død, og Fenris er af Dage.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Styrke prøvet;
 „End dog spørger jeg:
 „Siig, hvorledes Odin Livet ender,
 „Naar vor Jord forgaaer, og Himlen brænder?“

Vaftrudner.

„Hiin Tidens Fader
 „Opsluger Ulven,
 „Men Vidar hevner
 „Sin Faders Mord:
 „I Kampen han sit Banesaar den giver,
 „Dg Fenris aabne Strube sønderriver.“

Odin.

„Meget har jeg vandret,
 „Meget alt erfaret,
 „Dg min Evne prøvet;
 „Men, Vaftrudner! siig:
 „Hvad tilhviſted' Odin Balder ene,
 „Da man lagde ham paa Baalets Grene?“

Vastrudner.

„Det Ingen, Ingen
„Blandt Dødelige
„Paa Jorden veed:
„Hvad du din Søn,
„I fordums Dage,
„I Dret hvisted'!
„Mig aner Døden.
„Jeg alle Runer
„Og gamle Frasagn,
„Og Guders Skjebne
„Har sandsagt dig.
„Jeg prøved' Kamp med Odin uden Lige —
„Alvise! dig de Viseste maae vige!”

Til Jens Baggesen.

Ode af Bøff.

1800.

Hil, Ben Baggesen, Dig, der, som Ulysses, vidt,
Omstormet, skued' Din Tids Sæder og Folkesæd,
Og af Frækhedens vildt rasende Strudelsvælg
Frelst hjemdrog til Dit Fædreland!

Stue fra Bredden i skibbrydende Havtumult
Almeen-Redningens Sværm, søge kun Laugets Vel,
Det og lyvende selv, stødende Jeg paa Jeg,
Slugt i Hvirvelen undergaae!

Paa det Tørre nu glad, stem os Dit Barbiton,
Snart det gyldne, som huldt Dania lytter til,
Snart og det, som den gjestmilde Teutonia
Dig, tonkyndige Slægtning, gav!

Orpheus liig, med Din Sang mildne Du Hav og Storm
Og trostmuntrende va'er frygtsomme Styrer ad,
Seil at mindste, dog ei lettende Skib, og selv
Frugt og Ballast at slænge strax!

Eller blind for det Alt trylle Dig Ilions
Heltesanger, hvis Dvad, buden af Musen selv,
Tro Naturen, og Kunstmonsternes gamle Lov
Tro, Du synger Dit Dania.

Udført af det nye Slæng, som med Barbarstads
Skjønhed pynter, Din Plads vælg Du, med Raphael,
Af Apellerne lært: Heller i Grækerfreds
Sidst, end først i Modernes Hob!

Hvis Kastaliaklang Brimmelen og forsmåer,
Siig Du, selv Dig bevidst: "Faa, men Fortrolige,
Smile Kunstleren Løn, savnes og selv de Faa,
Vel! blot Een er mig nok, min Bøff!"

Blandede originale Digte.

M e l o n e n.

En Taffel-Jdyl.

1791.

Solen straaede heed fra Himmelens Midte til Landlyst,
Medens min Elskede sad og strikked' i Bindvet; jeg selv sad
Taus, som en Steen, i en Krog, og Tanterne dansed' i
Gomsborg.

Vogrende vispled' paa Gulvet omkring den lydige Mili,
Sporende Lugten af Steg, som festligen brased' i Kjøfnet.
See! da vinked' os Alle til Bords den kjølige Koldskaal,
Tæt ved min Side Palmine paa Sophaen, Mili derunder.

„Baggesen, sagde hun venlig, lad *Thorald være
nu Thorald,
Erik Erik! og vær nærværende nu ved vort Maaltid!
Sjelden dog har man dig seet, i det daglige Liv, og paa
Jorden;
Vend dit poetiske Blik til den Ret, som nærmer sig hisset!“

Bant til at lyde hvert Vink af min Elskede, vendte jeg
Diet
Hen til den festlige Gaas, som paa Fod den trippende Terne

Frembar, som man en Gaas bør bære, naar selv man ei
Gaas er,
Peent, og med Anstand. Dampende stod den alt nu paa
Bordet;

Og jeg beundrede Stegningen høit, og pralte med Kundskab
I et Capitel af *Løft, som dog jeg kjender af Navn kun.
Ternen gif ud, og Palmine nu selv fremtog af en Straafuro
Festens Krone. Jeg stirrede taus med Beundringens Andagt,
Medens vi spiste, derpaa. Tilslidst flød følgende Lovsang
Over det herlige Syn fra de meer ei hyllende Læber:

„Guder! hvad tryllende Glands henriver fra Gaasen
mit Die?

Sjeldne Natur: Særsyn paa vort Bords firfantede Syns-
freds!

Guilt, blødt, bugtet og rundt, som Selenes flagrende
Styktjørt,

Naar hun i let Negligee sig i Smug til Endymion lister —
Ak! der dog aldrig beundrer de letombæltede Hoster,
Sovende trygt, som en Steen, mens solklar rindende Taarer,
Høit fra den Stirrendes Blik nedstyrte paa Jægerens Leie?
Muse! hvad er det? den tyrkiske Hat, som Babylons Hero
Sendte sin drømte Leander, hiin rundtomperlede Turban
Syntes ei Holger saa skjøn, som hiin mig straalende paa
Castrups

Konstige Leer! Saa svæver i Glands for Jupiters Sønners
Nærmere Blikke den gamle Saturns majestætiske Kugle:
Fem oplysende Maaner omstraale den! Under! dog har jeg,
(Atlas bærer en lignende Bægt) din Tyngde fra Sølyst,
Melo, Saturns misundte Rival! thi see! du jo svæved'
Nys i Cyllenias Haand, mens hiin kun svæver i Æther.
Ak! du faldt ud af din glimrende Kreds, og rask gennem Luften

Alfernes Dronning, Titania selv, hidbar dig til Landlyst.
 See! nu throner du her i et andet System paa vort Fests-
 bord;

Ringen, som før dig omgav, er forandret, og fem ubekjendte
 Maaner omkrandsede dig nu: Banhellige kalde dem Kopper.
 Alting spotter en kold Prosaist, Alting han fornædler,
 Bantro, lav og gemeen; ham Intet er helligt; thi Phoebus
 Helliged' aldrig hans Læber med Kys af smilende Muser,
 Helliged' aldrig hans Blik ved Synet af Jagers Døttre.
 Driftig han kalder Saturn en Melon, og (affkyelige Fræk-
 hed)!

Ringen, som bælder dens Krop, er ham en simpel Tallerken —
 O! hvad Under, at Maaner for ham er det samme som
 Kopper?

Mig er Kopperne Maaner; thi Phoebus luttred' mit Syn
 mig

I den udfyldige Glands af Huldgudindernes Blikke.
 Jeg Lyksalige, jeg har seet Cyllenia, Selma,
 Julia! seet dem, og skuet foreent Urania, Pallas,
 Amathusia selv, og de tre livsalige Søstre.
 Og i det hellige Syn af Palmernes lidende Huldsmil
 Helliges daglig mit Blik; mig, mig er Kopperne Maaner!

Kips er den første Produkt, og den andens loffende
 Hindbær;

Kirsebær vinke, som Kys, fra den treddees rødmende Bredde;
 Stikkelsbær pryde den grønne Kyst af den fjerde; den femte
 Loffer den væbnede Haand til Snap af Tytter og Maltbær.
 Aldrig en pined' en sødere Duft Sørrytternes Næser,
 Naar i Arabiens Bugt de sig vendte mod Norden, end
 den, du,

Melo-Saturn udspreder omkring mit krandsede Festsbord!

See! som en trangere Ring dig omsnoer, og nye Dra-
banter,

Her, saa bestraales du og af en anden Sol, end Cyllenes,
I hvis store System du tilforn umærkelig tabtes!

Her i en ringere Kreds du bestraales af Solen Palmine.
Kald dog ei grusom din Lod, og den evige Stjebne, som
vælder

Støvets og Wetherens Kloder af eet System i et andet!
Bær med din Stilling tilfreds, og erkjend den evige Sandhed:
Tingenes rigtige Værd er bestemt af Pladsen, de staae paa.
Saa kan et Vers vel rofes hos mig, som lastes hos Klop-
stock,

Og hiin Stjerne, som Ingen vel saaer, hvis paa Himmelen
store

Mandbjørns Bringe den sad, sees ei blot klarlig, men glimrer
Herligen selv paa et Bryst af en tam polstdandsende Hof-
bjørn.

Sandt! i et større Systems tifold meer glimrende Solfreds
Viste du dig, dengang du med hundred andre gik frem af
Glasdriybænkens Chaos, bestemt at gire den Himmel,
Hvortil stedse Cyllenas Smil omdanner et Taffel,
Selv det kjedsomste største, ja selv om en Baham der-
red sad.

Sandt! du maaskee blev af hende berørt, maaskee vel end-
og du

Flygtig var bleven bemærket af Daniens elste Louise;
O! men og muligt, du fik saa langt fra Solen din Bane,
At dens Straaler ei naaede din Ring; du sikkert blandt hine
Større Planeter dig reent havde tabt, som Jorden, et Sands-
korn

I Melkeveiens uhyrlige Svælg, i Himmelen's Stjernhav,
Her, o mit Rifajon! her, i en vist uendelig mindre

Polen i Nord; mit Dje med Skræf sank ned til i Midten,
 Derfra til Polen i Syd; og nu med ufatteligt Bulder
 Styrteb' omfuld fra hinanden den Skillede's Østen og Vesten.
 Grandt Indvolden man saae, med dens Aarer og Trevler og
 Stene,

Der med uhorlige Brag udrulled' i rødlige Strømme
 Hift og her paa den dundrende Ring. Saa strømmer et
 Ildbjergs

Lava; saa styrter med Brag, o Vætna! halve din Indvold
 Ud af det rygende Svælg, og det hele Sicilien ryster.

Saa forgik til din Vre, Cyllenia, Kloden jeg lov-
 sang.

Taffelets Dronning den beled' i fem forskjellige Stykker;
 (Verdensparter engang, hvor Melon=Alexandrer, hvad
 veed jeg?

Raste, Melon=Antoniner maafte og herskte med Wiis-
 dom).

Sondrede først fra dem alle det Trelede, greb saa med
 Gaf'en,

Get efter andet ethvert, udskar den kjølige Sastbund
 Nær Jordstørpen, med Deconomie, og stødte de Sortes
 Hvide, med Svæd og med Blod, af! ei med Biernes Lysleeg
 Forarbejdede Honning derpaa. Men jeg med et Tungfind,
 Den kun kan føle, der tænker i Billeder, stirred' paa Klodens
 Spredte Ruiner, og græd — i poetiske Taarer — som Ewald
 Græd ved Mafkes, og forðum Catull ved sin Lesbias
 Spurus Død.

Og i min Sjæl steg Følelser op, høitidelig sorte,
 Rædsomme Følelser, Skygger af Død, og Bedrøvelses Gjen-
 færd.

Synet af faldende Verd'ner begeistrer med sælsomme Tanter.

See! (saa tænkte jeg høit, og ved Tanken faldt mig af Haanden
 Gaflen, jeg holdt; min Part laae halv endnu paa Tallerk'nen):
 See! som denne Melon nu forgik, skal engang i Tiden
 Hiin den utallige Hær, vort Syn som Priffer bemærker,
 Men som Forstanden erkjender et Alt af vrimlende Verd'ner,
 Een efter anden forgaae, fortært af stærkere Væs'ner!
 Tidernes hungrige Muus saa længe paa Himlenes Øste
 Gnave, til lidt efter lidt de smuldre; men Evigheds Rispus
 Snapper og een efter anden tilsidst de gnavende Tider.
 Saa forvildtes min Aand i bestandig mørkere Tanker,
 Alt som jeg putted' i Munden — i uasseelige Rader
 Rullede hen for mit Blik een Evighed efter den anden;
 Og jeg spurgte mig selv, om jeg var? og om Stolen, jeg
 sad paa,
 Stod paa Jorden endnu? og om Jorden ei selv i sin Grav
 laae?

Men min Palmine bemærkte med Skræk den grublende
 Tausshed:

Knæpsed' mig hurtig paa Næsen, og sagde, bebreidende venlig:
 „Baggesen! vær dog lidt munter i Dag, vær artig, og
 snak dog!
 Hvor kan man være saa mut, naar man sidder ved saadant
 et Taffel?
 Siig mig, hvad maatte Cyllenia troe, hvis saadan hun
 saae dig,
 Spisende taus en Melon, som hun selv har skjenkt dig, at
 mule?“

„Søde Palmine!“ var Svaret, „jeg faldt i sælsomme
 Tanker
 Ved at beskue den Klodes Ruin, som her vi nu spise.

Saa skal ogsaa vor Jord, betænkte jeg, skjæres i Stykker!
 Saa maae Stjernerne tumle tilsidst af elliptiske Baner!
 Ogsaa denne Melon var en Jord, saa vigtig, som vores
 Er det for os, for de Væs'ner, der rimeligviis har beboet den.
 Ene den Evige stuer paa Verdeners Styrten, og smiler;
 Thi en Melon er for ham, og en Solfreds lige; han kalder
 Dg, naar han vil, en Melon og en Solfreds atter af Jutet —
 Men vi Ugle, vi Svage, nedbryde kun; og — du forstaaer
 mig!"

Hurtig besvarte mit Suk med smilende Læber Palmine;
 „Drøm mig, Baggesen, synes din Snak; kun lidt forstaaer jeg
 Metaphysik, og den yderste Dags Anvenden paa Græskar.
 Dette kun veed jeg, Melonen er sød, som Haanden den
 kom fra;
 Dg, om en Verden forgik, i det jeg skar den i Stykker,
 Bryder mig lidet; det ventelig var en Verden derefter.
 Sæt, at det og var Saturn! han spiste jo, siger man,
 fordum
 Sønner og Døttre, det Skarn! Til Straf vi spiste ham
 her nu.“

Talen forsvandt i et Kys, og i det min grublende
 Rummer.

Hert hadal.

Første Sang af det paabegyndte Digt "Odin", i Jamber.

Om Fædres Hedenold, og Afers Ankomst
 Fra Morgenland til Nords besneete Fjelde
 Og til det havgjensødte Hert has Sletter,
 Mit Dvad fortæller underfulde Hjemfagn:
 Hvorledes, bjergende sig selv og Sine,
 Samt Jordens Haab og Efterslægtens Redning,
 Hid Odin kom, den tredie, med Runer
 Og Tryllesang og gudindgivne Love;
 Da flygtende (saa bød ham det Alfader)
 For Romervældens Overmagt i Osten,
 Han vendte sig mod Norden, for at lægge
 Til Sydtyrannens Fald en sikker Grundvold.
 Tallose Møier gennemgik, og Farer
 Og Rædsler uden Lige Godanungen
 Paa dette Tog. Med vilde Dyr og Horder
 Afverlede paa Bjergets Ryg, paa Havet,
 Og dybt i Nattens Drk'ner, lede Trolde,
 Sortalfer og Uhyrer, hvor han fremgik,
 Indtil ham Jettens Vold og Dverges Trædsfthed
 I naaede Land modtog. Dog, Tak Alfader,
 Og Mimers vise Raad, og Thor, din Mjølner!
 Ved Eders Hjælp, og Skjolds, den Edles, Høimod,
 Fuldbendte han sit Værk: og Danmarks Skjoldborg,
 Det gududlaarne Danmarks Borg, blev grundlagt.

O Edda! ton mig du med Asatoner
 Det underfulde Dvad, du Nordens Sangmø!
 Hvis sneefjeldstjulte Sanges ffingre Gjenlyd
 Af Guders Sprog har ene gjemt det Echo,
 Som Slavelænkens Klirren i Barbarers
 Riimbjælder jog fra Dalene tilbage!
 Hellenes Søster, Edda! dig opammed'
 Engang paa samme Pindus, tvillingbaaren
 Med hiin, som trylled' Grækerlandet, Frihed.
 Dig hørte Thrakers første Skjald, din Søster
 (Skjøndt dengang begge spæde) hørte Bragur.
 Fra Guders Bjerg I stege, hun mod Syden,
 Og du mod Norden: Mod og Dyd og Frihed
 Og Konster fulgte Sangen. See, da spired'
 De Danaers og Daners Tvillingslægter.
 Dig, o mit Hjemlands Muse, hvor du svæver
 Af Surturs Hær forfulgt i Ragnarokur,
 Blandt Islands Jøfler, fjern bag Heflas Jldrøg,
 Paa Nastronds Grændser, eller dybt i Helas
 Jisdækte Huler, dig o Edda! kalder
 Din Bragas yngste Søn: stig op af Arilds
 Nedsjunkne Grave, natlig høi, og herlig,
 Som Urda selv, som Evighedens Gjenfærd!
 O! ved Valhalla! ved det lyse Gimle!
 Ved Bæltets Bølgers Drøn! og Dovres Tord'ner!
 Ved Havfrue-Dandsene til Sang af Nordlys!
 Ved alle Bautaftene! jeg besværger
 Dig, Høitidsfulde! ja! ved Dan og Fred'rik!
 Ved alle Hedenolds de store Skygger!
 Og ved det Blod, som randt dem værd, da nylig
 Mit Fødeland af fredsom Dvale vafte
 Til Forsvarskamp mod Albion! anraaber

Min høie Røst dig, Edda! Kom tilbage,
 Svøbt i Begeistringernes Storm, fra Thule
 Til Herthadal, med dine Fjeldes Echo,
 Med alle Runer, og med Volas Spaadom,
 Og lær mig, hvad du ene veed! Forgjeves
 Istemmer jeg min Sang, hvis ei en Guddom
 Den hæver over Dødeliges Stammen
 Til Asagvad om Fædrenes Bedrifter,
 Værd dem og Evighedens sidste Krands.

Hun kommer! Jeg fornam en Lyd af Lurer
 Fra fjerne Fjeld, og underfulde Røster:
 En Lyd, som faldne Kæmpers Suk, som Vølgers
 Bragbrudte Squulp i Hyl af Nattens Storme;
 Som fjerne Baabengny, naar, svøbt i Tord'ner,
 Valkyrierne svæve ned mod Jorden;
 O det er hende! Held mig! Edda hørte
 Mit høie Raab! Vær hilset, Volas Datter,
 O vær mig hilset, som de høie Norner,
 Som Bragur selv, som Heimdal, eller Mimer!
 Du Gudernes Fortrolige! Forkynd mig,
 Hvad Urda qvad til Verandi; min Sang
 Først evner at fortælle Lokes Styrtning da,
 Og Odins Seir og Danmarks Held — til Skulda.

I Favnens af den Bugt, som Vesterhavets
 Og Østersøens Vølger, liig et Bælte,
 Til sammenbinder med det vilde Nordhav,
 Opstiger mellem mindre Landes Holme,
 En De, Fortidens Trylleland, et Eden
 I Norden, Herthas Helligdom og Bolig.
 Her var Gudindens Bogn, det hvide Forspand
 Af Dren, her den hemmelige Bøgstov,

Guldringen, og Gudinden selv. Med Rette
 Dens blomsterklædte Hegn, omkrands af Høie,
 Med fiskerige Søer, og strøete Lunde,
 Som Rattergale fylde, Sletters Dronning
 Blev kaldet. Ikke var i Tidens Udspring
 Af Hav det omflydt. Længer hen mod Østen
 Det danned', fast med Skandien, et Forland.
 Til Landenes Behersker kom (saa melder
 Et Oldsagn) Hértha, som en fattig Skjaldmo,
 Forklædt, og sang, og bad om ringe Gave.
 Fortryllet af den Skjønnes Qvad og Klangspil
 Han hende, til Belønning, bød at vælge
 Saa meget Land, hun selv med to Par Dren
 I een Dag kunde pløie. Gefione,
 (Saa kaldte hun sig) spændte fire Rjæmper,
 Forvandlede til Tyre, flux for Ploven;
 Og Svingede sin Tryllestav som Svøbe.
 Det Plovjern skar saa skarpt, de Tyre droge
 Saa vældigen, at Dybets Vand i Furen
 Frempilede fra Kyst til Kyst. „Mod Vesten!
 „Mod Vesten!“ raabte Gefione. Løsnat
 Fra Landet gled i Havet ud det hele
 Jordstykke, til hun bød, mod Solens Nedgang,
 At standse. See! da laae saa langt fra Skaane,
 Som Diet rækker, Plovens De. De fire
 Forspændte reiste sig igjen, som Rjæmper,
 Paa Jordgudindens Bink; men Den kaldte
 Hun Sølund. I dens Midte, hvor en Havbugt
 Fra Norden strømmer ind, hun valgte huldrig
 Sit Jomfrusæde. Derfor kaldes Sletten
 End Hérthadal den Dag i Dag; og evig
 Dens Navn i danske Skjaldes Sang gjenlyder.

Gert hadal.

Første Sang af det paabegyndte Digt „Odin“, i Hexametrer.

Idtid toner min Sang, Dans Et, og Asernes An-
komst

Fjern fra bebyggede Høie til Nords udyrkede Sneefjeld,
Og det af Havet igjen fremblomstrende Gimbriens Sletter;
Dengang Odin, den tredie, hid med hellige Runer
Drog; thi ham bød Alfader at flye de Romeres Hærmagt,
Hvilkens i Asien alt udbredte sig, truende Jordens
Frihed, selv i dens skythiste Borg; og, vendende hid sig,
Lægge til Sydforskyrrerens Fald den nordiske Grundpold.
Mange Dvaler og Møier, utallige Farer og Rædsler
Prøvede Helten paa viltsomme Tog. Uhyrer og Trolde
Bæled' med grusomme Horder paa Bjergenes Rygg', og i
Drk'ners

Uaffæelige Strøg, og med Havets natlige Storme;
Til ham imodtog Jetternes Bold og Dvergenes Trædsfæd
I det forvildede Nord. Dog, Tak Alfader, og Mimers
Raad, og den vældige Thor, og de Danstes herlige Helt
Skjold,
Odin fuldendte sit Værk; og den nordiske Vælde blev
grundlagt.

Edda! ton mig det hellige Qvad, du, Fædrenes
Sangmø!

Du, hvis i Klipperne gjemte Begeistringers høiere Gjenlyd
Ene bevarer af Gudernes Sprog det Echo, Barbarers

Klingende Bjælder med klirrende Riim fra Dalene bortjog.
 Edda! Mæonias Søster! dig ammede Sanges Moder
 Tvillingbaaren med hiin, som de Danaers Helte fortrylled',
 Fordum paa samme pieriske Top; dig hørte den første
 Ebratiste Skjald, Orpheus; din Søster hørte vor Bra-
 gur:

Stammende begge, som Noer, een Moders himmelske Sange.
 Ned fra det hellige Bjerg I steg: mod Syden din Søster,
 Du mod Norden; og Frihed og Mod og dannende Guder
 Fulgte. Da spirede Danaers Et, og Daniers Stamme.
 Dig, o fædrene Muse, hvor og du svæver, af Surturs
 Trælle forfulgt, i Ragnaroks Mulm, blandt taagede Jøfker,
 Hift bag Heklas rygende Top, paa Grændsen af Rastrond,
 Eller i Dvergenes ned til Helhjem synkende Huler,
 Dig fremkalder jeg: Stig, stig op af Heltenes Grave,
 Hellige, natlige Tryllegestalt! dig kalder, o Edda!
 Bragurs yngste, men frommeste Søn! Ved Balhal og
 Gimle,

Ved Bæltbølgenes Dands, og ved Doves svarende Tord'ner,
 Ved Nordlysens Susen til Havfruers Sang, og ved alle
 Bantastene, besværges jeg dig: ved Odin og Fred'rik!
 O! ved de hellige Skygger af Dan, af Skjold og af
 Frode!

Og ved det Blod, som randt dem værd, da mit Fødeland
 nylig

Baktes til Modværg op af en lang Freds rolige Slummer!
 Kom fra det yderste Thule tilbage, med Fjeldenes Echo,
 Svøbt i Begeistringens Storm! Dig ene paakalder din
 Sanger,

Dig anraaber jeg; nynner ja dog forgjeves min Afmagt,
 Lærer ei du mig, hvad ene du veed, og hæver din Guddom
 Ikke mit spulmende Bryst til Danmarks værdige Lovsang!

See! hun kommer! Jeg hører en Lyd, som faldende
 Rjæmpers

Gul, som Bølgenes Squulp blandt Brag, og natlige Stormes
 Hyl om eensomme Fjeld, naar i huulthenbuldrende Tord'ner
 Svæver mod Jorden en Hær af Valkyrier. O! det er hende!
 Held mig! hun hørte mit Raab. Bær hilset, Datter af
 Bolla!

Bær mig hilset, som Mornerne selv! Fortæl mig hvad Urda
 Berandi quab, at min Sang kan igjen fortælle det Skulda!

Midt i Landenes Bælte, hvis Omflod Bestens og
 Østens

Bande forener, i bugtende Favn, med det brusende Nordhav,
 ligger en De, Fortiden bekjendt af tryllende Hjemfagn,
 Herthas elskede Bo. Her var den festlige Bøgskov;
 Her den ørenbepændede Bogn, og den hellige Gulbring;
 Her Gudinden, den badende, selv. Delandenes Rjærne
 Kaldes med Rette dens Dal, den blomstrende, heget af Høie,
 Fuld af smilende Søer og af sangfuglvrimlende Lunde.
 Ei var fordum en De den Frugtbare. Længer mod Østen
 Danned' den, fast med den øvrige Jord, et grønnende For-
 land.

Hertha, forklædt, som en vandrende Mø (fortæller et Old-
 sagn)

Rom til Landenes Herster engang, og bad om en Gave,
 Dvædende liflig til Strængenes Leeg. Fortryllet af Sangen
 Bød han til Løn Gefione (saa kaldte hun sig) af hans
 Omland

Bælge saa meget, hun selv med to Par Øren i een Dag
 Evned' at hegne med skjærende Plov. Da spændte Gud-
 inden

Fire rædsomme Rjæmper i Dvæggestalter for Ploven,

Svingende Svøben, den smældende, selv; om det skjærende
Plovjern

Piblede Vandet i Furernes Dyb. „Mod Besten! mod Besten!“
Bød Gefione. Vidt løsnedes alt mod Aften fra Landet
Plovens omploiede Hegn, og, saa vidt et Menneskes Blit
naaer,

Gled det i Søen. Da raabte hun: stands! og Drnene stode,
Kjæmper igjen, paa en De; den omsqulpede kaldte hun Sø-
lund.

Der, hvor det favnende Hav indstrømmer sin østlige Nordbugt,
Valgte sit Jomfrusæde den Yndige. Navn af Gndinden
Bærer og Dalen endnu, trods Oldaarhundredes Berel.

Babylons Fald.

(Efter St. Johannis Aabenbarings 16de, 17de, 18de og 19de Capitel.)

Staalen, den syvende Skaal, udstes af Eng'len i Luften;
 Og fra Thronen og Templet i Himmelen høstes en høi Røst
 Raabe det Ord: Fuldbragt! og i langthenrullende Tord'ner
 Knittrede Skyernes Lyn, og Jordens rystede Grundvold
 Skjald, som den aldrig tilforn grundskjald, fra Menneskers
 Fødsel.

Staden, den store, blev knuset i tre; Støvdyrernes Stæder
 Faldt; Delandene flygtede bort, og Bjergene skjultes.

See! men den syvende Skaals Thronengel nærmed' sig
 til mig,
 Een af de hellige syv, og talede til mig, og sagde:

„Kom! jeg vil vise dig Skjogens, den Alt beherskendes,
 Domstraf,
 Hendes, som Kongerne boledede med, og som vidt med sin
 Giftviins
 Belystændende Bæger beruste de samtlige Jordboer!“

See! og jeg fandt mig med Gæt i en vid uendelig
 Udørf,
 Og der saae jeg en Dvinde, som, klædt i kosteligt Purpur,
 Sad paa et blodrødt Dyr, med Gudsbespottelser tegnet,
 Rædsomt i Skikkelse, stort, syv'ndet og kronet med ti Horn.
 Dvinden med Guld var behængt, og med Perler og ædele
 Stene

Rigelig smykket. I Haanden hun bar et Bæger af puurt
 Guld,
 Fyldt med berusende Gift og Utugtigheds hidfige Druer.
 Paa den udækkede Pande det Navn stod gaadelig skrevet:
 Babel, den store: Fordærvelsens Stad: Udsvævelsens Moder.
 Drucken af Bises Blod og Ustyldiges, sad hun, og Gysen
 Ganske betog mig, hvergang jeg mit Blif mod den Ravnende
 vendte.

See! men da vendte sig til mig paa ny Thronenglen, og
 sagde:
 „Ikke betage dig Frygt! jeg vil tolke dig Dvindens Betydning,
 Og det Bolersten bærende Dyr's syv Hor'der og ti Horn.

Dyret, du saae, har været engang, og kommer, og
 er ei!
 Op af Helvede stiger dets Magt, og synker til Helved'.
 Men med beundrende Studsen de Folk, som Jorden om-
 kring boe,
 De, hvis Navne den Evige selv ei skrev i sit Livs Bog,
 Skulle tilbede det Dyr, som har været, som kommer, og
 er ei.
 Hør mig med Andagt! Gaaden er høi! her gjælder det
 Skarpsind.

See! syv Bjerger betyde de syv tihornede Hor'der;
 Paa dem sidder hun selv, den fordærvende, Skjøgernes Skjøge.
 Men syv Konger betyde de syv: Fem af dem er faldne;
 Een alt er der; den anden er end ei kommen; naar denne
 Kommer, vil vare kun kort hans let hensvindende Vælde.
 See! men den ottende selv er Dyret, som var, og som er ei,
 Hiint, som af Helvede steg, og forsvindende synker til Helved'.

Men ti Fyrster, som end ei salvedes, ere de ti Horn,
 Hvilke du saae; dem kongelig Magt skal skjenkes af Dyret
 Kun een Time! den samme Forstand besjæler dem alle;
 Alle de Dyret og give den Magt, det gav dem, tilbage;
 Alle mod Lysen sig hæve til Strid, men det hellige Lys skal
 Overvinde dem alle; thi det er Kongernes Konge,
 Herfernes Herster; med det skal seire det ædlere Samfund."

Andagtsfuld jeg hørte hans Ord, og Engelen vedblev:
 „Hine med Kroner begavede ti, Dyrhov'dernes ti Horn,
 Skulle mod Skjogen tilsidst opirres, og plyndre den ublu,
 Ja selv æde den Plyndredes Kjød, og brænde til Aske
 Hendes adsplittede Been; thi Han, som styrer usynlig,
 Indgav selv dem at handle, som de har enigen handlet.
 Blindt udføre de, mens de til hiint vidt herskende Dyr selv
 Kongerigerne give, den Eviges skjulte Beslutning,
 Indtil Forjættelsens Sagn og de Helliges Længsler opfyldes.
 Men hun selv, Hoerqvinden, er Jordens mægtige Thronstad,
 Hiin, som med Vælde behersker de samtlige Landenes Konger."

Saa han talte; men see! mens end jeg lyttede, saae jeg
 Fare fra Himmelen ned en anden af Thronernes Engle,
 Herlig og høi; hans Herligheds Glands opfyldede Jorden.
 Og han raabte med Styrke, som Skrald af buldrende Tord'ner:
 „Falden, falden er Babylon! Vel! dit Babel er falden!
 Styrtet i Gruus er den vældige Stad! Nu Slanger og
 Dgler,
 Nadsfernes vrimlende Kryb, og Forraadnellsens Skygger beboe
 den.

See! thi dens giftige Biin beruste de loffede Jordboer;
 Selv og Bestyrerne drak af dens Væger, og bolede med den
 Og af dens Ddselheds Svælg blev Forraadsfælgerne rige."

See! men en anden basunende Røst fra Himlene raabte:
 „Skynder Eder, mit Folk! ud fra den Faldendes Omfreds,
 At ei delende Daad med den Ublu Straffen I dele!
 Flyer! thi til Himlene naae hiin Stads Misgjerningers
 Dynge;

Men og den Evige nu den ihukom efter dens Dndstab.
 Hører, mit Folk! gjengjælder den Styrtede nu, hvad hun,
 opreift,

Eder har gjort! Med det Maal, hvormed hun maalede,
 maaler

Tvesold hende! den Rask, hun skjenkede, skjenker nu hende
 Dobbelt! og træder nu ned den Stolte, som Eder har ned-
 trykt,

Fræk hovmodende sig i sin Belyst, trodsende magtsro,
 Byggende tryk paa sin Lykkes Bestandighed, medens hun
 udbrød:

Jeg, jeg throner en Dronning! Mon Enke jeg vorder? og
 barnløs?

See! som et pludseligt Lyn kom Faldet med Eet, og paa
 een Dag

Greb den, uventet, Elendigheds Dval og Hunger og Helseot.
 See! og den tændtes af Ild, og i Røg dens Herlighed
 opgik!

Dommen er kommen, den Høiestes Dom, som hevner med
 Almagt.

Bee! Bee! Babylon! over dig Bee! Snart hyler om-
 fring dig
 Kongernes Jammer, som drak af din Gift, og bolede med
 dig!
 Fjern, naar nu Røgen de seer af din Brand mod Himmelen
 opslaae,

Skulle de staae, for din Straf selv bævende, raabende: Bee!
Bee!

Falden er Babylons mægtige Stad, den store, paa een Dag!

Bee! Bee! Babylon! over dig Bee! Snart hylér om-
kring dig

Forraadsælgerne's Skrig, som berigedes før af din Belyst:
Fjern, af Frygt for at dele din Alt forfærdende Domstraf,
Skulle de staae, høit raabende: Bee! Bee! Babel! den rige,
Babel, den Alt opslugende Stad, er styrtet paa een Dag!

Bee! Bee! Babylon! over dig Bee! Snart hylér om-
kring dig

Selv Søhandlernes Hob, som berigedes før af din Belyst;
Fjern, naar nu Røgen de seer af din Brand mod Himmelen
opflaae,

Skulle de staae, høit raabende: Bee! Bee! Babel, den store,
Babel, den rige, den mægtige Stad, er falden paa een Dag!

Fryd dig, o Himmel! o jubler, I Hellige! Dydens og
Lysets

Fromme Tilhængere! jubler! du Sandheds Menighed, fryd dig!
Gud! Gud Herren har dømt Herdommen; og hævdet sit
Folks Ret!"

See! Thronengelen hæved' med Magt en forfærdelig
Fjeldsteen,

Evang den, og kasted' den ud i den slugende Hvirvel, og
sagde:

„Saa henkastes den vældige Stad, og findes ei mere!
Ei skal mere nu høres deri Basuners og Harpers,
Fløiters og Cymbelers Klang, og ei meer den festlige Kredssang!

Ei skal mere nu findes deri de tryllende Konsters
 Skatte! ja Møllernes Lyd skal selv ei høres deri meer!
 Slukt skal være deri hvert Lys; Brudgommens og Brudens
 Stemmer skal tie deri; og dens Plads ei findes paa Jorden!
 Thi den var fyldt af de Helliges Blod, af Ustyldiges Blod, af
 Alle de Slagtedes Blod, som, dens Offere, faldt for dens
 Hovmod."

Saa han talte; men nu jeg en Lyd, som af tusinde
 Skarer,
 Hørte, som tusinde svareb' i Himlenes Himle, med Gjenklang:

Halleluja! den Evige Priis! Svar, Jord: Halleluja!
 Hans er Frelsen, og Magten, og Vren i Evighed! Amen!
 Helligt er Dommerens Bud! retfærdig den Eviges Strafdom!
 See! han har dømt Jordstjægen, som fræk med Raadhed og
 Utugt
 Rundt fordærvede Jorden, og hevet det Blod, som hun
 udgød.

Atter i Himmelen klang, gjenflingende Skarernes Lovsang:
 Halleluja! til Hevnerens Priis! Svar, Jord: Halleluja!
 See! nu stiger dens Røg, den Faldnes, i Evighed! Amen!

Jorden sin Grøde frembar; og den Evige saae, det var Alt godt.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den tredje.

Atter den Evige talte: „Paa Himlens strakte Befæstning
Bordre Lys! for med Dagenes Glands og Nætternes Skimmer
Dver Jorden at straale, som Tegn, bestemmende Tidens
Gang, Aarsfisternes Orden og Maal og Dagenes Vexel.“
See! da tændtes de to Storlys paa Himlens Befæstning:
Det, som Dagen behersker, det større, med det, som regierer
Nattens og Stjernernes Hær; og den Evige saae, det var
Alt godt.

Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den fjerde.

Atter den Evige talte: „Herfrem af Vandenes Omflud,
Levende Brimmel, I svømmende Fisk og flyvende Fugle!“
See! da boltrede Hvalen i Havet sig; Luften opfyldtes
Flux af bevingede Liv; og den Evige saae, det var Alt godt.
Og han velsigtede dem Alle: „Formeres utalligen!“ bød han,
„Frugtbare vorder i Hav og i Luft, omsvævende Jorden!“
Da blev Aften og Morgen i Dagenes Række den femte.

Atter den Evige talte: „Du Jord, bring levende Dyr frem,
Bilde, forstjellig i Art, og forstjellige tamme, samt Drmfryb!“
Talt, og det skete: paa Jorden kom frem Drm, Fæmon og
Rovdyr,
Samtlige, hver i sin Art; og den Evige saae, det var Alt godt.

Atter den Evige talte: „Mit Billede herse paa Jorden!
See! jeg et Menneſſe danne nu vil i min Eignelſes Udtryk,
Dver det Alt at regjere, som lever og aander paa Jorden,
Dver Havets utallige Fisk og Himmelens Fugle,

Over Jordens mangfoldige Dyr, og Ormenes Brimmel!"
 Og i sin Lignelse skabte han Mennesket: efter sin Guddoms
 Billede skabte han det. Da stod en Mand og en Kvinde.
 Og han velsignede dem, og sagde: „Frugtbare vorder,
 Og mangfoldige! Fylder min Jord! og behersker Naturen!
 Over Fiskene hersker, og over Himmels Fugle,
 Over Dyrenes Hær, og Kræe, som krybe paa Jorden!
 Spirende Græs, Sædplanter og sædgjenbringende Frugttræer
 Giver jeg Eder, og samtlige Dyr paa Jorden og Himlens
 Fugle, med Ormenes Kryb og Værternes Grøde til Næring."
 Og Gud saae nu sit Værk, og see! det var fuldelig Alt godt.
 Da blev Aften og Morgen i Dagens Række den sjette.

Himmel og Jord var fuldendt, og Jordens og Himme-
 lens Alhær.

Men paa den syvende Dag af sit Værk den Evige hvilede;
 Og han velsignede den, som sin Skabningens hellige Festdag.

Djævelens Aabenbarelse før Christi Tilbagekomst.

(Efter St. Pauli andet Brev til de Thessaloniker 2det Cap.)

Sandelig siger jeg Eder, og visselig vorder det opfyldt:
Jesús Kristus igjen, i sin Herlighed, kommer tilbage
Til den ham elskende Hob, og fornyer de Troendes Samfund.
Samles skulle vi Alle til ham omsider; men Tiden,
Elskede Brødre, bestemmer kun Een, al Skabningens Styrer!
Agter om saadant ei Sagn og Beregninger, truende Barslers
Tegnforklaring, og Breve derom, udgivne for vore,
Hvilke, som nær, forkynde hans Dag og hans ventede
Gjendkomst;

Thi den kommer da først, naar det store Slægternes Affald
Heelt er fuldendt, og Fordærvsens Søn, hiin Synderes
første,

Helvebes Helt, i en Mennekketrop, vidt feirer paa Jorden:
Han, som imodstaaer Alt, og opløster sig over hvad Alle
Nævne de høit, guddommeligt, stort og værdigt og helligt;
Han, som sig selv fremstiller med Trods i den Eviges
Tempel;

Sætter sig dristigen selv paa den Eviges Throne, med Almagt
Pralende, fordrende Dyrkelse rundt, som eneste Guddom.

Kommer ihu, hvad med Eder foreent, jeg sagde til:
forn alt!

End gjentager jeg Ordet i Skrift: „Hvad Dagen opholder,
Er hiin Mørkhedens Aands hvert Lys udslukkende Fremfærd,
Hvilken skal aabenbares os først, før Dagen oprinder.

Alt er i Værk Afgrundens dens Gry forhindrende Forsæt:
 Ondskab's Hemmelighed ei er meer tvetydig; og klart sees
 Alt Udrybderens Plan! Fuldt aabenbart er det Onde.
 Selv dets Fyrste sig skjuler ei meer! Dog ryddes af Veien
 Dagens Befjæmper; som Skyggernes Mulm hensynker for
 Solens

Opgang, synker din Nat, du Forsærbellers Fyrste, for Christi
 Dag! Med sin Aande henviser din Magt snart Lysenes Fader;
 Og du forsvinder, et Intet, forglemmt, ved hans Herligheds
 Tilkomst!"

Aabenbaret er nu hiin Magts Nærværelse; kundgjort
 Efter den Maade, hvorpaa den Forbandede, Mørkets Beherster,
 Satan virker: ved al Slags Bold, løgnagtige Tertejn,
 Kraftige Gjærninger, Underer lig', og ved hemmelig Trædsfied,
 Og ved bestandig Forsføren til Uretfærdigheds Udaad.
 Bee! og de Svage, som ei modtog den frelsende Sandhed,
 Hvilken dem sendtes fra Gud, slaae Lid til Løgnen og Løg-
 nens

Helt; sig styrkende selv i Fordærvelse, slagne med Blindhed.

Saa vil forgaae den vanartige Slægt, som i Daarskab
 og Udaad

Skjændig Behag fandt, havende Lys og Sandhed og Retfærd.
 Men vi prise den Evige, vi, som i Kjærligheds Samfund
 Handlede, Sandheden troe, Retfærdigheds Benner og Lysets
 Fromme Tilhængere! Lader os ei afftrække! Naar Mørket
 Svinder, (det svinder engang!) opgaaer vort evige Haabs Dag.

Rimet og Hexametret.

Mandindens Mindefryd og Mandens glade Haab —
 Og Fremtids lyse Svar paa Fortids mørke Raab —
 Det Suk af anet Lyst, og det af svunden Smerte,
 Som letter, verelviis, og tynger Livets Hjerter —
 Forener Digteren, i Rimets Echoklang
 Og Strophens Tvillinglyd, til sød melodisk Sang:
 Snart Engens muntre Fugl, som Morg'nens Purpurglimmer
 Ophvirvler i det Blaa fra Bækkens Blomsterbred —
 Snart Lundens Rattergal, der gynger op og ned
 Paa grønne Dvise i Aftenrødens Skimmer.

Men naar Naturens Liv — ei længer enkelt Deel —
 Ham i sin Eenheds Favn sig aabenbarer heel —
 Naar Mennesket ei meer, som Mand, og som Mandinde,
 Ham hilser paa sin Flugt imellem Haab og Minde —
 Naar midt i Tidens Strøm, som det, der ei forgaaer,
 Med Evighedens Præg det for hans Døie staaer —
 Naar i en Kjædes Kreds, hvor intet Led han savner,
 Sig fjernest Hedenold og sidste Fremtid savner —
 Forener Digteren i en harmonisk Klang
 Sit himmelstille Dvise med alle Sphærens Sang:
 Ei quiddrende han meer, nu op, nu ned, sig svinger;
 Men Svane svæver han, og selve Flugten klinger.

Digtarterne.

Epopeen.

Naar Mand som Brudgom, Viv som Brud,
Gjør et Sølvbryllup-Gjæstebud,
Dg rundt om veldækt Bord med Gammen
Familien nu sidder sammen
I skøn fortrolig huuslig Ro,
Mens Fader ene høit ved Bordet
Om svundne Dage fører Ordet,
Dg selv de Mindste lytte froe —
Mig synes, at et episk Digt
Har noget Vignende med sigt;
Naar nemlig hiint og dette, Kjære!
For Resten er, som det skal være.

Skuespillet.

Naar om i Verden man maa flakke,
Til Fods, til Bogns, til Baads, til Hest,
Med Taffel aabent for hver Gjest,
Man ta'er afverlende til Takke;
Men vil man stadig paa vor Jord,
Med bunden eller stækket Vinge,
Bed saadant eet i Kost sig tinge,
Maa Bærten holde sluttet Bord.
Dog dette gjør (det veed vor Herre)
Blandt Spiseværterne de færre;

Den Slagter, til hvis Spisehold
 Her hjemme tyer hver sulten Knold,
 Han gør det allermindst, desværre!

Fortællingen.

Det maa være
 Smaa Parabler,
 Simple Fabler
 Om de kjære
 Bier og Myrer;
 Eller sære
 Eventyrer
 Om Mirakler,
 Og Spektakler,
 Og Uhyrer;
 Hvordan, Kjære!
 Saa de ere,
 Bør de være
 Smagelige,
 Og for Sandsen
 Uden Standsen,
 Saa at sige,
 Let nedglide;
 Slaaer tillige
 Lidt til Side,
 Hvad der gled
 Artigt ned,
 Kan ei skade
 Som paa Fade,
 Saa paa Blade.

Mig behager,
 For min Deel,
 I et Fad
 Risenvelling
 Med Kaneel;
 Og mig smager
 Paa et Blad
 I Fortælling
 Saa omtrent
 Og paa Prent
 Samme Mad.

Oden.

Jeg ligner Oder,
 Især som dine,
 Min gamle Broder
 I gamle Rom!
 Med stærke Vine:
 (Gid det om mine
 Bag hine Floder,
 Hvor nye Moder
 Sig Lyricine
 Lidt bryder om,
 Var og din Dom!)
 Dem ret at smage,
 De maae forvares
 Til Høitidsdage;
 Paa dem maa spares
 I Vaar og Sommer,
 At lidt tilbage
 Deraf kan blive,

Naar Høsten kommer,
 For at oplive,
 Hvor seent den kom,
 Med gyldne Straaler
 I Hebes Skaaler
 Vor Alderdom.

Bisen.

Vel toge kun Flammer af Solen
 En Nektar af Druernes Saft;
 Dog Bærrenes nærmere Polen
 Har og vederqvægende Kraft.
 Den større Begeistring vi prise,
 Den mindre man ikke forsmaae!
 For Mængden er Dde hver Bise,
 Mens Dden er Bise for Faa.

Satiren.

For Aanden qvægsom Drifke,
 Lidt underligen blandet,
 (Hvorfor den her i Landet
 Og gjælder, eller ikke,
 Den er dog intet Andet)
 Nu Vblemøst, nu Viin,
 Nu Saft af Bær og Blade,
 Thee, Kaffe, Limonade —
 Men Alt som Medicin.

Den bedste har dog Lugten
 Og Smagen, kjære Ven,
 Af ædle Mokkafrugten;
 Og virker og som den.
 Som den og bør den være,
 Bor Ewalds Ord i Ære,
 Liig Benskab selv, det mærk!
 Keen, umisbrugt og stærk.
 Lidt Bittert er den eget,
 Sær naar den brændes meget,
 Som den af salig Svift,
 Der smagte fast som Gift.
 Men, for paa det at bøde,
 Deri man komme bør
 (Især til Jer, I Søde!)
 Lidt Sukker og lidt Gløde —
 Som frit jeg sige tør,
 Min Muse stedse gjør
 I den, og, vel at mærke,
 Benskabeligen stærke,
 Jeg laver, nu, som før.

Elegien.

Naar i et bestandigt Smil,
 Legende med Ustylds Duffer,
 Eder selv med Amors Pii,
 Af og til din Beemod sukker,
 Lad et vaadt jeg veed ei hvad
 Flyde paa det tørre Blad!
 Men skal det ei blive Løge,
 Skal det og din Læser smage

Som en liflig Elegie,
 Maa din Taare blot ei flyde,
 Maa dit Smil og kraftig gyde
 Lidt Citron og Sukker i.

Epigrammet.

Et Epigram
 Er lig et Dram,
 Som du har nødig,
 Naar du er mødig,
 Og, med Forlov!
 Naar du er flau.

Læredigtet.

Men Dram og Dram
 Er mangehaande,
 Som Aand og Aande,
 Som Ram og Ram:
 Der gives Dramme
 Fra Gammel-Rum
 Til Brandium;
 Med Epigrammer
 Er det det samme,
 Fra hine Flammer,
 Der Fienden ramme,
 Lynfiler lig,
 I aaben Krig,
 Til de ludlamme,
 Haandtrykte, flamme,

De trufne Trolde
 Bag Sneens Bolde
 Fra Smutbagholde
 Tilkyle mig.

Epistelen.

I det jeg spørger Læseren med Glen,
 Og uden Tankens alt for lange Filen,
 Hvad Liighed en Epistel har med Thee?
 Jeg skriver een i min Maneer maaskee.
 Min Læser veed nok selv, jeg har den Ære,
 Deri saa simpel, om just ei saa fort at være.

Catulliaden eller Flyvedigtet.

Snart i Kopper, snart i Kummer,
 Snart i Kruse, snart i Glas,
 Let det bruser,
 Let det skummer,
 Straalespillende som Gas;
 Og, om det just ei beruser,
 Som de mindre lette Drifke,
 Tryller det i Dieblifke
 Dog tilpas.
 Men for ikke reent at svinde
 Bort med Diebliffets Minde
 Ligt hvert andet Trylleri,
 Der med Drømmen er forbi,
 Maa der være noget i —

Maa det meer end kunne sandses
 Af en flygtig Phantasie;
 Som Comet i Poesie
 Maa det sandses!
 Det er uden Theorie;
 Men dets Stempel
 Dog bekræftes
 I hvert ægte Smagens Tempel
 Af de Ri.
 Kjender I,
 For Exempel,
 Mester Frandses
 Vin d'Ai? *)

Xenien.

Konstens Alsmagt Gøthe gav og Schiller,
 Helvedeerte Helveder i Draaber,
 Og fordybled' Dyrvelsdræk i Piller —
 Mindre gør det her, hos os, jeg haaber.

Kjæmpevisen.

Man har meget Smukt fortalt
 Om den underlige Spise,
 Som engang i Drken faldt —
 Manna, troer jeg, dengang faldt —
 Der, i Mangel af en bedre,
 Smagte sødt de gamle Fædre!

*) Champagner. — Du Vin d'Ai la mousse pétillante.

Man den gamle Kjempevisse,
Som de nye Dverge prise,
Eigerviis bør ogsaa hædre;
Men ei lade sig forføre
Til at dyrke Korn med Svæb,
Der kan ene regne ned.
Hvo, som Dre
Har, han høre:
Gammelt Dvad er skjønt og stort;
Det er godt, naar det er gjort;
Men det la'er sig ikke gjøre!

R o m a n c e.

Af Syngespillet Arrestanten.

Naar i et Fængsels mørke Gjemme
 En Ungling venter paa sin Død,
 Byder mig ei Naturens Stemme
 Med Int at føle selv hans Nød?
 Naar jeg hør hans Klager gjenlyde,
 Jeg selv bedrøvet klager med —
 Mama! lad det dig ei fortryde,
 Medynk er jo ei Kjærlighed.

Naar jeg i Vindvet stundom lytter,
 Blusfer min Kind, mit Hjerte slaaer,
 Men gaaer jeg bort, det Intet nytter,
 Thi jeg ham hør, hvorhen jeg gaaer.
 Overalt hans Sukke gjenlyde,
 Og overalt jeg sukker med —
 Mama! lad det dig ei fortryde,
 Medynk er jo ei Kjærlighed.

Nys var hans Sang saa blid, saa kjælen,
 Og et saa Sød, jeg veed ei hvad,
 Trængte mig lige ind til Sjælen,
 Og alt jeg kan den udenad.
 Ingen Sang nu mere mig fryder,
 Jeg kun af den bli'er aldrig kjed —
 Mama! det dog dig ei fortryder,
 Medynk er jo ei Kjærlighed.

A r i e.

Af Syngepillen Adolph og Clara eller de to Arrestanter.

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Egtestand!
Lær af mine Suf og Taarer!
Af! jeg Arme tog en Mand.

Denne Mand, nys saa elskværdig,
Saa sagtnodig, saa spagfærdig,
Bliver, før et Aar bortgaaer,
Herskesyg, mistænksom, haard.

Mænd er' Ulve; Faar vi ere;
Min Skjebne kan det Eder lære.
Af lytter ei til deres Kluf;
Men igjentager med et Suf:

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Egtestand!
Lær af mine Suf og Taarer!
Af! jeg Arme tog en Mand.

Overmod dem Alle daarer:
Altid maa man lystre dem.
De med Magt vil have frem
Alt, selv Smil i vore Taarer.

Dgsaa man os synger om
Egtestandens Trylleries!
Nei! den gi'er kun Bryderier
For dem, som i Fælben kom:

Unge Pige, man dig daarer,
Naar man priser Egtestand!
Vær af mine Suk og Taarer!
Ak! jeg Arme tog en Mand.

R o n d o.

Af Syngespillet Arrestanten.

Jeg er bestemt, jeg Dyd vil lære!
 Jeg mig spænder i Hymens Nag.
 Det har sin Tid, lidt vild at være;
 Det har og sin, at vorde flog.

Jeg i Ægtestanden
 Vil som mangel Anden
 Parre med Forstanden
 Hjertets søde Lyst —
 En uskyldig Pige,
 Dydig uden Lige
 Lader jeg sig snige
 Lønlig i mit Bryst!

Ja, det er klart! jeg Dyd vil lære,
 Jeg mig spænder i Hymens Nag.
 Det har sin Tid, lidt vild at være;
 Det har og sin, at vorde flog.

Snart min omme Mage,
 Mellem Favnetage,
 Som jeg let kan mage,
 Borde vil Mama!
 Ind og ud da smutter
 Snart en Hoben Putter,
 Og de søde Glutter
 Kalde mig Papa!

Ja! det staaer fast! jeg Dyd vil lære!
 Jeg mig spænder i Hymens Nag.
 Var der en Tid, til vild at være,
 Er der og een, at være flog.

Til Fyrsterne.

Ved Enden af det attende Aarhundrede.

(Paris, 1803.)

Halvblendet af de mange Kundskabs Blus,
 Som synliggjøre Røgen af vor Jords
 Dplysning — heel bedøvet af den Larm,
 Som Frihedsstraal og Oprørsstrig og Klir
 Af gamle Lænkers Fald i nyes Smeding
 Forenede med Krigens vante Bulder —
 Forlod jeg Borger-Sletten, og besteg
 Den Top, fra hvilken hele Jordens Ben
 Betragter Staters Vægt og Staters Fald,
 Og alle Verd'ners Handeler, fra Iliens
 Erobring indtil Mantuas — fra Thotts
 Udgrandstninger til Rants — og fra Hellenes
 Befrielse til Galliens. Jeg stod
 Paa Pynten af det mørke, svingle Dyb,
 Og ved min Side stod den høie Muse.

Jeg stirred' længe med opmærksomt Die
 Paa hvert et natligt Glimt og hvert et Dagstær,
 Der vexelviss fra den bedækte Himmel
 Fremlynte hist og her; — mit Dre lytted'
 Til fjerne Brag af Horizontens Tord'ner,
 Skjøndt rystet af de nære Skrald. Omsonst
 Omfløi min Aand paa Diets og paa Drets
 Støvdækte Binger det uhyre Hav,
 Som brused' i det Endeliges Svælg.

Forvirring saae jeg kun — i blandet Klang
 Af vilde Stemmer hørte jeg kun Mislyd.
 Uveiret vorte. See! men Musen rørte
 Mit Dielaag, og med et ubestænkt
 Det Hele fattende Fornuftens Heelblif
 Greb endelig min Aand det spredte Chaos,
 Og i dets timelige Brusen hørte
 Jeg pludselig en evig Røst. En anden,
 Saa raabte det, en ny Europas Verden
 Udvikler sig, og hvad du seer og hører
 Er dennes Fødsel. Mennesk'hedens Gjenbyrd
 Er nær idag, og Aandernes Forløsning.

O! kunde jeg med sandkelige Farver
 Udmale det — med endelige Toner
 Fortolke det store Syn, at Alle,
 Hvis korte Blif til Rum og Tid er bundet,
 Forstode det! Umuligt! Er dog Lyset
 Det Heles ene Farve — Harmonie
 Den ene Lyd, i hvilken Evigheden,
 Uhøret af vor Nutids Drer, klinger.
 Det Sprog, hvori sig Verdens store Sjæl
 Alene tolker, Aandens høie Sprog,
 I hvilket hver en hellig Aabenbaring
 Af Skabningen, af Mennesket, af Gud
 Fra Tidens første Fødsel af blev sjunget,
 Det ene Sprog forstaaer den ei. Forstandens
 Saa kaldte klare, tydelige Rundskab
 Maa stjenkes dig i et profaist Bæger,
 Dybt i dit Støv nedsjunkne Slægt! — hver Dpgang
 Til Kilden, du forlod, paa Bjergets Skytop,
 Er spærret dig, fra den Tid Bogstavfristen

Du foredrog for Billedaabenbaring,
 Historisk Stirren for prophetisk Stuen,
 Et flygtigt Grans haandgribelige Sikkring
 For det uendelige Samfunds Auen,
 Og Mættelsen af Diebliffets Lyst
 For salig Fryd i Evighedens Længsel. —
 Flyv, Muse, til din Hedenold tilbage,
 Forsvind blandt hine gamle Bises Skygger
 I Hallen af Udødeligheds Tempel!

Jeg stiger, ene for at nærme mig
 De Faldnes Drer, ned i Klogskabssdalen,
 Hvor Tidens Lær forhandles i et Rund
 Af flede Statsmænd og af blinde Fyrster;
 Og synger ikke, hvad jeg saae; men siger,
 Hvad jeg ved Synet tænkte mig. — O, Rumford,
 Min Alders Fløimand! Nyttighedens Helt!
 Hvis Sparovn concentrerer vor Dplysnings
 Ei meer mistkjendelige Varme, hvis
 Almindelige Suppe viser Maalet
 For al Philosophie, som ei er Tant,
 Og Endemedet af de Rjæmpestridt,
 Hver Videnskab har gjort, fra den Tid Baco
 Paa rette Bei dem ledte, store Rumford!
 Affjæl mit Bryst, at tarvelig og ædru,
 Nært af din Suppe blot, og uden Hede,
 Blot varm ved din Kamin, jeg ret forstaaelig
 Kan snakke for forstandige Personer.

Saa heel sandsynligt Massen af Forstand
 I samme Forhold, som Culturen tiltog,
 Er steget, og i vore nye Tider

Er større selv end nogensinde forhen
 I Jordens meest oplyste Perioder;
 Saa sikkert har og aldrig samme viist sig
 I meer almindelig og voldsom Gjæring.
 Et flygtigt Omblis i en Billedsamling
 Af Jordaarthundreder gjør Tingen tvivløs.
 Til ingen Tid Historien har fremstilt
 Et Skuespil, som det, vor Tid har opført,
 I hvilket Alt, trods Skinnen af Forvirring,
 Saa kraftig stræber til det samme Maal;
 Hvori Philosophie, Religion
 Og Politik, med alle deres Dyrk're
 Og Leiesvende, fulgt, omringt og anført
 Af Lidenstaber, saa bestemt optræde
 Til Rystningen af alle Staters Grundvold.

I Fyrster, hører mig! og selv I Statsmænd,
 Hvis Klogskab jeg ærbødigen beundrer,
 Hvor Alting gaaer sin gamle Gang, og Konsten
 Bestaaer i blot at skjule sin dens Skjæbhed!
 Foragter ei mit Barsel! — I en Gjæring,
 Som vore Dages, er ei blot hver Straale,
 Der gjennembryder Mørket, men hvert Lynglimt,
 Som blot oplyser Mulmet, dobbelt vigtig!

Afhører Tidens Bidner! Ved enhver
 Omvæltning i Materiens og Aandens
 Forandring undergivne Riger brød
 Fast aldrig Flammen ud, hvor Braget høstes.
 Hvo havde vel for trende Sæller troet,
 At hiin Reformation i Pavedømmet,

Som rysted' Grunden under Peters Stol,
 Og tændte til en christelig Dplysning
 Den første Flamme, havde fra en Munks
 Mulmstjulte Celle i et sachsist Kloster,
 Til Trods for Hierarchiet, kunnet udgaae? —
 Og hvo for trende Lustrer havde drømt
 Det Jordstjælv, hvis gjentagne Stød og Gjenstød
 Vi gysse ved, som alt har styrtet tvende
 Monarkers Throner, og med et elektrisk,
 Fra Vest til Øst, fra Syden indtil Norden,
 Forplantet Slag bragt Millioner Kræfter
 I Spænding mod den gamle Norm, til Kamp
 For Navnet, for den blotte Lyd af Frihed?
 Hvo havde drømt dets Udbrud i Paris,
 Europas sikkrest troede Slavekule? —
 Kun Daaren stirrer med uvendte Blif
 Blot til en enkelt Kant af Horizonten,
 Fordi hvert Lyn ham synes stærkest der,
 Og Torden der med høiest Bulbren truer.
 Den kloge Styrmand er ei mere tryg
 I Havblif end i Storm; han vogter sig
 Ei mindre vaersom paa den glatte Sydsø
 For Slummer, end paa det oprørte Nordhav.
 Entusiastten hefter blot sit Die
 Paa hine vilde Lyn i Lyn fra Vesten;
 Den Vise blifker om sig, speider og
 Hver ildløs Røg og hver en blaalig Sky,
 Hvis taus Damp maaskee den Straale gemmer,
 Der tænder hele Jorden. — Hiint er vigtigt;
 Men Intet er uvigtigt; Vætna brænder,
 Og Hefla ryger; men den fælleds Tænding,
 Hvor er den? — Føles ei hvert Slag af Frankrigs

Dprørte, Bold og Mord udspilte, Hjerte
 I alle Landes heftigere Pulse?

I Fyrster, hvem og hvor I er, som rolig
 Paa hidindtil urofte Throner slumre,
 O! vaagner! medens det endnu er Tid!
 O! vaagner! vaagner! Det er en Veninde,
 Som vækker Eder, den af Eders Trælle
 Forfulgte, den af Eder selv mis kjendte
 Philosophie, som, trods hvad Eders Hofmænd
 Indbilde Eder, med frimodig Omsorg
 Betænker Eders Vel, og Eders Throners
 Ei farlige Forhøining, ei Befultring
 Med ussel Stads, men grundige Betryggen.
 Troer hende! Monarchiet var og er
 Og bliver evigen den Statens Form,
 Hvori hun Folkets sande Vel og Frihed,
 Som Mængden den fordrage kan, blandt alle
 Regjeringer beqvemmost troer og sikkest.
 Hun ønsker i et Borgersamfund ei
 En anden Orden end i hvert et andet
 Organist Liv fra Plantens indtil Verdens.
 Hun vil, at hver Familie skal styres
 Som Mennesket, og hvert et Folk som begge,
 Det Hele som det Enkelte, og alle
 Til Eet forbundne Dele som det Hele.
 Een Sjæl, een Slægtopdrager, een Bestyrer
 Af Slægterne, saa vil Naturens Orden;
 Thi Ordneren er Een; kun dette veed hun —
 Men dette veed hun og med evig Visshed!
 Troer hende derfor tillidsfuldt, I Fyrster!
 Og agter ei hvad hine falske Klygtmænd

Mod hendes vise Raad til Eder hviste!
 Kun Eders Slummer er dem vigtig. Tidsnok,
 Saa hedder det, naar Nabohuset brænder,
 At tage Sit i Agt! O, vaagner! vaagner!
 Det brænder alt.

I Rummet ligge Sydens
 Og Nordens Riger adskilt fra hinanden;
 I Tiden, i den aandelige Verden
 Er alle Stater Naboer. Oceanets
 Uendelige Svælg adskiller Frankrigs
 Og Nordamericas besqvulpte Kyster;
 Men Ludevig den Sidste har erfaret,
 Hvor lidt et saadant Skillerum betyder,
 Saa snart det gjælder om at udeholde
 Meer end de blotte Hændernes Produkter.
 Indførselen af, fremmede Begreber
 Forbydes ei saa let. Og, om det lykkes,
 Er en Regjering derfor sikker paa
 De indenlandske Følelser? Der gives
 Af en saa ubetvingelig Natur,
 At alle Despotismens Tropper selv
 Omsonst beordredes til Kamp imod dem.
 Hvad, om og disse smittedes? Umuligt
 Er saadant ei; man har Exempler seet,
 Og ingen Kriger er saa reen Soldat,
 At jo lidt Borgerligt end hænger ved ham.

O! det har ingen Fare! raabe hine,
 Hvis hele Viisdom blot bestaaer i Dybsen
 Af Eders Uro; raabe det saa længe,
 Til I for sildig vækkes af det Udbrud:

Hvo skulde have tænkt det? Kun den sande
 Stats=Viisdom, rustet ud med Kundskab
 Om Verdens Lov og Tingenes Naturgang;
 Som sporer og i Politikens Statsvæv
 De skjulte Traade, som ei ligegyldig
 Seer mindste Maste springe, som og fremad
 I Tiden, ikke blot tilbage stuer;
 Og Efterslægtens Vel med lige Forsorg
 Betænker og beraader, som vor Nutids.
 Den sande Viisdom hader denne Dødsen
 Og Fyrstens tankeløse No. Den frygter
 Saa længe Faren end kan mulig undgaaes.

Svagsynet ei, men blind er hver Regjering,
 Som ikke seer et meer end vanligt Uveir
 At stige med det nye vor Slægts Aarhundred'
 Op over Jorden; dog Enhver, som ei
 Dets sammentrukne Skyers Dundren hører.
 Og meer end dog og blind er den, som haaber
 Dets Overgang, som ei fornuftig slutter
 Dets Boren og Udbreden meer end mulig.
 Selskabets Grunde ryste, og Europas
 De ældste Throner bæve paa den tynde
 Muldstorpe, som en underjordist Afgrund
 Bedækker. O! forgjeves stoler hiin
 Og denne Hersker paa sin gamle Borgs
 Nye Pallisader; disse selv vil synke
 Med den. — Omsonst han lyner, liig Kronion,
 Fra sit Olymp; paa løse Støtter bærer
 Det selv, ved Buld'ret af dets egen Torden.
 I hvert Europas end urokke Land
 Er en Revolution, som nylig Frankrigs,

At frygte; thi, hvo negter det? i hvert
Er en Revolution, som Frankrigs, mulig.

Man kalde dette vore Dages Særsyn,
Som deels forfærder, deels tillokker, her
Opmuntrer, hisset nedslaaer, hiin opbygger
Dg den forarger, Alle voldsomt rører,
En Pest, og navnlig Frihedspesten; man
Bevise fra hver Præfesto, Catheder
Dg Cabinet, at den er skadelig,
Dg at det Forsyn, som regjerer Verden,
Benaemt Naturen, Skjebnen eller Gud,
For ingen geistlig eller verdslig Ret,
Bed ingen Norm, og efter ingen Lov
Den burde have tilladt; er det dog
Gengang for alle saa, den er der, af!
Dg griber just som Pest nødvendig om sig.
Hvad nytter det med Ord at stride mod den?
Bestaaer den dog ei blot i Ord! Man gribe
Til Middelet, som mod hver anden Pest
Besandtes ene virksomt: Forberedning.

O, kunde jeg med mere flingre Toner
End Stræffens selv, af høiere Basuner
Ledfaget end Historiens og Rygtets,
Tilraabe dem, som slumre, det! Regenter!
Den flyver om paa Millioner Binger,
Bed Dag og Nat, usynlig og uhorlig,
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord, den Smitte,
Man fjern end troer, og Eders Staters Luft
Er i det næste Blun maaskee forpestet!
Vil I vedligeholde dem, bevare

For Smittens Drab hvad end er farstt deri,
 O! iler med den ene sikkre Redning!
 Opbudne Tropper og forbudne Skrifter,
 Forviisning, Spærring, Fængslen, og hvad andre
 Boldsomme Midler Eders Charlataner
 Tilraade, tuer ei. Diæt er ene
 Det Tilforladelige. Sand Oplysning,
 En hensigtsfuld Opdragelse, den Grad
 Af Frihed, Loven giver i en fælleds
 Bestrænkning, og den Liighed, som bestaaer
 I Alles Ret til Hævd, som ei forbrød den;
 Toldfrihed selv af lydelige Tanker,
 Og Løsning af hvert Baand, der ikke binder
 Den Høie som den Lave; — skuer her
 Diæten, som kan forebygge Pesten,
 Og styrker Staternes Constitutioner
 Med denne! Gjennemdufter Eders Lande
 Med Videnskabers og med Konstners Blomster,
 Og med Bindstibeligheids gyldne Frugter!
 For Alting slukker ei den ene Sol,
 Som Alt opliver, til det Enkeltes
 Og Alles Løb, Fornuftens! Lader tænke,
 Og for at tænke rigtigt, tænke frit!

Der gives intet Tredie. Forbedring —
 Hvis ei Forandring! saa gjenklinger Raabet
 Af Menneſt'hedens vakke Genius,
 Uoverdøvet af de vilde Stemmer,
 Som hist og her ledsage det. Det tysses
 Af intet Magtbud! Bee den blinde Styrer,
 Som lukker Dret for dets høie Klang,
 Og ikke skjælnes den fra hines Sturren!

Men Hæder, trefold Held, og alle Godes
Betsignelse den Fyrste, den Regjering,
Som agter paa dets Varsel, og med Iver
I Tide stræber med en Aand, som Fred'riks,
At gjøre Monarchiets og Fornuftens
Adskilte Sag til een, og Frihedsraab
Af Vises Bryst til eet med: Kongen leve!

S o m m e r f u g l.

Hvor hen mellem Erler
 Smaaovoverne trille
 De rislende Perler —
 Hvor, glimrende, glade,
 Paa duggede Blade
 Solstraalerne spille —
 Hvor Dviftene gynge
 De vingede Spæde,
 Mens Bornere synge
 Rundt om dem i Luften
 Af Elstov og Glæde —
 Der svæver i Duften
 Af Ebler og Blommer,
 Snart høit over Hækken,
 Snart læt over Bækken,
 Snart tværs over Ag'ren,
 Min lystige Flagren
 Hver evige Sommer.

Hvor Hjortene springe —
 Hvor Lundenes Chore
 Saa glade sig svinge —
 Hvor Duerne kurre —
 Hvor Lammene bræge —
 Hvor Bierne surre —
 Hvor Riddene lege —

Hvor Alle sig more —
 Hvor, smykte med Krandsse,
 Hyrdinderne dansse —
 Hvor Alt aander Lyst
 I Summen og Brusen,
 I Bisten og Susen —
 Der sværmer, og svæver,
 Og elfter, og bæver
 Mit barnlige Bryst.

Med Pragt, som til Hæder,
 Naturen mig flæder
 I verlende Straaler —
 Hver farvede Lue
 Fra Himmels Bue,
 Hver Ynde, som skimrer,
 Hver Skjønhed, som glimrer,
 Som Diet knap taaler —
 Af Lysenes Skjød,
 Den over mig gød
 I fuldeste Staalet.

Den salige Kerte,
 Som Kjærlighed tænder,
 Som lindrende brænder,
 Som Livet opliver,
 Og Hjerterne giver
 Om Himlene Nys,
 Mig volder ei Smerte;
 Den mig ei fortærer —
 Fra Blomme til Blomme,
 Fra Stængel til Stængel,

Og Engel til Engel,
 Jeg rundt den ombærer.
 Min Elskovs Skærsommer
 Tilfort ikke kommer;
 Om Gnisters Forvilben
 Og Svinden og Spilden
 Jeg ikke mig ferer;
 Den verlende Flamme
 Bli'er evig den samme —
 Dens Saft af Dbrærer *)
 Utømmelig gjærer;
 Saa hemmelig tys
 Jeg stedsse den nærer
 Med pressede Luer
 Af himmelske Druer
 I Blomsternes Rys.

*) Digter-Mjød.

A r i o n.

Siin Raadhedens Styrrer,
 Som tryllende tvang
 Med Strængenes Klang
 Afgrundens Uhyrer,
 Da spildt var hans Sang
 Mod Dndstabs Forfølgen,
 Opsadled' paa Volgen
 En mægtig Delphin;
 Og reed paa den herlige
 Dybenes Springer,
 Som baaren paa kjærlige
 Himmelske Binger,
 Fjernt hen under De
 Over brusende Sø —
 Lovsyngende Kjærligheds
 Skabende Magt,
 Natur, og din Herligheds
 Straalende Pragt.
 Og fremmede Zoner
 Da mildere Sæder
 Og stillere Glæder
 Med Bildhedens bytted';
 Og studsed', og lytted'
 Til orphiske Toner.

Som han og, af Krybet
 Udkastet paa Dybet,

Mod Ondskabs Forfølgen
 Flugtstyrtet i Bølgen,
 Jeg sadler en Hval —
 Med Morgenens Smile,
 Med gyldene Pile,
 Med Flammer af Solen
 Besøgende Polen
 I Midnattens Dal.

Jeg Sneen indgyder
 Den Aare, som flyder
 Saa liflig og varm
 I Kjærligheds Barm.
 I Hjerternes Bælte
 Snart Isen skal smelte,
 Naar, Harpe, din Lyft
 Udbredes, og brænder —
 Og luttrer, og tænder
 Hver Lyttendes Bryst.

Over Fjeld, over Dal
 Med Glæde jeg iilde
 Til der, hvor du hvilede,
 Min Ewald, og smilte —
 Til Kjærligheds Zone,
 Hvor, tæt ved din Throne,
 Som Stjerner omblinkte,
 Mig muntre vinkle
 Den ledige Stol.
 En frydefuld Digter,
 Som Hjertets Dpluen,
 Ved Himlens Skuen

I Livet, ei svigter,
 Jeg throner paa Stolen,
 Med Farver omfrandsset,
 Af Toner ombandsset,
 I Harpernes Sal;
 Og rundt omkring Polen
 Er Kulden alt sval.

Min Tinding omslynger
 En Ring af Violer,
 Mens, Skaaler paa Skaaler,
 Mit Blik mod det Høie,
 Med hende for Die,
 Jeg offerer og synger,
 Og digter og drømmer,
 Og Kjærligheds fulde
 Livsalige, hulde
 Begeistring udtømmer.

Ei kjender jeg Nød;
 I Fortryllesers Skjød
 Ei Kummer mig tynger.
 Af Sangenes Mjød,
 Guldklaret ved Elde,
 Hver Drif mig forynger
 Berusende sød. —
 Op! vandser i Fjælde!
 Slæng, Slave, din Byrde!
 Sving om dig, o Hyrde!
 Spring lystig, min Hval!
 Snøe rundt dig om Polen! —

O Held, at mig Livet
 Paa nordiske Stene,
 Trods Kulden, blev ene
 Til Kjærlighed givet!
 Hvor fylder dig Solen
 Kryсталne Pokal! —
 Saa glødende luer,
 Saa brændende heder
 Ei Guldets af Eder,
 Hesperiske Druer!

Kun Mjødren, hvis Bælde
 Guldklares af Elde —
 Kun Evigheds Rerte,
 Som tænder sin Ild
 I det nordiske Hjerte
 Saa varig, som mild —
 Kun det i Ddrærer,
 Som Tid ei fortærer —
 Kan bysse hver Kummer
 I Saligheds Slummer;
 Kan lindre hver Smerte,
 Kan smelte hvert Savn
 I Sangen, som lyder,
 Naar Bældet, der flyder
 Af Ustyd og Dyder,
 Harmonist sig gyder
 I Kjærligheds Favn.

M a t s p i l.

Jægeren.

Derinde, derinde,
 Hvor trygt i din Bolig,
 Omstjernet af Vinde
 Mod tusende Vinde,
 Du slumrer saa rolig,
 Hør, elste Hyrdinde!
 Den elskende Jæger,
 Som Slummer ei græger.
 Løft Kinden fra Pude,
 Løft Haanden fra Kind,
 Blik op, og forbarme
 Dig over mig Arme
 Lidt venlig i Sind!
 Her gennem din Rude
 Jeg titter mig blind.
 Hør! Bindene tude;
 Blandt Træer og Stene,
 Forladt og alene,
 Jeg frygter og fryser,
 Og skudrer og gyser
 I Matten herude —
 Ruk, Hulde, mig ind!

Hyrdinden.

I Mørket herinde,
 Nu, Lampen er slukt,

Og Døren er luft,
 Jeg sikkert i Blinde
 Kan Nøglen ei finde;
 Hvis ogsaa jeg vilde
 Modtage saa silde
 Besøg i min Hytte.
 Kun lidt dig kan nytte,
 Forelskede Skytte!
 Din Piben, din Sang
 Og Piffen paa Ruden;
 Mig Intet kan røre.
 Jeg lukker mit Dre;
 Jeg lukker mit Die;
 Jeg kan dig ei føie.
 Selv Pladsen desuden
 Er meget for trang —
 Trods Bindenes Luden
 Gaae derfor din Gang!

Jægeren.

Belan da! vil ikke
 Du skjenke mig Ly
 Paa Jorden hernelen,
 Hvor ind i et Eden
 Du blot lod mig kiffe,
 For grusom at jage
 Mig atter tilbage —
 Til himmelske Blikke
 Jeg hevet skal tye!
 Med mig vil forsvinde
 Dit Morsskab derinde —
 Naar meer ei dit Dre

Min Klage kan høre —
 Naar her i din Hytte
 Bag Lindenes Grene
 Forladt og alene
 Din Kjede vil lytte
 Til Skovduens Kluf;
 Men aldrig fornæmme
 Den bønlike Stemme,
 Det hjærlige Suk,
 Som tidlig og sild,
 Hvor gjerne du vilde,
 Du ikke kan glemme.

Hyrinden.

Du spilder hvert Muf!
 Omsonst er din Murren;
 Omsonst er din Knurren;
 Med Trudsel og Spot
 Du kjeder mig blot,
 Men ei mig bevæger,
 Urolige Jæger!
 Hold op mig at tigge!
 Lad ene mig ligge!
 Jeg ligger saa godt.

Jægeren.

Belan da! du vil,
 Ubøielig, jage
 Mig Arme tilbage;
 Men, Grumme, dit Spil
 Dig selv vil bedrage! —
 Herfra, hvor du hviler,

Med Kjærligheds Brusen
 I Barmen jeg iler,
 Trods Frosten, som klinger,
 Trods Spaanen, som springer,
 Trods Bindenes Susen,
 Til vilbene Hede,
 Mig Trost at oplede —
 Der Selskab jeg finder
 Af hulde Veninder —
 Hvor Maanen mig møder
 Med alle de Smaa
 Paa trippende Fodder
 I Himmelen's Blaa.
 Giv Agt da, giv Agt!
 Af yderste Magt
 I Hornet jeg støder —
 Da jager dets Klang
 Hver Sky fra min Himmel;
 Og Stjernernes Brimmel
 Med straalende Klynger
 I Dands mig omslynger
 Den lystige Gang —
 De himmelske Skjønne
 Med Smile vil lønne
 Min natlige Sang!

Hyrinden.

Gaae du kun til Hedens
 Dig vinkende Kreds!
 Jeg her er imedens
 Fuldkommen tilfreds.
 Du ikke maa mene,

Jeg heller er ene!
 Mit Lam ved min Side —
 Rundt om mig de hvide
 Smaa Lilier, saa blide —
 Rundt om mig de røde
 Smaa Roser, saa søde —
 Med dem, og Kjærminder,
 Min Ustylds Veninder,
 Jeg og, maa du vide,
 Forladt mig ei finder.
 Til Natten gaaer over,
 Og Skyggerne rømme,
 Jeg ligger, og sover
 I duftende Drømme
 Saa sødt paa min Pude —
 Det Selskab mig hover;
 Jeg bliver herinde.
 Med flygtige Binde,
 Med Maanen, som vinker,
 Og stotter og blinker
 Herned til den Rude,
 Hvor du dig forsinker,
 Og med hendes Terner,
 De samtlige Stjerner,
 Dands du kun derude!

S a m k l a n g.

Jeg havde ledt derom paa tusind' Veie
 Med ufortrøden Omhu, Flid og Sved,
 I Himmels og Jordens Kongers Cie,
 I Konstens Spor og i Naturens Fjed —

Fra den Tid af det hulde Lyn slog ned
 I Mulmet om mit uerfarne Hjerter,
 Der viste mig en større Salighed
 End den, jeg legende som Barn begjerte.

Omsonst jeg Østens Billedziffer lærte;
 Forgjeves Nordens Runer jeg forstod —
 Hvert Gjemme, Kundskabs Nøgle mig oplod,
 Min Lyst til Fund, og Tvivl om Finden nært.

Min Ungdoms Olie var alt forbrændt;
 En evig Længsel Manden end fortærte;
 Og Hjertet aldrig fandt hvad det begjerte,
 Trods alle Lamper, Hov'det havde tændt.

Hver Alderdommens Skat var mig bekjendt;
 Jeg havde seet hvad dybt i Nattens Huler
 Den gamle Jordens Demogorgon skjuler,
 Og læst det vidtopslagne Firmament.

Til hvert Drakel jeg mig havde vendt;
 Til alle Himmelens og Jordens Vise —
 Min Leven var omsonst; min Gang var endt;
 Og Hov'det ørt, og Hjertet uden Lise.

Da lagde jeg mig, aandeløs og heed,
 Dypgivende mit Fund, paa Fjeldet ene
 Blandt sjunkne Støtter mellem Bautaftene,
 Bestygget af en Teg, paa Kildens Bred.

Dens Solvfluds hvide Stummen rissled' ned
 Fra Toppen, jeg forlod, og, som jeg vidste,
 For dødelige Pilegrimes Fjed
 Blandt de bestigelige var den sidste.

Fortvivlelsen gav alt mit Hoved Rum;
 Kun Hjertet hang endnu ved Himmelglintet,
 Jeg i min sidste Barnnat havde stumt;
 Og Bækkens Rissen døsede' mig i Slum.

Da slog mig Lynet ned endnu engang;
 Jeg kjendte klarligen, det var det samme;
 Men Lyden, som ledsagede dets Flamme,
 Var ikke Lørd'nens — var en Harpes Klang.

En Lilie jeg saae dets Straale ramme,
 Den pludseligen i et Smil opsprang,
 Og for mit Die blev paa hviden Stængel
 En Jomfru i Gestalt, i Blik en Engel,
 En Guddom i Fortryllelse. Den sang:

„Du, som jeg søgte, hulde Morgenrøde,
 „Du Livets slummerlukte Rosenknop,
 „Hvis Tankers gyldne Purpurstraaler gløde
 „Min Sneebarms hvide Længselglands imøde!

„Du, som saa længe søgte mig, vaagn op!“ —
 En himmelft Gysen gjennemfoer min Krop.
 Opvaagnede jeg? drømte mine Blikke?
 Mit Dre? Hjertet selv? Jeg veed det ikke.

Men aabent jeg fornam mit Bæsens Knop;
 Og følte, moden, Livets hele Varme;
 Og fandt mig atter paa min Klippes Top
 Omstrømt af Æther i den Huldes Arme.

Da klang en Røst — jeg hører den endnu;
 Dens Himmel dirrer i mit Hjertes Dre;
 Min Sjæl den hører, evig skal den høre
 Dens søde Tvillingtone — „Jeg og Du!“

En anden bedre Verden saae jeg nu;
 En anden bedre Jord, en anden Himmel;
 Og med en Følelse, siig Gravens Gru,
 Erindrer jeg de svundnes døde Brimmel.

Ei fandt mit Hjerte længer mindste Savn;
 Ei meer mit Hoved spored' mindste Møie;
 Ei hang den Kjæde længer for mit Die,
 Som spærrede tilforn min Længsels Havn.

Med Haab om Saligheder uden Navn,
 Og Glemsel af det Endeliges Smerte,
 Jeg svæved' trykket til min Engels Hjerter,
 Derhen i det Uendeliges Havn.

Da tredde Gang fra Thronen lynte Flammen,
 Der havde glimtet i vor Rængfels Nat,
 Ei længer bleg og pludselig og mat,
 Som da den slog i Stænglen og i Stammen.

Ds begge traf dens Straales lyse Rammen,
 Tæt i hinandens Arme flyngt tilsammen,
 Og vore Sjæles Eet til Gud den svang
 I vore tændte Hjerters fulde Flammen.

Men Lyden, som ledsaged' denne Gang
 Dens hellighvide, helligrene Rue,
 Hvori det Evige var klart at skue,
 Var meer end Tord'ners, meer end Harpers Klang:

Det var en salig Lyd af Tvillingtoner
 Fra Himmel-Lysets høie Throner,
 Foreent med vores til en evig Sang.

Drømmen i Kronprindsessegaden Nr. 390,

Natten før den 28 October 1815.

En dansk Fortælling.

Jeg havde lagt mig træt af Dagens Rummer
 I det for Verden skjulte lille Hul,
 Som mig, og hvad er mit, paa Jorden rummer
 I Kronprindsessegaden Tre, Ni, Nul.

Jeg sov, som den, der mindre tung end mødig
 Paa leiet Mos ei ligger alt for blødt,
 Og ene sover, naar han Søvn har nødig,
 Saavidt jeg mig erindrer, ganske sødt.

De Tre, de Ni, med deres gamle Sanger,
 (Det Handelshuus mig engang blev bestemt)
 Skjøndt udenfor endnu dets Firma pranger,
 Var indenfor, som et Faltitbo, glemt.

Men, som jeg i min tomme Braa, saa rolig,
 Saa godt, som noget Nul i Gravens Skjød,
 Med Dødens stille Tausshed ret fortrolig
 Mit lange Digterlivs Belønning nød —

Blev hørt paa Døren Noget sagte piffe,
 (Hvis jeg min pludselige Drøm kan troe)
 „Det banker!“ sagde den. Jeg svared' ikke.
 „Det ringer ogsaa!“ sagde den, og loe.

Lad ringe, tænkte jeg, og selv basune!
 Jeg ei staaer op, jeg bliver, hvor jeg er!
 Men Drømmen var i mere muntert Lune,
 Og spurgte ganske venlig: „hvem er der?“

„Huusvilde stakkels Pigebørn!“ var Svaret.
 Den gode Drøm er sikkert, tænkte jeg,
 I Hov'det ikke rigtigheden forvaret;
 Hvis ei den her vil spille mig en Streg.

Det er just ikke nyt, at falske Glæder
 Mit Haab i Søvn have holdt for Nar;
 Og ei den første Gang, en Drøm om Hæder
 Mig selv i aabne Dine narret har.

Huusvilde Smaa mig altid Hjertet røre,
 Og Pigebørn især; endogsaa død,
 Jeg ofte, ved det blotte Navn at høre,
 Mig finder pludselig, som nylig fød;

Men nu, en Sol min Maane reent fortrænger,
 Nu, dennes sidste Skin endog er slukt,
 Nu kjende selv de mindste mig ei længer —
 Hvad nu sig nærmer mig er neppe smukt.

„Eliner,“ var mit Svar, „er det vist ikke!“
 Men Drømmen, jeg afviste, paastod „jo!“
 Da syntes Noget ind ad Bindvet kikke,
 Saa knap jeg vidste, hvad jeg skulde troe.

Men fuldbestemt, at holde hvad blev lovet,
 Da jeg fra Dans Parnas min Afsted fik,
 Beslutted' jeg, som saligen hensøvet,
 At hytte mig for Drømmes Trylleblif:

„Siig, hvis det er de Mi, jeg er ei hjemme;
 „Siig, hvis det er de Tre, jeg er et Mul!“ —
 „Men,“ sagde Drømmen, „lad mig dog fornæmme
 „Først hvad de ville her i dette Hul.“ —

„Fornæm du hvad du vil, men lad mig sove,“
 Gjentog jeg — „det er dog kun Veir og Vind!“ —
 „Men hvis de kom fra“ — — „Hvis de kom fra Hove,
 „Fra Himlen selv, jeg lukker Ingen ind.“

Da reiste sig imellem os en Trætte,
 Som, nylig vaagnet, jeg vil Ord for Ord,
 Imens jeg endnu huffer den, berette
 Tre fire mig end hulde her i Nord.

Drømmen.

„Jeg raader dig, hvis du endnu vil puffe
 Mod hvert et flygtigt Bud, dig Tiden gav,
 I Digtergravens Skjød ei meer at muffle
 Mod, for Exempel, Evighedens Krav.“

Skjalden.

„Død Mand fritaget er for Levemaade!
 Hvor Intet er, har Reis'ren tabt sin Ret;
 Af dig desuden la'er jeg mig ei raade —
 En Drøm gemeenlig raader meget slet.“

Drømmen.

„Vil du Gudinder selv paa Døren stifte?
Hvad om det var Chariter selv i Dands?“

Skjalden.

„Naar har du hørt et malet Tretal pikke?
Et Kul, min gode Drøm, er ingen Krands!“

Drømmen.

„Der aandes sødt og sagte“ —

Skjalden.

„Det er Vinden!“

Drømmen.

„Der hvistes om en Fest, der nærmer sig —“

Skjalden.

„Det sikkert er til Modehandlerinden,
Der boer i Stuen; det er ei til mig.“

Drømmen.

„Mi Hænder hører jeg paa Kloffen ringe —
Maaskee det er Kastales hele Trop!“

Skjalden.

„Naar har man hørt et malet Nital klinge?
Du bliver narret, hvis du lukker op!“

Drømmen.

„De sige, de vil ind, de ere Muser;
De fryse; Natten er saa sort, som Kul —“

Skjalden.

„Min Grav til Rød mig selv og Mine huser,
Siig dem, at den er intet Musehul!“

Drømmen.

„De have noget Himmelsft at bebude;
De komme, for til Fryd at vække dig!“

Skjalden.

„Imellem mig og Muser er det ude;
Dg Glædens Bud kan aldrig gjælde mig.“

Drømmen.

„Der spørges dog om Gratiernes Sanger —“

Skjalden.

„Siig dem, hvis det er mig, at han er død!“

Drømmen.

„Men nylig saaes i Kirken en Gjenganger —“

Skjalden.

„Der gik sin Gang igjen til Gravens Skjød.“

Drømmen.

„Der fordres af de tvende Chor, at synge
De danske Døttres Fæst endnu engang —“

Skjalden.

„Mit Fag var Klang kun. Siig den hele Klynge,
At jeg forstod mig aldrig ret paa Sang!“

Drømmen.

„De smile til mig: det er ligemeget,
Dg at de villtale med dig selv —“

Skjalden.

„De Smigersmiil mig har for ofte sveget!
Ifald du troer dem, saa vaagn op og skjælv!“

Drømmen.

„De bede dig med Gjestfrihed betænke,
Du dog, som Rimer, ei er ganske død!“

Skjalden.

„Siig dem, min Frihed her er lagt i Lænte,
Dg for min Gjest jeg har kun Vand og Brød.“

Drømmen.

„De sige: naar du blot paa Niim vil snakke,
Dg paa den brustne Harpes Strænge slaae,
De tage med dit Vand og Brød til Tasse —“

Skjalden.

„Saa er det Betlerpiger! lad dem gaae!“

Drømmen.

„De Betlerpiger! Aldrig mine Bliffe,
Der dog en Mængde danske Døttre saae,
Har seet, selv i Albanos Skyer ikke,
Saa paradisiske skjønne hulde Smaa!“

Skjalden.

„Drøm! alle Drømmes Drøm! Drøm uden Rige!
Til mig i Glemsels egen mørke Bo
Fra Himlen Engle skulde huldt nedstige,
Dg du kan drømme, jeg det skulde troe?“

Drømmen.

„Sylphider, Engle, Feer, Huldgubinder,
Parnassets, eller andre Himlens Møer —
Hvad veed jeg? end mit Die Glandsen blinder —
Men yndigere saae jeg aldrig før.
Jo meer jeg lytter, og jo meer jeg skuer,
Jo himmelfære trylle Nyn og Blik.“

Skjalden.

„Din Phantasie endnu bestandig luer
 Af fordums Glimt, dens Savn af Himlen fik.
 Alt, hvad du seer, er kun Seline-Minder,
 Elina-Skygger, svundne Glæders Lyn,
 Og hvad du hører, blot Gjengangerinder
 Af Idas Toner og af Emmas Nyn!
 For mig (som Evald sang) de glide, fuse,
 Flye, smutte, glimte, storme, lyne bort;
 Og til at sees og føles af min Muse,
 Er hvert et Glædens Dieblif for kort.
 For mig er slukt de Evighedens Fakler,
 Som mig belyste Tidens Dødningdands,
 Og Himmeliidealernes Mirakler
 Forsvandt med min i Støv nedtraadte Krands.
 Det folde, brustne Hjerter troer ei længer
 Paa Bæsnere af dets Feberdrømme skabt,
 Al! i det Virkeliges golde Bænger
 Er Mulighedens Paradiis mig tabt.“

Drømmen.

„Du taler om en Krands, som man nedtræder;
 Hvi træder du saa grusomt selv derpaa?
 Din Drøm, at trøste dig du ei tilstøder,
 Men bliver ved at ligge, hvor du laae!
 Hvis og hver jordist Lyst dit Hjerter svigter,
 Igjennem bort af alle Skjebnens Spyd,
 Er det da værdigt Skyggen af en Digter
 At jage bort den sidste Drøm om Fryd?
 Hvis og dig Alvind seirende forfølger
 Paa Bredden af den *gule Nutids Flo,
 Sang Orpheus ei, bestænk af Styres Bølger,
 For Cerberus og Furierne selv?“

Lod ikke sidste Gang din egen Stemme,
 Trods alle Dagens Magters strenge Bud:
 „Men, Himmelske, men aldrig skal jeg glemme,
 „Man meer end Menneſker bør lyde Gud!“

Skjalden.

„Det er ei Himmelske! Hvem Melpomene
 Har aldrig i sit Mausolee luft ind,
 Kan nu omstunder ingen sand Camene
 Besøge! det er lutter Veir og Vind!
 I Danmarks nye Raftale Blod kun flyder;
 Alt, indtil Sproget selv, maa slaaes ihjel;
 Og ingen Muse, der ei Blod udgyder,
 Erkjendes meer af nogen Moders Sjæl.
 De Himmelske besøge kun den Sanger,
 Der veed, som Gjensfærd, at indjage Skræk;
 Og flye den tamme, spøgende Gjenganger,
 Der ingen Draabe Blod har i sit Blæk!
 Vandstrækken herſter nu — jeg er for vandet;
 De danſte Muſer ſkye min Sang, ſom Peſt —
 Læs alle lærde Tidender i Landet,
 Og hør den Dommer der, ſom veed det bedſt!“

Drømmen.

„Saa ſandt jeg drømmer! det er Pierider!
 Stat op, ſik gjennem Vinduet ſelv, og døm!
 Hvis ei, ſom forðum, blindt du paa mig lider,
 Og ikke troer mig længer paa min Drøm!“

Skjalden.

„Jeg ei ſtaaer op, hvis og den hele Skare,
 Med Phoebus ſelv i Spidsen, bankte paa —
 Hvis Amor og — — men det har ingen Fare;
 Det er kun Tal, ſom dig for Dine ſtaaer.

Det sikkert kun er Nummeret paa Huset
 I Kronprindsesssegaden, hvor jeg boer,
 Der har din Drømmehjerne saa beruset,
 At du det Hele Himmelhoffet troer!
 Sæt og, det var Noniden og Triaden,
 Der, udenfor, sig aabenbare dig,
 Saa gjælder dog Besøget ene Gaden,
 For Navnets Skyld, og ingenlunde mig.
 Hvem, det og er, de komme for at spotte —"

Drømmen.

"De see dog ud som Engle, sær de tre,
 Der have Been og Arme ganske blotte,
 Skjøndt uden Vinger —"

Skjalden.

"Ere det maaskee!
 Mig undres ei, at overfor den Have,
 Hvor Fred'rik stundom med sin Datter gaaer,
 Skjøndt nær det Sted, hvor jeg mig lod begrave,
 Paa Vagt, imellem, et Par Engle staaer.
 Kan, som en Cherub, Christian den Fjerde
 Sig vise med et draget Flammesværd,
 Paa Fred'riksberg, naar der er Sang paa Færde —
 Kan og et Under her staae ved sit Værd.
 Min Udsigt Indgang er til Kongens Have;
 Man vil maaskee til den, men ei til mig;
 Man der et Slags Fyrværkeri vil lave —
 Det er den Engle-Glands, som tryller dig."

Drømmen.

"Nei! Himmel! Englene, mig foresvæve,
 Bebude noget meer end jordist Lyst,

De nynne Navnene, som evig leve,
 Det veed jeg, døde Sanger! i dit Bryst."

Skjalden.

"Du stuffer mig, du trylle vil min Smerte,
 Det er umuligt! hvad jeg der har gjemt —
 Jeg veed for godt, hvad lever i mit Hjerte —
 Af det især er jeg aldeles glemt.
 Og dog — de kilbre mig, i det de saare,
 De Sting, som gjennem bore sødt min Barm;
 Og Livets Bæld mig lispler i hver Aare —
 For eet endnu paa Jorden er den varm.
 De Smaa, du seer, de hulde Nyn, du hører,
 Tre, som det lader, mellem alle Ni,
 Det er ei dem, som kilbre Mængdens Drer?
 Det er ei dem, som Frækheds Magt staae bi?
 Det er ei dem, som Sæders Værn nedbryde?
 Som voldsomt rive Konstens Tempel ned?
 Det er ei dem, hvis Navnesfrig gjenlyde
 Paa Sprogets Grav og Smagens Rettersted?
 Det er ei vilde Flaner, Elleqvinder,
 Sigyner, Here, Furier i Gru?
 De have Træk af hine Huldgudinder,
 Som gjemmes i mit Hjerte, siger du?
 Spørg dem, hvorfra de komme?"

Drømmen.

"Fra den Bugge,
 Hvor de som Ustylds Engle fordum stod,
 Fra Rosenleiet, Taarer end bedugge,
 Fordi de Huldes Hulde det forlod —
 Fra det Cythere, hvor nu Flora græder,
 Fordi de blomstrende nysødte Smaa,

Hun pynter der med Ufthyls hvide Klæder,
 Af deres Cypria forladte staae —
 Fra Tilflugtstedet, hvor engang de meldte
 Dig selv, at de var flygtet for den Lee,
 Der alle Lilier og Roser fældte
 Rundt om Thalias skjændte Mausolee —
 Fra dit Elysium, fra hine Lunde,
 Hvor Blomster paa en Bred af Sleens Elv
 Engang i deres Dronnings Fjed oprunde —"

Skjalden.

„Gud! det er Dannegratierne selv!"

Drømmen.

„De staae her alt, usynlige dit Die,
 Jeg luffed' op, trods dit fortvivlte Bud;
 De ville nok engang dit Hjerte boie
 Til meer end Menneſter at lyde Gud.
 De ville, du ſkal end i Drømme nyde,
 Før du bag Lethes Flod staaer op igjen,
 Den største Musers Lyst, en Fæst kan byde
 Det Skjønnes, Indiges og Renes Ven."

Skjalden.

„De staae der for mig, siger du, herinde?
 Hvor blusſer mig den nys ſaa blege Kind!
 O store Taarer, ſom i Diet rinde,
 Gjør Eders Dug for Gratierne blind?"

Før Himlens Sendebud? jeg ſeer dem ikke!
 Men Tak, I Taarer, at I skjule mig
 I Graven de Tilbedtes hulde Bliffe!
 O kunde den dem ogsaa skjule ſig!

D vee mig Arme, som kan ei modtage
 De Himmelfste, jeg engang selv indbød!
 D vee mig, at jeg Intet har tilbage,
 Værdt deres Fodtrin selv, i Gravens Skjød!

Af! nedbrudt er min lille Søndagshytte,
 Nedbrudt det Alter der, engang de saae;
 Jeg har tilbage kun den simple Støtte
 Med Holbergs, Ewalds, Wesfels Navne paa!

Hvad kan den blinde Sangers Armod yde
 Kronions Døttres Rigdom uden Skam?
 Hvad har hans Rødme Gratier at byde,
 Der i hans Fængsels Braa besøge ham?

D! vee mig, at mit Dje maa begræde,
 Jeg dem hvert Blik og Nyn har offret her!
 Thi hvad er Taarer, som det brustne væde?
 Og hvad er Toner, Ingen meer har kjær?

Hvad er jeg selv, og hvad er alt mit Gie,
 Henviende for deres Dronnings Fod? —
 Saa raabte jeg, og opsprang fra mit Leie
 Til der, hvor Drømmen sagde mig, de stod.

Da syntes et Par spæde Hænder føre
 Mig hen til Vinduet, der lufte op,
 Mens bløde Fingre syntes at berøre
 Mit Syn, som med en Twilling-Rosentnop.

Dg huldt omslyngt af trinde Liliearme,
 Dmaandet sødt af Natviolers Duft,
 Saae jeg, oplivet af uskyldig Varme,
 Af Bindvet ud i Himlens rene Luft.

Til Tempe var forvandlet Kongens Have,
 Dg Kronprindsesssegaden til dets Hegn:
 Hvor før kun Blus en jordist Skimmer gave,
 Dplyste Guddomsglands en himmelsk Egn.

I Midten hæved' sig et Slot, det samme,
 Jeg ofte, sorgfuld selv, saaæ bækt med Sorg,
 Igjennemsigtigt, bygt af Nordlysflamme,
 Som Dans Apollos lyse Rosenborg.

O! hvad var Alt, hvad Drømmen mig fortalte,
 Mod hvad mit Hjertes aabne Blik nu saaæ!
 En trefold herlig Himmelbue hvalte
 Det Høitidstempel, som jeg stirred' paa.

Ni jomfrumorgenrøde Møer omslyngte
 Tre stjernefronte Hulde med en Krands,
 Der Moder=Englens Majestæt foryngte
 Til Baarens Brud i egne Døttres Dands.

I hvert et Fodtrin, i hvert Blik, Hun sendte
 Mod Stjernehimlen op, hvor Hun kom fra,
 I hvert et helligt Træk min Aand gjenfjendte
 Mit Danmarks Gratiers Urania.

Som da Hun, kronet, smilte til sin Koning,
 Dg til sit yndedrukne Folk i Nord,
 Den Dag Hun fremgik, hilst Fyrstinders Dronning
 Af Hver, som skued' Himlen paa vor Jord.

Saaledes saae jeg, Fred'rik Eiegode,
 Fredsenglen franset ved Din Side staae;
 Dg skued' selv Fortvivlte veltilmode,
 Saalænge de paa Hendes Ynde saae.

Dg mens, som Børn, i smaa Violers Brimle,
 Belsignelser ommyldred' Hendes Fjed,
 Sang, oven, rundt omkring, fra Himles Himle
 I Purpurstyer Konnens Engle ned.

De sang i Blomsternyn: „O Dannemoder!
 „Vor spæde Lallen beder Himlens Fryd
 „Ned over Dig og Dine hulde Poder!
 „O! gid vor Bøn var himmelft, som Din Dyd!“

De sang i Ætherharper: „Vi Dig hylde!
 „En Himmeldronnings er Din hele Færd!
 „Vi bringe Dig Belsignelsernes Fylde,
 „Som Danmarks Engle skjønnende Dit Værd.“

Da sammenklang i Lyd, som qvalte mine,
 Det trefold søde Huldguddommens Navn:
 Maria — Caroline — Vilhelmine! —
 Dg Skjalden vaagned' op af Dødens Favn.

Mit Syn forsvandt, men Livet blev tilbage,
 Som denne Drøm i Graven skjenkte mig:
 O! maatte Huldgudinderne behage,
 Det fordums Leeg paa ny har offret sig!

Da reiser sig igjen den knuste Sanger
 I hulde Modersmaalets rene Glæde,
 Der, Perlens liig, i broget Pomp ei pranger,
 Tilfreds med Dans Apollos mindre Krands.

Dg reist, Udsødeligheds Bink for Diet,
 Der ene smiler ham i hine Smil,
 Skal han, med Trællens ringe Raar fornøiet,
 Taalmodig trodse hver en Livets Piiil.

Da skal han sig mod Syden daglig vende,
 Teutona tollende sit Danmarks Lyst;
 Dg natlig Thoras Sørgeqvad fuldende
 Med Nordens dybe Klang i lægte Bryst!

Da skal han, gammel, end af Ungdom lue,
 Naar noget Sangen værdigt her ham leer,
 Dg, blind, den Evigheds Flamme stue,
 Som Diet luft for Tidens Blus kun seer.

Dg naar han træt af Møie, mæt af Rummer,
 Ustuffed vinket af Dødens elskte Bud,
 Den Drøm, der trylled' ham i Livets Slummer,
 Dpfender i det sidste Suk til Gud —

Da skal ham høve høit den svage Stemme,
 Maria's Himmels Engleharmonie;
Og Fiender selv, udsonte, skal fornæmme
 Den Salighed, han blev indviet i.

Den opstandne Sang.

Et Blomst.

Hendes Kongelige Høihed Kronprindsesse Caroline helliget
den 28de October 1815.

Da Livets Klippegrund Frydstaberen bestrødde
Med Himlens Blomster-Frøe, det store med det smaa,
Stødt op til Palmer, og til Mos og Straae,
Brød ogsaa frem min Ustylds Morgenrøde
Med Duft for Følelsens og Tankens Faa.

Men Jordens Have var, trods Flora-Børnevrimlen,
En Plantekampplads, hvor bestandig Ufrud vandt;
Hvad Spiren søgte, Blomstet der ej fandt;
Og længselfuldt mit Blik opstirrede mod Himlen
Fra Fængselet, saa længe det mig bandt.

Vel stak med fine Spyd min uberørte Stængel
Hver vovsom fiendtlig Haand, der ublu nærmte sig;
Men min Bedækning var ei Paddens liig:
Og Skjebnens Krigsvogn gik, trods Vink af Fredens Engel,
Grumt knusende min Zittren over mig.

Held mig i Døden! Hvad min Stængel knuste, hæver
Til meer end jordist Duft mit Bægers Blomster-Vand;
Thi knuust er og dermed hvert Støvets Baand.
Mig synes at, som Frøe, min Ustyld atter svæver,
Der hvor den udsprang, i sin Stabers Haand.

Jordbundet ikke meer, høit over Fjeldets Rose,
 Knap vinende nu Spor af Tordenvognens Hjul,
 Utrængende til Vaaben, som til Skjul,
 Fra Tidens Stængel løst, henflagrer nu min Rose,
 Som Evighedens glade Sommerfugl.

Den svæver i sin Flugt igjennem Purpurvrimle
 Høit over Perlerne, den i det Grønne saae,
 Til Lysets Blomster-Alter i det Blaa;
 Med Carolines Krands den seer i Himles Himle,
 Som Ustylds Lilie, sin Engel staae.

Føl, Kongedatter, rørt, imens den tabt herveden
 For Jordens Paradiis, i Glemsels kolde Skjød,
 Sin Plante finder knækket, visnet, død,
 At paa Din Fødselsdag den Dig og Evigheden
 Sin bedste Duft i dette Nyn udgød.

Det evige Sindbillede,

ikke blot

Litteraturens Oprindelse,

men

Philosophiens Aaal og Ende.

En Gaade,

som Prisopgave, for aandelig Levende.

Signa te, signa, temere me tangis, et angis!

Sphinx, Monachus.

Begyndelsen.

Litera pro Verbis —
Ovid.

Jeg Alderdommens Sphinx, som her paa Danst fremtriner,
Med gordisk knyttet Haand, paa alexandrisk Fod,
Udfordrende hver Kløgt, som gjør oedipiske Miner,
At nævne mig mit Navn, og sige mig min Nød —

Jeg trefold haarde Nød, som Paastøes Fjeldfigurer,
Tschilminars Runestrift, og Moses Hvilested,
Vor Solvmynts Smuthul selv, og Dagens Conjunctioner,
Er lutter Smørrebød, i Knæk, at ligne med —

Jeg Gaadernes Fugl=Nof, mod hvilken, nok saa broget,
Vor store Digters Ham er liig en simpel Gaas,
Dg fra hvis Ragnamørk selv Ragnarokur=Sproget
Er længer end et Pyt sa' Peer fra Hallingdaas:

Jeg vil betegne mig paa hver en mulig Maade;
Jeg vil forklare mig paa hver forstaaelig Viis;
Dg dog udsætter jeg for den, som mig kan raade
Dg nævne mig ved Navn, en fast uhyre Priis —

Den Priis at sige, der, saa vidt jeg troer og skjønner,
Maa være hvert Genie tigange mere kjær,
End hvilken Priis som helst, hvormed en Fyrste lønner:
Dets egen nemlig, naar det seer, hvor stort det er.

Jeg vil angive mig, og hvad jeg var, og bliver,
 I hver Betydning selv, og i enhver Gestalt;
 Og mens jeg, hvad jeg er, omstændelig beskriver,
 Fremvise løst og fast mit Væsens Eet og Alt.

Dog maa man ikke troe, paa første bedste Vinken,
 Saa let det synes og, at kunne gjette mig:
 Mit alt for klare Lys er Lygtemandens Blinken!
 Det fører i en Sump, hvis man ei varer sig.

Jeg fanges sikkert ei, hvis ikke hundredarmig
 Et Hundredøies Klygt omslynger min Gestalt;
 Selv dette gjør det ei; thi naar man troer, man har mig,
 Har man min Skygge blot, og jeg er svundet alt.

Jeg var, før Verden var (saavidt man nu ved samme
 Lidt meer end blot Natur og blot Idee forstaaer)
 Som Livets Moder, og som siden Livets Amme,
 Der neppe bliver gold, før Tiden selv forgaaer.

Eet af de ældste Folk tilbød mig som Gudinde,
 (Forstaae: blandt ældre Folk, som Noget vides om)
 Og selv for noget meer end ganske simpel Kvinde
 Blev jeg af Mange holdt i Grækenland og Rom.

Dengang jeg løb omkring paa, troer jeg, halve Jorden
 Fra Fa'er og Mo'er, og Slægt, og uden min Gemal,
 Jeg veed ei selv hvor langt, mod Syden og mod Norden
 I et Slags Raseri, og, reent ud sagt, lidt gal.

Da hen i Taaget, af! engang jeg rendte, gled jeg,
 Hvad hændes kan, desværre! den bedste Piges Fod;
 Jeg var ufskyldig dog, saa godt som Barn, det veed jeg;
 Thi man den samme Dag mig vaccinere lod.

Jeg tabte Næse, Mund og andre Ting, som fire,
 Ved dette Fodens Glid, min Bildstabs bittre Løn;
 Og da jeg reiste mig, begloet, paa mine Fire,
 Af næsten hundred Blik, saa stod jeg da end fion.

Jeg ei beskrive kan, hvad dette Fald mig voldte
 For Jammer, skjøndt jeg dog, trods Tab af mangen Pryd,
 Af Smil og Rødme selv, det Vigtigste beholdte,
 Min Skjønhed, nemlig, og min egentlige Dyd.

Jeg misted' næsten Alt, hvad miste kan i Live
 Den velopdragne Mo, saasnart hun bliver gift:
 Hvert dyrket Konsttalent — kun ikke det at skrive —
 Den Dag i Dag endnu man læse kan min Skrift.

Det intet Under var, jeg skrev kun Elegier
 I det nuværende nordvestlige Tyrkie;
 Men at jeg just skrev Dansk, endogsaa til min Frier,
 Mig synes selv endnu, som et Slags Hexeri.

Den Klo, jeg nemlig skrev saa mystisk der i Sandet,
 Skjøndt baade Nei og Ja betegnet paa en Prik,
 For Danske sagde dog aldeles intet Andet,
 End hvad paa Dansk endnu vil sige visse Nif.

Fra den Tid blev min Skrift endog i Talen Mode,
 Som Sorgens ikke blot, men selv som Glædens Tolk;
 Og de bekjendte Træk, Rajaderne forstode,
 Forstaaes den Dag i Dag af ganske tørre Folk.

Nu troer man ubestrikt, mig alt at have gjetttet,
 Fordi man seer min Klo, som i et slebent Speil;
 Nu troer man vundet alt den Priis, jeg har forjættet —
 Men naar man tidlig troer, saa troer man gjerne feil.

Hvordan forklarer man, at jeg blev nævnt og skrevet
 I Grækenland og Rom med et forstjelligt Navn?
 At jeg af Jøder selv er meget dyrket blevet,
 Og kjendt af hver Matros endog paa Christianshavn?

Hvordan forener man med Alt, vel overveiet,
 At mit fuldkomne Tegn endnu i dette Aar,
 Trods alle danske Nif, trods Jaet og trods Reiet,
 Af lige Linier og lige Træk bestaaer?

Hvordan begriber man, at, hvis jeg havde skrevet
 Paa Græsk, og ei paa Dansk, min Charakteristik,
 Selv af min Fader ei var ret forstaaet blevet
 Det Klagebrev, hvori han Alt at vide fik?

Hvorledes rimer man med sit Begreb om Sagen,
 At man paa Svensk og Tydsk, paa Engelsk og paa Fransk
 Kan rime paa mit Navn? og at ei blot om Dagen,
 Men selv om Natten man kan høre det paa Dansk?

Hvorledes passer sig til det, man har i Tanker,
 At Tungens Standsen er min Guddoms store Bud?
 At synlig jeg endnu omkring paa Jorden vanfer?
 Og at i China jeg er alle Gunders Gud?

Hvordan forklarer man, ifald jeg var en Kvinde,
 At man i gamle Rom min Titel gav en Mand?
 Nei! Dagens Oedipus, mit rette Navn at finde,
 Dertil er nodig meer, end dens og din Forstand?

Vel er jeg, hvad jeg var; og vel er paa en Maade,
 Mit Billed, hvad en Blind af disse Bink alt seer;
 Jeg er formodentlig, hvad man har troet at raade,
 Men det er ikke nok; thi jeg er meget meer.

Jeg vandrer nemlig om i to bekjendte Dragter,
 I Kobber, og paa Tryk, og i hver Skriverbog;
 Og skjøndt med gamle snart, og snart med nye Fagter,
 Forstaaer man min Mimik i hver Europas Krog.

Af tvende sammensat er hver af mine Mafter;
 Af tvende Stavelser bestaaer mit Masse-Navn,
 Skjøndt i et eneste man det tilsammenjaffer
 I London og Paris, i Wien og Kjøbenhavn.

Min første Tvegestalt er dobbelt i det Hele,
 Hvis Hoved og hvis Stjert bestandig ligne sig;
 Og, da dens Alt bestaaer af homogene Dele,
 Hvordan man vender den, sig selv bestandig liig.

Min anden Tvilling-Form er deelt i tvende Parter,
 Hvoraf den enes For er mod den andens Bag;
 Som Menneſket, dens Slægt beſtaaer af to Slags Arter,
 Og, vender man den om, det er ſom Nat og Dag.

I begge Dragter er og bli'er jeg dog den ſamme,
 Naar man mit Væſen blot betragter lidt abſtract;
 Et Billed Billed er, og ſelv i Glas og Kamme —
 En Flækkesild er Sild, uagtet den er flatt.

Af Græfers En kai Pan et Contraſei jeg ſjenter,
 Naturens, Verdens, Alts og Menneſkets Symbol,
 Og for den Viſes Aand, der grundig eſtærtænker,
 Af Himlens Herre ſelv — og ikke blot hans Stol.

Nu er man uidentvivel igjen i Billederede?
 Som ſagt, man løber ei ſaa lige juſt dertil!
 Og bliver man kun ved, med Sindighed at lede,
 Saa bliver Alvor ſnart, hvad ſyntes blot et Spil.

Jo meer du grubler, og jo dybere du grunder,
 Du, ſom viſt troede nys, at have ſaaet mig fat,
 Jo mere mørk og tyk bli'er Taagen i mit Under —
 Kom! jeg vil hjælpe dig! Væg bort din Stof og Hat!

Tænd Lampen i din Krog, kald paa Minervas Ugle!
 Tag Pen og Blæthorn frem, og ſelv dit Timeglas!
 Stil Teleſkopet op ved Siden af din Kugle!
 Hent Alen, Lineal og Vægtſkaal og Compas!

Studeer, regn ud og maal, fra Syden og til Norden,
 Fra Solens Op til Ned, fra Nadir til Zenith,
 Set, Alt, og Intet selv i Himlen og paa Jorden!
 Du kommer vel mig nær, men er dog lige vidt.

Kend efter Næsen, i Magnetens Spor mod Polen,
 I lige Linie mod Punkten i dit Maal!
 Drei dig derom i Kreds, som Jorden omkring Solen,
 Som Kant om Tingen selv, og Kat om hede Kaal!

Kom mødig hjem igjen, og læg dig hos din Kone,
 Og søg i Søvn blindt, hvad undgik vaagen Sorg:
 Drøm om en Han og Hun, om Kongespiir og Krone!
 Om Drengen med sit Hjul paa Lyffens Rottenborg!

See Bos og Regle ned ad Bakkens Bane glide!
 See her en Hale lang, og hist en Mule rund,
 See Vesterbroes Pierrot ved Bagerovnens Side!
 Ja see hans Næse selv ved Siden af hans Mund!

See, hvad man underligt i Drømme kan opleve!
 See Vinkel med to Horn, og Molbæk med et Skjold,
 Hiin langs ad Hekkenfjeld, den rundt om Bloksbjerg svæve,
 Mens baade Svands og Gump gaae Pokkeren i Bold!

See med et Tondebaand et Rostestæft at stride,
 Hvem der vel kommer først til Hippokrenes Tud?
 See Jespers Skrædderbeen ved Mettes Strømpes Side!
 Og see Peer Eriksen ved Siden af hans Brud!

See Niniviternes Satyricus, som gjorde
 Sig overalt forhadet ved baggesens Kritik,
 Selv for en Lønde Salt i Storm slængt over Borde!
 See den Helenas Bug, hvori sin Løn han fik!

See (hvad i Drømme sees, er altid liigt en Gaade)
 Den Fængslede spyet ud igjen engang endnu,
 En Tydsker vride ham, for at faae bort det Gaade,
 En gammel Karflud liig, til den gaaer reent itu:

See paa det Tørre da Propheten Prophetinde,
 Der ikke mere spaaer, men spaaes af en Prophet,
 Et Slags Hermaphrodit og Hermaphroditinde,
 Liig hver en Han og Hun i hvert et Alphabet;

See ham, forvandlet, nu saa langt fra Spydigheder,
 Saa spag, saa mild, saa from, saa fri for Braad og Piil,
 Som nogen Hvermandsven, der duus med Povl og Peder,
 Til Alting siger Ja med evigt Bifaldsmaal!

Naar du har seet det Alt, saa længe dig behager,
 Bend dig i Sengen om paa Benstre mod din Bæg:
 Bliv Tragiker med Gæt, drøm gyselige Sager!
 See Basiliskens Braad pikt ud af Hanens Æg!

Med Rjep og Pose see Mo'er Hel gaae om at tigge!
 See Rjeppen drifte Vand, og Posen æde Hø!
 See Midgarðslangen staae, og Midgarðsormen ligge,
 Som Johan Evalds J, og Dehlenschlägers D!

See begges Baldere, hiin mavre med hiin fede,
 Hiin med den store Pind, hiin med det store Hul,
 Havguder begge To, den Første lidt vel rede
 Med Gudens Tankestreg, den Anden med dens Nul!

Skue Scenens runde Taarn, høit over Evals Rjelder,
 Af norst og saxist Leer opmuret indeni,
 Tiedspækket udenpaa, behængt med alskens Bjælder,
 Som der er stundom Klang af Göthes Klokker i —

Skue dette fyldt med Blod, som Blækhorn for dig stande!
 Men see derhos den fast uendelige Pen,
 Der, dybt, fra Bunden naaer til Helteslagt'rens Pande,
 Det er, fra Jordens Bag til For paa Himmelen!

Betydningsfulde Syn! hvis det din Aand ei bringer
 Paa Spor, saa nytter lidt din Leden, frygter jeg,
 Om Melpomene selv i Drømme gav dig Binger
 Til Mørkets sidste Nul og Lysets sidste Streg!

Hold altsaa, hvis du kan, paa Scenen op, at sove;
 Gnid Diet, og forjag det hele Drømmeri!
 Drif dig en dygtig Ruus — det Middel Mange love,
 Som meer probat endnu til dyb Philosophie!

Grandst, prøv, og slut ei meer, som andre gamle Narre,
 Med Stirren for og bag, og Tvivlen rundten om,
 Spænd Ferialens Hest for Phantasien's Karre,
 Og kjør i fuld Galop den næste Bei til Dom —

Døm nemlig, som du vil! Sæt Fichte-Schellings Lære:
 Sæt Jeg og ikke Jeg! sæt kun Polaritet!
 Sæt, hvad vor Herre veed! sæt Alt, hvad det skal være,
 Med Galvanisme blot og Electricitet!

Træt Tidens Burer af, sank Skjortet op paa Rummet!
 Drag Frihedsværdet mod Nødvendighedens Skjold!
 Spil Evighedens Spil aldeles usforblummet,
 Med hiint, som Boldetræ, med dette som din Bold!

Naar du har spilt dig træt, forflyd i Alhed's Sphære,
 Og lad dig ligge hos af Eenhed i dig selv!
 Lad Minus vorde Plus, og neden oven være,
 Mens af et Ocean du atter bli'er en Elv!

Jeg frygter dog din Ruus dig lidet meer vil nytte,
 End selv din simple Sands, din Grublen og din Drøm;
 Jeg derfor mere nær din Gjetten mig vil flytte —
 Og, naar jeg alle Vink har givet dig, saa døm!

M i d t e n.

*Εντελεχεια; —**Aristoteles.*

Du har nu havt, Dedip! den Ro, som dig blev lovet,
 For ei med Overvæld at gjøre dig confuus;
 Du har min første Deel betænkt, bedrømt, besøvet,
 Og, hvis du lod mit Raad, bedigtet i en Ruus.

Jeg nu min anden Deel din Raaden Priis vil give,
 Hvori med større Træk og færre Farvers Spil
 Min enkelte Figur især jeg skal beskrive,
 Med alle Kjendetegn, saa reent og klart du vil.

J mig, som taler her, er synligt alt mit Eie,
 Hver Masse, Halvpart, Deel; thi jeg er overfuld
 Af mig, af Gaaden selv. (Jeg beder, grandt at veie
 Hvert Bink i disse Vers; thi hvert et Ord er Guld.)

Jeg taler nemlig her, som den, der klart fremrykker
 Med hvert mit Navn og Ord og Tegn og Træk og Tal,
 Ei blot med hvert, som heelt, men selv med hvert i Stykker,
 Mit Alt paa kryds og tværs, min Kjærne samt min Skal:

Min Gaades Gallerie, hvert rene sande Billed
 Af mig, som Enkelthed, min Encyclopædie
 Af Grundtegn foldet ud, og Blad ved Blad henstillet
 For Diet i et fuldt udførligt Skilberi.

Det maler nemlig, sort paa hvidt, paa trende Maader
 De Tvillingtræk, hvoraf mit Billede bestaaer,
 Hvo dets Femsoldighed, som Ord-Rødstallen, raader,
 Isald han knækker den, vist ogsaa Rjærnen faaer.

Man mærke dette vel! Fuldkomne Maleriet
 Af min Familie fremstiller meer end mig;
 Men har man det engang, og stirrer rigtig i 'et,
 Mit egentlige Selv kan aldrig skjule sig.

Dog undre man sig ei, naar i mit Reite-Følge
 Jeg blot for Jøders Syn foran i Spidsen staaer,
 Hvis jeg bli'er ved, mig selv til allersidst at følge,
 Saa man med femte Blif mig først i Diet faaer.

Thi Billedet, som her dit Die sig afmaler,
 Er vel min Old-Gestalt, men ei min Grund-Figur,
 Det mit profane Navn dig rigtig nok udtaler;
 Men det er ei mod det, jeg ligger her paa Luur.

Substantzen, siger man, sig og i hiint fremstiller;
 Naar faae man denne? Jo! den er anstuelig!
 Og blot i min Figur; men ei paa tvende Piller,
 Som de, hvorpaa jeg her dig aabenbarer mig.

Skjøndt Kongenavnets Træk høit paa min Pande brammer,
 Og skjøndt min Slægt udsprang af Evighedens Rod,
 Skjøndt Helved' frygter mig, naar jeg fra Himlen flammer,
 Skjøndt jeg paa Jorden alt har Døden ved min Fod;

Man dog fornødret har endog i gamle Dage
 Mit Scepter og mit Sværd til Gaffel og til Kniv,
 Mit Lys for Mange blev en simpel Lysfestage,
 Mit Spil i Evighed en jordist Tidsfordriv.

Jo meer jeg faldt i Priis for Handlende paa Jorden,
 Jo meer fornødres nu min Adel og mit Navn,
 Jo mere bli'er jeg søgt, og, trods Naturens Orden,
 Selv Fiender elste mig, især i Kjøbenhavn.

Den store Sag er den: mig Ingen kan undvære;
 Man hjemme hader mig, i Huset man mig styer;
 Men naar man kommer ud, og naar det gjælder, Kjære!
 Du, som mig spotted' meest, dog sikkerst til mig tyer.

Tag, stolte Philosoph, dig vel i Agt! du synker
 Den Bog, der paa min Skat papirfortrøster sig;
 Men, trods din Girobank af Species, du synker,
 Med al din Sølvværdis tilsidst dog ned i mig!

Linne's Bank-Specier i Tankevægten vippe
 Selv efter Blumenbachs og Schellings Reduction,
 Kielmeiers Organon, som Bacos, selv vil glippe,
 Liig hvert Finantsystem, der støttes ei af Trø'n.

Hvis du fortærer ei Kjærnhjertet i min Gaade,
 Omsonst du sluger selv Prophetens lufte Bog —
 Det fylbes ene mig og min anraabte Naade,
 Hvis Bib'len selv er meer end blot en Catalog.

Slet ingen Videnskab, selv i det Fattelige,
 Selv ei Geometrie, den herligste jeg veed,
 Vil fattes af din Aand, Student, kan ei du sige
 Mig, som dig spørger her, den ringeste Beseed!

Selv du, Professor! skjøndt man længe maatte lede,
 Før man, som Doctor, nu maaskee din Mage fandt,
 Du dog for mig kun staaer som Doctor i det Tredde,
 Hvis jeg som Aandens Tegn dig ei i Tanker randt.

Du aldrig da har tænkt, selv ei maaskee forblummet,
 Den sidste Tanke lyst, som tænker under Gud:
 Den reneeste, hvis Form selv udelukker Rummet,
 Og slukker Tidens Lys med fine Straaler ud.

Man bruger mig til Alt, og næsten allevegne,
 Som Barsto om de Ting, der undgaae Støvet's Blif,
 Ei blot, til hver en Deel af Verden at betegne,
 Men Døden, Djævelen selv, og Delen i en Prif.

Man derfor overalt i Skabningen mig finder,
 Og hvor jeg mangler selv, man finder mine Træk:
 Paa Jordens hvide Særk, paa Himlens sorte Kinder,
 I Guld, Sølv, Steen, Chrystal, Ild, Blyant, Blod og Blæk.

Jeg glimrer gjerne meest, naar slukkes andre Brande,
 Snart i en Molbæks Flud, snart paa en Melkevei,
 Snart paa en Statsmands Bryst, snart paa en Stimands Pande,
 Hvor oftest Intet er, saasnart jeg er der ei.

Jeg er ei Bremsen blot, som stifter Jordens Daarer,
 Og selv det dumme Dyr, som Bremsen stifter i;
 Men hver en Draabe Blod i Himmellovens Aarer,
 Og alle Bises Steen i hver Philosophie.

Dog i min største Pragt jeg sees, som Duffers Duffe,
 Med Kjønnetts fulde Pryd og hele Herlighed,
 Som Venus Neftarbarm presset i en Syltekrulle,
 Samt alle Gratiers og Musers Druer med.

De Græker satte mig for Hüller, og for Steber,
 Hvor eet paa Hov'det stod, et andet sad paa Hu —
 Nu sætter man mig meest for sjældne Herligheder,
 For Uting sommetid, og fremfor Alt for U —

Skjøndt jeg endog var til, da Jehovah var ene,
 Dengang der ellers dog var intet Andet til,
 Og skjøndt, før Chaos blev, jeg, som de Bise mene,
 Var Evighedens Nøl, som Brød og Skuespil,

Blev jeg dog Noget først for dig og dine Lige,
 Dengang sin første Søn i Eden Adam sov —
 Jeg er det første Bud i hvert despotist Rige:
 Summa Summarum selv af Moses hele Lov.

Hvis her i Kjøbenhavn hver Christen og hver Jøde,
 Med Fing'ren i mit Saar og Næven paa min Byld,
 Paa mit Mysterium maae gjette sig tilbøde,
 Det er vor Herres ei, saa lidt, som Moses Skyld.

Min Fordeel fører an i Fred og Krig tillige,
 Ei Pave, Primas, blot, og Prinds og Principal
 I hver en geistlig Stat og hvert et verdsligt Rige;
 Men selv, som evig Chef og første General.

Som saadan stander den (thi det er den just eget,
 At Sid den egentlig er hvad den ei formaaer)
 Men i sig selv det er aldeles ligemeget,
 Hvordan dens Stilling er, naar kun, som sagt, den staaer.

Den er den eneste Prælat, der Intet taber
 I Anstand, Bærdighed og Agtelse, som saa,
 Naar Been i Veiret den en Gjøgler efteraber;
 Som Prima Donna selv den kan paa Hov'det staae.

Det Fortrin har den, med saa mange tusind Andre:
 At dens Fortrinlighed bestaaer med fra, som til,
 At ingen Mindsfelse dens Storhed kan forandre,
 Og at, trods hvert et Tab, den dog har vundet Spil.

Det er beundringsværdt, hvad den med talrigt Følge,
 Ja selv med ingen Ting i Følget, ret beseet,
 Formaaer! Dens Stilling er (for intet Træk at følge)
 Det sande Billede paa Souverainitet.

Saa vidt min Fordeels Pragt, hvortil jeg blot vil føie:
 Man Intet nødigt har paa Jorden uden den;
 Og at, hvo stedse den alene har for Die,
 Med rolig Sikkerhed kan salig sove hen.

Min Bagdeel, siger man, gemeenlig præsiderer,
 Ei blot i deres Kreds, der tælle blot, som Tal,
 Men selv i hver Session, som Tællerne regjerer:
 Den sande Kjerne fast i hver Regjerings Skal.

Mens hiin alene staaer, kan den alene sidde;
 (Selv ligge kan den knap i egentlig Forstand)
 Til Fylden af hver Plads den har behørig Bidde;
 Men heller Intet meer, saa godt som lutter Rand.

Naar i sit Sæde den sig lægger mellemstunder,
 (Hvad Herschel udentvivl i Himlen ene seer)
 Gud Nat, Philosophie! saa viser sig et Under,
 Der al Geometrie, Logik og Sands beleer.

Mod det Guld af Papir, og Sønnen af en Pige,
 Seer ud som sand Chymies og Elskovs Resultat;
 Ja Cirkelns Firkant maa for dette Særsyn vige,
 Som firfold mindre stort, og mindre desperat.

Thi, hvad der ganske gaaer Fornuften over Skrævet,
 Og hvad den, selv forrykt, ei rigtig fatte kan:
 Modsatningen i Alt bli'er bagfra selv ophævet,
 En Han bli'er ikke Hun; men Hunnen bliver Han!

Det Lige bli'er ei krumt; men just det Krumme lige;
 Hvad aldrig før gif ud i Retningen, gaaer ind!!!
 En Prop kan blive Tub i Mulighedens Rige;
 Men her bli'er Tuben Prop, og Hullet bliver Pind.

Et Koftefast til Nød et Tøndebaand kan blive;
 En mager Cherubin til Fallstaff stoppes ud:
 Men Madam Spindler selv kan aldrig i det Stive,
 Trods alle Lilier, som Lilievand staae Brud.

Dg dette skeer dog her, ei blot for Herschels Die,
 Naar han paa Himlen, lagt, min Bagdeels Billed seer,
 Men for hver Phantasie, der maler sig lidt nøie,
 Hvordan min Sinking-Fond som Liggendsæ sig teer.

Hvad for et Intet var, bli'er pludseligen Noget,
 Mens Fedt paa samme Tid bli'er magert i Gestalt,
 Dg, for at rykke reent i Gaaden ud med Sproget —
 Man skjelner ikke meer Forskjellen i dens Alt.

Det er utroligt, hvad min Mands Mandinde hænder
 Ved den Væggen ned af hendes satte Bag!
 Det op og ned paa Alt i al Naturen vender —
 Dg taler græsseligt Indifferentsens Sag.

Thi, naar et Tøndebaand et Koftefast kan dække,
 (Man mærke vel, især, naar man har begge lagt)
 Saa kan sig Rummet og maaskee saaledes strække,
 At ene Tidens Maal deri kan staae ved Magt.

Er eengang Jngenting og Noget ligemeget;
 Er Manden funden strax, saasnart man har et Fag;
 Er uden Tankestreg alt Tankebullet streget;
 Er Helved Himmerig, og mørke Natten Dag;

Er hele Beien, selv for Fuglen, rundt om Jorden,
 (Den skønne Tour, hvorpaa man har bestandig Sol)
 Ei længer, end den Bei fra Syden indtil Norden,
 Magnetten, omvendt, gaaer i Mulm fra Pol til Pol —

Saa kan, jeg veed ei hvad, i denne Verden gjælde,
 Trods Alt hvad sund Fornuft indvender derimod;
 Saa kan en halv Student en heel Professor fælde,
 Hvis han og nok saa fast, og hiin paa Hov'det stod.

Saa kan man skrive for, før man har lært at stave;
 Saa kan man gjøre Vers, før man kan læse dem;
 Saa kan i hvert et Fag en Pøg sin Lærer ave;
 Hov'drolle spiller da hvert Kroppens mindste Lem.

Saa blot og bart Genie til Buxer ikke trænger!
 Saa er hver Fusters Meed hver Mesters Maal forbi,
 Og Sandheds Evighed aldeles ikke længer,
 End Tiden, Moden' har at lyve Skjønhed i.

Thi, naar som sagt, min Bag min Fordeel liig kan blive,
 Saa kan den mindste Pjalt og vorde Sølv og Guld,
 Den fattigste Poet kan begge Fanden give,
 Og trodsig drikke sig af tomme Flaske fuld.

Men hvis paa den Maneer, som nylig er beskreven,
 Min Bue skjælnes ei fra min og dens Segment,
 Og halve Buen selv, skjøndt heel og holden bleven,
 Er saa, naturligtviis, æqval med min Tangent.

Den stærkeste Contrast dog i det Tænelige
 Udtrykker for og bag min dobbelte Figur,
 Som jeg, naar jeg er to, kan Ingen sig modsige:
 Mit Modfagns Ening er Umuligheds Natur.

Vel paaftaaer mangen Viis (at sige paa Gebærden)
 At selv min Differents er blot Identitet;
 Man har paa Lydst: at Alt og Intet, Gud og Verden,
 Hvidt, Sort, og Ja og Nei, for sand Fornuft er Gæt.

Men denne Viisdom har i Daarefisten hjemme,
 Trods Schellings Tænkraft, og trods Spinozas Navn;
 Jeg haaber, man vil snart, som meget Andet, glemme
 Hvad man kun halv har hørt derom i Kjøbenhavn.

Den ene Deel af mig staaer lidt foran den anden:
 Mit Directorium staaer saa paa sikker Fod;
 Men i modsatte Fald det faaer et Hul i Panden,
 Som ingen Direction kan ligne sit imod.

(Da jeg tilfældig her en Direction omtaler,
 Jeg udentviol gjør vel, for gammel Bro'erskabs Skyld,
 At sige, hvilken jeg, som Maaler og som Maler,
 Med dette skjeve Træk vil trykke paa sin Byld.

Slet ingen, reent ud sagt, min Bro'er! selv ei min egen —
 (For mine Synders Skyld jeg var jo selv engang
 Bagfjerding af en sliq, og temmelig forlegen
 Med Stoffet, den mig gav til ret pudseerlig Sang —)

Jeg mener nemlig her (da Regnskab man desværre
 For hvert et Synonym, man bruger, gjøre maa)
 Ved Direction, hvad hver Cap'tain, det veed vor Herre,
 Hver Understyrmand selv, ved Direction forstaae:

Henretning nemlig — ei Bestyren og Henretten
 Af Smag og hvad man vil — men Retning etsteds hen;
 Ei mindste Direction, der holder sig paa Pletten;
 Men den, som i hvert Nu netop forandrer den.)

I den er Schellings Gud og Ugud blot min Lige,
 Da deels jeg har den for, og deels imod mig selv;
 Snart Strømmen i mit Alts uendelige Rige,
 Snart, med et omvendt Løb, som Alt mit Intets Elv.

Den, siger jeg, naar Sidst bli'er Først, og ingen anden
 (Som man med mere vil i min Dpløsning see)
 Gaaer pludselig et Hul i Næsen eller Panden,
 Imod hvis Dreien af hver fuld Matros kan lee.

Thi gaaer og overstav i sin beruste Styren
 Den Salige, det dog vil aldrig sige stort:
 Bumps! han staaer op igjen! Og ligger ogsaa Fyren,
 Er han i værste Fald dog ei tilintetgjort.

Naar derimod med mig det gaaer tilagters, Kjære!
 Gaaer Alt, hvad før gif frem, aldeles agter ud;
 Saa snart jeg bagvendt bli'er, jeg holder op at være,
 Liig den moralske Lov, naar Forbud bliver Bud.

Jeg reent forskriver mig, naar jeg mig bagvendt skriver,
 Til evig Undergang med samme Træk og Sving;
 Thi af en Creditor en Debitor jeg bliver,
 Og det er værre tidt endog end ingen Ting.

Nu troer man uden tvivl, jeg er et Tal, og grunder
 Som Mathematiker paa Tallenes Natur?
 Men — før man fem har talt — hør først et Unders Under,
 Hvori som Sphinx især jeg ligger skjult paa Luur!

Skjøndt intet Tal mit Bærd og Ubærd kan undvære,
 Skjøndt jeg er Solen selv i deres Liv-System,
 Og skjøndt i deres Kreds min Bag alt har den Ære
 At vise baade frem Ulys og Polyphem;

Skjøndt med et Die meer jeg deres Argus bliver,
 Og ta'er man dette bort, hvad Argus gloede paa;
 Skjøndt jeg med mine Træk hvert muligt Tal beskriver,
 Og skjøndt jeg mellem dem kan som Augustus staae;

Skjøndt jeg er Chifferet paa Rummet's store Skive,
 Mens jeg er Længdens selv og Bredens Grundfractur;
 Skjøndt man som Summers Sum mig ene kan angive,
 Og skjøndt jeg dog kan sees paa Skiven af hvert Uhr;

Skjøndt jeg er Tællerens, som Fleres Maal og Ende,
 Skjøndt jeg er ubeluft af hver Geometrie,
 Skjøndt hvor man seer mig, og hvordan man mig mon vende,
 Det her hos os er Tal især, jeg stifter i;

Skjøndt jeg i hver Gestalt og i hver Maste tæller,
 Heel eller deelt, som hver en Tællings første Grund;
 Skjøndt jeg, som Isis selv, personlig, ikke heller
 Kan bare mig derfor med luft og aaben Mund;

Skjøndt i hver Regning man nødvendigen mig bruger,
 Skjøndt Tallet er min Rod, og Summen er min Stal,
 Og skjøndt min Rjærne selv det største Tal opsluger,
 Er jeg dog egentlig aldeles intet Tal.

Man søger mig omsonst, hvor tælles kan paa Jorden,
 Selv der, hvor tælles kan lidt længer end til fem,
 Imellem alle Tal, der er' antagne vorden
 Som egentlige Tal, jeg er ei mellem dem.

Jeg tilstaaer gjerne, skjøndt jeg veed mig tryk og rolig
 Og fri for Digter-Pral med usandsynlig Pragt,
 Jeg vilde finde selv den Egenstabs utrolig,
 Hvis netop Richtenbergs ei selv det havde sagt.

Og dog er det kun lidt i Grunden mod det Under,
 At jeg, som Sphinx, mig selv har saa aldeles slugt,
 At ene den, som ret de Bises Steen udgrunder,
 Kan med min blotte Stjert, end sige meer, faae Bugt.

Omsonst jeg viser frem min Halvpart og mit Hele,
 Omsonst jeg blotter mig aldeles for og bag,
 Omsonst jeg stykkeviis, selv i de mindste Dele,
 Forraader Gjetteren min hemmelige Sag.

Omsonst jeg siger ham (hvad ei maaskee jeg burde)
 Mit ene Maaskeavn er altid eet i tre,
 Det andet ligesaa — hvem veed, om ei jeg turde
 Ham sige ligefrem, hvad dog en Blind kan see?

Min Middagsol maaskee ham vilde ganske blende?
 Dens Nedgang siger: Nei! dens Opgang siger: Jo!
 Til hvem af begge bør hans Tillid nu sig vende?
 Jeg alt har sagt ham det, hvis han mit Ord vil troe.

Af Bas og af Distant bestaaer min Twillingtone,
 Den reneste Musik til Egteskabets Lov;
 Men skjøndt den førstes Røn er Mand, den andens Rone,
 Er Bassen stedsse fin, Distanten altid grov.

Den nye Tonkonst's Stiil deri just forekommer:
 Det Høie klinger lavt, det Lave lyder høit;
 Mand-Bassen piber, mens Distant-Mandinden trommer,
 Og en Spontinst Dublon er derimod en Døit.

Naar Bas og naar Distant i Tonen særskilt høres,
 Er Sangen sydlig, græst, latinist og velsst og spanst,
 Men naar dens Grovt og Fiint til Genklang sammenrøres,
 Er Lyden nordlig, og behagelig paa Dansst.

I Dale, hvor en Kreds af Torden-Horn omringer
 Med Echomures Malm et Hyrdecabinet,
 Mit sande Dvieqvad bukolist kraftigt klinger
 Som Dommedagen i, o Cherub! din Duet.

Det er en Under=Storm af to Forundrings=Røster,
 Audumblas norske Brøl i en bacchantisk Ruus,
 Hvor Kraftklangfurien, Kraftpoesiens Søster,
 Selv truer Glædens Borg med Fiendens Vold og Ruus.

Romantisk overalt og runisk uden Mage
 Min jublende Triumph med Rette sig kan troe:
 Dens første Lyd er A, dens anden D saa fage,
 Hver Gyde veed, hvad nu betyder A for D.

Hvor stolt jeg heel og halv mig selv for Alle nævner,
 Fornæmmes tidt i Rom, i Mars og Kjøbenhavn,
 Og naar selv i Madrid en Calderone revner
 Af høipersonlig Vind, udtaler han mit Navn.

Jeg og tilfældeds har med spanske Majestæter,
 At jeg personligen tør foran Kongen gaae;
 Og at til Udtryk af Johnbull=Autoriteter,
 Trods engelsk Overmod, mit Halve kan forslaae.

Mens nemlig Spanstens Tyr mig i Plurali bruger,
 La'er med min mindste Deel (et ganske morsomt Træk)
 Til Takke Bullen, der al Verdens Drer sluger,
 Maafee som Handelsstud, blot for at spare Blæk.

Vi Danste, der paa Blæk og paa Papir ei spare,
 Lidt ruttende med Alt, især med Sort paa Hvidt,
 (Paa vore Gyder nær) os aldrig kunne bare,
 Mit stødende Ruffuf i Skrift at øge lidt.

I Rom, som i Madrid, min Selvpluralis gjælder;
 Min Singularis blot er engelsk; intet Folt
 Har, naar det Inselfral og Egoisme gjælder,
 Saa vidt min Kundskab naaer, en saa beskedn Tolk.

Den ydmygste, næst dets, er uidentviol den Franske;
 Thi hvad han føier til, for Synets Skyld, er taust;
 Da derimod vi faa, fast for beskedne, Danske,
 Tilføie, hvad der meest mig ofte har forbaust.

Skjøndt Svensken er i det, som overalt i Brammen,
 Fra Gustaf Abolfs Tid lidt pommerst bjælskebred,
 Forraader Blødhed dog i Selvheds Egstammen,
 At den er ei saa haard, som norsk Steenegenhed.

I det jeg her mit Navn i flere Sprog udmaler:
 Jeg hvister mig maaskee for seent i Dret: „Skjælv!
 Har du da reent forglemt de hundred' Rigsbankdaler?
 Du reent forraader jo dit inderligste Selv!“

Sandt nok! men heller vil jeg miste mine Penge,
 (Skjøndt knap Papir jeg har) end følge mindste Fjed
 Af Labyrinthens Sphinx, der spores ei saa længe
 Man om det sidste Spor ei rigtig veed Bescd.

I dette spilles just den store Selvheds Rolle,
 Der, naar man seer sig til, er Factor i hver Sum,
 Ei Punschesteen blot i Universets Bolle,
 Men Puschens Spire selv i Evighedens Rum.

Det Eneste, hvori sig alle Væsner ligne,
 Det Eneste, hvori Planeten selv er fix;
 Det Tegn, med hvilket selv sig Mørkets Aander signe,
 Abryx! abrax! abrex! abrux! abrax! abrix!

Det Underste i Alt: det Sind, der ei kan sandses;
 Den Tanke, der tilsidst umulig tænkes kan;
 Det Allerhelligste, hvis Tempel blot kan frandses,
 Men aldrig bygges i Fornuftens egen Plan.

Den store Korsvei midt i det Uendelige,
 Hvorpaa hver Tankens Helt i Evighed staaer fast
 Imellem Lysets Land og Mørkets skumle Rige,
 Liig Mythens Herkules imellem Dyd og Last. --

Isald jeg skylder meer Dplysning af min Gaade,
 Jeg, som en ærlig Sphinx, min Gjæld betale vil,
 I Navnværdi forstaae, paa den antagne Maade,
 Kun een Omstændighed jeg føie maa dertil:

Skjøndt i mit Jordegods jeg hænger Vinter, Sommer,
 Og Sommer, Vinter, i min Jord begravet er,
 Som andre Herremænd og Præftere jeg kommer
 Dog i Terminerne til Kjøbenhavn især.

Jeg efter Varsel først min Vexel honorerer
 Paa Dansk i Junius til yderste Termin;
 Men, vil man vie til December, saa klarerer
 Jeg for mig inden Sigt og Varsel paa Latin.

Dg nu til Afsted, Ven! nu, du har hævet Dækket,
 Dg fast dig bilder ind, min Jsis at forstaae,
 Hvis du min haarde Nød til Kjærnen alt troer knækket,
 Endnu et lille Korn af Skal at bide paa!

Jeg slog dig op min Bog: men lægger du den sammen,
 Saa har du den Planet, hvorefter Mange gaae,
 Hver Krybers kyste Mund, den halve Verdens Gammen,
 Den tydske Linges Maal, og hvad du sidder paa.

Fy! siger du maaskee? Hvis du forstaaer det Græste,
 Saa siig det til dig selv; thi vel er, hvad du seer,
 Mit Søndagsbogstav selv, min Hemmeligheds Æske,
 Min Gaades Eet og Alt; men det er ogsaa meer:

Der er et omflydt Land paa Jorden og i Himlen,
 Hvad over Jupiter de Gamle selv har sat,
 Selv hidtil, af sit Slags, i hele Stjernevrimslen
 Det Eneste; mod det er Alting lavt og plat.

Det gaaer i Østens Glands foran for Dagens Fader,
 Dg er det første selv i Digtergudens Navn,
 Skjøndt det i Førstningen kun som det andet lader,
 Dg er det tredje blot, tilsidst, i Kjøbenhavn.

Det er, tilsammenlagt, det nære med det fjerne,
 Hvad for og bag angaaer, fordeelt, som Odins Njød,
 Med Halvten i dens Nød og Halvten i dens Kjærne,
 Det sande Middelpunkt i Gaadens ydre Nød.

Det er, naar du det ret vil fatte med dit Dre,
 Den Lyd, som klang Ulys saa fælt paa Circes De,
 Som end om vort Parnas sig dagligen la'er høre,
 Hvor i Staldbroderskab man kan lidt meer end gjøe.

Det er — naar du kun vil betragte det lidt nøie —
 Ei Skjæven blot i mit, jeg her dig skjulet har,
 Men Bjælken, kjære Ven, selv i dit eget Die.
 Du vundet har min Priis, hvis den du bliver vaer!

E n d e n.

Hvat mælti Opinn
 Apr á bál stigi
 Sialf i eyra syni? —
 Odin.

Du vundet har min Priis, formastelige Gjetter,
 Din egen nemlig. Vel! du veed mit Nei og Ja.
 Du seer mit Først og Sidst, du begge sammensætter,
 Og seer din Bjælke selv, din Bag, etcetera!

Men vindende min Priis, min Præmie kan feiles!
 Det gjælder ikke blot, til Nød, bogstavelig,
 Saaledes, som jeg her med alle Træk affpeiles,
 (Bed Hændelse maaskee) som Navn at gjette mig!

(Det gjælder om, min Ven, mig gjettet at forklare!
 Talentet er der ei med første bedste Pund;
 Genier har man nok; men Genier ere rare;
 Og Solen, skjøndt og det, er noget meer end rund.

„Hvo glimtede paa Dans et evigt Minde værdig?
 Hvis Priis med Evalds Priis gaaer her nu Gud i Vold?“
 Du gjetter ganske ret: du er med Bessel færdig;
 Men hvad, om Bessel her betyder Tordenskjold?

„Mit Navn er bagvendt Sob; paa den bekjendte Bane,
 Hvor Regler, nylig reist, omslagne finde Ro,
 Jeg mellemstunder selv at ligge har den Bane!“
 Gjet Dannebroder, gjet, hvad er det vel, mon troe?

„Et Reglebos!“ maaskee vil min Collega svare,
 Der veed, at B er B og S er omvendt o s.
 Men, Broder Danne-Klaus, for Bosset tag dig vare,
 Hvad om jeg meente dig? Procumbit humi bos!

Du gjetter Jo vist, min vaccineerte Pige,
 Du gjetter Tet og Kul, du gjetter maaskee Ti,
 Men det er Maffer blot for den uendelige
 Symboliske Figur, mit Billed speiles i.

Det er, som Tusind selv (mærk Tusind vel) og flere,
 Kun Oversættelser af min Original;
 De tyde mig ret godt, som meget andet mere:
 Men som mit Bæsens Brok, ei som dets Integral.

Hvad vil i Majestæt et Par Bogstaver sige?
 Hvad Guddom kan der vel i et Par Chiffre boe?
 Er noget Bæsen stort, og blot i Sandsens Rige,
 Der, naar man seer sig til, er adskilt, deelt i to?

Har J og D da vel paa Tryk den samme Rjærne?
 Har fælleds Middelpunkt i Skrifter Streg og Kul?
 Kan I betegne Gud i nogen kantist Hjerne?
 Og fylder Tørt og Baadt Metaphysikens Hul?

Er i Symbolerne, du troer mig fuldt udtale,
 Det mindste Mys om Kraft? og om de Bises Steen?
 Den være som den vil, let eller svær at male,
 Saa meget veed man dog, at den er evig een.

Hvis noget af de Træk, din Hidtilgjetten kjender,
 Dig maler Tankens Flugt i tegnet Sort paa Hvidt
 Til Horizontens Rand rundt omkring Verdens Ender,
 Mon og paa samme Tid fra Nadir til Zenith?

Jeg tvivler. Mine Træk, som Evighedens Gaade,
 Staaer ei paa Pinde just for hvert et Tidsgenie,
 Skjøndt over fast hver Dør man seer dem paa en Maade,
 Og udenpaa hvert Huus, man ei gaaer blind forbi.

Som Architectens Plan, der Universum bygte,
 Min Beenrad-Prototyp i Verdens Alfigur
 Er synlig ikke blot, hvor man maa bruge Bygte,
 Men gjennem Mikroskop i hvert et Grans Structur.

Mit store Tegn er størst i Mulighedens Rige;
 Tidt Birkelighed selv man for det bukke saae;
 Den store Solym's Rings maa for dets Aander vige,
 Skjøndt nu dets fulde Kraft er kjendt af saare Faa.

Min Sprog-Hieroglyph — det Figenblad alene,
 Den nøgne Pallas end i Skrifter ei forsmaaer —
 Udbreder samtlige Literaturens Grene,
 Dens nemlig, der endnu paa Rustans Klipper staaer.

Den er den eneste blandt Tanernes Figurer,
 Dphøiet over al gemeen Geometrie,
 Der i Atomt selv maa tænkes, hvor den lurar,
 Hvis og det er et Punkt, et Hul med Intet i.

Dens mystiske Gestalt, hvis ogsaa hele Resten
 Af Rummet's Billeder og Tegn i panist Stræf
 Forsvandt fra Syd til Nord, fra Østen indtil Vesten,
 Staaer end for Aandens Blik i grændseløse Træk.

Søg dem, med Andagts Blik, med sammenlagte Hænder!
 (Du sikkert uden mig kan aldrig folde dem)
 Og tæl til Hundrede, hvis du dem ret erkjender,
 Mens verdslig Wiisdom staaer og tæller kun til Fem.

See mig, som Jngenting, lagt klarlig for dit Øie,
 Hvergang du aabner blot det mindste Sendebrev,
 Ja! see mig tydeligst, naar du betragter nøie,
 Hvis man i samme Brev ei mindste Tøddel skrev!

See mig, som Kjempe, reist, med Døden under Foden,
 Med Armene strakt ud mod Op- og Undergang,
 Med Jesens Diadem høit over Middagskloden,
 Mens Rummet's Rustning selv min Boren bli'er for trang!

Saaledes stod jeg før, maaskee for Dødens Blikke;
 Men som et Meteor mit Billede kom og svandt;
 Selv min Pythagoras og Plato raaded' ikke,
 Hvad Zoroaster selv en evig Gaade fandt.

End staaer jeg der, et Træ med Millioner Grene,
 Skudt af min Midtes Rod i Blomstrings fulde Pragt,
 Thi Rummet's, Tidens Grund og Bed, i mig alene
 Blev Livets Spire saaet, og Verdens Grundvold lagt.

Men skøndt den høieste blandt himmelske Gestalter,
 Skøndt den ærværdigste for Viisdoms ældste Syn,
 Skøndt Troens største Lys paa Helligdommens Alter,
 Og skøndt det klareste blandt alle Himlens Lyn —

I Træ, i Sol, i Guld, i Tanken og i Tingen,
 Paa Tvilling-Pillerne, og paa den ene Fod,
 I Verden og i Skrift misbrugt, som jeg, er ingen
 Af alle Formerne, de begge tog imod.

Til Jig forvandlede ei sjelden mine Flammer,
 Min Himmel-Jakobsstav i Støv man traadte paa,
 Og Zeus Kronions Lyn og As Horridas Hammer
 Som rusten Sax og Kniv paa Kræmmerdiske laae —

Et Offer fordrer jeg: „Min Søn, giv mig dit Hjerte!“
 Som alt Morias Præst, vanvittig, misforstod:
 Min Helt paa Golgatha dets rene Tyden lærte;
 Men Ordets Sværd, som Dolk, blev ved at fordre Blod.

Min Stjerne lyfte klart i Mulm for Østens Bise;
 Nutidens Kloge den har og i Mørket seet;
 Hvad hine jubelsang, og disse profaprise
 Som Lysets største Fangst: For-Electricitet!

Sandt nok, i Gnisten selv min Guddomsstraale rammer,
 Mit Storsværd kan til Braad i Snugget snerpes ind,
 Som Jovis Tordenkiil, og Thors end ældre Hammer,
 Hift som et Skolebarn, her som en Pegepind;

Sandt nok, min Isis kan, Erynnis eller Charis,
 Som indenfra hun sees alt efter Diets Skif,
 Staae for dig væbnet fiendst med Retfærds Armillaris,
 Og ubevæbnet huld med Naadestraalens Blif.

Sandt nok, hun stues kan i Jordens Myretue,
 Paa mindste Kalvekryds af Vedderkoppens Slim,
 Som i en Dobbeltreds om Himlens Dobbeltbue
 Kring Tankens Midte-Blif i Kereb-Kerebim.

Men mistkjendt bli'er jeg dog, og Dækket falder ikke,
 Naar for den rene Sands jeg end har Masse paa;
 Fornuft og Følelse vor Nutid hjælper ikke,
 Hvis ei Forstanden seer, hvad Hjertet troede paa.

Man stifter Fing'ren selv omsonst i mine Bunder,
 Det lærer Tvivleren, at jeg er ogsaa død;
 Men Livet i min Død kun Tankens Brug udgrunder,
 Den Tanke nemlig, som hver Sandfens Lænke brød.

Alt! falmet er min Blomst i vor Dplysnings Have —
 Dens Duft bortbrusede Phantastens Hurlumhei —
 Fast bladløs staaer den nu kun paa de Dødes Grave;
 Kun Gaa sig nærme den; men visnet er den ei.

Som Sjælens Lægedom mig Lægers Læge roste;
 Mod Synd, Død, Djævel selv blev mit Arcanum brugt;
 Nu bruger man mig meest mod Snue, høit mod Hoste;
 Dog har min Nardus end ei ganske tabt sin Lugt!

Vel brugtes op og ned* jeg til at dividere;
 (Som jeg har intet Alt i Verden divideert)
 Nu man mig bruger og til at multiplicere —
 Det blev min Mastes Lod, at bruges meest forkeert.

Men see Hans Billede, hvis Almagts Himmelbuer
 Omhvælvede den Jord, hvorpaa du staaer en Prif!
 Hans Skygge nemlig! Thi Hans Skygge blot du stuer,
 Gjenspeilet i din Aands Anskuens indre Blik!

Jeg er det sidste Slør om Ham, den sidste Taage,
 Den fineste, hvis Glands indhyller end hans Lys;
 Mit Dies lyse Blik er blot det Dielaage,
 Der, luft, i Lyn paa Lyn tilvinker Mørket: Gys!

Hyl dig i Tomhed's Nat, lad Intets Mørke værne
 Rundt om dit eget Mulm! for Tankens indre Syn
 Jeg staaer dog evig med Uendelighed's Stjerne
 Paa Bryftet: sluk hvert Glimt, du slukker ei mit Lyn!

Lad blot Betragtning midt i Dyrefredsen tvære
 Din vilde Phantasi! blif sindig op! blif ned!
 Høit! dybt! vend Diet snart til Venstre, snart til Høire!
 Og see din Tankes Spor i din Betragtning's Fjed!

Ugrændset, uden Punkt, ubredt, uden Glade,
 Ulang, urummelig, som Tingens Unatur,
 Mit Tegn i Verdens Bog og alle Bogens Blade
 Er Underverd'nens Tegn, den største Mod-Figur.

Jeg er i Lysets Bog, vi her paa Jorden kjende,
 Al-Mabenbaringens ulæste sidste Blad —
 Philosophiens Rald — dens Udgangspunkt — og Ende —
 Den slyngte Knudes „Gjet!“ og selv den løstes „Hvad?“

Chi mærk, Dedip, og fat, og læg det paa dit Hjerte,
 Det sidste Spørgsmaalstegn i Enden af min Sphinx,
 Der Facit er af Alt, hvad jeg af Tænken lærte,
 Hvert Led's Forklaring med den hele mørke Rings!

Hold med din Forstæn i Uforstæligheid Maade!
 SlyngtKnuden raaber: Gjet! og løst den raaber: Hvad?
 Men for det slyngte Selv i Knudens Slør at raade,
 Dig nytter lidt du veed Naturens udenad!

Tie! raaber dette Selv, naar Gjet! du troer at høre;
 Dets Bud er Andagts: Knæl, og tie, Philosophie!
 Selv naar dens sidste Hvad? opløses for dit Dre,
 For din Forstand endnu det løste raaber: „Tie!“

„Tie, Frække! hvad jeg er, kan intet Billed male,
 Kun hvad jeg synes, sees i Sprogets Maleri;
 Mit virkelige Navn kan ingen Tunge tale;
 Dets Echo lyder selv i Himles Himle: Tie!“

Det er det store Svælg af alle Livets Kilder,
 I hvis Tilværelses uendelige Dyb,
 Trods Evighedens Lys og Tidens, sig forvilder
 Den store Solens Aand og Jordens mindste Kryb!

Det er det skjulte Skjød, hvoraf hver Handling springer,
 Omringt af evig Evang, i Friheds Rustning ud;
 Og det er Bingerne, hvorpaa sig Tanken svinger
 Til alle Længsels Maal og sidste Havn i Gud!

Gjet, altsaa, raad, og nævn! det er Fornuftens Kræven,
 At forske, hvor din Aand i Mulm seer mindste Lys;
 Men raad og gjet og nævn, hvor Lyset slap, med Bæven!
 Thi svinder ei din Tvivl i Følelse, saa gys!

Omsonst din Rundskab er, forgjeves al din Biden;
 Om Gaadens Alt du fandt, du finder dog ei No,
 Hvis Evighedens Gab bag Rummet og bag Tiden
 Af Stjernen i din Sjæl opfyldes ei med Tro!

Min Kraftfugl folder ud de fire Flugtens Binger,
 I Chaos Kjernekiim til hver en Klobes Form;
 Paa langs og tværs min Rok sig uden Ende svinger
 Igjennem firfold Nat af alle Hvirvlers Storm.

Naar, udstødt af sit Rør, Jdeens Kugle tørrer,
 Igjennemfuserde hver Rum-Peripherie,
 Mod Grændsemuren rings om Verdens fire Hjørner,
 Min Binge stormer den i Tørningen forbi.

Jeg Tankfredsen selv i Lynen gjennemfarer;
 Jeg flyver længer ud end Centerflugtens Pål;
 Jeg stiger mere høit end Lysets Drnestarer;
 Og slaaer i Dybet ned med meer end Tyngdens Jil.

Stue! stirr! til Soles Sol udvid dit Himmelsøie,
 Omfat det hele Hav af Verd'ner med et Blik!
 Betragt hver De deri, det Fjerne, Dybe, Høie:
 Den store Skives Alt omkring dit Intets Prit!

Tag saa dets Rose bort med selv de mindste Knoppe!
 Slet indtil sidste Blad hver Rummet's Løddel ud!
 Slut alle Lamperne herneden og deroppe!
 Slut Evighedens Lys og Tidens Glimt af Gud!

Stirr i det rundt omkring gravblinde, døde Mørke,
 Hvor Chaos ligger Tiig paa Verdens sorte Kul
 I Sammenbygningen af Millioner Drke
 Til Afgrunds Afgrundsdyb i Evighedens Hul!

Hvad seer du, Stirrer! siig, hvad seer du? kan du raade
 Min Gaades Alvordyb? hvad seer du, Stirrer? Skjælv!
 Hvad seer du? Herren see til dine Blik i Raade,
 Hvis i min Grundgestalt de Blinde see dig selv!

Hvad seer du? Vogt dig vel for altfor snart at svare!
 Min underfulde Sphinx med Ord ei spøger meer!
 Hvad seer i Mørket der din Stirren? tag dig vare,
 Hvis du den store Pans Beenrad kun grine seer!

Du zitterer? seer du mig? mig Sphinx, der evig stirrer
 Med Dødens stive Blik paa den, der nærmer sig?
 Nei, seer du med det Syn, som Hovmod ei forvirrer,
 Seer du med Troens Blik, saa seer du meer end mig:

Meer end de Træk, hvori man Døde hører tale,
 Meer end Figuren, der har Rummet udeluft,
 Meer end det Billede, der Kraft kan ene male,
 Meer end den nye Bog, jeg her dig har opluft —

Meer end min Gaades Navn, meer end mit Tegnsvidunder,
 Meer end den Grundgestalt, der er min Skygge her:
 Meer end hvad Viisdom selv i Evighed udgrunder —
 Hvad seer du? See mig ei, hvis du din No har kjær!

Ti;

Til Læseren.

Lad være dødt med mig, hvad jeg har lidt og levet!
 Lad i dets Grav i Ro mit aandelige Støv!
 Saml ingen Blade meer af dem, jeg før har skrevet!
 Lad Vinden strøe dem bort, som andet spraglet Løv!

Glem alle Toner af min Belyst og min Smerte,
 Der i dit aabne Bryst, da du var Barn, gjenklang!
 Glem selv, hvad end maaskee du gemmer i dit Hjerte,
 Hvad jeg i Ustylds Sprog, da jeg var lille sang!

Men læs det høie Dvad, som end mig blev forundet
 I Tidens mørke Larm, som Lysets ringe Tolk,
 Med Tungebaandet løst og Tanken mindre bundet,
 Før jeg gaaer hjem til Gud, at stamme for mit Folk!

Før lidt at trylle, det maa høres flere Gange —
 Det torde blot til Lyst selv være Lytten værdt —
 Men naar man udenad det veed, som glemte Sange,
 Saa siger man sig selv: „Du har dog Noget lært!“

Thi Noget lærte jeg, før jeg det lærte stamme,
 Mit Dø luttredes i mangt et Himmellyn,
 Mit Hjerte rensedes i Lidelfernes Flamme,
 Før, hvad du leder om, jeg fandt i dette Syn.

O! naar det Flammespil, som end til Støv er bundet,
 Hvis Sprutten hift og her af andre Praase styes,
 Til mindste Glimt er slukt, og Røgen selv forsvundet,
 Lad spille paa min Grav uhaanet dette Lys!

Til Frøken J. M. Jessen.

(Efter Lilsenhelsen af hendes Forsøg til en Oplosning af min Gaade.)

Prisen, ædle Gjetterinde,
 Prisen for at raade det,
 Gaadens Troldborg slutter inde,
 Logisk-mathematisk ret,
 Har din Sang ei kunnet vinde,
 Skjøndt og nok saa tankesfuld —
 Dertil er den hulde Dvinde
 Kjønnets Gratie for huld.

Netop det, hvorom en Pige,
 Som du selv bemærker smukt,
 Kun maa vide lidt at sige,
 Har af Mandens Tanterige,
 Hvor er herskende det Lige,
 Selv din Anen udeluft. —

Fing'ren, hvormed Isis skriver
 Tegnet paa sin lukte Mund,
 Hver en Isisdatter bliver
 Til et Blad, og rosenrund —

Vel kan hendes Himmeloie
 Verdens store Skive see
 Med det Fjerne, Dybe, Høie,
 Vel saa grandt som vi maaskee;

Vel kan hun det sande Skjønne*)
 Offentlig, og selv i Løn
 Sandse, føle, kjende, lønne,
 Trods Apollos bedste Søn.

Men herneben og beroppe
 Kommer Grundens Blif tilfort:
 „Rosen med dens mindste Knoppe“
 Kan hun aldrig tage bort.**)

For om den sig ei at kere,
 Maatte hun paa Grublenes Bei
 Skjønhedslinien passere,
 Og det vil, det kan hun ei.

Videt selv et Dødspring frugter
 Hendes bløde Diamant!
 Thi hun springer selv i Bugter,
 Naar hun springer over Tant.

Videt nytter, at hun grunder
 Der hvor Xet ene staaer:
 Xet pludselig sig runder,
 Og et Træk af Oet faaer.

*) Forfatteren har hidindtil ikke den Ære, personlig at kjende sin sinderige Gjetterste.

**) „Tag saa bets Rose bort med selv bets mindste Knoppe!
 Slet indtil sidste Blad hver Nummets Tøddel ud!
 Sluk alle Lamperne herneben og beroppe!
 Sluk Evighedens Lys og Livens Glimt af Gud!“
 Det evige Sindbillede.

Selv heel vanskelig at raade,
 Hvis ei reen Umulighed,
 Finder hun en Gaaders Gaade
 Tidt i det, hun ene veed!

O! hvor skulde hun da giette,
 Blomst i Bæsen og Gestalt,
 Meer end Livet i de rette
 Grundtræk af Naturens Alt?

Prisen altsaa for at finde
 Skaberlivets Ja og Nei
 Paa de sidste Tankers Tinde,
 Gaadens bedste Gjetterinde,
 Trods sin Nærmen, vinder ei.

Men — hvis Lovsang fra den Læbe,
 Der paa Sangens Blomster-Eng
 Alle Spirerne, som stræbe,
 Roser ikke just i Fleng —

Hvis Beundring af en Digter,
 Der er kritisk kold som Is,
 Naar han sig og Andre sigter,
 Hulde! synes dig en Priis —

Saa modtag i disse Toner
 Gjenklang af din slagne Stræng
 Meer end alle gyldne Kroners
 Løn paa Sangens Himmel-Eng!

Den er dog — naar mindst jeg praler —
Naar jeg mindst mit Bisald troer —
Meer end alle Rigsbankdaler,
Jeg besidder paa vor Jord. —

Gaadebordet.

— Tantum series juncturaque pollet.

Hor.

End seer jeg det, det understjonne Syn,
 End hører jeg de tryllerige Toner,
 End træffe mig de hulde Lyn paa Lyn
 Af Konstens Diademer, Smagens Kroner;
 End føler jeg i hellig Digter=Krus
 Den oversandselige Sjælens Svimmel
 I alle Tankers pludselige Himmel
 Confuus.

End er jeg der med alle mine Fem,
 (Dg een endnu) hvor jeg gad evig blive,
 Gjenkjendende, hvorhen jeg seer, det Hjem,
 Min Digtersands sig drømte her i Live!
 D drømmer jeg endnu, med Fod paa Land,
 Saa væk mig ei! har jeg dig tabt (som flere) /
 Bliv, hvor du er, og søg mig aldrig mere,
 Forstand!

„Men,“ spørger du, „hvor er du nu, min Ven?
 Hvad har du da? hvad er der da paa Færde?
 Hvi tør jeg aldrig komme meer igjen,
 Dg gjenneembryde dine Drømmes Gjerde?
 Hvad skuer, hører, smager, føler du,
 Omduftet af hver Blomst i Sandsens Have,
 For reent at slaae med Nakkens ad min Gave?“
 Hør nu!

Du veed det lille Konsten kjære Huus —
 En Hytte kun mod Konstens store Tempel,
 Hvor det gaaer tragisk til i Suus og Duus,
 Og hvor du aldrig kommer, for Exempel,
 Naar der er Høitid og Geburtsdagsfest —
 Der, i en lille Kreds, som du desuden
 Jo kjender, øverst oppe, var jeg buden
 Til Gjest.

Jeg kommer Klokker syv, og træder ind,
 Saavidt mig mindes, frisk, og heel og holden,
 Aldeles ikke død, ved fulde Sind,
 Lidt rystet vel af Kuld, men ei af Kolden —
 Var jeg om Næsen og maaskee lidt bleg,
 Hvad siger det? Jeg seer sex, syv og tive
 For mig ankomne, samtligen i Live,
 Som jeg.

Vel aabnede mig Døren, da jeg kom,
 En Tjener, der maaskee kan hedde Peter,
 Som ogsaa syntes mig at see sig om,
 Imens der paa Karreter kom Karreter —
 Vel stirrede han stærkt paa mig og Fleer
 Med megen Omsigt paa den blotte Pande;
 Men aldrig faldt mig ind, det var den sande
 Sanct Peer.

Man maa dog i det mindste være død,
 Før man med baade Sjæl og Krop kan fare
 Til Himmels, tænkte jeg, og lidt mig brød
 Om Englenes og Helgenernes Skare —

Jeg troede fuldt og fast mig end paa Jord;
 Thi, hvor der er en yndig Qvinde-Brimmel,
 Det kan for mig gaae vidt med Livets Himmel
 I Nord.

Som saa jeg staaer, og tvivler, om jeg vandt
 Ved Byttet selv af Himmelen herneben
 Med den deroppe, var det ogsaa sandt,
 At man i hiin kan evig troe paa Freden —
 Saa sandselig, og fast letfindig, stemt,
 At al den Smule Blissdom, jeg kan raade,
 Fra Luthers Katekismus til min Gaade,
 Var glemt —

I det jeg kysser min Bertindes Haand,
 Og alle Gratier med mine Blikke,
 Saa lidt en aflædt Sjæl, og lutter Aand,
 At mærkelig jeg folte Hjertet pikke,
 Henriver pludselig en Trylleklang,
 Man mere sød ei kan deroppe høre,
 Min Phantasie, min Følelse, mit Dre
 Med Sang.

Sang! sande Tone-Bælt om Sprogets Der,
 Hvorpaa vort Væsen seile kan herneben
 Fra Tidens usle himmelske Korsøer
 Til Evighedens Himmel-Nyborg heden!
 Paa Tryllesmækken ført af Weyses Haand,
 Mens dine Døttre dansede paa Dækket,
 Kom did, skjøndt stjerteplykt og vingestækket,
 Min Aand.

Hvorkænge varte Farten? Himlen veed!
 Hvo tæller Slag i Rattergales Triller?
 Hvo skjælnet mellem Tid og Evighed,
 Naar Gerson sødt om Kap med Weyse spiller?
 Men nu blev Fire pludselig de Tre —
 Paa Bink af Berten, Glædens hulde Fader,
 Til Spisesalen Døren sig oplader,
 Og see!

Hvad seer jeg? Alt for underfulde Syn,
 Mit Blik, der altid her paa Jorden tøner,
 Udflyver, som bevingt af fire Lyn,
 I Salen over Verdens fire Hjørner —
 For Tankens Flugt er nedbrudt hvert et Hegn;
 Jeg seer i dets Symbolers hele Brimmel
 Midt i den firfold lyse Livets Himmel
 Mit Tegn!

„See her,“ udbryder Berten med et Smil,
 „Hvad jeg, o Sphinx, paa min Maneer kan raade!“
 Og — gjennembort af Sandheds lyse Pæl —
 Jeg falder, døer — i min opløste Gaade,
 Som Sphinx; thi med bevinget himmelsk Hu,
 Hvor den uslorte rene Tanke svæver,
 Min ifkun løvedræbte Jomfru lever
 Endnu.

I det jeg, truffen, stiger i mit Fald,
 Beundrende min Berts smagfulde Raaden,
 Omtordner ham et firfoldt Bifaldsstrald
 Fra Salens fire Hjørner; „Løst er Gaaden!“

Selv Jo's *Sanger, der for Prisen stred,
 Udbryder „D! nu seer jeg først det Rette!“
 Og alle de Halvfjerdsfindstive sætte
 Sig ned.

Nu saae jeg først, jeg var i Evighed —
 (Man har vel hørt om de halvfjerdsfindstive
 Fortolkere paa Gaadeflodens Bred —
 De sad nu her, forklarte, som i Live!)
 For Alvor saae jeg mig nu først omkring
 Med Blik, ei blot, som fordem, paa Personer,
 Men og i disse høie Regioner
 Paa Ting.

Den første Ting, som slog mig, var et Bord,
 Hvorpaa, hvorom, hvorved i hellig Orden
 Var synlig Ost og Best og Syd og Nord,
 En Dvartessenz af Himmelen og Jorden —
 Den ædleste Figur var dets Gestalt;
 Fra Livets Blomst og Frugt til Kniv og Gaffel
 Det viste mig Naturens skønne Taffel
 I Alt.

Jeg ei vil male, hvad der stod derpaa,
 For den Naturhistorie, vi kjende,
 Med Alt, hvad end deri vi savne maae,
 Den sidste Plinius har bragt til Ende —
 Jeg ei vil male, hvad der var derom,
 For jeg har gennemvandret Solevrimlen,
 Hvortil selv Herschels Speiderblik i Himlen
 Ei kom.

Jeg vil ei male dem, der sad derved,
 Før i det mindste jeg har Eva færdig, *)
 Før jeg i Sangens Raphaels Fjed
 Har gjort mig disses Malen mere værdig —
 En Tusinddeel jeg blot vil pege paa,
 Før at forklare Gaaden aabenbaret,
 Og vise lidt af det, jeg, selv forklaret,
 Her saae.

Paa Kryds om Bordet i en broget Rad
 (Som i Naturens Tempel allesinde)
 Bestraalt af flere Lysystemer, sad,
 Gjensidig tiltrakt, Hyrde hos Hyrdinde —
 Paa Dugens Melkevei hvert Eden-Par
 Saae græsse sine Himmel-Faar og Geder —
 Kun ingen fornem Løss (Lur, hvad det hedder)
 Der var.

Fra Himmeløinene fløi Piil paa Piil
 I Glands, som Dødeliges Syn ei taaler;
 Hvert Blik var Venstabs eller Elfskys Smil,
 Og Nektar blinked' i kryсталne Skaaler —
 Ambrosia var overalt paa Fad,
 Ustyldig Englesryd i hvert et Hjerte;
 Alt var, som Gaaden, klart — kun jordist Smerte
 Var — hvad?

Jeg sad ved Siden af min Isis selv,
 Gjenkjendende den evighulde Moder,
 Mens Jo speilte sig i Glædens Flo,
 Og talte tretten end ufødte Poder.

*) Adam og Eva, et Digt i tolv Sange.

Straas over for mig Ceres gav et Vink
 Ved Siden af sin nu gjenfundne Datter;
 Og Hebe drak min Staal i salig Patter
 Med Klink!

Jeg vendte Ryggen til Lyæus vel,
 Og til den blideste blandt Huldgudinder;
 (Herneden stod jeg heller mig ihjel,
 End taalte sligt et Sæde, trods hver Hinder)
 Men, da jeg her til Bords, som Janus, laae,
 Saa Stillingen mig ingen Tvang paaforte,
 Jeg baglænds her saae saa godt, som forlænds hørte
 Og saae.

Her første Gang min dobbelte Gestalt,
 Der sig affpeilet har i mine Bøger,
 Polarist i mit eget Die faldt;
 Thi forlænds spaser ei hvad baglænds spoger —
 Kun er og bli'er mig selv en tvivlsom Sag,
 Naar Syd og Nord mig tændes Amors Rerte,
 Hvad der er For i dette kjælnæ Hjerte
 Og Bag?

For første Gang af mig blev ogsaa seet
 Og følt, paa Morgenens og Aft'nens Maade,
 Den begge Sidernes Polaritet,
 Jeg ogsaa har affpeilet i min Gaade;
 Thi Venus straalte klart ved denne Fæst
 Paa samme Tid i Østen og i Vesten,
 Og saligviis hun mig, som Dobbelt-Gjæsten,
 Saa næst.

Saaledes fandt mit Væsen her sig heelt,
 Der var, mens end jeg aandede paa Jorden,
 Mod Østen, Vesten, Syden og mod Norden,
 I fire længselfulde Parter deelt.
 Udløst af Ringens salomonste Baand,
 Op, ned, fremad, tilbage, kunde stige
 Paa kryds og tværs i det Uendelige
 Min Aand.

Men, Lovens Overvinder i min Sphinx!
 O, kan min løste Jomfru dig betale
 Den skyldte Priis, ved svagt i Sang at male
 Sin egen Jubel og den hele Rings?
 Dit Korsbord viste mig i Konstens Prang,
 Hvad Smagen evner uden gyldne Skatte;
 Men kan, hvad Prisen fattes, og erstatte
 Dens Klang?

E l e g i e.

Til Just Thiele.

(Efter Tilføielsen af hans Forsøg til en Oplosning af min Gaade.)

„Fallor? an & Justus, ceu Cæsaris æmulus, atra
Nocte laborantem tollit ad astra crucem?“

Maximil. de Vriendt.

Hvad seer jeg? kan et ungt, uvæbnet Die,
Med blot Ufskyldighedens lyse Blik,
Opdage Lønner, efter mandig Møie
Min Stræben først, som Stirrer: Døding, fik?
Kan, hvad jeg for hver Lærers Klygt henstilled',
Staae for en Ungling, som fortroligt Billed?

Hvad hører jeg? kan fra den Unglings Læbe,
Hvis uerfarne Hjertes Rosentnop
Tidsstraalerne, der Himlens Spirer dræbe,
Har mellem falkte Grave luffet op,
Min vaagne Gaades findrigt tolkte Drømme,
Med Nektarfald, paa Perle Perle, strømme?

Optræder her, hvor Lyset selv sig dölger,
Der i Naturen blot, som Lampe, staaer,
En Abbt i Tempelet, som Efterfølger
Af ham, der lærte høit i tolkte Aar?
Vil Tankelivet sig paa ny gjenføde
Her mellem Kirkens aandelige Døde?

Vær mig velsignet høit, du Elstelige!
 Vær mig velsignet, som min fjerde Søn;
 I Naade, som i Alder, stige, stige,
 Fremdeles du for Verden, og i Løn!
 Hvad var den Dæmring, fordum steg imøde
 Mit Aftenblik, imod din Morgenrøde?

Thi vel er i den Perlerad, som triller,
 Tiig Duggens Draaber af Auroras Mund,
 Hvoraf enhver med Rosens Farve spiller,
 Hvoraf enhver er alt, som Rosen, rund,
 Ei Perlen, med hvis Skal kun Schelling spøger,
 Som, søgt af Kant, Jacobi, funden, søger —

Hvad Under, du kan ei, som Svar, bebude,
 Hvad end er Spørgsmaal i Geometrie?
 Hvad Newton leder om i Kræfters Knude?
 Og Hellas's Kant i sin Entelechie?
 Hvad Under, at din Flagren maatte vige,
 Hvor Platos Dræmslugt holdt op at stige?

Men — Stjernen, Ustyld finde kan her nede,
 Som Pegesing'ren paa de Vises Steen,
 Staaer for mig, skøn og yndig og besteden,
 Dugperleklar og næsten ætherreen!
 Hvorhen min gamte Sphinx sit Die vender,
 I dig den sig, da den var lille, kjender.

Min Gaades Præmie du knap har tragtet
 At vinde! Dig er Rigsbankløn et Nul!
 For den, der Vink af Evighed har agtet,

Er Diamanten selv tilfidsst dog Kul —
 For Ungerstjalden er og overflødig
 Den Skjerv, Skjaldoldingen har ofte nødig.

Din egen Priis og sikkert dig ei lønner,
 Du dertil har din Dommers alt for kjær;
 Du Lille mellem Evighedens Sønner,
 Du sikkert ikke seer, „hvor stor du er“ —
 O! see det aldrig med forelskte Blikke!
 Thi hvad med dem du seer, det er der ikke.

Lad og min Priis, skøndt kildrende dit Dre,
 Som Navnet: „Engel“ paa din Moders Skjød,
 Dig ei, som andre Skjød børn, forføre
 Til fuldt at troe dig nu, hvad du blev fød!
 Den selv, der har i Uselhed ei Lige,
 Var eengang stor i Himmeriges Rige!

Den Skjald, Dpmuntrings Perler her bedugge
 Med Bifald i den gamle Sangers Graad,
 Glem ei, han ligger end i Prøvens Bugge,
 Og roer i Storm end ei paa Prøvens Baad!
 Glem ei, hvad i hans Nyn saa dybt mig rører,
 Endnu kun Gud, og ikke ham, tilhører!

Min unge Ven! den Taare, som nu flyder,
 Beundrende din Vinges Larvebrud,
 Sig umodstaaelig af mit Hjerte gyder
 I Diet, ved hvert barnligt Glimt af Gud!
 Mit Blik fortrylles af hans mindste Speile;
 Dog — selv Dedip blev blind — mit Blik kan feile!

Men — hvis det feiler — hvis i Barnets Fader
 Propheten saae for mange Glimt af Gud,
 Du vil dog ei ad din for kjælte Fader
 Engang paa Thronen række Tungen ud?
 Du vil dog ei hans lufte Grav opbryde,
 For mod hans brustne Barm til Maals at skyde?

Du vil dog ei, naar han landsflygtig priser
 Dig Fremmeden som Lægen i hans Hjem,
 Ham efterlyse, her i Byes-Aviser,
 Som et bortløbet Hospitalets Lem?
 Paa det man ene dig som Lys skal agte,
 Du vil dog ei til selv hans Skygge slagte?

Du vil dog ei, skyleiret i det Høie,
 Hvortil du lærte travle paa hans Ryg,
 Udtræde ham det blinde Faderøie,
 Fordi du er saa frisk, og han saa syg —
 Liig Kjømpen, der med fredriksbergske Miner
 Medtraadte det korsørske Slots Ruiner?

Nei, haabefulde Dreng, det vil du ikke!
 Dit Himmelskald er meer end Phantasie!
 Du smiler barnligt; men med Englebliske,
 Som der er meer end Billedgnister i!
 Din Genius vil bryde Selvheds Rænker;
 Den seer ei sig, men Mønstr'et, den sig tænker!

Paa dette Tankeblif jeg trygt vil lide!
 Jo meer du nærmer dig dit Maal i Sang,
 Jo meer vil Idealet sig udvide,

Som hver en Konstens Klædning er for trang!
 Jo meer du vil, med Tal, beskeiden, ære
 Forgængeren, hos hvem du gik i Lære.

Vær mig velsignet da, du Elskelige!
 Vær mig velsignet, som min fjerde Søn!
 For dig, som for de Tre, der mig berige
 Med Engle-Faderglæder uden Lige,
 Skal, mens din Kamp i Proven varer, stige
 Til Gaadens Glandsomhyllede min Bøn —

Den Bøn, som jeg, der selv herneben leder
 Om Vennen, der vil rette mine Feil,
 For mine haabefulde Sønner beder:
 Gud! forehold dem Jesu Christi Speil!
 Lad deres Engel dig i dette see, og frygte!
 Og Englens Frister see sig selv — og flygte!

Anmærkninger

til fjerde Bind.

1. Festsang til Dronningen, S. 3. Afslutningen ved Hendes Majestæts høie Ankomst i Skuespilhuset, i Anledning af Hendes Fødselsfest.

2. Skaal for Thorvaldsen, S. 10. Det var i Selskabet "Elio", som til dets Fest, i Anledning af Dronningens og Kronprindsessens Fødselsdag, havde indbudt Thorvaldsen som Gjest, at dennes Skaal blev udbragt til den meddeelte Sang.

3. Sang paa den 27de Decbr. 1819, S. 11. I Anledning af en Fest hos Etatsraad Olsen, Not. Publ.

4. Dansk Kirkredsang, S. 13. Denne Digterens sidste danske Sang nedskrev han om Morgenens paa sin Konges Fødselsdag, hvorpaa den blev sunget ved et Festmaal, hvis Deeltagere vare: Digteren, hans tvende Sønner og hans mangeaarige Ven, Justitsraad Ahlmann, tidligere Borgemeister i Sønderborg.

5. De Danskes Priis, af Tasso, S. 24. Denne mesterlige Oversættelse af *La Gerusalemme Liberata* di Torquato Tasso. Canto ottavo. 1—45 staaer i ingen Henseende tilbage for samme Afsnit af den hæderligst bekjendte tyske Oversættelse af Gries (Jena 1801), som er flere Aar yngre end den her meddeelte. Den væsentligste Variant imellem den danske og tyske Oversættelse er den, at B. 43 begynder i hiin: "den danske Ridder taug" og i denne "der Deutsche schwieg", hvorved den sidstnævnte Oversættelse vel mere ordlydende gjengiver den italienske Original („Qui si tacque il Tedesco"), men uden at bemærke, at i Originalen her har indsneget sig en Feil, da Fortælleren, ifølge hele Digtningen er en Dansk, og derfor ogsaa benævnes som en saadan i B. 46. („al Dano").

6. Homers Ilias. Første Rhapsodie, S. 38. Da Digteren behøvede i Efteraaret 1796 en Landsbeskæftigelse, der tvang ham til anstrengt Arbeide, valgte han som det sværeste, han

kunde tænke sig, at oversætte Homer i danske Hexametre, efter Hermeneutikens og Prosodiens strengeste Regler, og fuldendte i en kort Tid, under stedse stigende Begeistring for den græske Ilias og det græsk-danske Sprog, Iliadens første Sang. Han fandt, at det danske Sprog er den riigholdigste Green af det gamle Cimbriske, og det, som her paa Jorden ligner det Græske meest, og anfører som Prove paa dets Velklang Versene 3, 4 og 7 paa S. 40. Denne Sang er første Gang trykt i 1798, som det første Stykke i 1ste Bind af Skandinavisk Museum (See isvrigt J.B.s Biographie 2det B. S. 171—174, samt S. 191.)

7. Homers Ilias. Anden Rhapsodie, S. 63. Efter at Sygdom, Reiser, samt Digtet Parthenais havde i flere Aar afbrudt Fortsættelsen af Iliadens Oversættelse, fuldendtes den anden Sang i Vinteren imellem 1806 og 1807; men sildigere er Oversættelsen desloværre ikke fortsat.

8. Til Jens Baggesen, S. 115. Den tydske Original er første Gang meddeelt i: "J. G. Jacobi Taschenbuch für das Jahr 1802", hvor Voß til Slutningen af 5te Strophe har med Hensyn til Iliadens Oversættelse føiet den Note: "Beide Uebersetzer, der Däne und der Deutsche, haben einerlei Zweck." At det opmuntrende Tilraab af en Digter, hvem ikke blot B., men den hele literaire Verden kaldte "den tydske Homer" (Poet. W. 2ter Th.: "die Genesung des deutschen Homer") fandt Gjenklang, er naturligt, og den nærmeste Følge var Oden "der Aufruf. An Voß" (Poet. W. 2ter Th.); derimod er den her meddeelte Oversættelse flere Aar yngre.

9. Melonen, S. 117. Det er neppe at betvivle, at "Vosses Idyller", som omtales i Digtet (S. 121), have tjent Forf. til Mønster, men uden at hans Arbejde derved bliver mindre originalt. *Thorald, S. 117. Helten i Erik Siegod, hvilken Oper Forf. allerede havde digtet i 1789, og som i 1791 beskæftigede Capelmester Schulz.

*Loft, S. 118. Forf. til en bekjendt Røgebog.

10. Herthadal, S. 125 og S. 129. Denne Begyndelse af Digtet Odin i Jamber har Forf. selv "forkastet" og blot meddeelt trykt, for, i Sammenligning med Begyndelsen i

Hexametre, at sætte "Fortrinligheden af det egentlige episke Versmaal i det stærkeste Lys."

11. Babylons Fald, S. 133; Skabelsen, S. 139, og Djævelens Aabenbarelse, S. 142, ere saa frie Gjen- givelser af den hellige Skrift, at de vistnok kunne henregnes til originale Arbejder.

12. Romance, S. 154; Arie, S. 155, og Rondo, S. 156, slutte sig til den lille Cyclus: "Digtarterne" (S. 145); da de ikke ere blevne optagne iblandt de lyriske Digte.

13. Til Fyrsterne, S. 158. Den varslende, politiske Tanke i dette Digt har Forf. for en Deel nærmere og fuldstændigere udviklet i sin dramatiske Digtning "der vollendete Faust, oder Romanien in Jauer" (Poet. Werke 3ter Th.), der blev paa- begyndt, da Bonaparte kronedes til Keiser, altsaa Aaret efter at Forf. havde skrevet dette Digt til Fyrsterne, men først udkom i Trykken efter Forf.s Død.

14. Drømmen, S. 185. Dette Digt blev nedskrevet til en Tid, da Digteren befandt sig i en mismodig og bitter Stemning, der gjenkjendes af Grundtonen i samme. Det er derfor ei heller frit for enkelte polemiske Udfald.

* "gule Nutids Elv" S. 191: Tidskriftet *Athena*.

15. Det evige Sindbillede, S. 203. Begyndelsen og Midten af denne Gaade blev i November 1815 meddeelt i J. K. Høst's Ugeblad: Den nordiske Tilskuer, og snart derpaa udkom særskilt den hele Gaade, med Slutningen, saaledes som her meddeelt. I Forordet til Maanedsskriftet *Danfana*, som Forf. kort derefter (d. 1ste Jan. 1816) begyndte at udgive, bemærkede han, at "Det evige Sindbillede kan ansees som Forgaarden til *Danfana*, i hvilken Sphinx ligger, Indgangen vogtende, som i flere Oldtidens Templer, eller — uden Billedsprog — benævnte Gaade indeholder i Korthed Texten til dette philosophiske og poetiske Maanedsskrifts følgende Forklaringer, det være sig i "Afhandlinger eller Sange." Ogsaa indeholder allerede det første Hefte: et "Forsøg til en Forklaring af Gaaden," af Just Thiele. Den sidste Prøve, i Anledning af Gaaden, af Ludvig Heiberg, samt "Jo. En philosophisk Ballade af C. F. Weyse." Endeligen meddeler Februar Heftet et "fjerde Forsøg til en Opøsning

af det evige Sindbillede af Frøken J. M. Jessen." En femte Opløsning af Grundtvig er i en polemisk Retning og vil blive omtalt i et af de følgende Bind.

Da Medskriveren heraf, ubekjendt med Thieles fortræffelige Opløsning af Gaaden, saavidt denne lader sig opløse, ogsaa havde prøvet paa at afpille noget af Gaadens Skal, og troet at sine dens Kjerne, meddeelte han sin Fader de foretagne Forsøg, der, saa ufuldkomne de og vare, dog havde ført ham til den Erkjendelse, at netop selve Philosophiens Maal og Ende, det sidste uforklarte: Hvad? er og vil stedse blive Mennesket et evigt Sindbillede, hvis ydre Gestalt vel har synlige og som saadanne forklarlige Tegn, men hvis indre Væsen kun kan opfattes og føles i Aand og med Hjerte. Dette foranledigede Digteren til i en Svarsskrivelse nærmere at yttre sig over sin Gaade i følgende Bemærkninger:

"Den Grundkraft, som frembragte Nøddens Skal og
 "Kjerne, kan ingen endelig Forstand udvikle — denne Grundkraft
 "kan troes og vides, saavidt Viden er Overbeviisning; det er
 "Gud, Naturens Skaber. Gud kan ikke udvikles, kan ikke be-
 "gribes, kan ikke fattes; men Grundtegningen i hans Skab-
 "ning, hvad der er over Verden, skøndt under ham, kan vises
 "i et Billede, i alle Tankers og Anskuellers nødvendige Grund-
 "betingelser — og dette er Gaadens Kjerne. Hav Korset,
 "som Du rigtigt har begyndt, uophørligen for Die — ikke Korset
 "paa Golgatha (som er blot et Derivatum iblandt utallige andre)
 "— men Korset i Naturen — Korset i Dit og ethvert existe-
 "rende Væsen! Sky Gensidighed, som fører til Vanvid, og er det
 "allerede, i ethvert paa een Linie byggt System! Tænk paa Grund-
 "trækket i hver spirende fuldstændig Tanke: foran Dig og bag
 "Dig — over Dig og under Dig! Tænk Dig hvad Atomet og
 "Verdens=Altet nødvendigen have tilfældes. Annam det helliae
 "Korsets Betegnelse baade paa Dit Ansigt og paa Dit Bryst — og
 "føl det baade i Dit Hoved og i Dit Hjerte! Gaae med disse
 "Blink videre i Dit Studium af min Gaade! Tab aldrig Korset
 "af Sigte — og orienteer Dig i alle dets Betydninger. Hav det
 "fornemmelig mathematisk for Die — og begrib det først, som
 "Mathematikens hidtil søgte, ikke fundne, Grund! Begrib det i
 "dobbelte (elektrisk og magnetisk) Bevægelse, som Universums Con-
 "struction — og betænk, at det ikke var Euclid muligt, hvad Din

„Fader forsøgte paa: at definere den lige Linie! Tænk paa Barig-
 „hedens evige Krydsen af Udstrækningen — eller det store
 „Kors, Tiden danner med Rummet! og gaae videre, uden at gruble
 „blot; det vil sige: foreen Din Grublen i det Høie og Dybe, som
 „jeg har gjort, med Skuen til begge Sider! See ikke blot frem
 „og tilbage, men op og ned! ikke blot op og ned ad, men
 „fremad og tilbage — og betænk, at det er kun saaledes, at
 „Din Aand kan lyse for sig selv og Andre, som en Gnist af Gud!
 „Man har hidtil anseet den lige Linie for Regula Regularum —
 „den er det saa lidt som den krumme — praktiff endnu mindre.
 „Korset er Regula Regulæ, Regina Regum. Og Korsets
 „Mangel al aandelig Undergang. Det ligger til Grund for Cen-
 „trifugal- og Centripetal-Bevægelsen. — Frelsen i al Evighed er
 „hængt paa dets hellige Træ o: Guds aabenbarede Virken i Korset
 „paa Golgatha, vel forstaaet, er ligesaa betydningsfuldt for vort
 „Hoved, som det til alle Tider var helligt og bør blive det for
 „vort Hjerte. Det trykker Fuldkommenhedstemplet paa Christen-
 „dommen, at dens Religionsform ikke blot er den varmeste,
 „men den viseste. Hold Dig lige langt fra Overtro og Bantro,
 „min Son! i Din Tro! — Hold Dig lige langt fra Bantro
 „som fra Overtro i Din Viden!“ — — —

16. Gaadebordet, S. 248. Digterens med megen
 Konstsands og Konstsmag begavede, endnu levende Ven, Hr. Kam-
 merraad Bang, havde overrasket Gaadens Forf. ved i en smag-
 fuld arrangeret Spisefal at fremstille Gaadens Grundtegn, som
 et, i et Kors dækket — — —

„Bord,

„Hvorpaa, hvorom, hvorved i hellig Orden
 „Var synlig Ost og Best og Syd og Nord —
 „En Dvartessenz af Himmelen og Jorden.“

* „Jo's Sanger": Tonekunstneren Weyse.

17. Elegie. Til Just Thiele, S. 256. Da For-
 fatteren til det ligesaa fløgtige og sindrige, som fra Sprogets og
 Versificationens Side med megen Flid og Færdighed udførte „Forsøg
 til en Forklaring af Gaaden“ (See: Dansana, Pag. 19—59)

var en attenaarig Yngling, der besjælet af en usædvanlig Beskedenhedsfølelse, til Trods for det Held, hvormed han var traadt Sphinx imøde, dog ikke gjorde Fordring paa, at kunne:

„Som halv Student en heel Professor fælde“ —

saa bidrog dette naturligviis væsentligen til at forhøje den aldrende Digters Beundring og Kjærlighed til Gjetteren, som han — dengang endnu Fader til tre Sønner — derfor ogsaa af Hjertet hilste som sin „fjerde Søn.“

